

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولًا

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْمُنْتَهَى كَمَا مَسْتَطَاعَ حَتَّى تَرَ كَرَمَهَا أَبْيَا كَرِيمٍ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ الْمُنْتَهَى بِهِ

عجائب القصص
كلام مروي
عن علي بن ابي طالب
عليه السلام
سنة ١٣٥٩
(من تصانيف)
مروي محمد بن ابي بكر
عليه السلام

حسب رواية شيخنا الشيخ محمد بن محمد بن جلال الدين تاجران كتيبه يري بانار

در مطبع انجمن اهل بيت رسول الله

15155

حمد باری تعالیٰ

یا ایا
یا ایا

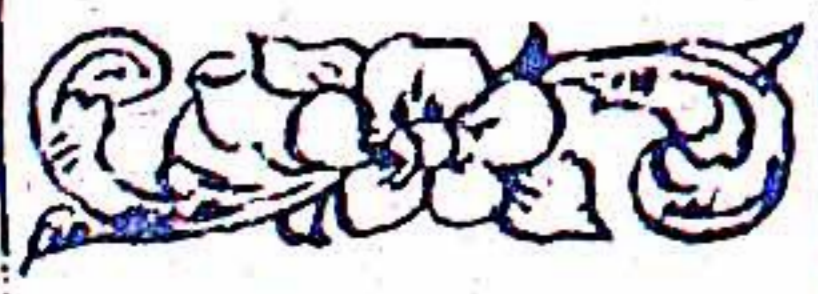
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

حمد خداوند پاک توں لکھ ہزار کروڑ
 لکھ لکھ کاغذ کاغذی لاکھاں دفتر جوڑ
 اس میدان بے اوڑ کے کیاں ڈٹھا دور
 گھاہ انگوری سبیاں صرشتے بھوئیں بھوڑ
 اونٹوں پوجن والے اسبھیاں کہیں گھوڑ
 غیراں دے محتاج دی کہیں نہ مٹدی لوڑ
 کسے نہ طاقت کرندی نال اسدے انجوڑ
 نلوں اپنے دوستاں عزت کرے بے اوڑ
 موسیٰ توں کڈھندی تھیں بخشے منصب وڑ
 کیتی جدقارون نے موسیٰ نال اجوڑ
 سیتا اسدے حکم واکون سکے اوھوڑ
 چاہے تاں سکھ واسواں دیوے دکھ چھوڑ
 پوچھ وچھڑے میلدا پوچھ دے وچھوڑ
 ہر شے اسدے عشق وچھینج بھج بھج ہوو سوڑ

اج تک حسبی صفت نوں کسوں نہ چاڑیا توڑ
 اوڑک قلساں بھنکے گئے سیاہیاں روہڑ
 لا اھلے کے کسبہ دے دتے تاک تروڑ
 بولن حمد خدایندی پھرتے سکر وڑ
 مشرک اونٹوں چھوڑ کے پھرے منیدا روڑ
 جسٹوں تکیہ ربا اونٹوں کچھ نہ تھوڑ
 ہک پل وچہ مخا لقان دیندا بھن مروڑ
 ہر دشمن دی تھرتھیں گردن دیندا توڑ
 سن لشکر فرعون توں پل وچہ دتا بوڑ
 سن گھر بار زمین وچہ دتار بگھسوڑ
 جو اوہ چاہے سو کرے کوئی نہ سکدا ہوڑ
 جے چاہے بن دارواں گھلجا دن دکھوڑ
 ہک پلوچھ چھوڑا ونا عمراں دے بدھوڑ
 توں بھی کدی تے غافلہ دلدی اکھ اگھوڑ

جاگ پزیرا سیتا نیندر غفلت چھوڑ
 خدمت وچہ رہوئی وی واگ دلیدی ہوڑ

نعت سید المرسلین و خاتم النبیین محبوب رب العالمین
احمد محبتی محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وصحباہ وسلم

سید احمد محبتی نبیاں و اسرار
رحمت عالم سرچیا خالق سرچہ ساز
کل خلقت تھیں رب نے کیتا بزرگوار
پہر نبوت پہر تھیں بخشی بخشہار
سرچہ لولاک و گل اقرائے ہار
کامل مرسل بھیجا رب نے کر مختار
شمس رسالت نبی دے ماری جاں چمکار
پھیلیا دین محمدی ہر جا ڈنگے مار
ٹھیس ہوئے گڑھ کفر دے راتے شرک مینار
چو دیں طبقیں روشنی چائن تے لشکار
چڑھیا چن توحید و اندر عرب دیار
نوبت بھی محمدی پئے جگہیں گھمکار
نتے اگلے دین سب اپنے وقت گزار
جھوٹے بت کفار دے ڈگے منہ دے بھار
کیتا جہاں مقابلہ نال سید ابرار
حاسد دشمن دین دے کیتے مار خوار
سچ بہشتاں جاو سن اوسدے فرماندار
بہت پیارے رب نول اوسدے تابعدار
جو کوئی دوست اوسدے رب وادو ستدار
اوہ محبوب خدایدا شافع روز شمار
تائب ہونے کے ڈگدا جو اوسدے دربار

جسدی خاطر رب نے کیتا کل سنسار
رہبر ساری خلق و امت و اغوار
فخر رسل و الانبیا سبھ و ازیب سنگار
عالی جہد مرتبہ و سچ عالی سرکار
بخشی رب حضور تھیں عظمت دی دستار
جسدے دین مبین دی دھم پی چو دھار
ہو گئے دور جہان دے کفر اہنیر غبار
نہٹے بھا جاں کھانیکے باطل دین کفار
کل ملکیں اسلام دا گرم ہوئیا بازار
شعلے نور ظہور دے گئے عرش تھیں پار
ماری نبی ولایتیں حضرت دے انوار
سن سن رہنے چھوڑ کے نہٹے چور چکار
سو ہنادین محمدی کیتا رب بیدار
سوگ پئے گھر کافراں رووان زار و زار
اورک او ہانس کے ہار گئے مردار
جہاں نبیاں اونوں ہونے علم بردار
کھاوون دے دوزخیں بے فرمان مکار
دشمن خاص خدایدے جو کر سن انکار
رکھے ویر جو اونہا نڈا رب اوستھیں ہزار
چھٹن اوسدی حرمتوں لاکھاں او گنہار
پاک کرے رب اونوں بجاویں کھدکار

لاکھاں عیب کمائے کے آون بدکردار
 جس مجلس وچہ نبی واہووسے ذکر اذکار
 حاضر ہوں نیت فرشتے ادبوں بنجھ قطار
 ختم ہوسے اوہ ذکر جاں جاوون پھیر سہار
 یا رب اوپر زمین دے بندے نیو کا
 حکم قرآن حدیث واسندے ہو ہیشار
 کہنی آئے سنندی دل وچہ نیت دھار
 کہنی سندے شوق تھیں چھڈ اپنے کم کار
 راہ جانڈے ہک عارضی ٹھہر گئے رہوار
 ایڈ محاسبہ نبی واسمجھو ذرہ وچہ چار
 پڑھے درو و رسول تے جو مومن ہوار
 ڈٹھا جس رسول نوں دل دا رنگ تار
 مدح رسول کریم دی کرنی ہے دشوار
 جبیکر نبی نہ ہوں دا دنیا وچہ اظہار
 سوچ جن نہ ہوں دے نہ کوئی لیل بہار
 بھر سمندر نیر نا چشمے ٹھنڈے ٹھار
 نابرسات نہ رحمتاں نہ کوئی سبزہ زار
 نہ ایہہ شہر آبادیاں نہ کوئی جنگل پار
 جمن مرن نہ ہوں دانہ ہوں دے لے وزگار
 دوزخ اتے بہشت دی ہوں دی خبر نہ سار
 کوئی چیز نہ ہوں دی عالم وچہ آشکار
 آدم جن ملائیکاں حوراں خوش رخسار
 جتنی خلق جہان وچہ رب دی پیداوار
 منے حکم ملائیکاں کر کے ادب ہزار
 شان بیان رسول واہووسے نہیں شمار

کرے بہشتی اوسدا کلمہ استغفار
 شیطانوں اوس مکان تھیں رہندا دور فرار
 سن سن ذکر عجل ہی سمجھ ہوندے سرشار
 وچہ جناب خدا بیدی ہوندے عمر ضکزار
 تیری تیرے نبی دی کرن بیٹھے گفتار
 رُوھے وعظا کلام وچہ سمجھ گھر بار و سار
 کہنی مارے شرم دے پھاس گئے لاچار
 ہک ایویں تقدیر نے دتے بنجھ کھلار
 حکم ہوسے میں سبحنوں بخش و تا یچار
 جسدا صدقہ عاصیاں بخشے رب جبار
 دین واری رب اوستے رحمت کرے شمار
 جیونکر اوسنے دیکھیا مولے دا دیدار
 جسدے قدم مبارکوں پایا عرش قرار
 زمیاں تے آسمان نہ کردا رب غفار
 تاریاں بھری اگاس تے نہ کھردی گلزار
 وچہ دریاواں مچھلیاں کردا کون شکار
 نہ میوسے نہ ڈالیاں نا کوئی باغ بہار
 نہ ایہہ گنج نہ دولتاں نہ ایہہ درم دینار
 نہ ایہہ خلق نہ خلق دے ہوندے کار و بار
 نا جنت دیاں نعمتاں نہ دوزخ دی نار
 جے نہ ہوں دارب دا حضرت نال بہار
 سبھ کچھ خاطر نبی دی کیتا رب تیار
 ہر شے پاک رسول دی کیتی تابعدار
 پڑھن درو و رسول تے دل تھیں خوب سنوار
 جبرائیل امین بھی جب راخدا متکار

وانگ نقیبیاں دوڑوا کے پکڑ مہار
جتھے نبی نہ پہنچیا کوئی صغار کبار
میں عاجز کی نبی وی بولاں صفت پوکا
لکھ صلوات رسول تے سن ازواج اطہار

جسدن اوپر براق دے چڑھیا شاہ سوا
پہوتا اوس مکان تے سرور بے تکرار
جسدی صفت قرآن وچ کیتی رب ستار
چل پدیرا لکھئے پاک نبی دے پار

مکح چہار پار و صحاب کبار رضی اللہ تعالیٰ عنہم اجمعین

چارے پار رسول تے چارے ذرکان
چارے تھم اسلام دے چارے فخر زمان
چارے ولی خدائے چارے اہل عرفان
چارے صاحب عدل دے سچیاں و سلطان
چوہاں خاطر دین دی لاکے بہت تران
آپس دیوچہ دوستی چوہاںدی ہک جان
چوہاں بعد رسول تھیں کیا حکم روان
پہا پار رسول واسے بوکھر چھپکان
نال نبی دے غار وچ کیتا جس مکان
دو چا پار رسول و حضرت عمر جوان
لڈھ تلوار میان تھیں سیدھے ایمان
نیجاؤ والنورین ہے حضرت بن عرفان
کر دے شرم ملائکہ شرم حیا دی کھان
چوتھا دوست نبی و شاہ علی مروان
انبر ویکھ بہادری ہو یا کس گروان
بہت پیارے نبی دے ایہ چار جانان
وچہ توریت انجیل دے لکھے خاص نشان
رہن کوکوع سجو و وچہ پیش خدایزدان
پہریاں اندر انہاندے نیکی ہوگ عیان

اللہ صاحب جہناں واکینا عالی شان
چارے دیوے دیند و روشن وچہ جہان
چارے عابد متقی نیک تہجد خوان
چوہاں راہ خدائیدے مال کیتے قربان
کتھے ناک کفار دے کیتے مسلمان
جو نامنے انہاں نوں سوار حق ناوان
تخت خلافت جہناں نوں و تار ب رحمان
صدق نال رسول دے آند جس ایمان
شاہ جسدے حال دی ہے آیت فرقان
جسدے کسم ہون تھیں رٹی بلند اذان
سایہ اوسد اوکھ کے نس بھجن شیطان
سخی پیار رب و شاہ ولی عثمان
موجب لوح محفوظ دے کیتا جمع قرآن
جستوں فتح خدا دے نے ولی ہر میدان
لحم لچی نبی و جسدے حق فرمان
آپ خدا نے جہناں دے کیتے وصف بیان
ایسے پار محمدی ہو کسن نیک و ہیان
غالب اوپر کافراں تے طالب رضوان
ایہ صحاب رسول دے ہر کوئی کوئے پیمان

آپس دیوچہ الفتوں نیک سلوک کمان
 ایہہ تصریفاں جنہاں نوں بخشیاں بس جان
 جو کوئی حق وچہ اونہاندے کرسی براگمان
 لکھ لکھ شکر خدا پیدا ہو کر وڑا حسان
 جو صحاب رسول دے سارے خور و کلمان
 عاشق پاک رسول دے پورے سلیمان
 سارے تارے دین دے جیوں تار آسمان
 ہووے وایم رب دی رحمت تے غفران
 رضی اللہ عنہاں تھیں راضی رب مدام
 دوہتے پاک رسول دے حسن حسین امام
 جتنی آل رسول دی سبک و اسپس غلام
 خویش آقارب نبی دے جو صاحب اسلام
 ہو جو تابع نبی دے پیر فقیر ابدال
 کل رسولاں انبیاں رحمت ہر ہر حال
 کل محدث نبی دے روشن چند مثال
 مومن مسلم مرد زن صاحب نیک خصال
 کل مداح رسول دے شاعر نیک خیال

ہاں دوہجے دی دوستی مردیاں تیک نبھان
 کون اونہاندے شان وچہ حرف و نصرت انسان
 بیشک اوسد دین وچہ ہوویکا نقصان
 مینوں برے عقیدوں بخشیاں رب امان
 سبحناں وایم گولڑا جو خادم دربان
 سن مشتاق اویس میں ساریاں تھیں قربان
 شان صحابہ دیکھ کے سارے ڈب ڈب جان
 اوپر تمام صحابیاں ہر ویسے ہر آن
 ورضوا عنہ رب تھیں راضی اوہ تمام
 ہووے اوپر اونہاندے لکھ درود سلام
 سن اولاد تلمم تے برے رحمت عام
 حمزہ تے عباس نوں بخشے رب غلام
 اوپر شہیدیاں ساریاں رحمت جل جلال
 عالم فاضل مجتہد پاؤن فضل کمال
 ہووے فضل تھیں رہن سدا خوشحال
 بخشے رب تمام نوں اپنی رحمت نال
 سنے پندیر فقیر دے رہن ہمیش نہال

مناجات مصنف

یا رب تیرے فضل دی مینوں سدا امید
 دینیں پناہ ہر سختیوں یا رب پاک مجیب
 کر کے کرم جناب تھیں میرے کٹ جنجال
 دین دنی دیاں حاجتاں میریاں آپ مٹا
 بخش تیری دین وچہ عملوں بخشیں داد
 سچی تو بہ بخش جو ہووے مدد قبول

اوپر میرے حال دے رحم کریں جاوید
 دو جگ وچہ آسودگی مینوں کریں نصیب
 نال ذریعے فضل دے ہر اک آفت طال
 غیراں دی محتاجیوں مینوں لیں بچا
 صدقہ اپنی ذات دانیک کریں اولاد
 عمل کرائیں صاحب جو ہوون مقبول

دیویں رزق حلال جو خرچاں اوپر حلال
 مینوں اپنے فضل تھیں دیہہ ایسی گذران
 شاکر کر وچہ نعمتاں یارب پاک شکور
 بولاں سخن زبان تھیں جسوچہ تدھ رضا
 جس رستے تدھ ٹورنا اُس رستے پر ٹور
 شیطوں دی پدراہیوں دیویں آپ مان
 دنیا تے وچہ آخرت مول نہ کریں خوار
 بخشیں سکھ آرام جو تھیں تھیں کرے نہ دور
 غافل کرے نہ تدھ تھیں ایسا بخش آرام
 دکھ نہ دیویں مالکانہ ایسا آزار
 جو کجھ تیری طرف تھیں آوے خوشی مال
 بخش تمامی حاجتاں اپنے حسب پسند
 غدر کراں وچہ امر وے کیا میرا مقدور
 مرویوار سلامتی بخشیں نال ایمان
 کریں عذاب نہ قبر و اینوں اندر گور
 کریں سمندر حشر و امیرے بھانے ہاتھ
 بخش میرے ماں باپ نوں جنت وچہ مقام
 بخش فروغاں میریاں نالے بخش اصول
 بخش حیات مات سب زوجہ تے فرزند
 کل دعائیں میریاں کر مستبول حضور
 جو جو وچہ جناب میں کیتی عرض و دعا
 فضل کریں کل مومنناں جتنے اہل ایمان
 جتنی امت نبی وی اول آخر تہا

نہیں تاں ایسے رزق تھیں تنگی بہساں حال
 جسوچہ میرے دین نوں ناچھے نقصان
 صابر وچہ مصیبتاں تیرا نام صبور
 جس گل وچہ ناراض توں اوہ گل نہ کروا
 باجھوں رستے حق دے راہ نہ ویکھاں ہور
 نال ہدایت اپنی محکم رکھ ایمان
 دوہیں جہانیں فضل تھیں بخش عیش بہار
 نعمت تیری کھا مکے نہ ہوواں منخور
 ہر دم تیری یاد وچہ کماں عمر تمام
 جسوچہ تیری بندگی چھوڑاں ہو لاچار
 صبروں شکروں طاعتوں شاد رکھیں ہر حال
 جیوں توں راضی مالکاتیوں میں بھی خورسند
 میں راضی ہر حال تے جو تینوں منظور
 کلمہ طیب بول کے کراں حوالے جان
 باجھوں تیرے فضل دے آس نہ کوئی ہور
 بخشیں اپنے فضل تھیں پاک نبی و اسما تھ
 بخش میرے استاد بھی دوست خویش تمام
 بخشیں میری بنت توں صدقہ بنت رسول
 بخش میرے منظور توں یارب قدر بلند
 صدقہ پاک حبیب و بخش تمام حضور
 سن میرے فرزند دے مینوں کریں عطا
 بخشیں کل جہاں دے جملہ مسلمان
 سے پین پر فیتر دے سہرتے رحم کما

سبب تالیف

جیونگر اس کتاب نوں کیتا میں تصنیف

اس تھیں تھکے دوستو کہاں سبب تالیف

اگے اس کتاب نوں مسلم گیا بنا
 ہو یا پیرانا شعر او گزر گئے کہی سال
 نالے اس گلزار وچہ دٹھا بعض مقام
 خبر نہیں اوہ شروع تھیں ہین دٹھوں لہ
 اکثر جس کتاب نوں مدت گزرے دو
 آپ مصنف جو نڈے جد تک او پر جان
 بچھوں صحت غلط واکرے نہ کوئی خیال
 مکھی او پر دیونڈے کاتب مکھی مار
 صحت کنڈے سرسری مارن کجھ نگاہ
 چھاپیاں والے چھاپے اونویں مہہ پھران
 آپو اپنے پیٹ نوں بھر لیندا ہر کو
 بہت کتاباں غلط جو ہویاں ایسے طور
 چھوڑ پیاں ایہ تذکرہ کرنہ طول طوال
 جد تک تیری زندگی کرے صحت کمال
 نہ تہ آکے دیکھنا نہ کرنی پڑتال
 کجھ کاتب کجھ صحت گر غلطیاں دین ڈال
 باقی ماندہ لطف جو رہندا ہوگ روال
 مویاں تچھے سبھ دی بول بے ہر تال
 کون بیکانی چیز نوں رکھدا ہور سمہال
 سوپ پذیرا سب نوں اپنے شعر مقال
 آکھ سنا تالیف واکھوں ہاں کتاب
 مسلم دی گلزار جاں ہوئی بہت تصنیف
 شیخ الہی بخش جو صاحب نیک یقین
 نامی وڈے صحافی او تاجراہل وقار
 بیوں اس گلزار دا اوہاں کیتا فرمان

اللہ صاحب اونوں بخشے نیک خزا
 نوں نوں اشعار دا سبھ نوں ہویا خیال
 واقعہ ہویاں غلطیاں بہت خواص عوام
 یا پھتر بچھوں کسے لکھیاں نال خطا
 چھاپے اندر غلطیاں واقعہ ہون ضرور
 تہ تک اوہ تصنیف دار کھدے آئے مہیان
 ہر کوئی آپو اپنا مطلب لوے نکال
 بھاویں وچہ مضمون وکھوے غلط نظر
 اصلی صحت کرن دی ہول نہر کھدے چاہ
 تا جہ پرت نہ دیکھدے اونویں وچھی جان
 بھاویں اکوں و ہٹری جاندی زڈی ہو
 اکوں مسلم رب نوں کس کیتا کم چوڑ
 رہن صحیح تصنیف دا سایاں باجھ محال
 بچھوں میں تھیں صحت واکرنا کس خیال
 تیری بھی تصنیف دا ہوسی ایہو حال
 رفتہ رفتہ شہردی دیون بیخ نکال
 پڑھنے والے اوسدی دین لذت گال
 زینت ہر ایک چیز دی ہندی سایاں نال
 ماپیاں بن اولاد واکوں تچھے احوال
 کل تیری تصنیف دا حافظ جل جلال
 چو نکرتہ ایہہ جوڑنی کیتی شروع کتاب
 کہیا بیوں دوستاں کرتوں ایہ تصنیف
 نالے بیٹا ہاندا شیخ جلال الدین
 کرن دوکان لاہور وچہ کشمیری بازار
 موسیٰ بنی کلیم دا سوچہ ذکر بیان

اگے قصص انہیں لوسیف وی گلزار
اوس تھیں پہلے جوڑیا حضرت داندکور
ہو احوال الاخرت بھی زینت اسلام
حافظ وا کچھ ترجمہ تحف کہ سب کے نظیر
اُس ہدیے وچہ آوندے رنگورنگ بیان
کئی رسالے ہو رہی کیتے میں منظوم
قرآن مجید و ترجمہ لکھیا اے سے سال
تحت اللفظی ترجمہ کیتا خوب آسان
جس آیت وی سمجھ نا آوے باتسہیل
پڑھو پڑھاؤ مومنو کر کے خوب دہیان
ہن میں کیتی شروع ایہ موسیٰ وی گلزار
اس وچہ بہت پیچیراں آوندے حالات
یارب صدقہ نبی و اصدقہ آل رسول

کیتی خاطر اونہاندی پچھلے سال تیار
ہے گلزار محمدی نام جد ہا مشہور
معجز پاک رسول دے کیتے میں ارقام
بھی حکم وی تفسیر تے ہر یہ لپیڈیر
خوان یغما نام اوس ہے مشہور جہان
کچھ چھاپے وچہ آگے کچھ تلی مرقوم
کارن خاص پنجابیاں ہوا بہت کھال
بہت معارف کئی جگہ کیتے وچہ بیان
حاشیے اندر اوسدی کردنی تفسیل
دوہیں جہانیں دوستو نعمت عجب قران
انشاد اللہ ہووسی ایہ بھی جلد تیار
حضرت عیسیٰ تیک جو گذرے یکصفت
کریں پذیر فقیر وی کل محنت مقبول

آغاز کتاب گلزار موسیٰ در نسب نامہ حضرت موسیٰ علیہ السلام

وطن فرعون بے عون

آقلے میدان وچہ ادبوں کھول زبان
اوہ پیغمبر رب وائے مقبول خدا
ید بیضا و معجزہ ہو گیا اُس اکرام
شان کلیمی رب تھیں تاہیں یانصیب
کروسی نبی کلیم وی تینوں دیاں سنا
بیٹا اوہ مسیروا عالی نسب بلند
لاوی پت یعقوب وائے سی مرو خدا
باراں پت یعقوب دے ہین عالی جاہ
اگے قصہ اوسدا کیتا میں مرقوم

موسیٰ نبی کلیم واکر احوال بیان
جنسوں عاصا قدرتی کیتا رب عطا
کیتی باجھ و سیلیوں اللہ نال کلام
وچہ وڈیاں پیچیراں کیتا رب محیب
ہیسی پت عمران دا موسیٰ نبی خدا
اوہ بیٹا تائیش دا لاوی دانسہ زند
پھیویں پشت یعقوب تھیں موسیٰ بنیاں جا
ہو گیا یوسف انہاں تھیں شہر مسہر دانسہ
یوسف وی گلزار نوں ویکو کریں معلوم

جد یوسف نول مصر وچہ بلیا بابل جا
 مصر وں باہر انہاں نول بخشے جدا مقام
 کل اولاد یعقوب دی اوسوچہ ہوئی آباد
 چھ لکھ کتنے آدمی کسن اولاد یعقوب
 حضرت ابراہیم دار کھن سارے دین
 اوسے اوپر عمل اوہ کر دے رہن مدام
 جد تک یوسف جگ تے کیتا حکم احکام
 چھے اوس تھیں مصر وچہ ہو رہا اک شاہ
 نام اوسدا قابوس سا ہیسی پت ولید
 اسرائیلی قوم نول لگا دکھ پو جان
 سب اولاد یعقوب نول کہندا پاس بلا
 کرو اطاعت مجھ دی پوجو بت تمام
 سکر اسرائیلیاں دتا صاف جواب
 حضرت ابراہیم داسا نول دین قبول
 جیوں سائوں منہرا گئے اپنے بزرگوا
 رستہ حق خلیل داسا نول ہر مطلوب
 اوہ اساد می جدھے سچ انہاں دین
 سنیاں جدول جواب ایہہ اوس حاکم قابوس
 کون تسیں ہو آدمی ایڈ سے وڈے امیر
 معلم سائوں تساں دی جد اولاد تمام
 بروا کر بازار تھیں آندا اوس و پارچ
 اصلی اوہ غلام سی آوکیا بازار
 اسرائیلی تسیں سمجھ اوسدی ہو اولاد
 جو میں دساں پیر دی کریو اوہ قبول
 بہوں تکیمان اوہانوں دیاں او شیطاں

سدے اوس کنعان تھیں سارے خوش بھرا
 دار حرم اوس شہر دا یوسف رکھیا نام
 حضرت اسرائیل دی بہت ودھی اولاد
 رہندے اندر مصر دے ایہ سارے محبوب
 جیوں حضرت یعقوب دی آھی شریعتین
 اسرائیلی انہاں نول سدن لوک تمام
 تک اندر مصر دے رہیا امن آرام
 کر کر ظلم پلیدے کیتا ملک تباہ
 بیٹھا اوپر تخت دے جاں ایہہ تخم پلید
 ابراہیمی دین دا دشمن ہو گیا آن
 جے کر چا ہو بہتری شرک مت ہو لو چا
 نہیں تاں سبھے پکار کے ماراں قتلام
 اسیں نہ صرگز منڈے تیرا دین خراب
 کراں اطاعت رب دی او پر مشر عرسول
 ہرگز اسیں نہ اوس تھیں کر سکدے انکا
 جیونکر عمل کما گئے یوسف تے یعقوب
 باطل تیرے دین تے کیونکر کراں یقین
 غصے دیوچہ آئیکے کہن لگا منحوس
 جد اپنی تھیں اساں دا جانوں دین حقیر
 ساری عمر عزیز دا یوسف رہیا غلام
 کی ہو یا جے اوسنوں بلیا کچھ دن راج
 نال محبت شاہ نے کیتا چا مختار
 میرے تسیں غلام ہو کہن لگا بدزاد
 ایسر اوسدے دین نول کسے بنیا مول
 سبھ اولاد یعقوب دی کیتی بٹ دیوان

جد تک رہیا چوندا اوہ طالم بدکار
 آخر ہو یا جگ تھیں اوہ مرد و لعین
 بعض کہیں قابوس دا ہیسی ایہ بھرا
 دونوں بت ولید دے آئے ایہ شیطان
 بعض کہیں فرعون دے پورا مصعب نام
 بیٹھا اوپر تخت دے جاں فرعون پید
 موہیا سی ہک لعنتی لوک ہوئے مشکور
 بت اپنی تصویر داکینا اوس تیار
 میں ہاں رب سا ڈر اعالیٰ میرا شان
 بت خانے وچ اپنا دس بت لگا
 کتنی خلقت طالم تھیں کیتی اوس گمراہ
 دو تو ماں وچہ مصر دے مہین لوک تمام
 جو اولاد یعقوب دی سی معتبول حضور
 دو جے لوک تمام جو قبلی اوہ پچھان
 سبھی کسے نہ منیاں اوسنوں مول خدا
 وچہ جناب خدا بیدی کرن ہمیش سوال
 محکم رکھیں شرع تے ثابت نال ایمان
 چایا اظلم فرعون نے باہر حد بیان
 ڈٹھا جد فرعون نے سبھیاں وا ایہ حال
 کینا حکم لعین نے اندر ملک تمام
 جہیز بیویوں مجھ نوں میرے بے فرمان
 مشکل کاراں انہاں نوں دسا اولاد
 پکڑ وگاری لاوند عورت مرد تمام
 قبلیاں دی تعلیم اوہ کروا عزت نال
 سب اولاد یعقوب دی کیتی حسرت گما

سکھ دا سادہ نہ اونہاں نوں دیندا لین سکا
 اوس پتھے فرعون پھر ہو یا تخت نشین
 مصعب اسدا نام سی وڈا اہل جفا
 دا دا انہاں دوہاں دا ہیسی ملک بیان
 دا دا ملک ریان سی رہنوں علم تمام
 ایہہ ظالم قابوس تھیں کروا طالم مزید
 اوس کے نالوں ووصہ کے پایا اس فتور
 پو جو میرے بت نوں کہندا اوہ مردار
 لو کو اوپر مجھ دے لے آوا کسان
 اکثر اوسدے خوف تھیں اوسنوں بوجن جا
 ڈر دے مارے اوس تھیں لین نہ اچا سدا
 سبھی ہک سدیوند کہناں قبلی نام
 سبھی وچہ جہان دے ہوئے اوہ شہو
 قبلی سبہ فرعون تے لے آئے ایمان
 کمرن عبادت ربدی ولوں بھانوں لا
 یارب ساڈے دین دا آپ دیں رکھال
 وچہ تیری توحید دے ناپا وال نقصان
 رہا اوسدے کفر تھیں دیویں آپ وال
 نہیں ایمان لیاوندے ہر گمیرے نال
 جو نہ مینوں آن کے کرے سچو سلام
 اوپر سبھی قوم دے لاوتا تاوان
 بہت بیختری انہا ندی کروا اوہ بدوت
 سخت مشقت انہاں تھیں لین دا بد انجام
 سبھیاں دی بھیر متی کروا بہت بجال
 لیندا ہر دم انہاں تھیں قبلیاں دے لگا

سبٹیاں دے اوہ گھراں تھیں ہوئی اگ ظہور
 نکل محککہ انہاں دا دتاسا اڑ جلا
 بھی ڈھٹس ہک خواب وچہ وڈا سب عظیم
 اوہیا مونہہ ڈراوناں شوئے گھت کہا
 نلے ڈٹھا اوس نے سفنے وچہ اسرا
 لکھ آہے دو اوس نوں کیتے رب عطا
 رکھی وچوں نکل دا روغن زرد کمال
 دیندا جس بیمار نوں روغن اوہ کھوا
 ڈٹھا اندر خواب دے اس کا شیطاں
 سایہ ہو یا انہاں دا اوپر کل جہان
 فجرے اٹھ پنجویاں لینا پاس بلا
 دیکھ کتاب پنجویاں دسی ایہہ تعبیر
 ہووے گا ہک مصر وچہ لڑکا پیداوا
 تینتھے تیری فوج تے غالب ہوسی اوہ
 اوسدی پاروں تھتے آسی ڈاروال
 سنیا جد فرعون تے ایہہ تعبیر بیان
 سد منگایاں شہر تھیں دایاں اوس تمام
 جو کوئی عورت حاملہ سبٹیاں اندر ہو
 جد کوئی لڑکا انہاں دا ہووے پیداوار
 لڑکی مول نہ کسے دی ضرگز مارو آپ
 سبھ دایاں نوں سکے ونا حکم سنا
 جس نے میرے حکم دی خوب کیتی تعبیر
 قصہ کوتاہ دایاں کیتی ایہو کارہ
 قدرت ہوئی رب دی حکمت خاص حکیم
 کئی ہزاراں انہاں تھیں سبٹیاں ہو گئے فوت

وچہ محککہ قبٹیاں پائیس آن فتور
 محل مکان فرعون دے کیتے سبھ صنفا
 تخت دولے اوسدے ہو یا آن مہشم
 تخت محل سبھ اوسدے گیا موہیں وچہ پیا
 جیوں وچہ قصص الانبیا لکھیا سے اذکار
 جنہاں پاروں اوسنوں مندے لوک خدا
 دوجے وچوں نکل دا سے سی روغن لال
 ترزت خدا دے فضل تھیں پاندا اودہ شفا
 دونوں لکھ اوہ زمین تھیں اوڈھ پھر آسمان
 ڈٹھا جد فرعون نے سخت ہو یا جہان
 کہندا میرے خواب دا دیہو بیان سنا
 سندے بیٹے اوسدے سبھ امیر وزیر
 اسرائیلی قوم تھیں وڈا قابل کار
 اک اکلا تھتے تھیں شاہی لیبسی کھوہ
 توں مری اوہ جیوسی لیبسی تاک سہماں
 فکر پیا دل اوسدے کنب گیا شیطاں
 حکم سنایا سبھ نوں سنوں خواص عوام
 ضرورم اوسدے حمل دی پوری خبر کھو
 اوسے ویلے اوسنوں جلدی دینا مار
 نال محبت اوسنوں پالن مانی باپ
 پتر اریسیاں حمدے دیہو گوا
 دیساں بہت انعام میں نہیں تاں کراں لیل
 شہہ ہزاراں انہاں لڑکا ونا مار
 اندر اسرائیلیاں بیٹی و باء عظیم
 سنار پیا آ قبٹیاں غالب ہو گئی موت

کہن لگے فرعون نون ہدن منطلی آ
چوٹے پچھے اونہاں دے تڈھ کیتے قتل تمام
جکیر واوصا انہاں دا تڈھ نہ دتا ہون
گو ہا گو براپ نون سٹنا پوسی سب
ایہ گل سن فرعون نون آ گیا دلوں قناس
کہن لگا یک سال دے لڑکے کرو معاف
اوس تھیں بعد فرعون نے رکھیا ایہ معمول
اندر سال معاف دے جمیا سی صارون
قتل کرے جس سال وچ اوہ مردود لئیم
دوہاں نون پچھیری بخشنی پاک خدا
بند کیتا جس سال نون جو بھٹے رب خدال
واہ واہ قدرت رب دی واہ واہ اوہ قدیر
وچہ خلاصے دیکھیا لکھیا ہور بیان
پچھن لگا اونہاں تھیں اوہ فرعون مکار
کہندے علم نجوم تھیں ہوندا ہے معلوم
اوسی ماں دے پیٹ وچ تین ہاڑیاں تک
سنکر ایہ فرعون نے کیتا حکم روان
گھر گھر اوپر انہاں دے بھیسے چوکیدار
خوب حفاظت انہاں نے کیتی ترے دن را
ہوون لکھ حفاظتاں لکھ ہوون رکھوال
جس ساعت وچ رب دی آجاوے تقدیر
ایسی حکمت اپنی کیتی رب رحمان
بابل نبی کلیم واسے سی جو عمران
سوندا سی فرعون جاں راتیں ہو مردار
اوسدن بھی عمران سی اوسدا پہریدار

پئی و با وچہ سبطیاں دتے موت کھیا
وڈے مارے موت نے ہوئی سنج تمام
باچھ انہاں دے ساڈی خدمت کر سی کون
توں بھی گھر وچہ بیٹھکے نہ بن بہیں رت
خناساں دی بات نون لئیدے من خناس
قتل کرو یک سال دے حکم سنا یوس صاف
سال چھٹے تے سال دے بال کرے مقتول
بھائی بنی کلیم وا وڈا پت خاتون
جمیا اوسے سال وچہ موسے نبی کلیم
قادر دی تقدیر نون سکدا کون ہٹا
سچے رب نے سر چیا موسے اوسے سال
پیش اوسدی تقدیر تے کیا عاجز تدبیر
کیتی جدوں نجومیاں اوہ تعبیر عیان
کدا اوہ لڑکا ہووسی جگ وچہ پیداوار
اچھے پردی لشت وچہ ہیگا اوہ معصوم
ایہہ کچھ ساڈے علم تھیں معلوم ہوندا ٹھیک
اتنے روز جماع تھیں سبطی روکے جان
جمع نہوون مول اوہ خوب رہو ہوشیار
ایسر نہ تقدیر دی صرگز ملدی بات
غالب امر خدا پیدا کوئی نہ سکدا ٹال
سہدیاں اکھیں بنہ کے پھیر ونجے تکبیر
سن میں تینوں اوسدا دساں کہوں بیان
رہندا سی فرعون دارا ت دے دربان
ایہو پہرہ اوسدا دیندا ہو بیکدار
ستتا اندر نیند دے اوہ مردود مکار

موقعہ پا خاتون بھی جو زوجہ عمران
بعضے آکھن ہو رہی عورتاں ہسین مال
آہی گھر فرعون دے جو بی بی ذیشان
نام اوسداسی آسیہ وڈی نیکو کار
پنج زناں دی صفت ہو کیتی نبی خدا
دو جی ماں مسیح دی مریم جسدا نام
چو پھی مائی فاطمہ بیٹی نبی حضور
سنوں حقیقت عورتاں لال کے بچوں
جدا وہ واپس سوئیکے باہر لگیاں جان
لی سچیان اوس اپنی بی بی اہل صفا
آپس دے وچہ دوہاں دا ہو یا جسدم میل
نہنر وچہ فرعون سا کیتا انہاں جماع
واپس آئی گھراں نوں بی بی نیک صفت
دل اندر فرعون نوں آہا فکر کمال
دستوگھاں اوس طفل دی بیوں کوئی گل
دیکھ ستارا انہاں نے دتا ایہ جواب
ایہہ گل سن فرعون نوں لگا بہتا غم
جمع کرو سب دایاں جو وڈیاں مشیار
جس عورت و بیٹ وچہ دیکھن حمل نشان
جدوں تولد او نہاندا ہووے کوئی بال
جیکر پیدا انہان دی بیٹی ہووے کو
سنا کر حکم سپاہیاں ترت کیتی تعمیل
اسرا بیلی قوم وچہ گھر گھر دایاں جا
جس عورت نوں حمل دا ہووے کچھ نشان
ہک ہک قبلی ہو یا گھر گھر اوپر تعین

مال کسے اتفاق دے پہنچی اوس مکان
آیاں گھر فرعون دے صاحب نیکضال
اسرا بیلی قوم تھیں ہے سہی سمان
کیتی جسدی صفت ہے آپ سید ابرار
ہک حضرت خاتون ہے جو موسیٰ دی ما
ہور خدیجہ تیسری حرم رسول انام
پنجویں بی بی آسیہ جسدا ایہہ مذکور
آیاں اوسدن ماں نوں بی بی آسیہ کول
بوسے وچہ فرعون دے بیٹھا سہی عمران
نال اشارے اوسنوں وچوں ایسا بلا
خواہش ہوئی نفسدی تار بے ویل
آیا ماں دے پیٹ وچہ موسیٰ نیک شعاع
خبر نہوئی کسے نوں باجھ خداوی ذات
فجرے سدنجو میاں پچھن لگا حال
آیا ماں دے پیٹ وچہ یا نہیں آیا چل
آ گیا ماں دے پیٹ وچہ اوج اوہ طفل جناب
کد سپاہی حکم ایہہ کیتا اوسے دم
سبٹیاں دے اوہ گھر انوچہ وینج کرن زوار
کرن حفاظت اوسدی رکھن خوب دھیان
پت ہووے ماں اوسنوں قتل کرن ال
زندہ چھوڑو اوسنوں مثل نہ ہول کرو
دایاں لے کے سبھ نوں کر دے وینج ذلیل
ہر عورت دے پیٹ نوں دیکھن متجھ لگا
پہرا رکھن اوسدا قبلی لے ایمان
جس گھر بیٹا جدا کروے قتل لعین

موسیٰ دی جہاں نون وایاں ڈھٹا جا
 نہ کوئی اوسدے پیت پچہ معلوم ہووے چیز
 ساری مدت حمل دی ایویں گئی وھا
 بی بی نون بھی کدی نہ ہوئی کچھ تکلیف
 جدمائی دے شکم وچہ آکے منتم رسل
 دینہ دینہ خوشیاں ثنا وایاں فرحت تو آرام
 حضرت مریم آسیہ بی بیان نیک صفات
 جاگے تیرے نجات نی لاکے بھاگ حضور
 سن سن بی بی بی ایمنہ ہووے شکر گزرا
 ہوئی جدم تولد واکر وقت قریب

حمل نشانی اونہا نون معلوم ہوئی نہ کا
 وڈا شکم نہ ہوئی قدرت رب عزیز
 صرگز اوسدے حمل نہیں کوئی نہ واقف سا
 ہر نبیاں دے حمل دی ہا ایہہ صفت شریف
 رنج مصیبت انہاں نون گئی تمامی بھل
 آکر دے وچہ خواب دے حوراں ملک سلام
 کرن مبارکبا ویاں آون اوہ ہر رات
 رب نے تیرے شکم وچہ بھیجا اپنا نور
 ایویں سن خاتون نون خوشیاں لکھ ہزار
 آکھ پذیرا کس طرح کھلے نیک نصیب

تولد شدن حضرت موسیٰ علیہ السلام

پاک دن گھر وچہ اپنے مائی نبی کلیم
 نرم جہیسا کچھ درد زہ معلوم ہویا آ
 عرش فرشت تک روشنی ہوئی وچہ چہان
 روشن گھر عمران واپہو یا نور و نور
 ایسری فرعون وادول وچہ خوف کمال
 جبیکر کوئی آگیا کرن تلاش بلید
 کرے دعائیں ربوں یارب پاک خدا
 بیٹھی اسے فکر وچہ سی حضرت خاتون
 بوہے اوپر کھڑے سن بی بی سنی آواز
 تیرے باجھوں کس نون وساں میں احوال
 ایہ گل آکھ زبان نہیں بی بی قدر بند
 خالی دیگ تندورتے دتی ہک چڑھا
 وائی نون کدوائیکے معلوم کیتا حال

روٹیاں بیٹھ پکاندی سنتوں یار فہیم
 اوسو یے جمیاں موسیٰ نبی خدا
 نازل ہو یا زمین تے چن بالا آسمان
 حضرت خاتون دیکھ کے بہت ہوئی مشکور
 روز سپا ہی آئی کے گھر گھر کر دے بھال
 دیکھ میرے فرزند نون کر سن بار شہید
 بیٹا میرا لیئیں توں ظالم کنوں بچا
 آگے دیکھن واسطے اوہ کافر ملعون
 آکھے یارب تدبیر بن ہو رہیں ہمارا
 تو ہاں میرے پیت دا حافظ ہیں ہر حال
 بلدے وچہ تنور دے ڈال دتا فرزند
 اچراں تائیں آگے ظالم اہل جہنا
 کہن لگی اوہ دیکھ کے شہہ نہ اک روال

دکھا وچہ تندور دے اہٹاں نہ پاکے جہات
جاں اوہ سارے دیکھ کے اوتھوں ہو گئے دور
پانی جہات تنور وچہ پری بی نال دہیان
قدرت ب تھیں ہو گئی تم تش ٹھنڈی ٹھار
دیکھ حضرت خاتون نے آنداشت کربجا
مونہ سرچم عزیزہ والا یا سینے نال
کتیا کرم کمال تہہ باہر حد بیان
اپنی طرفوں پت نون بیٹھی ساں میں مار
پھر بھی تہہ ہے پالنا میرا ایہ عزیز
بیٹھی اسے فکر وچہ کر دی سوچ وچار
اوسے وقت خاتون نون ب کتیا الہام

بی بی تائیں دیکھ کے چلے گئے بدوان
تاں حضرت خاتون نے دکھا آن تنور
آتش دے وچہ کھید والکا امین بان
جیوں کر اوپر نیل دے مار ہوئی گلزار
پاکے ہتھ تنور تھیں پچھا لیا اوکھا
صدقے تیری ذات تھیں یارب جل جلال
یارب تیری قدرتوں میں صدقے قربان
فضلوں پھیر جناب تھیں داتا تہہ دوبار
تیرے بابھوں مالکا کون کر دی تجویز
نالے خوف فرعون تھیں روئے زار وزار
جیوں کر شاہد حال ہے رہی پاک کلام

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا أَخْفَيْتِ عَلَيْهِ فَالْقِيَّةِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي ۗ
إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمَرْسُومِينَ ۗ

یعنی طرف خاتون دی بھیجا حکم خدا
جاں پھر بیٹوں اوسدا ہو وی خوف طلال
خطرہ کریں نہ اوسدا نہ ہو ویں دلگیر
اسیں لیا وال پرت کے اوسنوں تیرے گول
منکر حکم خدا پیدا بی بی صاحب دین
رات پئی تاں بیٹھ کے کر دی ایہ تجویز
راتو رات صندوقچہ دیوے اوہ بن
بگل گھروں دھر کھان نون چلی جڈن بان
شکل وویسے مردوی سٹھاں وچہ ہتھیار
کہیا اوسنوں سد کے بھائی اوتسا کار
بہت اچھا فرمایا حضرت جبرائیل
سارا کم صندوق دیکھتا ترست تیار

ایہ جو اپنے بال نون اپنا دودھ پلا
دیویں اس فرزند نون وچہ دریا ڈال
بے غم ہو کے اوسنوں ڈال دینیں چہ پیر
کراں پھیر اوسنوں بنیاں دیوچہ ٹول
ہوشا کر در رب دے کتیا دلوں یقین
لہجے جے دھر کھان کو صاحب عقل تیر
پا اوسوچہ فرزند نون دیواں ندی اڑھا
جبرائیل فرشتہ آیا بن دھر کھان
جانا بی بی دیکھ کے ہے ایہ کوئی بنجار
کروے ہاں صندوقچہ بیٹوں جلید تیار
آکے گھر خاتون دے ترست کتیا تجیل
کنڈے قبضے لایکے گیا اڈاری مار

ہو روایت اس جگہ ہیکل ایک مشہور
آزاد خاتون نے اوہ دھڑکھاں بلا
معلم ہو گیا اوسنوں سارا حال احوال
ستر نہراں بخشیاں اوسنوں قسم چوا
نالے اوس دھڑکھاں نول ستر مہر نکال
جد ہمسائے انہاں دے پکڑے وینا
وساں جے فرعون نول میں ایہ بھیت تمام
کر کے قصد فرعون دل ہو یا جدوں تیار
گل نہ موہوں نکل دی ہو یا سخت حیراں
پھر چلیا پھر ہو گیا گنگا اوسے دم
ہو وے جد بنیت اوہ ل نہ سکدا بول
آخر سچے رب تے لے آیا ایمان
پہلے نبی کلیم دا ہو یا ایہو مرید
مائی نبی کلیم نول خوب نوہاں دھول
کیتا نرم صندوق نول دنی ہیمٹھ وچھا
آخر اوہ صندوق کھ کر کے پختہ بند
مریم بھین کلیم دی بیٹی جو عمران
مگرے مگر صندوق دے کر دی وچ نساں

وچہ خلاصہ انبیا جیوں کر ہے مذکور
پاک ہمسایہ انہاں دا اوسنوں دیکھ گیا
بی بی جاتا متاں ایہ دیو بھیت نکال
بھیت اسدا ڈاکسے نول باہر کہیں نہ جا
اجرت دیکے ٹوریا بڑی تو وضع نال
گھر جاکے بد نیت ہو لگا کرن وچار
وڈی دولت مجھ نول ویسی اوہ انعام
گنگا کیتا رب نے بولن تھیں لچار
تو بہ کیتی جدوں پھر کھولی رب زبان
کرن روایت ست دفعہ کیتوس ایہو کم
جاں پھر تائب ہو وندا کر دا سخن اڈول
دیکھ نبی دا معجزہ ہو یا مسلمان
دیکھ تماشا قدرتی لیا ایمان حسرید
اوپر سوہنا ریشمی دتا پاک رومال
لاکے عطر کلیم نول دتا وچہ سنوا
روہڑ دتا وچہ نیل دے بی بی نے فرزند
حضرت خاتون اوسنوں کیتا ایہ فرمان
جیوں ایہ آیت رب بھچی وچہ نران

وَقَالَتْ لِأَخِيهِ قُصَيْدٍ قَبِصْرَتْ عَنْ جَنِبٍ وَكُفْرٍ لَّا يَشْعُرُونَ ۝

یعنی بھین کلیم نول کہندی اوسدی ما
پاسوں پاسوں دیکھ دی کر دی گئی وپہان
جد حضرت خاتون نے وچہ دریائے نیل
اگول اوس دریائے تھیں سی پاک نہروان
رہے کے اوہ صندوق چھ نکل کنوں دریا
نکریا اوہ صندوق نال محسوس دوا

مگرے مگر صندوق دے توں تھی کدی جا
کافر کسے نہ اوسدی کیتی مولن کھیاں
پا دتا صندوق اوہ کر کے بڑی ذلیل
اوس اوپر فرعون دا آہا محل مسکان
اوس نہرے وچہ آپیا جیو نکری حکم خدا
وانک اوہ صندوق دے آیا سی گھر کھا

کافر اوس دم تخت تے بیٹھا وچ محل
جلدی بی بی آسیہ بھی فرعون لعین
کیا دیکھن صندوق ہک لگاناں دیوار
لگا پھرن صندوق نوں اوہ کافر فرعون
پھرنابے ایمان دانا ہا رب منظور
آخر کی بی آسیہ ریدی برکت نال
پھر کافر صندوق نوں کھون لگا آ
پھر بھی بی بی آسیہ منھ تھیں کلمہ بول
ڈٹھا وچ صندوق دے لڑکا صورت مند
ایسی صورت اوسنوں بخشی رب غفور

کئیں اوسدی آپیا اوہ آوازہ چل
آئے اوتر محل تھیں ولوچہ کریں نقین
کئیں ساڈی پیاسے اسے دانہ کار
نٹھا دو صندوق اوہ ہتھ نہ اوسدے پون
اوہ صندوق فرعون تھیں تاہیں ہو گیا دور
پاکے ہتھ صندوق نوں آندا جلد نکال
مول نہ کھلا اوستھیں نہ ورہیا ہوں لا
اوہ صندوق فرعون نوں جہٹ کھایا کھول
ہو کے اوسدے سامنے دیکھ نہ سکدا چند
گھر کارا فرعون دا ہو گیا نور و نور

حکایت دختر فرعون

سی اک دھی فرعون دی سوہنی باجھ شما
کارن کرن علاج دے آئے کئی حکما
آخر سیدہ جو میان پھرتا ہک دن نال
اس روکن دے روک دی ہوئے کوئی دوا
جاسی مرض تمام ایہ لب اوسدی دینال
نبی کلیم صندوق تھیں ہو یا جدا ظہار
نال محبت چاؤدی دختر جو فرعون
لگا اوسدے بدن تے اوسدا جڈ لعل
بی بی آسیہ دیکھ کے بہت تھوئی خوشحال
اس لڑکے دیاں لبانا نوچہ کیڈی ہوتا اثر
صاحب ڈٹے کمال دا ہوندا ہے معلوم
گھر فرعون لعین دے ناہا کوئی نرند
دل بخومی اکھدے عرض سنو سرکار

مرض برس تھیں چرندی رہندی سی بیمار
ایسر اوسدی مرض نوں اثر نہ کرن دوا
کہن بخومی ہو وندا معکلم ایہہ احوال
زندہ شے ہک نکل سی نیل کنوں دریا
چل پدیوا دیکھے قدرت جل جلال
سوہنی صورت دیکھ کے ہر کوئی کرے پیار
حضرت موسے اوسے لالاں لگا دوا
مرض تمامی اوسدی ہو گئی دور شباب
کہن لگی فرعون نوں بہت محبت نال
جس تھیں تیری دھی دا ہو گیا صاف سریر
بیٹا کر کے پالے ایہہ سوہنا معصوم
سنی جدوں ایہ بات اس بہت ہو یا خورد
ایہ لڑکا کتساں دی مٹی کرے خوار

تیریاں ایہ وڈیاں ویسی گھول تمام
اسدے قتل کران تھیں نہ کرھ کر گزیر
ایہ گل سن فرعون پھر بی بی آسیہ پاس
بینوں کہیا بخو میاں قتل کرو ایہ بال
بی بی کہیا اسماں نوں نہیں ایہ بات قبول
بے فرمان نہ جاپ وا جائے فرماں دے
آکھے لگ کے انہاندے اسنوں مول نہ مار
ایہو خبر قرآن وچہ دتی جل جلال

تختہ چاسی تده دا رہن نہ ویسی نام
جے ہن قتل نہ ہو یا پھچوں تارسی پھیر
آکر حال سنا وندا دلوچہ کریں قیاس
ایہو لڑکا دشمنی کرسی تیرے نال
اسدے قتل کران وچہ میں نہیں راضی مول
ایسی ویسی ایس تھیں مول نہ ہو سی کار
بٹیا کر کے پائے اسنوں نال پیار
سنو پیدر فقیر تھیں آیت معنیان نال

وَقَالَتْ امْرَأَةُ فِرْعَوْنَ شَرَّةٌ عَلَيْكَ لَوْلَا ظَنُوتِي بِكَ وَرَأْيُ عَيْنِي لَتَمَنَّوْهُ عَسَىٰ اَنْ يَنْفَعَنَا اَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُوَ
لَا يَشْعُرُ وَنَط

کہن لگی فرعون دی بی بی نیک صول
شائد سائوں کدی ایہہ دیوسے نفع پوچا
نہیں سی معلم انہانوں ہرگز اصلی حال
کرن روایت آسے تاں ایہ لایا زور
چاچے جائی بھین اوہ حضرت موسے دی
آخر اسدے قتل تھیں بہت بہیا فرعون
لوڈیاں گھل کے شہر تھیں دایاں لیاں بلا
ایسر او سے کسیدا مول نہ پیا شیر
مریم بھین کلیم دی او تھے سی موجود
جب کردانی واسطے کروینوں فرمان
وڈی قابل کار اوہ دانی نیک ضمیر
وتا حکم فرعون نے جلدی نال خوشی
کہندی ساڈے حال تے کیتا کریم خدا
دایاں بہت بلائیاں اوں فرعون شریر
کہیا میں فرعون نوں عجز نیاز سنا

اس اٹھیں دی ٹھنڈ نوں متل نہ کر یو مول
یا پھر اسنوں اپنا بٹیا لواں بنا
وڈا ہو کے کریگا کیا کجھ ساڈی نال
موسیٰ دی اوہ ساک سی بات نہیں کوئی ہو
تاہیں ایڈ سفارشاں اسدیاں کر دی سی
کرے دلیل ہن ایسوں دودھ پلاوے کون
موسے نوں اوہ اپنا رہیاں شیر پلا
تک حالت فرعون ایہہ بہت ہو یا دلگیر
کہن لگی فرعون نوں دل وچہ ہو خوشنود
سد لیاواں جائیکے دانی ہک سچان
نال محبت ایسوں خوب پلاسی ریسر
تاں پھر بھین کلیم دی مانی کول گئی
چل اپنے سزاندوں آماں دودھ پلا
ایسر دودھ نہ کسے وا پیندا میرا ویر
آکھوتاں ہک ہو میں دانی لواں بلا

کہیا اوس بلائیکے جلدی لے آناں
 تاں میں اُسدے حکم تھیں آئی تڈھ بلان
 توں بھی اپنے حال نوں مت کریں اظہار
 سُنکے ہاں کلیم دی بہت ہوئی خوشحال
 کیا دیکھے جو دایاں بٹھیاں جمع کثیر
 جد مویسے نوں انٹری لگی دودھ پلان
 تڈ حضرت خاتون نے کیتی دلوں ویں
 ہاتھ کیا رب نے چپ رہو مت بول
 دیویں صبر زبان نوں کریں نہ مول کلول
 سُنکر حکم خاتون نے رکھی بند زبان
 ڈٹھا جد فرعون نے پیندا دودھ کلیم
 دودھ پلایا کریں توں اسنوں نال پیار
 ایہہ گل سُن خاتون نے لڑکا لیا اٹھا
 دودھ پلاوے پت نوں پالے خوشیاں نال
 یارب تیری ذات سے سمجھ تھیں بہت بلند
 سچے وعدے تڈھ دے سچا توں رحمان
 جے لکھ برساں کراں میں تیری حمد ثنا
 پہلوں وچہ تنور دے پایا میں شہ زند
 پھیر رڑ بایا ندی وچہ کر کے تیری آس
 جس ظالم دے خوف تھیں پھری چھپاندی میں
 کہے تے اوسدے قتل نوں پھرو اوہ تیار
 اوہا اوسنوں دیکھ کے ہوندا ہن قربان
 واہ واہ تیریاں حکمتاں یارب پال لاہ
 کرو دی شکر خدایا بنی بنی نیک لقا
 نالے بیٹا اپنا پالے نال پیار

مت کے اوسدا شیر ایہہ پویسے ہون خوشحال
 ایسپر تیرا حال میں کیتا نہیں بیان
 مت کچھ اوتھے جائیکے ظاہر کریں پیار
 گھر فرعون لعین دے آئی دختر نال
 حضرت موسے کسے دامول نہ پویو شیر
 حضرت موسے پی لیا واہ قدرت سبحان
 دساں بھیت فرعون نوں پاواں قدر جلیل
 رکھ دے دی دے وچہ بہت نہ ہرگز بول
 اپنے ہتھیں پالیں بیٹا اپنے کول
 نہیں تاں جیکر بولدی ہوندا کچھ نقصان
 کہن لگا خاتون نوں نال زبان کلیم
 ویساں تینوں روز میں اجرت ہک دینار
 نال خوشی دے گھر انوں آئی ترت سدا
 کر کر شکر خدایا ہوندی بہت نہال
 کیسی حکمت نال تڈھ میل دتا فرزند
 یارب تیری وحدتوں میں صدقے قربان
 شکر تیرے احسان وا ہوندا نہیں ادا
 امن امان نکالیا تڈھ میرا و لب بند
 کیسی حکمت نال تڈھ آندا میرے پاس
 اوہا اسدا خیر خواہ فضلوں کیتا میں
 اسدے بچھے ماریا لڑکا سٹھ ہزار
 اجرت دیکے پرورش لگا آپ کران
 دشمن دے گھر اساندی لائی جس تنخواہ
 جسے گھر وچہ بٹھیاں دتی موج بنا
 نالے نت فرعون تھیں لے لیندی دینا

رات دنے فرزندوں کے چھاتی نال
 بہت پیار کہا وندا کافر بدنام
 برس وناں واجدوں پھر ہوا بنی کلیم
 ہلکن چک فرعون نے گودی لیا اٹھا
 بوسے دیدے چھدا بہت ہوندا خوشحال
 حضرت موسے چھوٹی نال دلیل قوی
 جھوسا دیکے وال کچھ وچوں لے اٹھیر
 کافر دیکھ کلیم دل ہو گیا لوہا لال
 دشمن جاپے مجھ و اہو بال ضرور
 ہنے اسا ڈے نال ایہ لگا شور جگان
 بہتر ہے جے ایسوں ہنے کر و مقتول
 کیا بی بی آسیہ سن توں میری گل
 پیوں والا شیر ہے لڑکا اچے اجان
 کتنے اسرا بیلیاں مارے تہہ فرزند
 تے جیکر یک بال ایہ کہیں نہیں مقتول
 نالے اسرا بیلیوں نال جاپے ایہ بال
 ایہ معصوم بے عیب عقل نہ اس روال
 پیچاسی فرعون دا اوسے تھے خاص وزیر
 جلدی وچہ حضور دے دو منگواؤ تھاں
 پھر دونویں اس بال دے اگے رکھو چا
 جے ایہ پگڑے موتیاں جانوں ہی دانا
 رکھے پیش کلیم دے اونویں دونویں تھاں
 موتیاں والے تھاں نوں لگا تہہ لگان
 پھنڈے کے ہتھ کلیم دا اگ وچہ وتا پا
 اس آتش دے اثر تھیں جہہ گئی کچھ جل

اٹھویں دن فرعون نوں آوے سدا کھال
 اوسے نبی کلیم دا موسے رکھیا نام
 یا کچھ گھٹ وودھ ایس تھیں جانے رب علم
 کرے محبت اوسنوں سینے نال لگا
 ایہ فرزند پیار را تبھسی سا ڈے نال
 ہتھ اٹھا کے اوسدی واہری پکر طلی
 دو جے ہتھوں اوسنوں وتی گھم چھیر
 کہندا سد جلا و نوں جلدی غصے نال
 جسے میرے ملک وچ پانا انت فتور
 جیکر ہویا وڈیرا بہت کرے نقصان
 پھر دیہوش شیر جے زندہ رہے نہ مول
 چنگی مندی بات دا اسنوں اچے نہ دل
 قتل کراویں ایسوں کدھر کیو دہیان
 اگے تھیں نا ہو گیا تیرا شان بلند
 تیرا خرنے شان جو گھٹ نہ جاسی مول
 اسدے قتل کران دار کھیں ٹھپ خمال
 دیکھ لہوا زما یکے کسے تیرے نال
 اوس ہان فرعون نوں دسی تیرے پیر
 ہک بھراؤ اگ تھیں دو جا موتیاں نال
 جے ہو یا لے سمجھ ایہ لسی اگ اٹھا
 ایہ گل سن فرعون نے تھاں لے منگوا
 حضرت موسیٰ دیکھ کے بہت ہویا خوشحال
 جبرائیل حضور تھیں بھجیا رب رحمان
 موسے امنہ وچہ پالیا اک انگار اٹھا
 تاہیں وڈیاں ہو یاں اٹکے کردا گل

کیا بی بی آسیہ تک ہن اسدا حال
ایویں کر دے بالڑے ایہو انہا ندی کار
دلوں ارادہ قتل دا دُور کیتا فرعون
کرے جولے ماں دے موسے نوں بلعون
عمر انہا ندی جڈن پھر ہوئی ستاراں سال
سیر کرن وچہ مصر دے جاوے نبی مدام
آکھن ہے فرعون دا ایہ پیارا فرزند
کیا جانن ایہہ آپھے صاحب شان ریس
اوہ مانند پشاب دے ہر ایہہ شیر مثال
جاں پھر نبی کلیم دی عمر ہوئی ویہہ سال
کیتا تہ فرعون نے شادی دا سامان
پتھر دو کلیم دے پیدا ہوئے بھرا
موسیٰ پاس فرعون دے رہیا تھی یہہ سال

کپڑ لئی اس بال نے آتش مہاں نال
دیکھ احوال فرعون نوں ترست آیا اعتبار
جسنوں رکھے آپ سب اوسنوں مار کون
لیگئی گھر فرزند نوں پھر حضرت خاتون
کتنے نوکر خدمتی رہن ہمیشہ نال
اگوں خلقت دیکھ کے نیوں نیوں کرے سلام
جانن اسے واسطے اوسدا شان بلند
موسے نال فرعون دی کہہ سو سکدی ریس
معلم ہو سی خلق نوں کسے زمانے نال
اند تخلص الانبیا جیوں لکھیا احوال
دنا ویاہ کلیم نوں نال ہزاراں شان
ہک دانام احرثون سی دوجے دہلجا
اگوں سینو دوستو ہجرت دا احوال

ہجرت کر دن موسیٰ علیہ السلام از مصر

کرن روایت مصر وچہ موسے نبی کلیم
نال کفاراں دشمنی کرے اجوڑھنزار
اوپر اسرائیلیاں کروا طم ہمیش
اوہ موسیٰ دی قوم تے کردا ظلم پید
ہک دن اندر مصر دے ہو یا نبی روان
سی ہک قبلی قوم دا کافر بے ایمان
نام اوسدا سی سامری مومن نیکو کار
یا موسے ایہہ مجھ تے کردا ظلم بہود
حضرت اوسنوں آکھیا اے قبلی بدکار
میں نہیں لکڑیاں چھوڑوا کہند اے ایمان

اوپر اسرائیلیاں کروا رحم عظیم
تے فرعون کلیم وا اٹک کرے بدکار
اکھیں دیکھ کلیم وئی کوئی نہ جان دی پیش
موسے اوسدی قوم دی لیندا خوب رسید
کیا دیکھے دو آدمی لڑوے اکس مکان
اسرائیلی دوسرا صاحب بر مسلمان
اُسے دیکھ کلیم نوں کیتی زار پوکار
لکڑیاں میریاں طم تھیں کھسدا سردو
چھڈ دیہہ اسدیاں لکڑیاں چنگا نہیں کرا
باپ تیرے فرعون دا ہے منوں فرمان

پھر حضرت نے آکھیا سُکر اوسدی گل
چھڈ دیہ اسدیاں لکڑیاں مین میرا فرمان
مکھا ہک کلیم نے ماریا عَصَّے ناک
ڈگدیاں سار پلیدی بیکل گئی سہی جان
پچھوں نبی کلیم نول بہت لگا افسوس
تو بہ تائب ہوویدا اگے پاک جناب

حکم نہیں فرعون دا زوری پوناں گل
پھر بھی کہیا نہ تیاں کافر لے ایمان
کافر اوپر زمین دے ڈگا ہو بھیاں
بالن لے کے سامری ہو یا ترت روان
ناحق ایویں ماریا ایہہ قبطی بیدوس
چیونکر خبراں دیوندی ربدی پاک کتاب

رَبِّ اِنِّی ظَلَمْتُ نَفْسِی فَاغْفِرْ لِیْ فَاغْفِرْ لِیْ اِنَّهُ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِیْمُ ۝

یارب اپنی جان تے ظلم کما تیا میں
جاں ایہہ نبی کلیم نے کیتی زار پوکار
ماریا جدوں کلیم نے قبطی نامعقول
چپ چاتے مار کے ہو گئے جدوں روان
پوہتی خبر فرعون نول بھیجی اوس سپاہ
دوڑ سپاہیاں شہر وچہ کیتی بہت تلاش
دو بجے دن پھر صبح نوک موسیٰ نبی خدا
اوپا سبطی سامری پھر ہک قبطی نال
دیکھ نبی نول سامری پھر کیتی نریاد
نال انہاندے تہہ دا زور نہ سکدا چل
اوگری چاٹ کلیم نے اوس قبطی دیول
اوجی بول پوکار دا سبطی ہو ہوشیار
یعنی جیوں تہہ ماریا کل اوس قبطی نول
چاہندا ہیں توں مصر وچہ ہووے میرا زور
جاں ایہہ گلاں کیتیاں سامری اچا بول
نال شتانی دوڑیا اوہ قبطی بد نوات
قتل ہو یا اوہ کل جو کہندا اوہ ملعون
کہن لگا فرعون جے اوسدا ایہہ فتور

بخش گناہ تقصیر توں بخشش والا ہیں
بخش تار ب اوسنوں ہوا وہ بخشہا
حضرت موسیٰ ماروا کسے نہ ڈٹھا مول
پچھوں مردہ اوسدا لوکاں ڈٹھا آن
پکڑ لیا و ڈھونڈ کے قاتل نول ہمراہ
پتہ نہ لگا انہانوں پئی اکل لاش
ڈروا ڈروا شہر وچہ اونویں پھریا آ
لڑوا وچہ بازار دے ڈٹھا نبی احوال
حضرت کہیا کریں توں ایویں نت فساد
روز لڑائی مار کے مینوں پاویں گل
سامری جاتا مجھ نول لگا کرن قتل
مارن لگوں مجھ نول کل گیوں جیوں مار
مینوں بھی اُس وانگ اج مارن آویں توں
کوئی میرے سامنے بول نہ سکے ہوہر
قبطی دشمن دین دا سندا ہسی کول
دستی جا فرعون نول اوس کلوکی بات
اج اوہ تیرے پت تے ثابت ہو گیا خون
بھاویں میرا پت ہے کہ ساں قتل ضرور

ماحق مینوں آن کے کیتا اوس بنام
بدلہ اُسدے خون دا اوستھیں لو اں قصاص
کیتی جاں فرعون نے پکی ایہہ تجویز
اے موسے دربار وچ ہوئی ایہہ صلاح
فاخرج پس توں گل جانس کے ہوئی تھاں
موسے اوس جوان تھیں سُنکرتنی بات
فَخْرِجْ مِنْهَا خَائِفًا وَرَأْبًا لِّكَ

میں نہیں اُسنوں آکھیا کر دا پھر قتل ام
جمع ہوئے اس بات تے کل امر خواص
موسے نون فرج دور کے دسیا تھے عزیز
تینوں اج سرعوتے کر سن مار تباہ
چنگے کارن تدھنوں میں ایہہ کہندا ماں
ہجرت کر کے مصر تھیں ٹریا عالی ذات
نالے اگے رے کر دا ایہ دُعا

قَالَ رَبِّ اجْنُبْنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ط

کرے سوال جناب وچہ یارب پاک خدا
مدین شہر یک مصر تھیں اہا دس کوہ دو
قصد کیتا اوس شہر دا موسیٰ نبی خدا
اوپر توکل ٹریا ایہہ گل موہوں بول
ست دناں وچہ جنگلاں کیتی واہواہ

ظالماں وہی اس قوم تھیں مینوں لہیں بجا
پاک آکھن ست روزہ وا آہا چند ضرور
ایسر اوسدے راہ تھیں مول نہ واقف سا
مینوں رب دکھاوسی سدھارستہ ٹول
سدھا مدین شہرنوں آندا پاک الہ

رسیدن حضرت موسیٰ بر چاہ شہر مدین ملاقات

حضرت شعیب علیہ السلام

مدین واکھ کھوہ سی شہروں باہر وار
کیا دیکھے کچھ آدمی لے کے ایڑتال
بھی ڈھکیاں وولڑکیاں صورت مند جوان
چلے گئے اوہ آدمی پانی جدوں پلا
پچھیا حضرت انہاں تھیں دستو اپنا حال
تا پھر دسی نبی نول انہاں حقیقت تھوں
نالے ایہہ چروال جو دشمن اسماں قدیم
چالی بندے رل کے پتھر اوہ اوٹھان

ستوں دن اوس کھوہ لے پچھیا نبی غنا
کھلے پلا دن اونہانوں پانی ڈول نکال
اوہ بھی لیکے بکریاں اوٹھے کھلیاں آن
کھلیاں اونوں لڑکیاں ڈھکیاں نبی خدا
کیوں نہیں تھیں پلاندیاں اپنا ایڑتال
طاقت ناہیں اسانوں کدہنے کارن ڈول
رکھ جاون اوہ کھوتے پتھر ووا غنیم
تاں اوہ اپنے مال نول پانی آن پان

اسیں نہ ہرگز سکدیاں پتھر اوہ اوٹھا
 ہے پیغمبر رب و اسدا و اباب شریف
 اوس کولوں بھی مال دی ہووے نہیں سنہاں
 سنکر حالت اونہا ندی موسیٰ نبی کلیم
 اک اکلیاں کھوہ تھیں تھیں لیا اٹھا
 پھر اوہ پتھر چکے کے اپنیاں تنہاں مال
 تھکا ماندہ راہ دا ہے سی رب دا شیر
 پرت گیاں اوہ لڑکیاں ہو کے خوشی خرام
 کرے دعائیں رب نوں یارب پاک قدیر
 گیاں جدا وہ لڑکیاں اپنے بابل کول
 سنکر نبی شعیب نے دتا ایہہ جواب
 تاں ہک لڑکی انہاں تھیں آئی موسیٰ ول
 تاں جو دیوتے تہہ نوں اجرت میرا باب
 ناں جیاوے اتنی کیتی اوس کلام
 سنکر نبی خدائے وا ہو یا اٹھ روان
 کہیا حضورا راہ دی تینوں خبر نمول
 پیچھے میرے لگ کے آتوں میریال
 کہیا نبی کلیم نے سچی تیری گل
 ہے میں پیچھے لگ کے چلاں بادستور
 اڈیاں تیریاں آوسن میری وچہ نگاہ
 اس کارن میں پل واکے کندولا
 سنکر نبی بی بات ایہہ کیتی ولوں چا
 جسے اتنی بات واکیتا ولوں خیال
 اوڑک اوٹھوں چل کے آئے اہل مقام
 جدل سلام شعیب نے بہت تو وضع نال

دوہیا گھٹیا مال نوں پانی لوں پلا
 نام شعیب ہے اوسدا بڈھا بہت ضعیف
 اسیں مشقت مال دی جالاں جت کت مال
 آیا طرفے کھوہ دے کر کے ترس عظیم
 سارا ایڑہ اونہاں دادتا خوب پلا
 اوپر او سے کھوہ دے رکھتا فالحال
 نالے بھکھا پیٹ تھیں پھر بھی ایڑہ دیر
 موسیٰ ہیٹھ درخت دے کیتا وینج آرام
 میں تیرے نعہام دا ہاں محتاج فقیر
 آکھ سنایا باب نوں نوکر عامی کھول
 سد لیا دوسنوں جاکے تھیں شتاب
 سدیا میرے باپ گھر ساڈے توں حل
 جو تہہ ساڈے مال نوں پانی لاہیا آپ
 آہی شرم حضور اوہ کہن صفورا نام
 اگے اگے اوسدے ٹریا نیک جوان
 منگے اگے ٹرن تھیں راہوں جاہن بھول
 تا جو تینوں راہدی کرنی پوے نہ بھال
 ایسر پیچھے تہہ دے میں نہیں سکدا چل
 پوسی تیرے بدن تے میری نظر ضرور
 تا محرم نوں دیکھنا ہے گا سخت گناہ
 جبکہ بھلاں راہ تھیں مگروں دسیں تا
 ہے ایہہ کوئی پارسا بندہ نیکو کار
 ایویں اسکے ہووسن سمجھ نیک افحال
 موسیٰ نبی شعیب نوں کہیا آن سلام
 اپنے پاس بہانیکے پچھیا سب احوال

کون کوئی کس شہر تھیں آیوں اس مکان
 بہتر موسے اپنا دسیا حال تمام
 پلایا گھر فرعون دے باپ میرا عمران
 کارن میرے قتل دے ہو یا فرعون تیار
 سنکر نبی شعیب نے کہا خوف نہ کھا
 بولی پھر شعیب وی بیٹی نیک خصال
 بابا اپنے کول ایہہ رکھ لے توں مزدور
 ہے ایہہ شخص امانتی نالے صاحب دور
 کہیا نبی شعیب نے تک کے بیٹی دل
 اک اکلیاں کھو تھیں پتھر لیوس اٹھا
 ایسپر کوں امانتی اسنوں جاتا تیں
 پیچھے میرے ٹرن تھیں کیتا اس انکار
 نامحرم نوں دیکھنا روانہ جاتس مول
 سنکر نبی شعیب نے کیتی دلوں وچار
 کر کے سوچ شعیب ایہہ کہندا موسیٰ نوں

دس بزرگ اسماں نوں اپنا نام نشان
 آیا ہاں میں مصر تھیں موسے میرا نام
 قبطنی والا ماجہر اکتا سبھ بیان
 تاں میں اوس تھیں نس کے آیا گھتی مار
 ظالماں دی توں قوم تھیں آیوں جان بچا
 جسے نبی کلیم نوں سدا نڈاسی نال
 چنگی دیسی نوکری جے ہووے منظور
 استہیں بہتر اسانوں نوکری کوئی نہور
 بیشک سداے زور دی من لئی میں گل
 جسوں چالی آدمی مشکل سکدے چا
 کہیا صفورا راہ وچہ معلم کیتا میں
 تا جو تیرے پیر میں دیکھاں نہ اشکار
 تا میں جاتا شخص ایہہ ہے کوئی مقبول
 دیوے گا پیغمبری اسنوں ب غفار
 جوں قرآن مجید وچہ پڑھیا ہو سی توں

تَالِ اِنِّي اَرِيْدُ اَنْ اَنْجِيْتِكَ اِحْدَا اَبْنَتِيْ هَاتِيْنِ عَلٰى اَنْ تَاْجِبْرَنِيْ تَشَانِيْ
 حَجَّجْ جَ فَاِنْ اَتَمَمْتْ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ جَ وَمَا اَرِيْدُ اَنْ اَشُقَّ عَلَيْكَ سِتْرِيْ

اِنْ شَاءَ اللّٰهُ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ هـ

کہیا شعیب کلیم نوں ہے میرا نشا
 کراں نکاح اس بشر طے اسدا تیر نال
 جے دس برسوں کریں توں خدمت حق چھان
 نہیں چاہندا میں تہہ توں دیواں کچھ تکلیف
 کہیا نبی کلیم نے اسنوں نال پیار
 جیہڑی مدت دوہاں تھیں میں ہک کراں ادا
 یعنی جے میں نوکری کراں تیری اللہ سال

تینوں بیٹی اپنی دیواں ہک پیرا
 ایہہ جو میری نوکری ادا کریں اٹھ سال
 ہو سی اوپر اسماں دے اوہ تیرا احسان
 انشاء اللہ پاوسیں عینوں مرد شریف
 تیرے میرے وچہ ایہہ ہو چکا تکرار
 میرے اوپر زیادتی پھیر نہ ہووے گا
 یا دس برسوں رہاں میں اپنی مرضی نال

اس تھیں وودہ نہ نوکری مینوں دستیں مول
 کہیا نبی شعیب نے ہو جا توں بے غم
 کہیا نبی کلیم نے محکم رکھ دیل
 اوڑک لیا شعیب نے موسے تھیں لکھوا
 لکھ لکھا کر اے کے ساری گل تمام
 نال صفورا ہو گیا آپ واعقد نکاح
 استہیں پچھے سنوں جو باقی دا اذکا
 آہا پاس شعیب و جنتی ہک عصا
 رفتہ رفتہ آہا پاس شعیب نبی
 آہا نبی شعیب نوں دل دے اندر چا
 موسے نوں نسر ما وندا اوہ مقبول خدا
 کر دیساں میں تہہ نوں عاصا ایہ عطا
 اوس عاصے وچہ ایہہ سی حکمت وڈی کہاں
 دیکھ کر امت نبی نے کہا موسیٰ نوں
 یجا باہر بکریاں عاصا تھیں کول
 طرف فلانی جوہ دے نہ لیجاویں مال
 جے اوس پاسے بکریاں توں لے گیوں حیران
 لے کے ایڑ ٹر پیا موسیٰ نبی خدا
 اپنی طرفوں مال نوں رہیا بھتیر اموڑ
 پیٹھ گیا اک جگہ تے اوڑک ہولا چار
 جے کوئی آوے اثر وھا ماریں مند سول
 ایہہ گل کر کے سوں گیا موسے اوسے دم
 ہو گیا ناگ شمال اوہ عاصا فرماندار
 جاں پھر اوٹھے جاگ کے ڈٹھا نبی کلیم
 نال خوشی دے گھرانوں آڈان

تک اپنے قول نوں پھر جاویں توں مول
 پھر نا اپنے قول تھیں نہیں مومن واکم
 ہے ساوڑے اس قول دا اللہ پاک وکیل
 اٹھ برسوں میں مہر وچہ ابرٹ دیاں چرا
 بیٹی نبی کلیم نوں کر دتی اکرام
 بی بی نبی کلیم نوں ملی حسب وخواہ
 ایڑ چارن واسطے موسے ہو یا تیار
 آدم صافی اللہ نوں اول ملیا سا
 پیغمبر ال دے دریموں سنوں ملیا سی
 عاصا ایہہ کلیم نوں میں مین دیواں چا
 عاصا ایہہ زمین بھیں جے توں لوں اٹھا
 سنکریات کلیم نے عاصا لیا اٹھا
 بنیاں باجھ نہ اوسنوں سکدا کوئی اٹھا
 ملیسی تہہ پیغمبری مرسل ہو میں توں
 چاڑیں ایڑ جائے کے جوہ چنگیری ٹول
 رہندے اوٹھے اثر وھا باشک ناگ شمال
 کھا جاسن اوہ مال نوں بہت کرن نقصان
 منع ہوئی جس طرف تھیں اوٹھے نکلیا جا
 اسپر اوسے جوہ وچہ گیاں زور و زور
 عاصے نوں فرما وندا خوب ہے ہیشیا
 ایڑ دے وچہ اوسنوں پون نہ دیویں مول
 آیا باشک ناگ اک دیکھ خدا دے کم
 اصلی باشک ناگ نوں اوسے ستیا مار
 مویا پیا میدان وچہ وڈا سب عظیم
 لگے نبی شعیب دے دسیا سبہ احوال

سکر نبی شعیب نے کتنا پاک یقین
 جتول چاہے پھیرا وہ مال لیجاوے تھپڑ
 برسوں چار کلیم نے جدوں چرایا مال
 اے موسیٰ اس سال جو بکریاں دیوں پھل
 جو کوئی بکرا جم سی تیرا کر ساں مال
 قدرت رب کریم وی ایسی ہوئی آ
 لے رہی سارے سال وی موسیٰ پیداوا
 جو اتواری بکریاں سویاں مال سبب
 ایہ بھی سال کلیم نوں آیا ڈاڈھا ور
 حضرت موسیٰ ماویاں لیاں سبھ سنہال
 بچے کالے رنگ دے جمن گے ہن جو
 ات واری بھی رب نے کتنا ایسا کم
 مل گئے نبی کریم نوں اوہ بھی سارے پھل
 ہوون جو اس سال دے بچے ابلق رنگ
 پھر بھی قدرت رب ہی جو جھے اس سال
 چوں برسوں وچ پھل جو پیدا کیتے رب
 ڈونا نبی شعیب تھیں ہو یا اوکرا مال
 جاں دس برسوں ہر وچ دتا مال چرا
 نال صفورا لٹوڈیاں بہت ہو یاں اکرام
 اٹھ بھیداں بکریاں ملیاں باجھ شمار

ایہ پیغمبر ہووسی رب دا خاص امین
 شینہ سب اُس دے مال نوں کوئی نہ سکندیا
 کہیا نبی شعیب نے اُس نوں پنجویں سال
 نہ تیرے تے ماویاں آپ لیاں میں مل
 جھپڑیاں جمن بکریاں لیاں آپ سنہال
 نہ جائے سبھ بکریاں ماوی ہوئی نہ کا
 چھویں سال شعیب نے آٹھ کیتا اقرار
 نہ میرے تے ماویاں تینوں دسیاں سب
 جو جمن سب ماویاں ہک نہ جھیاں نہ
 آگوں نبی شعیب نے کہیا ستویں سال
 سارے تینوں دیوساں میں نہیں لٹیا کو
 بچے کالے رنگ دے پڑے تاجی جم
 اٹھویں سال شعیب نے ایہ تھپڑی گل
 اوہ بھی سارے تھ نوں دسیاں کھ رنگ
 سبھ ابلق رنگ دے کیتے جل جلال
 موسیٰ نبی کلیم دے مالک ہوئے اوہ سب
 دو برسوں تک ہو راہیہ رہیا او تھ چراں
 رخصت ملی شعیب تھیں نال پیار عطا
 کتنا مال شعیب تھیں ہو ر ڈھہیا انعام
 رخصت کیتا سوہریاں عزت نال ہزار

مراجعت موسیٰ علیہ السلام از شہر مدین بہ جانب مصر مشرف

سیدنا بہ شرف نبوت

چل کے اپنی ماں نوں بلے خوشیاں نال

شوق ہو یا جد وطن دا اٹھیا دلوں خیال

بھی بھائی ہارون دا کرے چل جمال
 مدت ہوئی نکلیاں گزر گئے وہ سال
 بدلے ظلم فرعون تے آیا کچھ وبال
 ہو گئے لے ظلم تھیں شہر کی ہٹن مال
 سبطی ساڈے کس طرح کرے ہوسن حال
 دشمن سخن ہو جو آہے محرم حال
 اگے نبی شعیب دے کیتا عرض سوال
 دتا حکم شعیب نے جا ہو خبری مال
 نالے وتیاں نوٹیاں بھی نوٹے کھوال
 کرے سلام دعائیاں مال سبب نکال
 جیونکر مینوں ٹوریا کر کے مال مال
 اللہ بلی آکھ کے چلے قدم اوٹھال
 اک منزل جاں چل کے شہروں آئے دو
 پے گئی رات انہیر ٹری رکتہ ملے نہ کا
 گھنلا حکم خدائے تھیں وڈا انہیر طوفان
 سرو ہوا ایس چلیاں بارش پایا زور
 نالے آہی حالہ بی بی نیک صفات
 سردی چاروں طرف تھیں کر دی رومار
 پتھراں اوپر مار دا پتھر نبی خدا
 بھی چتھاقاں ساڈے کے رہیا بختیر اگھل
 غصے تھیں چتھاق نوں بے دگیا دور
 اے موسیٰ اج مجھ نوں ناہیں حکم خدا
 سکر نبی خدائے ا بٹھا ہو حیران

نالے چل کے دیکھئے شہر مصر دا حال
 دیکھاں کپڑے رنگ چہ وے جہنگ سال
 یا اوہ او سے حال تے کروا ظلم کمال
 دیکھاں اوں کمذات نوں پوسی کرد وبال
 تنگ کر دے سن انہا منوں قسطی گھنڈ گوبال
 مسلم کرے چل کے ہر یک دا احوال
 رخصت اج شو مجھ نوں ہو کے تسیں نہال
 ایہہ لے بی بی اپنی ایہہ لے مال سنبھال
 راضی کر کے ٹوریا موسیٰ نوں سسرال
 شالا قائم تے اندا ہے سدا اقبال
 ایویں شالا تیں بھی سدا رہو شحال
 آن پئے راہ مصر دے پٹری مسافر چال
 جیوں وچہ قصص الانبیا لکھیا ہے مذکور
 اوتر او سے جگہ تے ڈیرا کھیتا چا
 سخت اہیرا ہو گیا وچہ تمام جہان
 نالے اوتوں بدلاں آ پانی گھن گور
 درو جنن دا اوسنوں ہو یا اوسے رات
 اگ نہ لہھے ڈھونڈیاں بہت ہوئے لاجا
 متکے نکلے کسے تھیں آتش کچھ ذرا
 ایسپر مول نہ نکلیا اگی دا ہاک پھل
 حکم ربے تھیں بولیا اوہ چتھاق ضرور
 جے میں اگ نکال کے تینوں دیواں چا
 چاروں طرف دیکھ کے لگا کرن دیوان

چمکیا شعلہ نور دا طرف پہاڑ کوہ طور
 حضرت موسیٰ سمجھیا آتش ہے پر دور

قَالَ لَا هِلَهَ إِلَّا أَنَا كُنْتُمْ كُفَّارًا لَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَخَلِّصْ لَهُمْ فِي يَوْمِ الظَّالِمِينَ أَجْرَهُمْ وَلَا تُصَلِّ لَهُمْ وَلَا تُمْسِكْ بِحَبْلِ الْإِسْمِ سَبِّحْ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

لَقَدْ كَفَرَ تَصَلُّونَ

تسین تمامی ٹھہر کے امن کرو اس جا
اوٹھوں جا کے راہ دی لے آواں میں سار
تسین تمامی سیک کے جاناں لےو تپا
ایڑ اہل عیال نوں چھوڑ یا اس مکان
چھتی کوہ اس جگہ فقیر ہسی طور پہاڑ
ہاں پل اندر پہنچیا اللہ و مقبول
کیا دیکھے اک لکھ سے ودا بلند عظیم
سوہنا ہرا درخت سی ستر تمامی ڈال
موسے دل وچہ سمجھیا ہے ایہہ اک ضرور
تا جو انہاں نال میں لیساں اک جلا
بھکے ہو ری شاخ تے جا چڑھیا اوہ نور
اوپر تر تے شاخ دے جا ماری چمکار
نس کے ہو ری شاخ تے نور چمکا اسی
خبر نہیں ایہہ کیا ہے اسجا کہ اسرار
جیونکر کوئی بلا وندا دوست محرم راز
نظری کوئی نہ آوندا جن ملک انسان
اوسے طور آواز اوہ آیا دوتن وار
ہین تون کون بلا وندا نظر نہ آویں مل
جیونکر وچہ قرآن دے کہیا رب رحیم

کہندا اپنے اہل نوں موسے نبی خدا
ٹوٹھی ہے میں چمک دی آتش شعلے مار
یا انگب راگ دا لیا واں ہک اٹھا
ایہہ گل کہرا انہاں فقیر ہو یا نبی روان
ہکو عاصا اپنا لے گیا طرف اجاڑ
ایسے اوسنوں جا ندیا دیر نہ لگی مول
جاں نیڑے اس اک دے پوتہ نبی کلیم
وانگ درخت عناب دے راسدی کہن مثال
اوپر ہر ہر ڈال دے چمک ہیا سہی نور
چن چن کنڈے لکڑیاں بدھیاں او عصا
بندھ کے مٹھا اوتانوں کیتا نبی حضور
جاں کیتا اس شاخ تے عاصا دوجی ا
ایویں جہڑی شاخ دل عاصا کرے نبی
کرے تعجب دے وچہ موسیٰ جو لاچار
نالے اپن چیت اک کنیں پیا آواز
چاروں طرف دیکھیا کر کے خوب سہان
کس دا ایہہ آواز ہے دل وچہ کرے چار
ہو متعجب پہنچدا اللہ و مقبول
اگوں سنی آواز ایہہ موسیٰ نبی کلیم

فَلَمَّا أَنهَا نُوْدِيَ يُمُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا رَبُّكَ فَاحْلَحْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى

پس توں جتی اپنی لاہ کھاویں حبیب
جستی پا کے آونا ایہتے نہیں روا

یعنی ہوئی آواز جو میں ہاں تیرا رب
ہیں توں پاک میدان وچہ جسدا نام طوی

بڑی مقدس جگہ ایہ آیوں وچ حضور
 دیکھاں میرے نور و اہر جا ہویا ظہور
 جد موسیٰ نوں غیب تھیں ہوئی ایہ پکار
 کینس نا اپار دے سجدہ شکر ادا
 اوس وقت پیغمبری بخشی رب لہ جمان
 جو کجھ وحی سناوسی تینوں حکم احکام
 برحق میں معبود ہاں منبئس ہون خوشنود
 کر میری توں بندگی قائم رکھ نماز
 معجز نبی کلیم نوں کیتے رب عطا
 تا جو پھر حسب وقت ایہ ہو سب وی دولت
 کیتا حکم خدا نے حضرت موسیٰ نوں
 عاصا ہے ایہ مجھ و اکھیا نبی خدا
 نالے پتر و رخت میں جھاڑ لوں اس نال
 ہور علاوہ انہاں تھیں دیندا کتنے کم
 کیتا حکم حضور تھیں تادرجل جلال
 سٹیا عاصا اپنا موسے اوپر زمین
 یعنی بنکے سب اوڑن لگانے الحال
 حکم ہو یا نہ ڈریں توں استوں پکڑ سنگ
 سنکر حکم خدا پیدا پھڑیا نبی کلیم
 اس جاگہ اک ہور بھی ڈھٹی میں تقریر
 آیا خوف کلیم نوں ویکھ جدول تعبان
 اگوں جتیاں نبی نوں سخت ڈرایا ہور
 اس وچ حکمت رب دی آہی پکت پیمان
 آیا جد کوہ طور نوں آتش ویکھ کلیم
 سب اٹھویں ہووند اندر اس میدان

چاہیے اس مکان واکرنا ادب ضرور
 تینوں اسماں دکھایا ایٹھے اپن نور
 اوسے ویلے ادب تھیں جتیاں کھلا اوتار
 سجدے اندر بول وار ب دی حمد ثنا
 اے موسیٰ میں تہذہ نوں چنیاں وچ پیمان
 اوسے اوپر چلناں کرناں عمل تمام
 میرے باجھوں ہے نہ ہور کوئی معبود
 ہور علاوہ ایس تھیں کھولے کتنے راز
 عاصا سب نبی کے دتا پیش دکھا
 موسے اوسنوں ویکھ کے مول نہ کھاوی مول
 کیا ہے تیرے ہتھ وچ و س اسانوں توں
 اوپر اسدی ٹیک دے تکیہ لوں لگا
 کارن اٹریٹ اپنے جو ہے سیر مال
 کراں و ساہ نہ اسدا کول رکھاں ہر دم
 اے موسے توں استوں اپر زمین ڈال
 اوسے ویلے ہو گیا اوہ تعبان زمین
 حضرت موسیٰ ڈر گیا اسدی وشت نال
 کر دیوانگے اسپں اوہ عاصا پہلے رنگ
 پھر اوہ عاصا ہو گیا قدرت رب کریم
 وچ خلاصے انبیا و کر جویں تحریر
 کیتا وورن واسطے جتیاں طرف دیان
 دونوں پوئے ہو گئے بچھو کالے بھور
 سنوں تسانوں کھول کے اوہ بھی کران بیان
 تدروں صفورا نبی نوں کہیا با تعظیم
 رکھنا پیر سبحان کے جاناں نال و بیان

موسیٰ نے فرمایا عاصمیرے کپل
 جھٹی عاصے اوپر جاں نبی کیتا دھرو اس
 اوپر بھروسے جہاں دے پھیری کالی رات
 موسے نول تعلیم ایہہ دئی رب غفار
 میرے باجھ نہ کسے دا کریں بھروسہ مول
 سنوں بیان اوہ سپ جاں عاصا ہو گیا پھر
 جاتس ایہہ کوئی رب دا آہا عین اسرار
 پھر موسیٰ نول رب نے کیتا ایہہ فرمان
 یعنی وچہ گریبان دے ہتھ اپنا توں ڈال
 ہوئی خوب سفید اوہ سوہنا باجھ شمس
 ڈالیا ہتھ کلیمے موجب حکم خدا
 سورج نالوں اوسکا غالب ہویا نور
 موسے نول ایہہ معجزے کیتے رب عطا
 کرن روایت جدوں اوہ عاصا نبی کلیم
 ست سووند ڈراونے ہوئے ترت عیان
 پر چھپیاں انگوں بدن نے سخت ترکم وال
 اوس عاصے وچہ معجزے آہے ہو رہا
 موسے نول جاں رب نے بخشے ایہہ نشان
 اے موسے میں تده نول دتا ہی بنا
 ہے اوہ میرے حکم تھیں سرکش تے گمراہ
 جبیکر تیں تھیں معجزہ طلب کرے اوہ کا
 نالے ید بیضا دا ظاہر کریں نشان
 سکر حکم خداے داموسیٰ کرے سوال
 نالے بویں مجھ دی ہیگی اوس مکان
 جے میں جاواں مہر نول طرف فرعون کار

نالے پیریں جھٹیاں مینوں کیہرا ہول
 اللہ صاحب دو ہانڈی توڑو کھانی اس
 اوہا پار ڈراونے ہو گئے بڑی آفات
 میرے باجھ نہ کسے نول جانی مدوکار
 بناں توکل رب دی آس رکھن مجھول
 حضرت موسے دیکھ کے پھر ہو پیا دلیر
 کامل قدرت اپنی کیتی رب اظہار
 اسنلک یدک فی جیبک آیتہ جوں قرآن
 بکلیے کا اوہ ہوئی کے روشن چند مثال
 صرگز مول نہ اوسنوں ہوئی کوئی ازار
 ہو گیا ترت سفید اوہ خوبی حد نہ کا
 اوہا وچہ جہان دے ید بیضا مشہور
 یک عاصا تے دوسرا معجزہ ید بیضا
 تھکیں نال خدا میدے بند اسب عظیم
 پیر بہتر اوسدے ہاتھیاں دانگ پیمان
 پتھر نول بھی بھن کے چور کرن فی الحال
 ید بیضا تھیں ہو وندا ہوشن کل سنسا
 دے کے شان پھیری کیتا ایہہ فرمان
 جا کے توں سرخون نول میرا حکم سنسا
 توں میری توحید تھیں کراوسنوں آگاہ
 عاصا سپ نبائی کے اوسنوں دہیں دکھا
 کافی تیرے واسطے ایہ دونوں برمان
 آیا چھوڑا جبار وچہ میں اپنا سب مال
 اک اہلی بار وچہ ہوئی اوہ حیران
 پتھوں میرے مال دی کون لوگا سار

حکم ہو یا توں اُنہاںذا فکر نہ کر کچھوں
جنت تھیں میں بھجیاں جو راں خوش رخصا
وایاں واکوں اوسدا کرن سبھو کم کا
باقی بھیداں بکریاں جو ہے تیرا مال
کرن حفاظت او نہاں دی تیرا تے بھیاڑ
ایہہ گل سنکر آکھدا موسیٰ نبی کلیم
ایسپر میں فرعون دا کیتا سی ہاک خون
نالے وقت کلام دے میری اٹے بان
گھل توں میرے نال اوہ محرم یار رفیق
ہو یا حکم حضور تھیں کہیا جل جلال
غائبہ کرساں تساں دا اوپر اسں، جھول
غائب ہو سو او نہاں تے دونوں تہیں بھرا
سن نہراں جناب تھیں موسیٰ نبی کلیم

میں ماں حافظا اُنہاںذا اے میرے مقبول
بی بی تیرے کول اوہ رہن خد متکار
نالے بیٹا تہدہ دا پالن نال پیار
کل جناور اُنہاںڈے کیتے میں کھوال
تیرے نالوں ودھ اوہ پسین وچہ اجاڑ
یارب تیرے حکم نوں کیتا میں تسلیم
خوف کراں مت مجھ نوں مارن اوہ ملعون
ویر میرا ہارون ہے بڑا فصیح لسان
تاں جو میری بات دی اوہ کرسی تصدیق
قوت دیساں تہدہ نوں بھائی تیرے نال
سن لکرا اوہ تسانوں پہنچ نہ سکا مول
نالے جو کوئی تسانڈے تابع ہو سی آ
کیتے پنج سوال ایہہ اگے رب کلیم

رَبِّ اشْحَ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ۝ وَاجْعَلْ عَقْدَةً مِّنْ لِّسَانِي يَفْقَهُوا قَوْلِي ۝
وَاجْعَلْ لِي ذُرِّيًّا مِّنْ أَهْلِي ۝ هَارُونَ أَخِي اسْتَدْبِهْ أذْرِي وَاشْرِكْهُ فِي أَمْرِي
كِي نَسْبِحَكَ كَثِيرًا وَنُذَكِّرَكَ كَثِيرًا إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ۝

یارب میرا جو کلمہ کریں فرخ کمال
یارب ایسے فضل تھیں سینہ میرا کھول
نور بجا اپنے فضل تھیں کر دے صاف زبان
سبھن میری بات نوں کوہ خواص عوام
کر دے یارب اوسنوں میرے پیش وزیر
پنجواں میرے کم وچہ کر اسنوں پنجواں
اسنوں بھی کر نہی توں یارب پاک خدا
دے جا فرعون نوں جو تیرا فرمان

پہاوں وچہ جناب دے کیتا ایہہ سوال
تنگ نہواں جلد میں سنکر منڈے بول
دو جا کریں جناب تھیں میرا کم آسان
اڑاں نہیں میں بول دا وقت بیان کلام
چوتھا جو ہارون ہے میرا سکا ویر
نور میرا مضبوط کر اوسدی سنگت نال
میتوں بھی پنہیری کیتی تہدہ عطا
تا جو پاکی تہدہ دی کرے بہت بیان

دو نویں تینوں ریل کے یاد کراں بسیا
 جاں ایہہ عرضاں کیتیاں موسیٰ اوچہ حضور
 قَدْ اَوْحَيْتَ سُوْرًا لَكَ فَرَمَا يَا جَلْ جَلال
 سینہ تیرا کھولیا کیتا کم آسان
 کیتا بھائی تددہ وایتیرے پیش وزیر
 کرو نصیحت اوسنوں دو نویں تئیں بھرا
 سُنکر حکم خدائیدا موسیٰ ہو پاروان
 ڈٹھا اہل عیال و آں ہتھیاری حال
 سوہنا بیٹا رب نے کیتا پک دوار
 بی بی نون پھر نبی نے کیتا حال بیان
 کیتا حکم جناب بھینے تینوں پاک خدا
 ہن میں اوسنوں چلایا رب و احکم شان
 اندر حکم خدائیدے دیر نہ کرے یومول
 تاں پھر او تھوں ٹرپیا موسیٰ نبی شتاب
 ہو عاصا ہتھ وچہ آندا اپنے مال

ہیں توں ساوڑے حال وایار بکھین ہاں
 حکم ہو یا درگاہ تھیں عرض تیری منظور
 اے موسے میں تددہ نون دے سبھ سوال
 اڑنیں نہیں کلام وچہ بتی صاف زبان
 جا ہو دو نویں ریل کے طرف فرعون سریر
 متکے اوس مردو نون اوسے خوف خدا
 چھوڑے چھوڑیا آیا اوس مکان
 شیر درندے مال دے بیٹھے ہو کھوال
 آیاں اُسدے واسطے حوراں خدنگار
 عینوں ہے پیغمبری بخشی رب رحمان
 جا فرعون لعین نون میرا حکم سنا
 بی بی نے فرمایا جا ہو میں قربان
 کرو حوالے رب دے سانوں یا مقبول
 سو نپیا اللہ پاک نون سارا مال اسباب
 چھوڑیا وچہ اجاڑ دے باقی اہل عیال

آمدن حضرت موسیٰ علیہ السلام در مصر و دعوت

کردن فرعون را

پہلوں اپنی ماں دی تیرس لگا آ
 اک دوجے نون دیکھ کر ہو تھو گزرا
 دو نویں ہو گئے فوت سن راوی کرے بیان
 جو کچھ حالت سفر دی و سنی کھول تمام
 کر پیغمبر بھجیا عینوں رب رحیم
 اوسنوں بھی پیغمبری کیتی رب عطا

آوڑیا وچہ مصر دے موسیٰ وقت عشا
 لیا پھر ہارون بھی ناں کمال پیار
 مریم بھین کلیم دی نا لے باب عمران
 دوہاں بھایاں بیٹھ کے کیتی بات کلام
 حال نبوت اپنا و سیا نبی کلیم
 نالے تیرے واسطے کیتا حکم خدا

وچہ نبوت دوہاں نوں کیتا رب نے یک
 بخشیا مینوں اب نے معجزہ یہ بیضا
 جاں میں اپنے ہتھ نوں ڈالاں وچہ گویاں
 عاصے نوں میں میں نے حکم دیواں ال
 ایڈا سپ اوہ بنے گا قدرت نال خدا
 ہور ہزاراں معجزے آستھیں ہون ظو
 تینوں مینوں دوہاں نوں کیتا رب نے
 حکم اساڈا اوسنوں جا کے دیہوشنا
 بھائی نوں جد نبی نے دسیا ایہ احوال
 دم دم شکر گزار وا بہت ہو یا مشکو
 فجر موٹی اتاں اٹھ کے دونوں ویر بھرا
 اگوں اوس پلید نے کیتی ایہہ تدبیر
 رستے وچہ ہمیش اوہ بدھی رکھدا بشیر
 جو کوئی اوس مکان تے نیرے لنگھ و اجا
 موسے تے ہارون جاں پہتے اوس مقام
 وانگ مریداں سبھ نے آندا اوب بجا
 اوپر مکان فرعون دیکھوئے تے جاں مقبول
 کنڈا پکڑ پلا گیا موسیٰ صاحب نور
 سکر پیا فرعون نوں کنب گیا بدوات
 کیا دیکھے جو کھڑے ہن دو کوئی عجیب جان
 کون تیس کیوں آئیے ایسے ہتھ رہ کھلو
 حضرت موسیٰ آکھیا سکر اُس دی گل
 بھیجا سانوں رب نے دے اپنا فرمان
 من لے وحدت ربی جو سچا مہبود
 ہک روایت ہور ہے وچہ قصص الانبیا

دونوں اس خدائے نوں بہت ہو نزدیک
 نالے کتنے معجزے پائے وچہ عصا
 روشن اُسدے نور تھیں موسیٰ سب جہان
 وڈا سپ عظیم اوہ بن جاسی نے الحال
 جتنے کافر مردے سب ہو جاسی کھا
 غالب اوپر کافراں ہوساں اس ضرور
 دونوں جافرعون نوں کر یو و عظیمیاں
 کرو نصیحت اوسنوں میری طرف بلا
 من حضرت ہارون بھی بہت ہوا چو حال
 فضل اساڈے حال تے کیتا رب غفور
 چلے طرف فرعون دی کر کے یا و خدا
 رہندا جس مکان تے آہا اوہ شہریر
 تا جو دشمن اوسنوں کوئی نہ جاوے گھیر
 گجکے پوندے شیر اوہ دوروں دین ڈرا
 اگوں شیراں نیوں کے کیتا اوب سلام
 امن سلامت انہاں تھیں لنگھ نبی خدا
 بالا خانے وچہ اوہ بیٹھا سا بھول
 پیا سب مکان اوہ پیا محسلس شور
 چلدی پردہ کھو کے بیٹھوں پاندا جھات
 پچھن لگا انہاں تھیں اوہ مردود شیطاں
 آئے کسدے حکم تھیں مینوں جلد کہو
 اسپں رسول خدا ایدے آئے تیری ول
 آئے اُس دی طرف تھیں مینوں اسین بلان
 سکر بات کلیم دی چپ ہو یا مردود
 آیا جاں فرعون ول موسیٰ نبی خدا

در اوسدے تے بیٹھیاں گزر گئے دوسال
 آکھو جا فرعون نون ساڈی اتنی گل
 امر نصیحت انہاں اُسنتوں باصر آ
 جو دربان فرعون دے نالے ہو غلام
 شکر اگوں مسخری کر دے اوہ جھول
 ٹٹھیاں دیوچہ انہاں زدی دیون گل ونجا
 ہاں ن سی ہک مسخرہ پاس فرعون غلام
 کہن لگا دو پاو لے ہن کوئی سرکار
 آکھن سانوں رب نے بھیجا نبی بنا
 تیرے باجھوں اوہاں نے رب بنایا ہو
 آکھن ساڈا رب ہے پالہنہار جہان
 ایہہ گل سن فرعون نے کہا ہو بتیاب
 جاں پھر انہاں کپڑے کے جھڑکتے آن
 آکھن لگا نبی نوں ہو کے بہت خفا

کتنے لوک فرعون ول کر چکا رسال
 دو پنچیر رب نے بھیجے تیرے ول
 یا پھر اوہاں دو ہانوں اپنے کول ہا
 سچہ نوں نبی خدا پیدا دینا ایہہ پیغام
 اندر جا فرعون نوں کوئی نہ کہندا مول
 آکھن ہے کوئی انہاں نوں مرض بُری سوا
 وستیا جا فرعون نوں اوسنے حال تمام
 دو برسوں تھیں آکھیکے بیٹھے دیرے مار
 آڈ طرف فرعون دی لے کر حکم خدا
 جان اپنے رب نوں تہیں صاحب ازو
 پیدا کیتے جسے زمیاں نے آسمان
 پکڑ لیا ہو اوہاں نوں میرے کول ثواب
 موسے تائیں دیکھ کے لیا فرعون بھان
 جیونکر وچہ قرآن دے دتی خبر خدا

الَّذُورِيكَ فِينَا وَلِيْدًا وَاكْبَتْ فِينَا مِنْ عَمْرِكَ سِنِيْنَ وَفَعَلْتَ فَعَلَّتْ اَلَّتِي

فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ الْكَافِرِيْنَ ؕ

بیٹا کر کے اپنا رکھیا اپنے نال
 اور ک لگوں ساڑے بول اوٹے بول
 ہیں وڈا بے شکر توں کہن لگا مخران
 قبلی ساڈا مار کے تھوں کر نقصان
 کریں نصیحت سانوں ہو کے ساڈا چور
 بیشک میں تھیں خون اوہ ہو یا غلطی نال
 نا میں اوسنوں جانکے کیتا سی مقول
 مر گیا اوسے نال اوہ ہو یا ایہہ قصور
 کیتا اوسکے جرم تھیں بیوں بخصاص

کیا میں نہیں سی پالیا بیوں کتنے سال
 کتنی مدت موج وچہ مویں ساڈے کول
 کیتا تہہ اوہ کم جو کر کیوں ساڈا خون
 قدر نہ پائیوئی اساندا ہو یوں بہیر مان
 اٹا ساڈی نال توں پاو ن آیوں شور
 حضرت موسے آکھیا اوسنوں کراقبال
 کوئی ارادہ قتل دامیرا نا ہا مول
 ماریا سی میں اوسنوں مکار ہک ضرور
 ایسے اوس قصور وال لازم نہیں قصاص

بخشدنی تقصیر اوہ مینوں رب غفار
 نٹھاساں اس شہر تھیں تاں جلدی نال
 ہن اوہ میرا رب نے دتا خوف ہٹا
 تالے مینوں بخشیا اوس نے حکم حکام
 پچھیا پھر فرعون نے کون تیرا ہور رب
 پالہنہار جہان دا ہے اوہ رب حمان
 مشرق مغرب تیک ہے اوصا پالہنہار
 خالق رازق خلق دا ہے اوہ رب غفار
 اوسے باجھوں ہور نہ ہو کوئی معبود
 توں بھی اوسے رب دی مینوں توجہ
 سنی جدوں فرعون نے موسیٰ دی تقریر
 ہے ایہہ کوئی باولا پاگل تے بے کار
 جو کچھ اگے تسال نوں مسلم میرا دین
 نا ایہہ کوئی رسول ہے نا کوئی ہور خدا
 جو ایہہ آکھے منہ تھیں جانوں سبھ وہیت
 جیکر ہوندا نہی ایہہ دل وچہ کرو وہیان
 دولت عزت مرتبہ ہوندا اس کمال
 کچھ فوقیت ایسی نظر نہ آوے مول
 موسے نوں پھر آکھدا اوہ پلید بلا
 بندی خانے تڈھ نوں کرساں بندیوان
 موسیٰ کہیا بات ایہہ ہرگز ہوگ نمول
 اوپر رسولال کسے دامول نہ چلدا زور
 پاو خوف خدا ایڈا رکھن اوہ مدام
 میں بھی تینوں رب دے آیا حکم سنان
 کلمہ میرے نام دا پڑھ نوں نال یقین

بخشنوالا اوگیاں ہے اوہ بخشنہار
 ہیسے میرے قتل وا کیتا تڈھ خیال
 مرسل کر کے بھیجا مینوں پاک خدا
 داخل وچہ پیغمبراں کیتا میرا نام
 حضرت موسے آکھیا جسدی خلقت سب
 جاری جسدا حکم ہے وچہ زمین آسمان
 اوسے دا محتاج ہے کل عالم سنسار
 تیرا میرا سبھ دا اوہا سر جہنمار
 لائق صریک واسطے اوسنوں کرن سجود
 آکھے تیرے واسطے کرن آیں تاکید
 مجلس اندر اپنی لگا کہن شہیر
 متکے اسی بات نوں کرو کوئی اعتبار
 اوسے اوپر اپنا رکھنا تاساں یقین
 میرے باجھوں کس نے دتا نہی بنا
 منن لائق ایسی مول کوئی بات
 میرے نالوں ایسا ہوندا اچا شان
 نالے فوج فرشتیاں ہوندی اسے نال
 مونہہ تھیں گیاں مار کے بن وا کوں رسول
 جیکر میرے باجھ تڈھ پھریا ہور خدا
 نہیں تاں نال یقین دے مینوں بت بچان
 کیتا مینوں رب نے اپنا خاص رسول
 مولا باجھوں انہاں تے غالب کھئی نہ ہو
 دس اپنے رب دے رات دنے احکام
 من لے وحدت بدی اوسنوں بکت بچان
 من رسالت مجھ دی پکڑ اس ادا دین

ایہہ گل سنکر آکھدا اوہ کافر مجہول
 کلمہ تیرا پڑھاں میں نال یقین صفا
 حضرت موسیٰ آکھیا نال حلیم زبان
 چار چیزاں بتدہ نوں ویسی اسن جہان
 دو جا کل جہان تے مشرق مغرب تیک
 تریجا تیری عمر نوں ویسی رب وضا
 جتنی عیش اوس عمر وچہ کر سیں ہوشاوا
 چوتھا اندر آخرت تینوں رب علام
 جیکر ایہہ سب نعمتاں ہوں تینوں منظور
 سنکر اگوں آکھدا اوہ مرد و خراب
 رہن دیہو موقوف اچ نہلت کرو عطا
 سنکر اتنی بات نوں موسیٰ تے نارون
 پچھوں اوس فرعون نے سدہا مان وزیر
 کہندا مینوں ہور کچھ حاجت ناہیں ہول
 بھاری خواہش ایہو ہے ہوواں پھیر جوان
 سنکر اگوں آکھدا اوہ ہاماں تباہ
 اگے رہیوں سدا وندا آپ خدا مہبود
 رب سدا کے پھیر ہن بندہ لگوں سدا ان
 نالے تیرے پاک وچہ پوسی وڈا فتور
 چیکر تینوں شوق ہے ہوواں پھیر جوان
 ملے جوانی تدہ نوں ایسی کراں ووا
 ایسی اوہ ترکیب ہے میر تائیں یاو
 سن کہیا فرعون نے ایہو مینوں کھوڑ
 راتیں اوس ہاماں نے یک حصا بنا
 فحری جاں فرعون نے کیتی اٹھ نگاہ

جے میں تیرے رب دی وحدت کراں قبول
 کیا دیوے گا مجھ نوں تیرا پاک خدا
 جے توں میرے رب تے آویں ایمان
 اول مردیاں تیک توں رہی سدا جوان
 کرسی تینوں بادشاہ واحد لاشریک
 سو پرساں دی زندگی کرسی ہور عطا
 روز قیامت اوسدا ہوسی نہیں حساب
 ویسی وچہ بہشت دے سوہنا عجب مقام
 نال شبلی ہن توں وحدت رب غفور
 نال وزیراں سوچ کے ویاں کل جواب
 بھل کے میں اسبات داویان جواب سنا
 ٹر آئے گھر اپنے جیوں کہیا ملعون
 آپس وچہ مشورہ لگا کرن شریہ
 صرف جوانی واسطے وحدت کراں قبول
 اس کارن میں تے لے آواں ایمان
 میں تینوں اسبات دی دیندا نہیں صلاح
 ہن توں اگے غیر دے کر سیں کوں سجود
 کچا پوسیں خلق وچہ کھٹھے کرے جہان
 شوکت شان جو تدہ واسب ہو جاسی دور
 کر ویاں اک رات وچہ میں ایہہ فیسی ہاماں
 نال جواناں پھیر توں چہرہ لبیں ملا
 جاں میں کر دکھلا وساں ہو جائیں توں شاد
 جے ہو پواں جوان میں پھیر نہ کوئی لوڑ
 داہڑی تے فرعون نوں سنتیاں دتی لا
 داہڑی ساری اپنی پانی اوس سیاہ

راہنی ہو یا دیکھ کے حاصل ہوئی مراد
شائش تیرے عقل نول کیتو خوب جوان
ہے سی لور شتاب دی اوہ ہو گئی واصل
جاں ہن موسیٰ آئیے کرے سوال جواب

سد ہا مان شیطان نول کندا آفرین باد
ہن مینوں کچھ مول نہ لور رہی ایمان
ہن میں کا ہنوں نٹنا ہیگنا رب سول
جھوٹا کر کے اوسنوں کر ساں مار خراب

مقولہ مصنف عفی اللہ عنہ

ہر منکر و ایہو ہے دنیا تے دستور
جنوں وچہ جہان دے دیوے ب آرام
مطلب دنیا واسطے ہر گل کرن قبول
جاں کوئی مشکل انہا نول آجاوی و پیش
اللہ اللہ کر ویاں گزروئے دن رات
جسویے اُس سختیوں دیوے ب کمال
ہو یا وانگ فرعون دے مطلب جد و حصول
گذر گیا طاعون جاں بچ رہے بیمار
آکھن نال علاج دے سانوں ہوئی شفا
یا ونہ آوے اوہا نول اللہ و احسان
جد تک اوسدی طرف تھیں صادر حکم نہو
جے کر اوس جناب تھیں ہو و نافرمان
کیتا سی فرعون نے دل وچہ ایہو خیال
اس کم اندر رب دا دخل نہیں کچھ مول
ایہو طریقہ انہا ندا ہون جو دو لقمہ
جان ساڈے کول ہے وافر دولت مال
چیرے دی مہل نہ گھر ساڈے وچہ ہتھوڑ
پرہن نمازاں لمیاں جو ہوں محتاج
ایسے لوک فرعون دے نال برابر جان

امن اسائش دیکھ کے ہو جاون مضرور
ذکر عبادت رب دی دیندا چوڑ تمام
ہو جاوے جد کم اوہ پھیر نہ مٹن مول
تسبیح پکڑ بیست دے بن بہندے درویش
باجھوں ذات خدا میدے بھاوے کوئی نہ بات
اوسویے انہا نول آون پورے خیال
یا ونہ رہیاں تسبیحاں بھلا رب سول
پھیر مٹی ورن تھیں کرن نالے عار
نہیں تاں ساڈی مرض ایہو میدی تخم اٹھا
نال عنایت اپنی دتی جس امان
باجھوں امر خدا میدے کم نہوندا کو
کوئی چیر نہ کسے نول میدی کف زیاں
ہو گئے نال خضاب دے میرے کالے بال
ہن میں کا ہرے واسطے مناں رب سول
رب نبی دے حکم نول کرے نہیں پسند
طرف عبادت رب دی مول نہ کرن خیال
روزے اتے نماز وی کیہڑی سانوں لور
سانوں گھر وچہ اپنا ڈھیا حکومت راج
تو بہ باجھوں انہا نول دوزخ ملے مکان

چھوڑ پڑیا انہاں توں کرے ہدایت رب

موسے تے فرعون و احال سناوین جھب

آمدن حضرت موسیٰ و ہارون علیہ السلام روز دیگر نزد فرعون
و ظاہر کردن معجزات خود و جمع کردن فرعون بہیون ساحران

خود را برائے مقابلہ اعجاز موسیٰ

دو جے دن پھر فجر نوں موسیٰ نبی خدا
دیکھ شتابی نبی نوں کہت دا وہ کھیل
پہلوں اپنا معجزہ مینوں کوئی دکھا
سنیاں نبی کلیم نے اوسدا جڈوں سوال
سٹیا عاصا نبی نے جسم او پر زمین
لماں اسی گز اوہ ہو یا سپ کمال
ست سو دند ڈراوے نوٹے بے انداز
گردن او پر وال جو آہے ست ہزار
ہاتھیاں و انگول اوسدے پیر بہتر جان
جتنے سڈے منہ تھیں پوندی آہی جھک
گھاہ انگوری کدی نہ ہوندا او تھے مول
یا بیماری برص وی جاندی اسنوں ہو
جسویے اس شکل دا بنیاں اوہ ثعبان
راہ وچ جو سن آدمی بھی حیوان شمشاد
پھر آتخت فرعون دا لگا منہ وچ پان
ہک لب ہٹھاں تخت وے اُسور کھی آ
دیکھ فرعون لعین نے تختوں ماری جھال
آیا ہیں توں اسنوں رب دا حکم سنان

آیا پاس فرعون دے لے کے نال بھرا
کیا ہے اپنے رب دی تیرے پاس ولہل
جے توں سچا نبی ہیں صرگز ویر نہ لا
دنا او پر زمین سے اپنا عاصا ڈال
اوسے ویلے ہو گیا اوہ ثعبان مہین
اڈیا منہ ڈراوناں ڈاڈھی دشت نال
پوندا شور جھان وچ جہاں اوہ کرے آواز
نیریاں و انگول کھڑے اوہ قدرت رب غفار
صورت اوسدی دیکھ کے ڈر جاوا انسان
دیوے ساڈ زمین نوں جویں لکڑی نوں اک
لگے جس انسان نوں مردا اوسے سمول
ہرگز اوسنوں فائدہ کرے علاج نہ کر
طرف مکان فرعون دی ہویا دور روان
ہٹھاں اوسدے لڑکے مرگے ست ہزار
نگلن لگا اوسنوں سے محل مکان
دوچار کھیا ہوٹھ اوس او پر محسل سز
آکھن لگا نبی نوں کر کے عجز کمال
یا آفت پھر ایسکے آیوں اسان کھپان

جیکر سانوں دسنا ہے تہہ حکم خدا
 رکھیا ہتھ اوس سبت تے پیہرے الفوار
 ویکھ نبی دا معجزہ خلق ہونی حیران
 پیٹھا اوپر تخت دے جا فرعون ہیکار
 سورج نالوں چاننا ہویا دون سوا
 طاقت رہی تہ کسے نوں ویکھ اٹھیں کھول
 کہندا نبی کلیم نوں منت نال ہزار
 تاں پھر لیا کلیم نے ہتھ کڑے وچہ پا
 ویکھ تماشہ آکھدا اوہ فرعون پید

ڈک کے آفت اپنی تخم نہ ساوا چا
 اوس ویلے ہو گیا عاص کا پہلے طور
 ایسپرین کوں اوہ جو بھارے شیطان
 کیتا پید بیضا پھر پاک نبی اظہار
 محشر وانگوں خلق وچہ شور ہو یا پرپا
 آن پیا فرعون نوں دلوچہ ڈاڈا ہول
 جلدی ہتھ چھپا، ایہہ خلقت نوں نہ مار
 اگے وانگوں ہو گیا اوسدا پید بیضا
 جیوں کر آئی خبر ایہہ وچہ قرآن مجید

قَالَ لِلْمَلَائِكَةِ وَهَذَا سَاحِرٌ عَلَيْهِمْ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا
 تَأْمُرُونَ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدْيَنِ حَاشِرِينَ يَا تَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ

مجلس وچہ فرعون دے آہے جو سردار
 ہے کوئی جادو ساز ایہ صاحب عقل شعور
 چاہندا ہے تسانوں دیسوں دینے نکال
 کیا ہن اسدے واسطے تئیں کرو فرمان
 کہن لگے فرعون نوں کل وزیر امرا
 نالے قاصد اپنے شہرں بھیج ضرور
 ہر یک جادو ساز جو کمال تے ہشیار
 آئے ڈر کے اونہاں تھیں ہوسن ایہ زبون
 ایہ تجویز فرعون نوں آئی بہت پسند
 رخصت ہو فرعون تھیں بدنا خاص سول
 پچھوں اس مردو نے قاصد ترت بجا
 جمع کیئے فرعون نے ساحر چار ہزار
 کیتا حکم تمام نوں سکے وچہ حضور

آکھن لگا اونہاں نوں اوہ مردو مگا
 بیشک جادو گر یدا اسنوں علم ضرور
 کھسے ملک تسا ڈرا اپنے جادو نال
 و سونوں سورج کے کہندا بے ایمان
 دوہاں بھراواں نال توں نہلت کھٹھرا
 جمع کرن ہر ملک تھیں ساحر جو شہور
 کر کے جمع تمام نوں لیاون وچہ سرکار
 نس جاونگے ہار کے موسے تے ہارون
 نہلت نبی کلیم تھیں لئی دہارے چند
 وچہ عبادت رب دی ہو یا جاشغول
 ساحر اپنے ملک دے لئے تمام سدا
 پاک دو جے تھیں سب اوہ جادو وچہ شیا
 تن سو برسوں تسانوں کھیا میں مسرور

پرورش کیتی تھیں دی تاخر تمام
 آج ہن میرے سرے تے بنی مصیبت آ
 موسے سانوں آئی کے کیتا بہت خوار
 ہوندا وڈی بلا اوہ سب عظیم کمال
 جیکر او سنوں روک کے شہریں دیو کمال
 سکر کہیا ساحراں تیرے اسیں علام
 ایسر جادو گری وا چاہیے کچھ اسباب
 دتا حکم فرعون نے سد وزیر امر
 جتنا خرچ ضرورتی لین خزانوں سب
 قصہ کوتاہ ساحراں جادو چار ہزار
 خبر دتی فرعون نون صاف کرو میدان
 بیسی بڑا میدان ہاک چوڑا بے انداز

آج تک ناہیں تھیں نون سیا کوئی کام
 نال کسے تجویز دے او سنوں دیو ہٹا
 جادو واہک سب اوہ کر دا وڈا تیار
 سانوں نت ڈراوندا آکر اوسدینال
 دیوانگا میں تھیں انوں بہتے اوک نال
 کرساں ایہہ تجویز سب لوڑ نہیں انعام
 جے اوہ لے دیو اسانوں کھساں کھشتا
 کل خزانہ انہانوں حاضر کریو چا
 جادو سامان دی کرن تیار ہی جب
 اندر چھیاں پھینیاں کیتا سبہ تیار
 موسے نال مقابلہ ہووے جس مکان
 جمع ہوئے اس جگہ تے سارے جادو

مقامہ ساحراں با حضرت موسیٰ علیہ السلام

ہویا آن متا بلہ وقت دوپہر تیار
 موسے تے ہارون بھی آئے دوچہ میدان
 اگے جادو گراں نے طلسم کئی بنا
 ظاہر وچ سب انہاند دین سیا نوانگ
 موسے تاہیں دیکھ کے کہن لگے سجاء
 توں ڈالینگہ زمین تے عاصا پہلے پو
 حضرت موسیٰ انہانوں کہیا نون نال
 تاں پھر انہاں ڈالیاں ریشیاں چیدان
 اپن جیتی سب اوہ بن گئے جادو نال
 ڈرن لگا کچھ دے وچہ موسیٰ ہی خدا
 غالب ہیں توں انہاں تے عالی تیرا شان

سجے کھتے کھڑے سن شکر کئی ہزار
 کہو عاصا کول سی ہو نہ کچھ سامان
 چار ہزاراں سب وار کھیا ڈھیر لگا
 ڈالن جدوں زمین تے بند باشک ناگ
 پہلوں کسے اپنی کرنی ہے گی وار
 یا پھر ڈالیاں اسیں جو ہے ساڈا وڈو
 پہلوں کسے اپنے تیس دکھا ہو ڈال
 نالے اپنیاں لاکھیاں طلسم دے سامان
 طرفے بنی کلیم دے دوڑ بہڑنے لجال
 ہو یا حکم جناب آتھیں صرگز خوف نہ کھا
 سٹ دے عاصا اپنا جلدی چیدان

جو کچھ کیتا انہاں نے جاو و نال کلام
 شکر حکم خدا پیدا حضرت نبی کلیم
 ستر ہزار اوس سپہ سربازیاں فی الحال
 چار ہزار اوہ سپہ جو کیتا انہاں تیار
 ہو رہا سبب جو انہاں دے آہے اوس مکان
 بھکھا چلے اچھے اوہ پیٹ نہ بھر پامول
 فکر پیا فرعون نون سخت ہو پیا بیتاب
 نہٹھا جاندا دیکھ کے کر دے لوک خیال
 چمکے سچا ہو وندا کرا کیوں مچول
 کرن روایت سپہ جاں آیا طرف محل
 اوچا کر کے اوسنوں سٹیا وچہ ہوا
 نام نشان مکان و باقی رہیا نہ کہ
 شور پیا وچہ مصر دے نہٹھی خلق تمام
 ناں پھر نبی کلیم نون کیتا حکم خدا
 جے ہک ساعت ہو رہا یہ رہیا اسے حال
 کھا جاسی کل ملک دے آدم تے حیوان
 سچا کیتا رب نے تینوں نال دلیل
 شکر حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
 دیکھ نبی و ابھارے جاو و ساز تمام

عاصیا تیرا انہاں نون جاسی نکل تمام
 سٹیا عاصا اپنا بنیاں سپہ عظیم
 ستر ہزار اراں ہونہ سہی ہر ہر سر دے نال
 کچے لقمے سب نون نکل گیا یکبار
 کوئی چیز نہ اوسنے چھوڑی وچہ میدان
 طرف محل فرعون دے ٹریا اوسے سول
 دہشت کھا کے سخت تھیں چلیا نشتاب
 جھوٹا رب سدا وندا ہے سی ایہہ خدال
 معلوم ہو پیا اینوں طاقت کچھ نہ مول
 دھرتی سنے مکان نون پھول لیا اول
 کندھاں کوٹھے ننگے دتے سبہ اوڈا
 خاقت ساری دیکھ کے رہی تعجب ہو
 جنول جاوے دوڑ کے کر دیندا اقتلام
 لے ہن عاصا اپنا جلدی پکڑ اوٹھا
 پلوچہ سارے مصر دی ویسی نینج نکال
 اندر مصر نہ چھوڑ سی باقی کوئی مکان
 جھوٹے جاو و ساز اوہ ہوئے سبہ دلیل
 پکڑ لیا اوس سپہ نون ہو یا ترت عصا
 اگے نبی کلیم دے نیوں نیوں کرن سلام

وَأَلْقَى السُّكْرَةَ سَاجِدِينَ هَ قَالَ أَمْثَلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ط رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ

ڈالے گئے سجو و وچہ ساحر بے فرمان
 موسیٰ تے ہارون دا جو ہے پاک خدا
 خبر ہوئی فرعون نون ساحر تیرے سب
 موسیٰ تے ہارون نون جاتا انہاں نبی
 تہ فرعون نے انہاں نون ایہہ گل کہی بلا

کہندے سچے رب تے آندا اسان ایمان
 منی وحدت اوسدی نال یقین صفا
 ہو گئے مسکرتہ تھیں من لیونے رب
 پیش انہاں دے رب دے سجدہ کرن سہی
 سجدہ کر یو مجھ نون میں ہاں تساں خدا

اونہاں کہیا رب ہے ساڈا رب غفار
 کر پینمبر بھجیا جس نے وچہ جہان
 اوہا ساڈا رب ہے حق اتے تحقیق
 ایہہ گل سنکر انہاں نوں کہندا بد انجام
 تاں پھر کہیا انہاں نے نال یقین صفا
 زوری سا نوں تدمہ جو کیتا سی گمراہ
 شاہ پھر اُس کفر دے جائے نہ نزدیک
 غصے ہو کے انہاں نوں کہندا پھیر پلید
 دیوانگیا میں تساں دے ہتھ تے پیر گنا
 جانو گے پھر کون ہے کہ واسخت عذاب
 سنکر اگوں آکھدے سب کچھ ساں قبول
 جو کچھ مرہنی تدمہ دی کر لے ساڈے نال
 دنیا دے وچہ کرینگا لاج حکومت توں
 اورک بعد فرعون نوں ہویا پاک یقین
 سد جلا دکھا وندا اونہا ندے ہتھ پیر
 سولیاں اوپر چاڑ کے دئے سارے تنگ
 پڑھ تکبیراں آکھدے رہوں حمد شنائ
 موتوں خوف نہ کھا وندے جو ہیں طالب
 موسے تے ہارون بھی گھرا پنے نوں جا

جو ہے سارے جگہ دارازق سر چہنار
 موسیٰ تے ہارون نوں ظاہر بخش نشان
 اُس دے باجھوں کسے نوں کچھ نہیں تو فوق
 موسے وار ب تسانوں ویسی کیا انعام
 بخشیدگا اوہ اسانوں سارے عیب خطا
 ہن اوں جاو گری تھیں منگاں اسیں پناہ
 من لیا ہن اسان نے واحد لا شریک
 جب کرساں خدا میدی من لئی توحید
 الٹا کر کے سبہ نوں سولی ویاں چڑھا
 معلم ہو سی تسانوں سارا عیب صواب
 تیرے پچھے لگ کے نہ ہو اں بھول
 پدلہ تیرے طنز دالے سی جل جلال
 سانوں درجے من گے روز قیامت نوں
 ہن ایہہ نہیں قبول دے میرا باطل دین
 پھیر انہا ندے قتل واطنالم جایا ویکہ
 بولن وحدت رب دی جیون جیون ہوں تنگ
 دانگوں شاہ منصور دے ہویا عین لقتا
 کلمہ پاک الایکے گے بہشتیں سب
 اندریا و خدا میدے شامل ہوئے آ

حالات فرعون

استیعس بعد فرعون وادساں کچھ حوال
 سمجھ اولاد یعقوب نوں کیتا اوس لاجا
 حضرت موسے اوسنوں بہت رہے سمجھا
 الٹا نبی کلیم نوں کہندا اوہ بیکراو

جیونکر اُسے جگہ تے کیتا ظلم کمال
 مشکل کاراں انہاں یقین لینداناں وگا
 ایسراوس پلیدوں سمجھ نہ آوے کا
 پایا میرے ملک وچہ آ کے تدمہ نساو

کھٹنا چاہیں مجھ تھیں تخت حکومت جاہ
جاواں گا میں فلک تے رب تیر پد گول
جھوٹا سچا تہہ دا محکم کر کے حال
ہاکن پھر ہا مان نول کہن لگا مکار
ہو دے بہت بلند اوہ اوچا بے انداز
چڑھ جاواں آسمان تے اوچا محل بنا
میںوں ہے اوہ جا پدا جھوٹھائے کذاب
سنکر حکم فرعون دا اوس زیر ہا مان
اٹاں خوب پکا کیکے رکھ دتی بنیاد
سپین اگے اوس تھیں کچے سب تھکان
اتھا اوچا لے گیا اوہ بیتار اوسار
راج اتے مزدور جو اونے لگ دا جا
جیکر کہیں کھلو کیکے لگدے اٹ لگان
ست برسوں مینار اوہ ہوندا رہیا تیار
ہویا جدوں تیار اوہ کیتا حکم خدا
جنہاں کارگیراں اوہ کیتا سہی مکھو
کیتا جنہاں تیار سی اوسدا سبہ سامان
ایسراوس مردوونوں سمجھ نہ آوے مول
چار اس گل نول بیتیاں گذر کو دیکھیں
وگ پی کنگھی ہتھ نہیں کیتی بری دعا
سن لئی اوس ملعون نے بی بی دی ایہہ بات
شاید ہیں توں آسید وچوں مسلمان
بی بی نے فرمایا اسوچہ شک نہوں
اتنی مدت تہہ نہیں کھیا بھید چھپا
ایہ گل سنکر آکھدا اوہ فرعون لعین

جادو سحر دکھائے کے خلق کریں گمراہ
کل حقیقت اوسنوں ساں تیری کھول
پھر میں آئے آئیکے سمجھاں تیرے نال
کر توں میرے واسطے ہک محل تیار
جستھیں میں آسمان دا ہواں واقف راز
موسیٰ بن عمران دا آواں دیکھ خدا
دیکھ آواں جد اوسنوں معلم ہوگ کتاب
محل بناون واسطے تر ت کیتا سامان
اوسے کیتی جگ وچہ پکی اٹ ایجاد
پخت عمارت اوسدن شروع کیتی ہا مان
ٹھیر نہ سکدا اوستے کوئی استکار
کھڑا نہ ہون دیوندی اوسنوں محل ہوا
سخت ہوا دے زور تھیں اڈ جانہ تھکان
خرچ کیتی فرعون نے دولت باہجہ شمار
باریا پر جبریل نے دنا سبہ اوڈا
ہو گئے سب ہلاک اوہ راج اتے مزدور
زندہ رہیا نہ انہاں تھیں کوئی وچہ جہان
کر داکھ جہان وچہ اوہ کافر جھول
ہاکن بی بی بی آسید بیٹھ چھوٹاوسے وال
یا رب توں فرعون دا تختہ پٹ اوٹھا
غصے ہو کے اوسنوں کہندا اوہ بدوات
موسے تے ہارون تے آندا تہہ بیان
کیتا چالی برس تھیں میں اسلام قبول
ہن میں اپنے دین نول ظاہر کیتا چا
موسے تے ہارون دا چھوڑا ثانی دین

سوئے واگھر تہہ نوں دیساں میں بنوا
 کہیا بی بی آسیہ تو بہ استغفار
 لعل اتے یا قوت واسو ہنا عجب مکان
 اگوں اوس پلید نے ونا ایہہ جواب
 بی بی نے نہ پایا کر بھاویں مقتول
 تاں پھر اوس ملعون نے ترت جلا د بولا
 ننگا کر کے بدن نوں کپڑے بہہ اوتار
 کر چو مینا اوسنوں کہندا پھیر لین
 چھوڑ عقیدہ اپنا تینوں لوں بچا
 لے لے میرے بدن نوں توں تکلیف نہرا
 دکھ عذاب سریر وائینوں سب مباح
 استھیں بعد فرعون پھر اوتھوں ہو گیا دوا
 حضرت موسیٰ وانگ ہک آیا کوئی جوان
 کہن لگائے آسیہ تینوں قرب کمال
 کھولے در افلاک دے تیرے کارن ب
 جو کجھ ہن اسوقت توں ب تھیں کریں دعا
 تا پھر بی بی آسیہ رہنوں کرے سوال

چھوڑا نہا ندے دین نوں مینوں من خدا
 سوئے واگھر تہہ تھیں نہ مینوں درکار
 ویسی وچہ بہشت دے مینوں ب رحمان
 کر ساں تینوں قتل میں کر کے سخت عذاب
 موسیٰ دے میں دین تھیں ہرگز مٹاں نہول
 ونا اوپر زمیں دے بی بی نوں لٹوا
 ہتھیں پیریں اوسنوں مینجاں دتیاں مار
 کر لے میری بات تے ہن بھی لوں لکھن
 کہیا بی بی آسیہ ہا کسچ خدا
 دل میرے دی بات داناہیں توں مختار
 رکھساں دل دی واگ میں میری جویں صلاح
 اندر قصص الانبیاء چھو کر ہے مذکور
 بی بی تائیں دیوندا ایہہ خوشخبری آن
 ہے اسوقت حضور تھیں بخشیا جل جلال
 تینوں کھلے اوڑیکدے ہن فرشتے سب
 ویسی حاجت تہہ دی خالق پاک خدا
 جیونکر خبر قرآن وچہ وئی رب جلال

اِذْ قَالَتْ رَبِّ اِنَّ لِيْ عِنْدَكَ بَيِّنَاتٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهٖ وَبِجَآنِيْ مِّنْ

الْقَوْمِ الظَّالِمِيْنَ ۝۵

کہندی بی بی آسیہ یا رب پاک خدا
 بخش نجات فرعون تھیں جو ہے اہل جناب
 ترت دعا منظور ایہہ ہوئی وچہ جناب
 ڈٹھا وچہ بہشت دے اپنا عجب مکان
 ہو گئی بی بی آسیہ وانگ حسین شہید
 چالی سال فرعون نوں موسیٰ تے پارون

اپنے کول بہشت وچہ میری جگہ بنا
 سنگراں دی قوم تھیں مینوں آپ بچا
 اکھیں اگوں رب نے کیتا دور جناب
 کلمہ وحدت بول کے رب نوں دتیاں
 لعنت اوپر فرعون دے رہسی وانگ یزید
 رہے کفر تھیں موڑ دے نہ مٹیا ملعون

ایک دن حضرت اوسنوں آئے و عظمان
 نغمے ہو کے آکھدا اوہ مرد و پلید
 چھوڑوینوں کراں میں موسیٰ نوں قلام
 یا اوہ وچہ زمین دے پاسی وڈا فساد
 چاہیے اوسنوں پاڑے کرنا تیل ضرور
 حضرت موسیٰ آکھیا جو ہوون کراہ
 میرے اوپر کسے دامول نہ چلے زور
 نال وزیراں جڈں اوس کیتی ایہہ تجویز
 نام اوسدا خرقیل سی بندہ نیلوکا
 بعضے کہن صندوق اوہ گھڑیا جبرائیل
 کہن لگا فرعون نوں رب دا اوہ مقبول
 قتل کرن دی اوسنوں تیری نہیں مجال
 بہتر ہے توں اوسدا کرے دین قبول
 ایہہ گل آکھ فرعون نوں ہو یا تر تسان
 استخیں بعد فرعون دی اندر قوم بھجان
 کرے نصیحت اوہانوں اوہ مقبول جناب
 جیونکر نوح دی قوم تے بھیجا رب طوفان
 یا جیوں عاد و ثمود دی ہوئی قوم ہلاک
 وانگ انہاندے تیں بھی ہوو مت مقہور
 جیکر ہو یا تسان تے رب دا تہ نزل
 نا کوئی باجھ خدا دے سنے تسان بچا
 جڈں نصیحت اوسنے خوب سنائی گھول
 اوڑک جاں پھرا انہانوں عظام کلام سنا
 قبطنی سارے اوڈکے گھر نبی نوں گھیر
 بدھے رہندے شیر جو آہے اوس مکان

بیٹھے ہیکسن اوسدے سپہہ وزیر ارکان
 نت اسانوں آکھکے دسا ایہ توحید
 نہیں تے مذہب تسانا ویسی بدل تمام
 جاو کر کے ملک نوں کر ویسی برباد
 جیکر زندہ چھوڑیا پاسی وڈا فتور
 دایم مینوں اوہناں تھیں دنی رب پناہ
 بھاویں اتنی فوج توں کریں اکھی ہوہ
 حاضر سا اسوقت ہک مومن اہل تیسر
 موسیٰ دا صندوق سی کیتا جس تیار
 بعضے کہن بنایا ہے سی اوہ خرقیل
 حضرت موسیٰ رب دا ہے برحق رسول
 اوسدا مددگار ہے قادر جل جلال
 نہیں تاں کرے ہلاک اوہ تینوں مند رسول
 آکھ نہ سکیا اوسنوں کجھ اوہ بے ایمان
 سی ہک بندہ رب دا مومن اہل ایمان
 خوف کراں میں تسان تے آوے تیاں غدا
 ایویں متکے تسانوں غرق کرے حمان
 یا جیوں بچھے اوہناں تھیں لوک ہوئے بیباک
 چھوڑو رستہ ظلم دانا ہوو معرور
 پھیر خدا دے حکم تھیں نس نہ سکوں مول
 پاڑو دین کلیم دا منتوں ہک خدا
 چپ ہوئے مرد و سب کوئی نہ سکدا بول
 آون لگا گھرانوں موسیٰ نبی خدا
 کارن قتل کلیم دے ہوئے سب دلیر
 جیونکر بچھے انہاں دا کیتا ذکر بیان

چھٹ گئے اوہ شیر سب قدر تنال خدا
 حضرت موسیٰ سے انبیج کے گھروں آئے دوڑ
 نو کر تیرے پکڑ کے شیراں کھا دی پاڑ
 اسے کارن چھوڑ یا تہ او سنوں آزاد
 دیون کے اوہ جگ تھیں تیرا نام مٹا
 ابہ گل سن فرعون نوں آیا جو سن کمال
 اسرا یہلی قوم تھیں جو کوئی لڑکا ہو
 عورت کوئی انہا ندی قتل کر ساں مہول
 اگے بھی فرعون نے کیتی اہو کار
 وچے سنہ کچھ قتل تھیں پانی اوس تھنڈیر
 بیٹے اسرا یہلیاں لگا قتل کران
 ہک دن نبی کلیم نوں کردے عرض تمام
 جیکر تیس نہ مصر وچہ اونڈے یا مقبول
 نال تساڈے آوندے ایہ ظالم پیداو
 حضرت موسیٰ انہا نوں کہیا نرمی نال
 دیکھاں کسینوں ملک اوارث کرے خدا
 کرسی دشمن تسانڈے جلدی بے صلاک
 صبر تحمل انہاں نوں دسیا نبی کلیم
 کتنی بدت انہاں نے کیتا صبر کمال
 مظلوماں دا صبر جاں ہو یا آن قبول

قبطیاں نوں اوہ پاڑ کے گئے تمام کھا
 پوہتی خبر فرعون نوں ہوئی تری چوڑ
 موسیٰ پیچھے خلق دی ہوئی آن او جاڑ
 نالے اوسدی قوم نوں پاندے پھرن فساد
 نالے تیرے بتا ندی پوجا دیہن چوڑا
 کہندا بیٹے انہا ندے کر ساں مار حلال
 قتل کر اوں انہا نوں مہول نہ چوڑاں کو
 جتنے بیٹے انہا ندے سب کر ساں مقبول
 قتل کر آیا ظلم تھیں لڑکا شتر ہزار
 پھر ہن اوسے ظلم تے بدھا لاک شریہ
 سب اولاد یعقوب نوں بنی مصیبت آن
 تیرے پیچھے آسیں بھی ہوئے بے آرام
 اتنا سخت غدا ب نہ ساناں ہوندا مہول
 اگے نالوں اسان تے کردا ظلم یاد
 یاری منگورے دی صبر کر و صبر حال
 وعدہ میرے رب واپڑے ڈھکا آ
 ملک حکومت تسانوں دسی خالق مال
 صبروں شکروں تسانوں ملیا ابر عظیم
 صرگز ناں فرعون نوں آیا ترس خیال
 کیتا اسدے ملک تے رب تہر نزول

بیان آیات بیانات مطابق اس آیت شریف

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ ۖ

اول عاصا بخشیا دو جا پید بیضا
 نازل تہر شایاں کیتیاں ب تہا

موسیٰ نوں نو معجزے کیتے رب عطا
 کیتا انہاں دو ہاں تھیں بد فرعون انکا

پہاڑوں بھجیا مصر وچہ رب نے قحط و بال
 میوے باغ زراعتاں سبہ ہو یاں دین
 ہو گئی خشک زمین سب بارش ہو گئی بند
 شاغل رب دی یاد وچہ مومن نیلو کار
 بے صبری تھیں کافران کھل آئی جان
 اورک قوم فرعون دی حضرت موسیٰ پاس
 اے موسے توں اپنے رب تھیں منگ دعا
 لے آوانگے اسیں پھر نال تیرے ایمان
 حضرت موسے رب نوں کیتا عرض سوال
 بارش ہوئی مصر وچہ تن سو کوہاں تیک
 اوہا جے مرد و داوہ رہے بے ایمان
 پھر اوہ آکر اکھڑے حضرت موسے نوں
 تیرے رب نوں نالے تیرا دین
 حضرت موسے رب تھیں منگی پھر دعا
 کہیا نبی کلیم کر یہو دین تبول
 ٹڈیاں دی پھر رب نے غلیوں کھجی ہاڑ
 سبزی اوپر زمین دے نظر نہ آوے کاد
 ٹڈیاں ہتھوں آئے کے سخت آئے لاجا
 جے ہن ٹڈیاں ملک تھیں تسیں کراؤ دو
 حضرت موسے عرض پھر کیتی وچہ جناب
 پھر بھی کافر کسے نے نہ آندا ایمان
 چو تھی واری رب نے بھیجی ہور بلا
 برتن بھانڈے کپڑے جتول کرن نگاہ
 ہڈے ہڈے کھاؤن کافراں جے نیلو نیل
 پھر آ نبی کلیم دے ہوئے منت زار

کوئی جنس زمین دی ناہوئی تن سال
 مرنگے آ بھکھتھیں بندے تے چوان
 ہراک چیز پیاس تھیں پھرے نکالی وند
 صبر دتا رب انہا نوں جنو نکر روزے دار
 گئے وانگوں ہو کدے پھر دے بے ایمان
 رور و نال فریب دے کرن لگے ارداں
 جے توں دیویں اسان تھیں قحط بال ہٹا
 دیکھ تیرا ایہہ معجزہ ہو ساں مسلمان
 دور ہٹا یا رب نے سارا قحط و بال
 ایسپر انہاں نہ بنیاں واحد لا شریک
 بھجیا پھر خدا کے نے اوپر تنہاں طوفان
 جے سا تھیں طوفان ایہہ دور ہٹاویں توں
 اوپر رسالت تہہ دکر ساں اسین بختن
 دور ہو یا طوفان اوہ قدرت نال خدا
 ایسپر پھر بھی دین تے کوئی نہ آیا مول
 باغ زراعت انہاں نے دتی سب اجاڑ
 پتر شاخ درخت سب کیتے او نہاں صفا
 تہاں پھر نبی کلیم نوں کہندے رل کفائ
 دلوں بجانوں کسا ند ا دین کراں منظور
 ٹڈیاں ب جہان تھیں کتیاں دوز شتاب
 ہتھوں جادو گری دی الٹی تہمت لان
 چھڑیاں نے جگ وچہ دتا شور مچا
 کندھاں اتے زمین بھی آوے نظر سیاہ
 ہوئے اس عذاب تھیں ڈاڈھے تنگ نیل
 ایسے تیرے دین نے چھڑیاں نوں توں مار

کیتی پھیر جناب وچہ موسے عرض دعا
 جاں پھیر قوم کفار نے پایا امن آرام
 موسے تائیں لکھدے رمل اوہ مجھول
 جادو کر کے اسانوں دسین اپنا دین
 تاں پھیر ہو رعداب ہک آیا پنجویں وا
 پیر دھرن دی جگہ نہ خالی دے سمول
 برتن آٹے روٹیاں نال ڈڈاں بھر پو
 جے ہک مارن ڈڈاں پیدا ہون ہزار
 اگے وانگوں آٹے کے کہن لگے بدات
 کر ساں تیری پیروی ہوئے مسلمان
 کرے دعا جناب وچہ موسے نبی کلیم
 لیا جدوں آرام پھر کرن لگے انکار
 چھویں واری تہر پھر بھیجا رب علام
 خون ہو یا دریائے بھی چشمے تے تالاب
 جو کوئی قوم فرعون تھیں پانی پیندا جا
 اسرا یسلی قوم تھیں جیکر پیوے کو
 دیکھ انہا نمونوں آوندے جد کافر ملعون
 قدرت دیکھ خداییدی بہت ہوئے حیران
 کر کوئی تجویز توں پانی صاف کرا
 سنکر اگوں اکھدا اوہ فرعون جمال
 آکھو جا کر اوسنوں پانی کرے صاف
 اورک سارے آیکے حضرت موسیٰ پاس
 قصہ کوتاہ نبی نے کیتی پھیر دعا
 پھر بھی انہاں بدی منی نہ تو جمید
 رب دی طرفوں تہر جاں نازل ہوندا آ

حکم رب تھیں چھڑیاں ہو یاں سب فنا
 ہو گئے اپنے عہد تھیں منکر اوہ تمام
 بیشک تیرے سحر وچہ شک نہیں کچھ مول
 اوپر تیری بات دے سانوں نہیں یقین
 پیدا ہو یاں جگ وچہ ڈڈاں باہجہ شما
 کافر اس عذاب تھیں ہوئے سخت بلواں
 لذت کھان پکان دی ہوئی انہاں لحد در
 اورک پاس کلیم دے آٹے ہو لاچار
 جے ہن اس آفات تھیں سانوں بدخبات
 مناں صدق یقین تھیں جو تیرا فرمان
 ڈڈاں سب موقوف اوہ کیتیاں بربیم
 منکر ہو گئے عہد تھیں اوہ مردود ہزار
 جتنا پانی مصر دا ہو گیا لہو تمام
 ندیاں نالے وگرٹ کے ہو گئے سب خراب
 ہوندے خون تمام اوہ چشمے تے دریا
 اوہا جیہا صاف اوہ پانی معلم ہو
 اگوں پانی سب اوہ ہوندا خونوں خون
 رمل آفرعون نوں کہندے بڑایمان
 پانی باجھوں اسان دی ہو سی جان ہوا
 موسے لہو بنایا پانی جادو نال
 پھر نہ تیرے دین دا کریئے سب خلاف
 رور و عرض گزار دے گل کپڑا منہ کھاس
 پانی سارا مصر دا کیتا رب صفاء
 اگے وانگوں سخن تھیں مرگے سب پلید
 ڈر کے نبی کلیم دے پیریں دگرے جا

کر کے کلیم دعا جاں زحمت ہوو دور
 کتنی واری واقعہ ایوب بنیاں آن
 موسیٰ نے صہارون نے کیتی پھیر دعا
 امن اسائش دیکھ کے ہو گئے ایہ مغرور
 میٹ اُنہا ندے مال نوں کر کے تہ نزل
 جد تک سخت عذاب نہ رہے اُنہا نوں مل
 لے آون ایمان نہ ہرگز او تھوں تیک
 وچ جناب خدایڈے ہوئی قبول دعا
 سونا چاندی اُنہا ندے ہو جو مال اسباب
 بھانڈے برتن کپڑے میوے ہو راناج
 مرغی حبیکر اُنہا ندی آڈے دیندی کو
 سخت مصیبت اُنہا نوں آئی پھر پیش
 چیکر ہن ایہ اساندی سختی دیہو مال
 کر کے متاں زاریاں بہت ہوئے بیجاں
 کراں دعا ہن متاں ایہ ہوں مسلمان
 ایہ گل سوچ کلیم نے کیتی پھیر دعا
 ایہ پھیر بھی کافراں نہ آندا ایمان
 دیکھ تمام نشانیاں جاں اوہ ڈرے مول
 لے چل راتیں کدھ کے اپنی فوج تمام
 اُس تھیں بعد فرعون بھی لیکر فوج مزید
 تینوں تیری قوم نوں دیساں پاراوتا
 سن فرمان جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
 کرو تیاری کوچ وی چھوڑو مصر مکان
 دشمن ساڈے دین دے جتنے ہینگے سب
 اوس تھیں پچھے مصر وچ آواں ہونو شمال

اوسے طور کفار پھیر ہو جانڈے مغرور
 ایہ پر قوم فرعون دی نہ آندا ایمان
 یارب توں ہن اُنہا نوں د کوئی ہو سزا
 اپنے دولت مال دا کر دے ہن غرور
 اس دولت دامن نہ پھیر دکھاون مول
 جد تک یارب اُنہا ندے سخت رکھیں توندل
 جد تک سخت عذاب ایہ دیکھن نہ کو لیک
 نازل اوپر کافراں کیتا طمٹ خدا
 سب کچھ پتھر ہو گیا قدرت رب تاب
 پتھر کیتے رب نے سخت ہوئے محتاج
 اوسے وی تترت اوہ پتھر جانڈے ہو
 اورک نبی کلیم نوں کہندے آبد کیش
 تترت ایمان لیا دساں آس تساڈے نال
 تاں پھر نبی کلیم نوں آیا دلوں خیال
 نہیں آئے اُنہا نوں کرسی رب بران
 ہر شے اگلے حال تے کیتی پھیر خدا
 لگے نبی کلیم نوں حبا دو گر ٹھیران
 موسے دے دل رب نے کیتا وحی نزل
 اوپر کنارے نیل دے ورج کرو آرام
 مگر تساڈے پھرن توں دھاوا کرے پلید
 فوج سنے فرعون نوں کرساں غرق خوا
 اندر اپنی قوم دے دیندا حکم سنا
 اوپر کنارے نیل دے چل کرے گورن
 اندر دریا نیل دے غرق کرے سی رب
 کراں عبادت رب دی امن سائش نال

نالے ظلم فرعون بھین سانوں ملے نجات

آکھ پندیرا کویں اوہ غرق ہو یا بڈات

غرق شدن فرعون علیہ اللعنت مع قوم بہ دریا کے نیل

اندر قصص الانبیاء راوی کرے بیان
رمل اسراییلیاں لپیتی ایہ تجویز
دے کچھ سانوں مانگواں زیور درم دینار
بعد ویاہوں ویوساں صرشتے تینوں موڑ
راضی ہو فرعون نے حکم دانی الحال
حاجت اپنی ٹوڑ کے دینا پھر پرتا
نال جو اصرال جڑے جو زیور قیمتدار
نالے نقدی بہت کچھ آندا قرض اٹھا
پھر ہامان وزیر نوں لاگو ہوئے آن
آندے سب دگھراں تھیں بہتے زیور منگ
کے تو نگراں نہاں تھیں نہ کیتا انکار
حاضر کیتا سب نے کر کے اوصا خیال
سب اولاد یعقوب دی چھ لکھ مرد بچیان
نانوین ماہ محرموں ہوئے سبہ تیار
اوسے راتیں مصر وچہ ہوئی شروع و با
موسے تائیں رے موقعہ دتا خوب
کر دتا ہارون نوں شکر واسر دار
اوپر کنارے نیل دے سہیسی اک میدان
فجر ہوئی تاناں قبلیاں ڈٹھا جاں احوال
نس گے سانوں ٹھگ کے ہوئی کویلے سا
لٹیا اسراییلیاں سانوں لاکے گھات
سنگر حجر فرعون نے کیتا بگل دراز

حضرت موسے کوچ واکیتا جد فرمان
اول جافرعون نوں کھندے اہل تمیز
کارن اکس ویاہ دے سانوں ہو درکا
اک دو دن دیواسے ہیگی سانوں لوڑ
جتنی حاجت تسانوں لہو غز ایوں مال
کھول خزانہ انہاندے اگے رکھیا چا
چن چن وچوں نہاں نے آندے باجھ شمار
دولت دنیا مال دی کسرت چھوڑی کا
نالے قبطی شہر دے مسین جوار کان
نال بہانے سبہ نوں خوب کیتوئے تنگ
اگے بھی لیجاوندے مسین کتنی وار
بہت اکٹھا کر لیا اسراییلیاں مال
باجھوں لڑ کے عورتاں راوی کرے بیان
اوسے راتیں اوٹھ کے ہوساں اسیں فرار
رڈھے اندر ماتاں قبطی اہل جفا
کڈھ لیا ندے مصر تھیں سب اولاد یعقوب
راتو راتیں نیل تے لٹھے ڈیرے مار
اوترے اوس میدان وچہ سار اہل ایمان
اسراییلی مصر تھیں کر گئے سبہ اوچال
جااگے فرعون دے رنے ڈھا ہیں مار
مال اساڈے منگ کے ٹھہرے راتو رات
پاراں کوہ تک اوس را جاندا سی آوا

سُن آوازہ بگل دا جمع ہوئی سب فوج
 ست لکھ فوج فرعون دی ہوئی تڑت تیار
 ہر سپہ سالار دی ست سو فوج چھان
 ایہہ سب شکر جوڑ کے اوہ فرعون لعین
 تن منزل دا پندھ سی مصر دے اوہ میدان
 دھاوا کر کے فوج دا اوہ مردود خدا
 دیکھ اُنہاں نوں آکھدا فوجاں نوں لاکھا
 نظر پئی جدا اُنہاں نوں آوندی فوج کفا
 دشمن ساڈے آگے لگروں کر کے زو
 سن دی کوئی واہ سائو اٹھوں ہول
 حضرت موسیٰ آکھیا نہ کر نہ کر یو کا
 او سے وقت جناب تھیں آیا جبرائیل
 اے موسیٰ دریائے عاصا اپنا مار
 مار یا عاصا نبی نے پاٹ گیا دریا
 موسیٰ دی سب فوج سی باراں توں جان
 ساری فوج کلیم دی لنگھ گئی جد پار
 سکران وچہ فرعون بھی کر دالکھ دیل
 کہندا اپنی قوم نوں مکرول اوہ بیدا
 جادو نال اس نیل وچہ رستے لئے بنا
 مڑ مڑ ایویں قوم نوں کہندا اوہ شیطان
 آپ دیو چہ خوف تھیں سوچاں کسے مضر
 ایہو دیلاں سوچا ہیسی اوہ ملعون
 بن صورت اک مرد دی آ گیا جبرائیل
 ہیسی ہیٹھ فرعون دے گھوڑا وڈا شریہ
 داخل کیتی وحی نے گھوڑی وچہ دریا

پاس فرعون لعین دے شکر ماری موج
 سو امراد وچہ فوج دے کیتا سپہ سالار
 کیتا ساری فوج دا سپہ سالار ہان
 پکڑن چلیا اُنہاں نوں دوجے دن بیدین
 شکر نبی کلیم دا بیٹھا جس مکان
 دوجے دن اوں جگہ دے تے پوتھا جا
 ملو جوانوں دوڑ کے پکڑ وچہ زرار
 موسیٰ تائیں آکھدے رمل سار یار
 اگوں نظری آوند اہے دریا دا شور
 پکڑ لیجاسن اسانوں اوہ کا فر مجہول
 سانوں اوپر اوسد ویسی شمع حرا
 موسیٰ تائیں حکم ایہہ بھیا رب جلیل
 تینوں تیری فوج نوں اسیں لنگھاواں پار
 باراں رستے ہو گئے قدرت نال خدا
 لنگھن باراں ایاں تھیں اک اک قوم چھان
 ہتھ ملیندے رہ گئے دشمن سب اورار
 بے وانگوں دیکھدا اوپر کنارے نیل
 دیکھو موسیٰ کیڈھے جادو وچہ آستاد
 لے کے اپنی قوم نوں لنگھ گیا دریا
 تنکے معجزہ جان کے لے آون ایمان
 ڈب مراں مت نیل وچہ جیکر لنگھاں پا
 کیونکر جا کے پھڑاں میں موسیٰ تے ہارون
 گھوڑی تے اسوار ہو اوپر کنارے نیل
 گھوڑی نوں اوہ دیکھ کے مگر بھنا بے پیر
 گھوڑا بھی اوہ نیل وچہ لگے آیا وھا

کس کس واکاں زور تھیں ہوڑ رہیا فرعون
 زور زور فرعون نولے وڑیا وچہ نیل
 لکروں ہو فرشتیاں جلدی ہو اسوا
 ڈال دتا وچہ نیل دے سب نول زور
 پہنچ رہے وچکار اوہ جوں دھکیند آ
 فرعون لعین جان لگا غوطے کھان
 موسیٰ و امجدو میں منیاں نال یقین
 حکم ہو یا درگاہ تھیں لے مردود پلید
 اگے نہ اچ تیک نول منے رب رسول
 نالے جبرائیل نے کیتی دلوں وچار
 متکے توبہ ایسدی رب چا کرے قبول
 چاڑھ تھوبہ اوکے موٹھ وچہ دتا تن
 نالے او تھوں دب کے دتا ہیچ ہمار
 ڈب موئے سب خارجی باقی رہیا نکو
 او پر کنارے نیل دے مومن اہل سلام
 ایسرا جے نہ مومنوں اوکے پاک یقین
 نہیں اوسدے ظلم تھیں ڈر دے بہت کمال
 یارب لاش فرعون دی باھر کڈھ دیکھا
 نالے لاشاں ہو رہی دتیاں سب نکال
 صرہا یک مومن رب دتا ہوندا شکر گزار
 وارٹھی پٹ فرعون دی موسیٰ ہی خدا
 پھیر ہان پلیدی کیتی بہت تلاش
 موئے تے ہارون پھر لیک اپنی فرج
 چھوڑ گئے کھنار جو باغ محل مکان
 قبضہ اسرا پیاں ہو یا ہر ہر حیا

ایسرا دی دیکھ کے مڑے پدرا کون
 تان جاتا مردود نے ہو یا کم ذلیل
 دھک اندا فرعون والشکر چاک مار
 باقی کوئی نہ چھوڑیا رب نبی واپور
 پانی سارا مل گیا پاک ہو یا دریا
 کہندا میں ہن رب لے آندا ایمان
 سچا اوسدے سچا اوسدے دین
 ہن نول ڈر کے موت تھیں مندا ہن توحید
 ہن تیرا ایمان ایہہ ہرگز نہیں قبول
 کرن لگا مردود ایہہ توبہ مردی وار
 ہووے تال ایہہ لعنتی توبہ کرے نہ مؤل
 بولن جو گا رہیا نہ قابو ہو گئے مٹن
 سنے تمامی فوج دے عرق ہو یا مردا
 دتے رب کے تہرے دوزخ دے ول ڈھو
 سبہ دیاں لاشاں لڑھ دیاں دیکھن کھلے تمام
 ہوئے مت کے جیوندا اوہ فرعون لعین
 حضرت موسیٰ رب نول کیتا عرض سوال
 حکم ربے تھیں لاش اوہ کڈھ کئی دریا
 اسرا پیاں دیکھ کے بہت ہو خوشحال
 دشمن ساڈے رب نے پل وچہ دتے مار
 گھوڑے اپنے واسطے لیندا واگ بنا
 ایسرا وں مردود دی مول نہ لڈھی لاش
 آئے اندر مصر دے رحمت ماری موج
 سب اولاد یعقوب نول بٹھے رب جمال
 ساہجہ لے فرعون دے رسالے نل سزا

حضرت موسیٰ ملک نون خوب کتیا آباد
اندر قصص الانبیاء راوی کرے بیان
نس آیا فرعون تھیں شاید اوہ مچھول
اوپر یا اوہ مصر وچہ غرق ہوئے جاں سب
عاجز ہو کے در بدر کردا پھر سے گدا
کیتی عرض کلیم نے پیش خدا رحمان
حکم ہو یا درگاہ تھیں دیکھو اسد خال
جیونکر اسنوں جگ تے کتیا اسان نحر
سنگر نبی کلیم نے آندا شکرت بجا
کرن روایت مصر وچہ جد ہو یا آرام
نال تکی گئے پھر وچہ میدان کوہ طور
نالے کجھ غلام بھی بکریاں تے مال
کیا دیکھن جو بکریاں کھلے چراون شیر
بی بی تے فرزند بھی بیٹھے خوشیاں نال
سارا مال اسباب جو آہا اوس مکان
زندہ مہسی مصر وچہ آج انہاندی ما
حاضر کتیا مال بھی زن فرزند غلام
وعظ نصیحت خلق نون کردا دن تے رات

شہر مصر تھیں کفر دی رب پٹی بنیاد
مہسی جو فرعون دا خاص وزیر ہامان
تاہیں اسد مچ لاش دا پست نہ لگا مول
اوسد تاہیں اوندیاں انہاں کتیا رب
ہک دن اوسنوں پنڈیاں ڈٹھانی خدا
یا رب ایہہ کیوں غرق نہ ہو یا بے ایمان
انہاں ہو کے در بدر کردا پھر سے سوال
دب مرنا اس حال تھیں بہتر وہ سے وار
دشمن ساڈے رب تے کیتے مارفتا
قبضے نبی کلیم دے آیا ملک تمام
چھڈ آئے سن جس جگہ بی بی اہل شعور
جا کے حضرت اونہاندا معلم کتیا حال
اگے نالوں دونیاں دودھ دودھ ہو یاں دھیر
امن سلامت نصر بھی امن سلامت مال
سب کجھ اوتھوں مصر وچہ آندا امن بان
خدمت اندر انہاندی سبھ کجھ رکھیا آ
کتیا نبی کلیم نے مانی کول مقام
اگوں سنوں پذیر تھیں جیوں اتری تورا

ذکر نازل شدن تورات پر حضرت موسیٰ علیہ السلام

جاں کجھ مدت مصر وچہ حضرت نبی کلیم
اسرائیلیاں نبی نون کتیا عرض سوال
جس وچہ تیری شرعے ہوون کل احکام
حضرت موسیٰ رب تے ہو یا عرض گدا
حکم ہو یا میں تھ تے نازل کراں تورات

لوکاں تاہیں دین دی آ کیتی نصیحت
رب تھیں منگ کتاب نون سانوں جد کمال
معلم ہووے اسانوں سب حلال حرام
یا رب کوئی کتاب توں میں تے جلاؤ تار
روزہ رکھ کوہ طور تے آر ہو تریہ دن رات

تاں پھر حضرت قوم نوح و تا ایہ جواب
 تر یہ دن اوتھے رہن واکیتا حکم خدا
 امر نصیحت اور استننا مال متین
 سنکر کہیا قوم نے بیشک منطوق
 ہو سی رب دی طرف تھیں جدوں پل
 تاں پھر شر آدمی کے کر اپنے مال
 ہسی بدھا اونہا نوچہ یوشع جو بن نوح
 سبہناں تا میں نبی نے وضو غسل کرا
 تر یہ دن راتیں رکھیا روزہ دن بھر رات
 ستر بندے ہو رہا ہے نال کلیم
 چھپ کر وادوں جدوں پھر آند پاک خدا
 موسے نوح فرمایا خالق پاک عفو
 چتھے پتر تسمان نے ہو کے روزے دار
 کیتی عرض جناب وچہ موسے نبی کلیم
 اتنے روز زبان تے چیر نہ لائی کو
 چتھے ہیں اس واسطے پتر منہ وچہ پا
 تاں پھر رب فرمایا حضرت موسے نوح
 روزیداروے منہ تھیں بیٹھری آوے بو
 دس دن اگلے ہو رتوں روزہ رکھ دن رات
 سنکر حکم جناب تھیں موسے نیک خصال
 دس دن روزہ رب نے و تا ہو و دھما
 سنکر اگوں آکھدے موسے نوح وہ یار
 جد تک آسین ویکھے اکھیں نال خدا
 سما نوں بھی کوہ طور تے لیچل اپنے نال
 حضرت موسے اونہا نوں آکھدے سیاہ رسول

چلیا میں کوہ طور تے رب تھیں لین کتاب
 چھٹ چلیا میں تسمان وچہ اپنا خاص بھرا
 کیتا میں ہارون نوح اپنا جانشین
 ایسپر توں کجھ آدمی لیچا نال ضرور
 ویکھن اکھیں اپنی شک نہ رہی مول
 آئے طرف کوہ طور دی موسیٰ نیک خصال
 باقی سب جوان سن بند گونا گوں
 لے آندا کوہ طور تے پاک لباس پہنا
 جیونکر حکم کلیم نوح کیتا رب دی ذات
 تر یہ دن روزہ انہاں بھی رکھیا با تعظیم
 پت درختاں ٹوٹ کے چتھے منہ وچہ پا
 پا و تا ایہ تسمان نے روزے وچہ قصو
 با جھوں میرے حکم دے کیوں کیتی ایہ
 تر یہ دن روزہ رکھیا یارب اسماں مقیم
 کیتا دلوں خیال مت منہ تھیں آوے بو
 تاں جو اوہ مسواک سے ہو دن جا بجا
 قسم مینوں ہو اپنی سن لے موسیٰ توں
 مینوں عنبر مشک تھیں چنگی لگدی سو
 اوس تھیں پتھے ترھ نوں دسیاں بدتورات
 یاراں نوح فرما وندا جیہڑے ہین نال
 اوستھیں بعد تورات پھر نازل کرے خدا
 اوپر تیری بات د نہیں سمانوں اعتبار
 بد تک ہرگز اسماں نوح مول تعین آ
 ویکھاں اوسنوں سامنے من لواں خیال
 تیس خدادی ذات نوح دیکھ نہ سکدی مول

کر لو میری بات تے تے تیں تمام یقین
 رہیا نبی خدا پیدا ہر چند روز لگا
 تاں پھر بجلی انہاں تے پھیر غفار
 ستر اں وچوں ہک نہ زندہ رہیا مول
 کیتی عرض جناب وچہ یا خالق و ہاب
 بھیرے میرے نال اوہ کر کے انہاں گواہ
 جے ہن میرے نال ایہہ واپس پھیر نہ جان
 کہن کدھرے انہاں آئیوں مار مکا
 کہ توں زندہ انہاں یارب جل جلال
 ہوئی نبی کلیم دی عرض دعائے منظور
 وہ دن روزہ ہو پھر رکھیا با تعظیم
 چالی روز کلیم نوں ہوئے جدوں تمام
 باہجہ ویلے وحی دے قادر ذوالجلال
 سنی کلام خدا میدی جسم ستر وار
 اوسے لذت عشق وچہ اوٹھیا شوق تھا
 نال محبت رب نوں کروا عرض سوال
 دیکھاں تیری طرف میں نظر کراں ہوا
 سن ایہ بات فرشتیاں کہیا موسے نوں
 ہو کے بشر خدا پیدا منگیں توں دید
 حکوہ ذات خدا پیدا جھل نہ سکا کو
 اس تھیں بعد جناب تھیں ہو یا ایہ فرمان
 ڈٹھا طرف زمین دی موسے جاں الوار
 ڈٹھی تخت ترا تک ساری مخلوقات
 کر کے حمد خدا میدی ہو یا عرض گزار
 وہیہ اپنا دیدار توں بینوں شوق کمال

ڈٹھے باجھوں نہ ایہہ ساوا دین
 ایہ پر انہاں کلیم دی بات نہ مٹی کا
 سبھنا نون اوہ ساڑ کے گئی اچانک مار
 حضرت موسے دیکھ کے ہوئے بہت مول
 میں وچ اپنی قوم نوں ویساں کیا جواب
 آئے لین کتاب ایہ نال میرے ہمراہ
 کر سن میرے اوپر اوہ سارے برا گمان
 آندی ہے تو ریت تھاپنے دلوں بنا
 تاں جو پھیر ایہ گھرانوں جاؤں میر نال
 زندہ اوسے وقت اوہ کیتے رب غفار
 جیونکر حکم جناب تھیں کیتا رب رحیم
 جا اوپر کوہ طورے کیتی پھیر کلام
 ستر باتاں کینیاں حضرت موسیٰ نال
 لذت نبی کلیم نوں آئی باہجہ شہما
 دل وچہ شوق دیدار دا غالب ہو یا آ
 یارب بینوں بخش توں اپنا پاک جمال
 رب آرئی آ کھدا یارب وہیہ دیدار
 اے بیٹے عمران دے ایہہ کی آکھیں توں
 ایسی طاقت کسے نوں تاہیں اس دربار
 اے موسیٰ ایہہ طمع توں دل اپنے تھیں دھو
 اے موسیٰ توں زمین دل کر اوار دین
 آئے نظر زمین دے جتنے سب اسرار
 دیکھ تجھ ہو وندا نبی علیہ الصلوٰۃ
 یارب تیری خلق دا ناہیں انت شہما
 تاں پھر حکم جناب تھیں کیتا جل جلال

دیکھ طرف آسمان وی اپنا دل پرچا
کل پیدائش فلک وی نگارنگ اسرار
دیکھ تمام اسرار اوہ موسیٰ نبی کلیم
یار ب تیری خلق ہے بجاویں لکھ کر وڑا
دیہہ اپنا دیدار توں جسدی مینوں چاہ
اس تھیں بعد آسمان تھیں طرفوں خالق پاک
گھیرا گھت کلیم نوں لکے اوہ ڈران
آکھن لکے اوسوں سن اے ابن نساء

تاں پھر نبی کلیم نے ڈھٹا نظر اٹھا
ہوئی عرش مجید تک سب قدر اٹھا
کہوا عرض سوال پھر گے رب رحیم
ایسپر مینوں اوسدی مول نہیں کچھ لوڑا
آرینی آرینی آکھدا موسیٰ وچہ درگاہ
ستر ہزار فرشتے آئے ہتیناک
مت استوں دیدار واجا و بھل وین
چاہندا ہیں توں دیکھنا پاک جمال خدا

يَا ابْنَ النَّسَاءِ الْخَيْضُ انْطَمَعَ فِي رُؤْيَا رَبِّ الْعَزِيزَةِ

خایض ہاں دے پیٹ تھیں ہو کے پیداوا
چہ ایہہ سخن فرشتیاں کہیا سخت ڈرا
ساعت پچھوں پھیر جاں دلنوں آیا جوش
پھیر فرشتے ہو رہے بھجے ستر ہزار
اوسے طور کلیم نوں اوہ بھی گھیرا پا
سنگر نبی کلیم کچھ ساعت جاوے جاں
ست واری ایہہ نبی نے کیتی عرض پکا
ستے وار فرشتیاں کیتا ایویں شور
ایسپر حضرت عشق ہی جسدے پوے خیال
اوڑک ستر ہزار پھر خرقہ پوشش جوان
ہتھیں عامے سب نے پکڑے وانگ کلیم
حضرت موسیٰ انہا نول کیتی جدوں نگاہ
میرے وانگوں آگے موسیٰ کئی صزار
یار ب ہے کوئی ہو بھی باجہ تنہاں مقبول
حکم ہو یاد درگاہ تھیں سن اے ابن عمران
تدہ جاتا مخلوق وچہ میرے جہہ بانہ کا

رب جلیل جبار و اطلب کریں دیا
حضرت موسیٰ خوف تھیں ڈر کے بیٹھ گیا
آرینی آرینی بول دا عشق کیتا بہوش
شیراں وانگوں انہا مذہی شکل ڈراو نہا
اوہا لفظ پوکار کے ہر چند رہے ڈرا
آوے دلنوں جوش جاں کردا پھیر سوال
یار ب خالق اپنا دیہہ مینوں دیدار
بہت ڈرایا اوسوں کر کر شکلاں ہو
نال ڈراویاں اوسدا جاوے بہت محال
ڈھٹے اپنی شکل دے موسیٰ اوس مکان
آرینی آرینی بولدے سارے مرد ہمیم
ہو متعجب آکھدا ایہہ کی ستر اکہہ
کہوا عرض سوال پھر موسیٰ دے دربار
میرے وانگوں جنوں ہووے قرب عمل
میرے قرب حضور تھیں بلیا مینوں شان
تیرے جہے ہزار ہیں پل وچہ دیاں بنا

سن ایہ بات کلیم پھر بیٹھ گیا کچھ دیر
وچہ درگاہ خدائیدے لگا کرن پوکا
تاں پھر خالق پاک نے کیتا ایہ فرمان

ساعت پچھوں عشق نے پکڑ اوٹھایا پھر
رَبِّ اَرِنِي مَا لَكَ مِنْ دِيَارِ
جیونکر شاہد حال ہے آیت وچہ قرآن

قَالَ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنْ اَنْظُرْ اِلَى الْجَبَلِ فَاِنْ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي

یعنی حکم جناب تھیں ہویا ایہ نزول
جب کہ تینوں شوق ہے غالب ہویا
جب کہ تینوں دیکھ کے قائم رہیا پیار
جاں پھر طرف پیار دی جلوہ بختار
ذرا تدر وکھا لیارت نے اپنا نور
حضرت موسے دیکھ کے ڈکا ہو ہوش

دنیا وچہ توں مجھ توں دیکھ نہ سکیں مول
کر کے نظر بہاڑ ول پہلے توں آزما
تاں پھر توں بھی مجھ دا دیکھ سکیں دیا
جھل نہ سکیا تاب اوہ ٹوٹے ہو یا سب
ریزہ ریزہ ہوئیے اڈ گیا کوہ طور
اوستھیں بعد دیدار واپس نہ آیا جوش

مقولہ شاعر

دیکھو اجکل دوستو بہت فریبی پیر
وچہ جہالاں بیٹھ کے آکھن اوہ مکار
پنی پی بھنگال اپنی رہی نہ ہوش جو اس
عزے اتے نماز دے نیڑے جان مول
وچہ زناہ شراب دے رہن سدا مشغول
ظاہر پویے نش اوہ باطن ہوندا شیر
بعضے پیر بتاوندے جائز اسان زنا
اوس منزل وچہ اسانوں ہوندا قرب حضور
ہوون کول مرید جو جاہل تے بیدین
جیکر ہووے عقل کچھ انہاں مریدان اس
موسے نوں جد رب وانہ ہو یا دیدار
باجمہ فرشتے جدوں اس کیتی آپ کلام
کتنی داری رب نوں کیتا عرض سوال

کیاں لاغال مار دے شرم نکرن شریہ
سانوں ضرور رب دا حاصل ہے دیدار
واہل بنن خدائیدے جہاں دین گاس
آکھن قرب حضور و اسانوں سدا حصول
کہن مرید جو اساندا پیر و ڈاقتبول
کر دا وودھ شراب نوں ایسا ساڈا پیر
سن د وچہ بیٹھیاں ہوندا خاص لقا
جو کچھ موخہ تھیں آکھئے سب ہوندا منظور
سن سن اوس کو اس نوں کر دے سہہ لقتین
سبھن اہلی بات نوں کر کے دلوں قنایس
ست لکھ جس کلام بھی کیتی وچہ شمایا
خواہش طلب دیدار تھیں ہو یا بے آرام
یارب تینوں بخش توں اپنا پاک جمال

لَنْ تَرَانِي اَوْ سَنُوں کیتا حکم خدا
موسیٰ توں جد حکم ایہہ کیتا رب غفا
ہاں البتہ اونہا نونوں مد کو کرے شیطان
تاہیں بے فرمانیاں کر دے ہو مغرور
جیکر ہوندا اُنہا نونوں رب داقرب حصول
غیر شرع جو ہو یکے پھیر سداوے پیر
خارج دین ایمان تھیں ہو اوہ پیر شیطان
روز قیامت دوزخیں دھکے کھان پیر
چھوڑ پئی پر اس بات نوں نہ کر طول کلام

دنیا اندر تددھنوں ہوندا نہیں لہتا
دستو بھنگی پوستی پان کوں ویدار
اپنی شکل دکھائی کے کروا بے ایمان
پوست بھنگ شراب چہ رہن سدا محمور
ھرگز باہر شرع تھیں پیر نہ دہر و مول
جانوں اوسدا پیشوا ہے شیطان شریر
سنجھے حق جو اوسنوں سو بھی بے ایمان
کھوتیاں وانگوں مہنگیں ایسے پیر مرید
حق دا ہودے پیر جو اوسدا ایسے غلام

روح بہ قصہ ساک

جاں پھر ہوش سنبھالیا حضرت نبی کلیم
یارب توں سبحان ہیں پاک تیری ہر وقت
اوس وقت جناب تھیں جلدی رب جلیل
لے آ اوٹھوں جائیکے تختی ستر ہزار
تاں پھر جبرائیل نے نال شتابی جا
قدرت والی متلم نوں حکم دتا رحمان
لکھی او پر انہاں دے سورت ہک ہزار
ہر اک آیت اوسدی اتنی لمبی جان
اندر ہر آیتے ذہ سو جان و عید
لکھی مدح محمدی رب نے وچہ تورات
چار ہزار فرشتیاں اوہ توریات اٹھا
دکھا جد توریات وچہ حضرت نبی کلیم
کیتی عرض جناب وچہ موسے نبی خدا
ہویا حکم جناب تھیں طرفوں رب رؤف

تو بہ کر داریو یکے اگے رب رحیم
میں تو بہ اس بات تھیں دیہہ منوں تورات
بھیجا طرفت بہشت و حضرت جبرائیل
ہو دے خاص نہ مردوں نیت باجہ شہما
ستر ہزار ان تختیاں حاضر کیتیاں آ
لکھ توریات ہن انہاں تے جو میرا فرمان
پرسورت وچہ آیتاں اسے قدر شمار
جنی سورت بقرہ لئی وچہ قرآن
ذہ سو وعدہ لکھیات تورت تے جمید
عالماں دی تعریف ہی جو ہیں مکینات
اگے نبی کلیم دے دتی آن طکا
عالماں دی تعریف ہے لکھی رب رحیم
یارب کسدی امتوں ہو سن ایہہ علما
امت نبی محمدوں ہو سن ایہہ موصوف

بہتر تیری اُمّتوں اوسدی اُمّت کل
کیتی عرض کلیتے یارب پاک خدا

ہوسی رہبر جہاں وا حضرت ختم رسل
اندر میرے وقت سے غیراں کریں عطا

الْوَقْتُ وَقْتِي وَالْعَطَاءُ لِعَائِرِي

ایہہ تاں میرا وقت سی لینے دا انعام
میری اُمّت وچہ اوہ کرتوں یا رحمان
حکم ہو یا درگاہ تھیں سن اے نبی کلیم
تیرا شان کلیم ہے اوسدا شان حبیب
جد تک اوسدا اوپر توں آنے نہ ایمان
سنکر حکم جناب تھیں موسیٰ بن عمران
اس تھیں بعد کلیم پھر لے توری کتاب
نالے ستر شخص اوہ ہلین جہڑے نال
اگے جیونکر قوم دا ڈھٹا اکر حال

کیا باعث جو ہورتے کیتا تہہ اکرام
جیندی تہہ توری ت وچہ کیتی صفت بیان
تیرے اوسدا شان وچہ ہیکا فرق عظیم
تیرے نالوں اسانوں ہے اوہ بہت قریب
تد تک وچہ پنہیری تینوں ہے نقصان
اوپر ختم المرسلین لے آیا ایمان
رخصت ہوا کوہ طور تھیں آیا مصر شتاب
اے اوہ بھی مصر وچہ سارے ہونو شمال
سنوں پندار فقیر تھیں اوہ بھی سبہ احوال

احوال کو سالہ پرستی قوم موسیٰ علیہ السلام

جسدن طرف کوہ طور دی گیا کلیم خدا
چھپوں اوستھیں ہو گئی خلقت بے فرمان
وچہ اونہاندے سامری آہا پاک سنیا
وچھے وانگوں اوسدی آہی شکل تمام
گائیں وانگوں بولدا جسم کرے آواز
غرق کرن فرعون نون جسدن جبرائیل
جتنے قدم ٹکا دندی گھوڑی اوہ یکبار
دیکھ کر امت سامری کیتا دلوں قیاس
موسے دی امداد نون بھیجا پاک الہ
کر کے دلوں قیاس ایہہ سامری مرد چالاک
رکھی اپنے کول اوس مٹی اوہ چھپا

چھوڑ گیا ہارون نون اپنا جاجبا
کوئی نہ سندا اوسدا وعظ کلا ایمان
سونے دا پاک اوسنے کیتا بت تیار
اُس وچھے نون پوجدے لوگ خواص عوام
بولن اندر اوسدے ہیکا سبی ایہہ ساز
گھوڑی اوپر سوار ہو آیا اوپر رسل
تازہ گھاہ اوس جگہ تھیں ہوندا پیداوا
شاید جبرائیل ایہہ جالے بیوسواس
تاہیں اوسدے کھوج تھیں پیدا ہوا گھاہ
اس گھوڑی دے کھوج تھیں پکڑ لئی کنجاک
کسے دیہاڑے ایس تھیں جادو لوواں بنا

جاں موسے کوہ طور تے لین گیا تورت
لوکاں تائیں آکھدا ویہہ دن گئے ویا
سنے تمامی دوستاں مویا اوپر کوہ طور
ایہہ گل سن کے لوک سبہ بہت ہو گئے مغموم
تاں پھر جھب جھب سامری وچھا ہک بنا
اوس مٹی دے زور تھیں بدی قدر تمال
اسوچہ حکمت ربی آہی ایہہ پھان
کیہڑا اوپر توجیدے رکھدا صدق یقین
اسے حکمت واسطے و تار رب بولا
جاں اوہ وچھا سامری کیا سب تیار
جے موسے دے مرن وچہ شک تسانوں کا
اوس کو لوں اس امر دی کر لو آ تصدیق
لوکاں تائیں گھیر کے آندا آسنے ان
گائیں انگوں بولدا اوہ وچھا مردود
موسے داتے تساندا ہوسی ایہو خدا
قیسہ کوتاہ سبے آندا دلوں یقین
کر کر وعظ ہارون بھی رہیا بھیرا ہوڑ
جاں پھر آیا مصر وچہ موسے و تورات
باراں مومن رہ گئے اندر مصر تمام
وچہ عبادت بدی جاہوئے مشغول
حضرت موسے انہا ندا ڈٹھا جاں احوال
چنگا میری جگہ توں ہو یوں جائیں
عقے ہو کر اوسے سر دے پکڑے وال
ویرا امبری جاسیا نہ ہو ایڈ خفا
اپنی طرفوں بہت میں کیتا و عذاباں

ویہہ دن پچھوں سامری شروع کیتی ایہہ بات
ہن تک موسے اپنی خبر نہ بھچی کا
میںوں اوسدی خبر سب دتی رب غفور
آکھن حالت انہاندی کوں کراں معلوم
اویا مٹی اوسکے منہ وچہ دتی پار
گائیں انگ آواز اوہ کرن لگانی الحال
دیکھاں ایٹھے کون ہن ہوند بے ایمان
کیہڑا اوسنوں دیکھ کے ہو جاندا بے دین
نہیں تاں کدی نہ بولدا با جہوں حکم خدا
لوکاں تائیں آئے کے کہن لگا مکا
آو اوسدارب میں دیواں تسان دکھا
تاں پھر میری بات بھی جانوں تحقیق
کڈھ دکھایوس انہانوں وچھا بے ایمان
سنکر کہیا انہاں نے ہے ایہو مہبود
ایہی موسے بھل کے اتوں گیا سدھا
پو جن لگے اوسنوں چھڈے موسے دا دین
ایسر وچھا انہاں نے پکڑیا زور دوز
ڈٹھے آکر قوم دے بہت برے حالات
اونہاں بھی کوہ قاف لے کیتا شرح مشا
باقی ہو گئی قوم سب مشرک تے بول
سد بھائی ہارون نوں کہندا غصے نال
تیری وچہ موجودگی خلق ہوئی بے دین
تاں حضرت ہارون نے کہیا نرمی نال
پکڑ نہ میرے وال توں یں وچہ دوس نکا
ایسر زور زور ایہہ ہوئے ناسن مان

صرگز میری بات نہ کہتی تھاں قبول
 جو کچھ کہندا سامری کر دے اوہ منظور
 او سے ساری قوم نوں کیتا ہے گمراہ
 ایہ گل سن ہارون نوں موسیٰ دتا چھوڑ
 کیوں تہ میری قوم وچہ پائاشور
 لین گیا توریت میں او پر طور پہاڑ
 وچھا رب بنائیکے رہیوں پوجاندا توں
 سنا راگوں سامری کیتا جان بیان
 مینوں اپنے جیونے دتی ایہو صلاح
 قصہ کوتاہ سامری و سیا جدا حوال
 یا رب میں اس بات وچہ بہت باحیران
 بھاویں ہے ایہہ سامری ہتھیں لیا بنا
 ایہہ کوئی تیری طرف تھیں ہوا زمین
 جنوں چاہیں آپ توں کر دیوں گمراہ
 تو ہاں میرا پار ہیں دوست مددگار
 حکم ہو یا درگاہ تھیں حضرت سونوں
 میرے با بھوں غیر نوں جاتا تہ رکھوال
 تاہیں تیری قوم سب ہوئی بے فرمان
 سنا کر حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
 بیشک میں تھیں ہو گیا بھارا ایہہ قصور
 حکم ہو یا منظور سے تیری عرض سوال
 رہن نہ اوہو مصر وچہ کوئی بے ایمان
 جیکر شہروں نکلنا کرن نہ اوہ قبول
 ہک دوجے نوں کرن اوہ آپس وچہ قتل
 سنا کر حکم خدا میدا موسیٰ نبی کلیم

بڑھا مینوں جانکے خوف کر دے مہول
 او سے وچھا ساز کے پاپا سب فتور
 او سے بت پوجا یکے کیتی خلق تباہ
 سامری نوں پھر سد کے کیتے لعن کر دے
 وچھا بت پوجا یکے دین کیتا پر باد
 پیچھے میرے خلق نوں دتا تہ دگاڑ
 کدی مرصنی نال ایہہ کیتا کم بون
 کیتا جویں تیار سی وچھا اوس شیطان
 وچھا ہک بنائے کے لوگ کراں گمراہ
 حضرت مہ سے رب نوں کر دے عرض سوال
 اس وچھے بیجان نوں دتی کس زبان
 کیا قدرت سی اوستوں لیندا آپ بلا
 تو ہاں ہر ہک امر دا مالک ہیں یا رب
 جنوں چاہیں مالکا بخشیں سد تھاراہ
 بخشش سے حال تے کراے بخشہا
 کیوں سوچتی ہارون نوں امت اپنی توں
 او پر توکل رب دی آیا نہ خیال
 جیکر مینوں سونپدوں نہ ہوندا نقصان
 تائب ہو کر آکھدا رہا بخش خطا
 ہن توں میرے صا جبا کر تو بہ منظور
 ایسپر اپنی قوم نوں شہروں دیونگاں
 جنہاں وچھا پوجیا ہو کے بے فرمان
 قتل کراؤ سپہ نوں ہک نہ چھوڑ مہول
 ایہو سنا ہے سبہ دی جو کفار تمام
 اندر اپنی قوم دے کیتی ایہہ تسلیم

جذبات ہو و تیس نہ آپس پہ مقبول
 ایہ گل سنکر قوم نے نہ کیتا انکار
 پھر تلواراں سنگیاں ہاکے دل دھا
 پیو پتیراں وچہ اسکے شور ہو یا برپا
 ستر ہزاراں ہو گئے کافر اوہ قلام
 تو بہ کیتی انہاں نے پیش نبی دے آ
 استخیں بعد کلیم نے تختیاں اوہ تورات
 حکم کیتا ایہہ تختیاں رب دی پاک کلام
 پڑھو تیس سبہ سنوں بدی ایہہ کتاب
 سنکر اگوں آکھدے دو کم ہون ہون
 جبکہ پڑھاں کتاب نوں علموں ہاں کنا
 موسیٰ نے فرمایا دو نویں کرو ضرور
 تاں پھر جبرائیل نے حکمے نال خدا
 تثنو وانگوں مہرے دتا آ کر تان
 جاتا دل وچہ سبہ نے ہی ایہہ نشان
 ڈر کے ساری خلق جاں بہت ہوئی حیران
 پڑھو کتاب توحید نوں نالے کمر و عمل
 ایہہ گل سنکر بعضیاں آندا صاف یقین
 بعضیاں مارے خوف دے موہوں کیتا آفرا
 جاں خلقت اس طور تھیں ہوئی مسلمان
 جنہاں دل تے جان تھیں کیتا دین قبول
 صرف جنہاں استراری کیتا نال زبان
 حضرت موسیٰ انہاں نوں کہندا پاس بلا
 ہو یا رب دی طرف تھیں موسیٰ نوں فرمان
 گھاہ فلانی قسم دا جلدی حسب جمع کرا

تد تک صرگز تساندی تو بہ نہیں قبول
 آپس یو چہ لڑن نوں ہوئے سبہ تیار
 آپس اندر سمجھنے دتی تیغ چلا
 کرے لحاظ نہ کسے دا کوئی بھین بھرا
 باقی جہیرے رہ گئے آئے سلام
 کیتا نبی سوال پھر بخشی رب خطا
 رکھیاں اگے انہاندے نبی علیہ الصلوٰۃ
 لکھے اوپر انہاں دے اللہ دے احکام
 نالے کر یو عمل بھی پاؤا جبر تو اب
 پاک کم بیشک دو ہاں تھیں کرساں اس قبول
 جیکر کیتا عمل تاں پڑھنا ہے دشوار
 ایسر انہاں دو ہاں نوں کیتا نا منظور
 آندا اوپر انہاندے پاک پہاڑ اٹھا
 خلقت ساری دیکھ کے لگی دہشت کھان
 آیا اوپر ڈگ کے ساڈھی بیخ اٹھان
 حضرت موسیٰ انہاں نوں کیتا ایہہ فرمان
 تاں ایہہ رب کے حکم تھیں آفت جاسی نال
 دلوں زبانوں ہو گئے دھو من صاحب دین
 ایسر وانگ منافع داں دلوں ہیا انکار
 ہو یا ڈور پہاڑ اوہ دتی رسا مان
 وچہ عبادت پڑی ہوئے اوہ مشغول
 یوجن لگے پھیر اوہ وچھا بے ایمان
 قسم خدا دی تساندا وچھا دیاں جلا
 جیونکر بن مسعود تھیں راوی کرے بیان
 وچھے اوپر رکھ کے دیہواگ لگا

جاں اوہ وچھا اُنہا نڈا جل جاوے پھر سب
 سُنکر حکمِ کلیم نے جمع کرا یا گھاہ
 ذرہ ذرہ کراوے کدی خوب اڈا اُن خاک
 پلو جن والے اوسدے آپے جو شیطان
 نال محبت پیوندے پانی اوسد جا
 جو اوہ پانی پیوندے نال محبت چاہ
 مرد او سے مرض وچہ دو تین زراں تاک
 سامری او پر رب دا ہو یا تھر نزول
 نا کوئی بلدا اوسنوں نا اوہ بلدا آپ
 اسے کارن پھرے اوہ نٹھا وانگوں چور
 باقی زندہ رہے جو مومن مسلمان
 لکھو پڑھو کتاب نوں منوں نال یقین
 جلدی جلدی مومنناں لکھی تورات
 اگے ہن قارون دا آکھ سناواں حال

سٹ او نا وچہ نیل دے لوطے کر کے تھب
 جا کر وچھا او نہا نڈا کیتا ساڑ ساواہ
 جاوریائے نیل وچہ کیتا روہر طھلاک
 جتھے وچھا روہر یا آکے اوس مکان
 بھر بھر بھانڈے اوسدے رگھن گھریں لیا
 اوسے ویلے ہووندا اوکھ دا بدن سیاہ
 اسے طور پید اوہ ہوکے سب ہلاک
 دور دراز شہر تھیں رہندا اوہ مچول
 جے اوہ ملے کسے نوں چڑھو ہا نوں تاپ
 بندہ مٹھے اوسدے کوئی نہ لگ دا ہور
 حضرت موسے اُنہا نوں کیتا ایہہ فرمان
 عمل کرو سب ایستے تے ایم رکھو دین
 مرد زناں سپہہ اوسے عمل کرن دنرات
 جیونگر ہو یا غرق اوہ سپہہ کران مجال

بیان قارون کلیمون

نقل ہوئی تورات جاں کہیا نبی کلیم
 رکھو اپنے گھراں وچہ اسنوں نہایت نال
 جیکر دولت نال کچھ ہووندا ساڈو گھر
 دولت باجھوں کس طرح زینت کراں کتاب
 موسے نوں آکھدا یا محسوب الہ
 ہے اوہ پیدا ہووندا وچہ دریا کے نیل
 تانبے نوں اوس گھاہ تھیں سونا کر سب
 ہے اوہ تینوں کہیا بخشتی رب کریم
 موسیٰ نے جبریل تھیں جدول ستی ایہہ پات

لو کو ایس کتاب دی بہت کرو تعظیم
 لوکاں کہیا یا نبی ساڈے کول نہ مال
 کردے خراج کتاب کے ایس بہتری زر
 تاں پھر جبرائیل نوں گھلایا رب ہاب
 وچھے نوں تڈھ ساڑیا لے کے چڑھا گھاہ
 اوسنوں جلد منگا توں کہیا جبرائیل
 جے نیل تے پاوسیں چاندی ہو سی سب
 رکھو ایس کتاب نوں سارے کرو تعظیم
 خدمت وچہ منگا وندا جلدی قلم دوات

یوشع تے قارون وں کیتا خط تحریر
 ہے دریائے نیل وچہ قسم فلانی گھاس
 سہی حضرت کالوت ایہہ خاوند مریم جان
 یوشع پت کالوت دلہے سی قدر بلند
 تابعدار کلیم دے دونوں صاحب دین
 سنوں حقیقت دوستو دل چہ کروایں
 پڑھیا مطلب پایا حال ہویا معلوم
 نال نجوم اوس گھاس و معلم کیتا حال
 معلوم ہویا اوسنوں ہے ایہہ کھیا حال
 سونا رے بناوند اصر دم لیل ہزار
 باغی ہو گیا نبی تھیں اوہ کافر بذوات
 کرد اسی توریت تے پہلوں عمل تمام
 اتنی دولت ہو گئی وافر اوسے پاس
 کل خزانے اوسدے اتنے آہے جان
 بعضے راوی آکھدے سٹہ شتر و اجھا
 دو ما سے دے وزن وچہ آہی ہک کلید
 شتر خزانہ کھولدے ہک ہک کھنچا مال
 بھریا مال غرور دے ہویا جدوں میر
 کرنا عمل توریت تے اوس نے دتا چھوڑ
 ہک دن نبی کلیم نول کیتا حکم خدا
 دیوے صدقہ مال دا چپوں میرا فرمان
 جا کر اوسنوں آکھیا سن توں میری بات
 عامل ہو توریت دا چھوڑ نہ میرا دین
 سنگی بنے نہ توڑوا ایہہ دیا مال
 نہیں تال اگلی دولتوں رہ جاسیں مجرم

بھی حضرت کالوت لکھی ایہہ تحریر
 جلدی اوہ منگوا یکے بھجو میرے پاس
 ہو گئی جو بھین سی راوی کرے بیان
 تے قارون کلیم دے چاہے وافر زند
 یوشع بعد کلیم دے ہویا تخت نشین
 جدا وہ خط کلیم دا گیا انہا دے پاس
 آہا اوہ قارون کچھ واقف علم نجوم
 ہے ایہہ کس کم آوندا کردا اول خیال
 اوس وقت شباب اوس ہونڈ منگایا گھاس
 ایہو گھر وچہ بیٹھ کے رہے کر نیدا کار
 نہیں تال اگے اوسنوں یاد آہی توریت
 سکھ لئی جد کیتا چھوڑ دتا اسلام
 جویں روایت دوستو کیتی ابن عباس
 کنجیاں صرف جنہا ندیاں چاندے سٹھ جون
 آپا ستر اوٹھ دا وچہ توریت شما
 ایڈی دولت آنکے کیتی جمع پلید
 گنوں خزانے اوسدے کر کے آپ خیال
 منگر ہو یا دین تھیں دوزخ لپا شتر
 کوئی دین اسلام دی رہی نہ ہرگز لوڑ
 جا کے توں قارون نول وعظا کلام سنا
 حسن مؤستقارون دل ہویا اثر بان
 تینوں رب فرمایا دے نول مال زکوٰۃ
 دولت دا کر خسر نہ ثابت رکھ لقتین
 ہرگز مول نہ جاو سی دولت تیرے مال
 وچہ اندہ میری قبر دے جا کر میں معلوم

کڑھ زکوٰۃ اس مال دی کر کے جلد حساب
 جانو ایوس قلعہ ہک کر کے ایہہ خیال
 باغی ہو کر تلے وچہ لیساں تدوں نیہ
 آکھ دیہوتارون نون جا کر اتنی بات
 گئے متامی مال نون جتنے بن صہرا
 جبکہ حق خدایدا مول نہ کریں ادا
 سنکر حکم خدایدا حضرت موسے پھر
 سنکر اگوں آکھدا حضرت موسیٰ نون
 کہیا تہی کلیم نے سنکر اسی بات
 جتنا دیس اوس قصیں دو تاں تیناں مال
 ایہہ گل سنکر نبی نون کہندا اوہ بدات
 اتنا کہہ کر نبی نون اوٹھ گیا گھر ول
 دیساں وہ سوا شرفی تینوں میں انعام
 مجلس وچہ کلیم نون جا کے کر بدنام
 عورت سی بدکار اوہ من لئی اوس گل
 جتنے نبی کلیم سی کردا وعظ بیان
 ہسی اگے وعظ وچہ شروع ایہو مذکور
 سن اگوں فرعون نے کہیا مجلس وچ
 نال بیگیا نیاں عورتاں کرنا آپ زناہ
 ثابت تیرے اوپر جے ہووے ایہو خطا
 حضرت نے فرمایا جے میں کراں حرام
 کہیا تدقارون نے کیتا تدہ زناہ
 سدعوت نون اکھلا اوس تمام حال
 عورت تاہیں نبی دا معلم ہو یا شان
 میرے نال قارون نے کیتا ایہہ اقرار

سنکر حکم قارون ایہہ نٹھا اٹھ شتاب
 جنگ کرسی اجدانکے موٹے میرے نال
 پھر موٹے نون حکم ایہہ کیتا پاک لاہ
 ویسے ہزار دینار تھیں ہک دینار زکوٰۃ
 اتنے کسے غریب نون دے دیوے دینا
 ہوسی اوپر تدھ دے نازل تہی خدا
 جا کہیا قارون نون مول نہ کیتی ویرہ
 میرے مال زکوٰۃ دا ضامن ناہیں تون
 ہے ایہہ حکم خدایدا کڑھ شتاب زکوٰۃ
 بھی جنت دیاں نعمتاں دیسی جل جلال
 سانوں ایہہ منظور نہ ہرگز تیری بات
 ہک عورت نون سدکے ایہہ کھلانا گل
 نالے زیور کپڑے منت کراں اکرام
 کیتا میرے نال ہے اسنے فعل حرام
 آندی اوہ قارون نے حضرت موسیٰ ل
 لے آیا قارون اوہ عورت اوس مکان
 بچوسیں زناہ تھیں چھوڑ وفتق فجور
 کیوں تدھ آکے خلق نون ناحق کیتا زچ
 لوکاں تاہیں اکھنا سے ایہہ بڑا گناہ
 تاں پھر تیرے اسطے کیہ تیری ہوگے سزا
 واجب تیرے واسطے کردینا قتلام
 لے آیا ہاں نال میں عورت ایہہ گواہ
 موسے جو کچھ فعل ہے کیتا تیرے نال
 مجلس اندر اوسنے کیتا ایہہ بیان
 موسے نون بچے کریں تون مجلس وچہ چوار

ویساں تہ سوا شرفی تینوں میں انعام
 ایسپرینوں تم ہے جھوٹ نہ آکھاں مول
 عورت ایہہ گل آکھ کے او تہو گئی سدھا
 یارب میرے حال دی تینوں خبر تمام
 سجدے تھیں سر جک توں کہیا رب عفار
 حکم تیرا سب نشئی نال ادب زمین
 کہندا پھیر قارون نوں موئے نیک صدقا
 سناں جد قارون نے ہویا اٹھ روان
 پکڑ شتابی ایسوں محکمے نال عفار
 نکل گئی قارون نوں گئییاں تیک زمین
 کرن لگا قارون پھر روروزار پکا
 غصے ہو پھر زمین نوں کیتا ہی خطاب
 یاراں کئے زمین وچہ وہیا گودیاں تک
 اے موئے توں زمین نوں کرانا فرمان
 حضرت موسیٰ نہیں نوں کہیا تریجی وا
 دہنی تاپین پھیر اوہ دے کل بلقون
 لالچ میرے مال واپینوں ہویا آن
 مال خزانے دیکھ کے میرے پیوں جمال
 ایہہ گل سنکر نہی نوں آیا جوش کمال
 پکڑ شتابی ایسوں ہووے غرق لعین
 اچراں نوں جبریل نے حکم نال حندا
 کیتا حکم زمین نوں موسیٰ آخر وار
 دوست بیلی لکیدی ہور جو محل مکان
 اوہ وقت زمین نے آندا حکم بجا
 نگھر گیا زمین وچہ سب کج لیکے نال

نالے زیور قیمتی ہور پوشتا کاں عام
 میرے نال زناہ نہ کیتا اس مستبول
 سجدے وچہ کلیم نے کیتی زار پوکار
 یوں اس قارون نے منت کیتا نام
 تیری اسماں نہیں سب کیتی تابعدا
 پاوے سنا زمین تھیں ایہہ قارون لعین
 جھوٹھا لاپتی سناوے لکھیا وچہ تورا
 حضرت موسیٰ نہیں نوں کیتا ایہہ فرمان
 ہور تگامی اوسرے جو ہیں تابعدار
 ہور تگامی اوسرے تابعدار لعین
 جے ہن چھٹاں پھیر نہ کر ساں ایسی کا
 چھوڑیں نہیں پلید نوں چنکا کریں اب
 موئے نوں پھر آکھ اوہ مردود کو لیک
 چھوڑے چندوں ساڈیوں ہوگ تیرا حسا
 کچھ سٹھا ہاں انہاں نوں نکلیں نال مردا
 تاں پھر نہی کلیم نوں کہن لگا قارون
 تاہیں یوں زمین وچہ لگوں غرق کران
 کر کے اسنوں غرق ہون لیتا اوسنہاں
 کیتا حکم زمین نوں جلدی غصے نال
 تاں پھر ہووہیاں تیک اوہ دے پھر زمین
 سارا مال قارون دا اوہ تھوہ کھیا آ
 کر لے غرق قارون نوں سن دو گھر بار
 دنیا اوپر لکیدی ہور نہ کج نشان
 دنیا لے قارون دی چیز نہ چھوڑی کا
 گندی مجلس سب نوں لے گدی ہر حال

فشر تکبر رب نون صرگز نامنطور
حاجت نہ کچھ کہن دی جانے سارا جگ
بہاں والے سمجھ سن تیری ایہہ مقصود

ڈگا سر دے بھارا وہ جو ہو یا مغرور
اوچا نام سدا نیا پئی موہیں وچہ اگ
ہن عامل مقتول دی کر حالت تحریر

قصہ عامیل مقتول

اسرا سی قوم تھیں آہا ہک جوان
دولت مال بے اور کا آہا اوسد پاس
سی ہک لڑکا اوسد بھائی وافر زند
رات دنے اوہ ولیوچہ کر دا ایہہ خیال
اڑک اکدن اوسنے راتیں موقعہ پا
لاش اوٹھا کر اوسدی جلدی راتورات
گذر گئی اوہ رات جاں ہوئی فجر عیان
آکھے دو جے روز وایں نہیں ڈٹھا مول
ہر ہر پاسوں ڈھونڈ کے کر دے پھرن
نیٹھے اوس مکان و رہند جو سن لوگ
چاچا میرا انہاں نے مار کیتا قتل نام
یا موسیٰ تو عرض کر اللہ دے دربار
جبکہ معلوم ہو گیا کیتا جس قتل نام
منکر اوسدے دین تھیں آہے اوہ جہول
اس تہمت وچہ جدوں اوہ گئے وچا پھیاں
اس تہمت تھیں اسانوں جیکے لوں نکال
حضرت موسیٰ آکھیا جو رب نون منظور
جاں پھر وقت دعا دا ہو یا آن فریب
یا رب توں عامیل و اقاتل کریں ظہور
کیتا جسک کلیم نون تاں پھر رب جلیل

نام اوسدا عامیل سارا وی کرے بیان
ایسر بے اولاد سی و لوچہ کریں قیاس
اوہ چاچے دے مال دار بند انخوا شہند
مارٹاں میں سینوں دولت لوں سمہال
چاچے تائیں جائیکے دتی تیغ و صا
شہر وں باہر جائیکے سٹا آیا بدوات
پچھدا پھرے فریب تھیں اوسدا پتہ نشان
ڈھونڈن کارن آدمی بھجھدے ہر سول
اڑک باہر شہر تھیں کڈھی اوسد لاش
جھوٹھا دعوائے انہاں تے قتا اسنے ٹھوک
تاں پھر نبی کلیم نون کہدے لوگ تمام
ماریا جس عامیل نون ہو جاو اظہار
دین تیرے دی پیروی کر ساں اسیں نام
جدم سرتے آہنی کرنا پیا قبول
آ اقراری ہووند حضرت موسیٰ پاس
سبہہ ایماں لیا ساں اسیں تساوڑے نال
اسیں تساوڑے واسطے کر ساں عرض ضرور
کیتی عرض کلیم نے اگے رب مجیب
جھٹن ایہہ جو آدمی بکڑے باجھہ قصور
قدر تھیں میں کرگا زندہ ایہہ عامیل

آپے اوہ تہلا وہی جسے کیتا خون
 آکھ اوہنا نون جائیکے گاں یک کرن جلال
 حضرت مومے اہنا نون تاحکم سنا
 آکھن لگے گاں اوہ ہوو پھرے رنگ
 پچھیا نبی کلیم نے حکم ہو یا ایہہ تاں
 نا بڑھی ناریکر اوہ ہوو سے عین جوان
 نا کوئی اوسنوں داغ ہونہ کوئی ہو رقصو
 کھول سنا یا اہنا نون جلیہ نبی تمام
 رکھوں ایسی شکل دی لبھے ساٹوں گاں
 او سے ویلے آ گیا حضرت جبرائیل
 آکھن لگا اہنا نون نہ کر نہ کریو کا
 اندر اسرائیلیاں جو سے شخص غلاماں
 جے ہے خواہش تسانوں جا اوسد کول
 چمڑا اوسے گاں دا جتنا سرتا پا
 جیکر ہووے تسانوں قیمت اہنطور
 ایہہ گل کہکرا اوہنا نون ٹر گیا جبرائیل
 سی ہک بندہ رب اعابدیکو کار
 گھر اوسد ہک بیت سی لڑکانیک نسب
 جنگل وچہ اوہ گاں اس جا کے دئی چھوڑ
 یارب میری گاں ایہہ رطیں امن امان
 کر رہیا جد سو پنی حاضر ہوئی موت
 چر دی رہی او جاڑو چہ کچھ مدت اوہ گاں
 ہو یا جدوں جوان اوہ عابدوا فرزند
 چرن لے آوے لکڑیاں جنگل وچوں جا
 تہنی قیمت اوسنوں ہوو روز و سول

ظاہر ہو سی اوسدا قائل اوہ مومن
 مارن او پر لاش دے اوسدی جہ نکال
 ذبح کرو ہک گاں نون کیتا امر خدا
 پچھدے سانوں بھیں کرساں ذبح ننگ
 گوہرے پیلے رنگ دی ہوو سوہنی گاں
 نا کھوہ جوئی کسے نے نہ اوہ مالن جان
 رنگت اوسدی دیکھ کے لوکوں وں مسرور
 سنکر اگوں اٹھدے ہی ایہہ کل کام
 جد تک ہووے خبر ناں ٹھونڈاں کیہری تھاں
 شکل و طمانیان دی بھجیا ب جلیل
 گاں ہک اسے سم دی دیواں میں تہلا
 چاہندا ہے اوہ پیتی ایہو سگوں گاں
 قیمت بھی میں اوسدی کہاں تسانوں کول
 مال روپیاں تساں تھیں لسی اوہ بھرا
 جا ہو جلد خرید کے کریو ذبح ضرور
 اگوں سنوں پد میں نہیں گائیں وہی تقبیل
 اسرائیلی قوم تھیں صالح بزرگوار
 نالے گاں نول ہک موٹی قسم عجیب
 سو پ خداوند پاک نون عرض کرے ہتھوڑ
 دیویں میرے بیت نون ہو سی جدن جان
 گھر دے اندر آئیے ہو یا شتابی فوت
 مال حفاظت رہے رکھی بے نقصان
 خدمت اپنی ماں دی کردا حسب بند
 ویچے آ کے شہر وچہ سرتے بالن چا
 حصے تن بناو ذرا اللہ دا مستبول

ہک حصہ اوہ ماں نوں پوئے نت ہمیش
 تریجا حصہ کھائیکے آپ کرے گذران
 ہک دن اوسنوں ماں نے آکھ سنانی گل
 اوسو چیرے باپنے چھوڑی سی ہکاں
 جاتوں اگے رے کریں سوال دعا
 جنگل وچہ اوس جائیکے کیتا جدوں سوال
 سورج وانگوں چمکدا اوسدا بدن صفا
 مانی اسی دیکھ کے کہندی اُسوں بول
 ایسر طاقت مول نہ خرچوں ماں لاچار
 وچن کارن جدوں اوہ آیا طرف بازار
 پچھن لگا اوستھیں دس گائیں دا گل
 کہیا فرشتے اوسنوں سن اے نیک جان
 دسیا اوس عامیل داسارا جو مذکور
 اس گائیں دی اُنہا نون حاجت سوت کمال
 چمڑا بھر دینار توں قیمت دینیں سنا
 سن ایہہ بات جوان نے گاں آندی پیا
 گاں اوسدی اوہ دیکھ کے بہت ہوشاداب
 کہیا اوس جوان نے جو ہے اسی گل
 سنے قیمت انہاں نے گاں لیا دی ہول
 چمڑا لاه کے اوسدا نال دیناراں بھر
 لاش منگا عامیل دی موسیٰ نبی خدا
 رکھی اوپر لاش دے جاں اوہ جہہ کلیم
 مجلس اندر بول کے کہندا اوہ مقتول
 خاص بھتیجے ظلم ایہہ کیتا بیرے نال
 لالچ تچھے مجھ نوں کیتا اس قتلام

دو جاربے نام تے کھا جاوے درویش
 کرے عبادت رب دی ہو یا نیک جان
 وچہ فلانی جوہ وچہ مشکل ہووے حل
 تیرے کارن رب نعل سونپ گیا اس تھاں
 اوہا امانت تہہ نوں ویسی مور خدا
 حاضر ہوئی گاں اوہ حکم خداوے نال
 پکڑشتا بی اوسنے آندی گھڑیں ہلا
 جے ہوندی توفیق ماں لکھدے اپنے کول
 تریں دیناریں جائیکے وید نہیں بازار
 آدم شکل فرشتہ بھیجا رب عفار
 کہیا اوس جوان نے تن دیناراں گل
 اتنی قیمت نال توں مول نہ وچیں گاں
 حضرت موسے اوسی تیرے کول ضرور
 طسی تینوں انہاں تھیں بہتا سدا مال
 آپے تینوں دین کے ہو کے خوشی سنا
 اچرا نٹوں اوہ لوگ بھی ملے ڈھونڈی آ
 پچھن لکے اسی قیمت بول شتاب
 نال دیناراں بھر دیہو ایہو میندی گل
 کیتی زنج لیا کے حضرت موسے کول
 دتی قیمت اوسدی اوس مالک کے گھر
 گائیں دی جہہ کدھ کے دیندا اوپر ہکا
 زندہ ہوئی لاش اودہ قدرت رب رحیم
 میٹوں کسے غیر نے قتل نہ کیتا ہول
 تاں جو اسنوں مار کے دولت لوواں سہاں
 ناحق ہو ری کسے نوں کرو نہیں بنام

اتنی بات سنائی کہ فوت ہو یا پھر جب
بد لے اوس عامیل دے ہوئے سے نبی خدا
مال اسباب جو اوسدا حضرت نبی کلیم
اس تھیں پچھے لوک اوہ ہوئے مسلمان
ویکھ نبی دا معجزہ منی وحدت رب
اس تھیں اگے عروج و آگہ سناواں حال

اس جیلے اُس تہمتوں چھٹی حالت سب
پکڑ بھتیجا اوسدا و تاقیتیل کمر
وچہ فقیراں عاجزاں کیتا سب سیم
اوپر نبی کلیم دے کے آئے ایمان
نہیں تاں گاؤ پرست اوہ سین اگے سب
اندر قصص الانبیا جیونکرھے احوال

رفتن موسیٰ علیہ السلام بہ پار شام و قتل کردن عیون بن عنق و
اسیر شدن قوم آل ذات در میدان تہیہ مدت چہل سال

پک دن نبی کلیم نوں رب کیتا فرمان
پھر میں کیتا تساموں تک مصر شاہ
کوچ کرو جب مصر تھیں جاہوشام دیار
سنیا جدوں کلیم نے رب دا ایہ فرمان
جسم نیڑے شام دے سارے پوہتر آن
بھیجے طرفے شام دی جا سونڈے طور
و کے کپڑے حال وچہ اوہ کانہ منجوس
پوہتے نیڑے شہر دے جاں اوہ سب جان
سی اوہ پتر عنق وارا وی کرے بیان
لعبے اوسدی ماں دانانواں عنق تباں
وڈا قداور عوج سی ویکھ ڈرن انسان
جدوں مانے نوح دے آیا سی طوفان
سوچ کرو پھر جسدا ایڈا ہووے قد
کل سمندر اوسنوں آون گٹیاں تیک
ہتھاں مال سمندروں مچھیاں لے نکال

وطن قدیمی شاندا آہا ملک کنعان
ہن ایہہ مرضی اسماں دی کہیا پاک الہ
کر و حکومت اپنی مار و قوم جبار
لیکے اپنی قوم نوں ہو یا ترت روان
کڈھے حضرت قوم تھیں باران مرد جان
سانوں حالت ملک دی آن و سو فی الفور
ہوئے روانہ شام ول اوہ باران جا سوس
ڈٹھا انہاں عوج انوں بیٹھا ہک مکان
نام صغورا ماں وادوہتا آدم جان
آدم دی اوہ دھی سی باپ ہو یا سبحان
ساڑھے تریہہ ہزار گز لمبا سی شیطان
بچیا قوم کفار تھیں ایہو بے ایمان
تن سو گز طوفان وچہ اوہ ڈب سکدا کہ
چوٹی اوسدی ہو وندی سورج دے نزدیک
اوپر کر کے بھلی بھنے سورج مال

تن ہزاراں برس بھی اوپر پینچسوا سال
 لیکر حضرت آدموں حضرت موسیٰ تک
 سوں حقیقت شہر چہ جدول گے جاسو
 پا کرتے دی بانہہ وچہ آند و عورت پاس
 مینوں پکڑن واسطے آئے ایہہ جوان
 عورت کندی انہانوں ہرگز مول نہ مار
 عوج انہانوں چھوڑیا تھے لیکر جان
 موسیٰ کہیا قوم نول نا ایہہ دسنا حال
 چوری انہاں قوم نول کیتا حال بیان
 کندی حضرت شام وال میں نہ جاندمول
 حضرت موسیٰ آکھیا ساڈی نسیخ ہمیش
 اپنا حکم چلا دساں زیر کراں ملعون
 آخر ساری قوم نے تا عاف جواب

اوسدی عمر بتاوندے لوچہ کریں خیال
 اوپر اس جہاں دے زندہ ہیہا کو لیک
 عوج انہانوں دیکھ کے پکڑ لیا منجوس
 کدھ دکھایوس اسوں لوچہ کریں قیاس
 گھٹاں جے وچہ ہتھ دے سبھے ہی مزن
 کر سن تیرے زور دا جا ملکیں اذکار
 موسیٰ آگے عوج دا دسیا کل بیان
 مت اوہ ڈر کے شام ول جان ساڈینال
 سکر ساری قوم دے بھل گئے اوسان
 کا ہنوں زوری جائیکے کریے موت قبول
 ساڈے نال کفار و زور نہ جاندا پیش
 جیونکر آگے زیس وچہ نکھر گیا قارون
 جیونکر خبر قرآن وچہ دتی رب صاب

قالوا ایہو موسیٰ ان فیہا قوم جبارین وانا لن ندرکھا حتیٰ یخرجوا منہا فان یمخرجنا منہا فانا نالکون

یعنی کہیا قوم نے اے موسیٰ سردار
 داخل ہو واں آسین ہرگز اوتھے جا
 جیکر اوتھوں نکل اوہ جا دن لوک تام
 یوشع تے کالوت دو آہے وچہ سردار
 موسیٰ تے ہارون جاں دونوں گوسدھا
 آکھن گے قوم نول دونوں ایہ مقبول
 حملہ کر دروازیوں پھو انہا تے دھا
 کرو توکل رب دا چھوڑ و ضد فساد
 کر کر کوشش انہانوں بہت رہے سجھا
 موسیٰ تا میں آکھدے ہو کر بہت طول
 ہے اوہ قوم عمالقہ صاحب زور کمال

رہندی ہے اس شہر وچہ ڈاڈھی قوم جبار
 جد تک اوتھوں نکل نہ جاوے قوم جفا
 تاں پھر داخل آسین جا ہوساں اندر شام
 اندر ساری قوم دے وڈے نیو کار
 اوہانوں معنی پیری کیتی رب عطا
 مارو قوم جبار نول کنڈ نہ کریو مول
 اوپر انہاندے تسانوں ویسی فتح خدا
 جب کرتساں یقین ہو چکے کرو جہاد
 ایسے ہرگز قوم نے بات نہ منی کا
 جد تک اوتھے رہن اوہ آسین جاواں مول
 توں تے تیرا رب جالڑ و انہاندے نال

قصہ کوتاہ قوم نے دتا جدوں عذاب
 حضرت موسیٰ انہاں تھیں ہو کے بہت خفا
 یارب میری قوم ایہہ قابور ہی مول
 ہک بھائی ہاروں ہے میرا فرماں دار
 نازل کرتوں انہاں تے یارب کوئی سزا
 حکم ہو یا وچہ شام دے کر نا دخل مقام
 پھر سن اندر جنگلاں سرگردان بلوٹ
 سنا کر حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
 دونویں بھائی شام دل ہوئے اٹھ روان
 موئے تے ہارون جاں چلے شام یار
 فجروں لیکر شام تک کیتی واہو واہ
 ڈیرا کیتا رات نوں اندر اک میدان
 کیا ویکھے اوہ قوم سب قدرت نال خدا
 اوٹھ ٹرے پھر مصر وار سنہ اوٹھوں بھال
 ہوئی جسم صبح پھر اوٹھی قوم تمام
 کر کے سوچاں لے وچہ بہت ہوئے حیران
 سارا دن وچہ جنگلاں بھج بھج ہوئے خوار
 فجر ہوئی تاں اٹھ کے کیتا جدوں دھیان
 کتنی مدت حال ایہہ رہیا انہاں دنیاں
 کہ کر پینڈے جدوں اوہ پان والے جھٹا
 آخر دل وچہ سب نوں آئی ایہہ چار
 حضرت یوشع آکھدا ایہو بات ضرور
 کریو اگے رب و تو بہ استغفار
 اندر اس میدان دے ہووے سب مقیم
 اُسکے باجھوں تسانوں رہنے لے نہ کو

اسیں نہ ہرگز شام وچہ ہوندا وچہ خراب
 اگے رب یحییٰ دے کیتی بری و سعا
 ہرگز میرے نال ایہہ جان نہ کسے سول
 دو جا اپنی جان سے ہو نہ کوئی یار
 بے حکماندے سنگ تھیں سانوں کریں جدا
 چالی برسوں انہاں کیتا ساں حرام
 بے فرماناں او پر توں کر افسوس مول
 لیکے نال ہاروں نوں ٹریا پکڑا عصا
 بعد انہاں تھیں تو دا مٹھیں سنوں بیاں
 قوم تمامی مصر نوں ہوئی اٹھ تیار
 کہ کر پینڈے سفر وچہ ہوئے حال تباہ
 گذر گئی اوہ رات جاں ہوئی فجر عیان
 تھئے موسیٰ چھوڑیا بیٹھے او سے جا
 رات پئی تاں پھیر اوہ ستر خوشیاں نال
 نظری آیا انہاں نوں اوہا پھیر مقام
 آخر تر بجے روز اوہ ہوئے پھر روان
 تھکے ماندے راتوں سستے وچہ اجاڑ
 نظری آیا انہاں نوں اوہا پھیر مکان
 خرچ تمامی سفر واکھا اسے حال
 اوہا ترنگر گتیاں اوہا کالی رات
 بری دعا کلیم تھیں ہوئے اسیں خوار
 تسال جو اوسدے حکم وچہ کیتا ایڈ قصو
 متکے ایہہ تقصیر چا بخشے رب غفار
 جد تک مار نہ عوج نوں آوے نبی کلیم
 اینویں بھج بھج رات نوں مہل ہلاک نہو

آخر اوس میدان وچہ بیٹھے دیرے مار
 چھتی کوہ میدان اوہ لہاں، مہیسی جان
 چالی برسوں رہے اوہ اندر اوس میدان
 چھوڑ پدیرا انہاں نوں اندر سے حال
 ٹریا جسم قوم تھیں موسے نبی غفار
 بیٹھا باہر شہر تھیں کر کے ربدی اس
 غصے نال کلیم نوں کہندا اوہ شیطان
 مارن آیوں مجھ نوں جاپے نال لیل
 ایہہ گل آکھ پہاڑ ہاک آندا اوس اٹھا
 سٹن لگا نبی تے جاں اوہ چاک پہاڑ
 کچو عاصا ماریا اوس نوں نبی کلیم
 ڈہ گز تے کلیم دا راوی کرے بیان
 ڈہ گز اوپر اوچھلیا موسیٰ نبی خدا
 ہو بیہوش زمین تے ڈگا اوسے نال
 لاش ڈگی جد عوج دی اندر اوس اجاڑ
 کتنی مدت رہی اوہ اندر اوس میدان
 کچو ہڈی پشت دی آہی ایڈ بلا
 چالی برسوں بعد جاں یوشع نبی امام
 اوہا ہڈی عوج دی یوشع نے منگوا
 کتنی مدت پیل تے بنی رہی اوہ پیل
 حضرت موسیٰ عوج نوں ہو یا مار روان
 ڈٹھا آکر قوم نوں بیٹھی امن امان
 آسکن لگا آہانوں نال بان پوکار
 ہن تے چلو شام ول ماراں قوم جبار
 تاں پھر کہیا قوم نے اے بدے مقبول

اگے رب رحیم دے کر دے استغفار
 عرض اٹھاراں کوس سی تیہ نام پچیان
 چھ لکھ آہا آدمی راوی کرے بیان
 موسے نبی کلیم دا آکھ سنا احوال
 منزل منزل چل کے آیا شام دیار
 خبر سنی جد عوج نے آیا موسیٰ اپاس
 کس اریوے اوپر توں پھپھوں اس مکان
 جیوں اگے فرعون نوں قرب توں پھیل
 حملہ کر کے زور تھیں آیا موسے دا
 حضرت موسیٰ اوسوں لیا شابی تاڑ
 ڈگا منہ دے بھار اوہ قدرت رب رحیم
 ڈہ گز لہاں انہاں عاصا ہے سی جان
 تاں گئے تے عوج نوں عاصا لگا جا
 اندر اوسے ساعتے مویا ہو بے حال
 نظری آوے دور تھیں وانگ بلند پہاڑ
 گل گیا اوتوں ماس جاں ہو پڈ عیان
 لکھیا جسدا ذکر ایہہ وچہ قصص الانبیاء
 ملک جباراں فتح کر آیا مصر مقام
 اوپر دریائے نیل دے دتی پیل بنا
 لنگھ کر اوستھیں آدمی آون جاون کل
 جتھے اوسدی قوم سی آیا اوس میدان
 حضرت موسیٰ دیکھ کے بہت ہو یا حیران
 حکم رب تھیں عوج نوں آیا ہاں میں
 کراں حکومت اپنی دور ہوون کفار
 سانوں اس اجاڑ تھیں ستھلے نول

جان نہ ہو یا مصروف ہوئے اٹھائیں قید
اندرا اس اُجاڑ دے گزرے کتنے سال
سُنکر نبی کلیم نے پیش جناب خدا
موسیٰ تائیں رب نے کیتا ایہ مان
ڈر کے اوپر جہاد دے گئے نہ تیر نیال
راوی کہندا جگہ اوہ سی ایسی ویران
تنگ نہایت بھگہ نے کیتی ساری قوم
سانوں ڈاڈھا آئیے کیتا بھگہ ہلاک
حضرت موسیٰ رب نوں کیتا عرض سوال
ہوئی وجہ جناب دے ایہ مقبول دعا
مَن ہک میوہ عجب سی دھنیاں قدر چھان
چن چن فجرے اونوں کھاوے قوم تمام
سلوئی بھی ہک قسم دے نکھی ہین یار
دیگر ویلے بہن اوہ قوم دوالے آ
رات پوے ناں اتہانوں پان بوشاب
کتنی مدت ہے اوہ کھاندے ایہ طعام
کہندے نبی کلیم نوں سایہ رب نہیں منگ
کیتی عرض کلیم نے ثرت ہوئی منظور
دُھپ دے ویلے اتہانوں سایہ کرے دم
ہک دن نبی کلیم نوں کر دے پھیر سوال
کیتی عرض کلیم نے وچہ رب دی درگاہ
جا اوں پتھر اوپر توں عاصدا اپنا مار
اوس پتھر تے مار یا عاصدا نبی کلیم
پانی ملیا قوم نوں بہت ہوئی مشکور
جدوں اتہاں دے کپڑے میا ہوں جناب

بیٹھ رہے اسجگہ تے ہو کے نا امید
بھگہاں آساں جا لیاں خرمچ ہو یا سپہ مال
خاطر اپنی قوم دی کیتی عرض دعا
چالی برسوں قید ایہہ ہسن اس میدان
حکم عدلی کرے جو ایہو اُسا حال
کھاون دی کوئی چیز نہ تھئے اوس مکان
پھیر نبی نوں اکھدے جاں گزری کچھ قوم
لے دے کھانا اسانوں طرفوں خالق پاک
یار ب کھانا بخش توں قوم ہوئی بجال
مَن سلوئی اسمان تھیں کھینچتے خدا
راتیں وانگ تریل دے برسے وچہ میدان
بہتی لذت دیوندا شیر میں عجب طعام
وانگ کبوتر اتہاں واگوشت لذت آ
بیٹھے رہندے شام تک قدرت نال خدا
کھاون نال آرام دے کر کے خوب کباب
آپھر تالیش دُھپ نہیں ہوئے بی آرام
گرمی سانوں دُھپ دی بہت کرنیدی تنگ
بدل سائے واسطے بھیجا رب غفور
پانی باجھوں پھیر آترنے لوگ تمام
پانی سانوں لے دیہو کولوں رب جلال
تاں پھیر نبی کلیم نوں کہیا پاک الہا
جاری ہوئی اوس کتیں پانی باجھ شمار
باراں چشمے اوس تھیں کتے رب رحیم
دسارا ہندراک تسانوں قدرت رب غفور
گلوں لہ کے اگ وچہ دیون ڈال شتاب

خوب سفیدی کپڑے میل ہووے کل دو
 لڑکا لڑکی آہنا پید ہوندا جو
 جیوں جیوں وڑے ہووند اوہ آہنا دبال
 ایک دن عرض الاوندے اگے نبی خدا
 اسد بدلے ہو رکھو دوسرے عفار
 ساگ ہووے تے کھکھڑیاں تھی مسراندی وال
 غصے ہووے قوم نوں کہیا نبی عفور
 اگے اپنی خواہشوں پایا کیا نقصان
 جے اسجانی تساندی نہ ہووے گذران
 جے ہر طاقت تسانوں چھڈو کھو یہ جا
 شہر کے وچہ جائیکے ڈیرا کرو تمام
 ایہ گل سنکر نبی تھیں چپ گوسہ ہوا
 گذر گئے تریہ سال جاں اندر اوس میدان
 اگے ذکر وفات دا کرناں حل اظہار
 جتنی قوم کلیم دی آہی اوس مقام
 باقی جھپڑی آہنا ندی رہی تچھے اولاد
 نکلے اوس میدان تھیں فضل خدا دے نال

نہ سڑوے نہ پاڈے قدرت رب عفور
 کپڑے گلوچہ ہووندے ننگا جسم نہ کو
 ودھ ودھ جاوون آہنا دے کپڑے نالوال
 مَن سلوی جو اسانوں دتی رب غذا
 اوہ شے جھپڑی زمین تھیں ہوو پید اوہ
 ہووے کنک پیاز جے کھاواں ہون خوشحال
 اچے تسادیاں خواہشاں مول نہویاں زور
 مرضیاں اپنیاں پھیر ہن گے تسین جتان
 جاہو اس اجاڑ تھیں ہوری کسو مکان
 ایسی وچہ اجاڑ دے کیوں بھاتے ہو آ
 جو کچھ اوٹھے منگسوٹے تسانوں عام
 پھیر مخالف امر دے چیز نہ منگی کو
 موسے تے ہارون نے چھوڑیا ایہہ جا
 پر موسے تے خضر نوں میل لواں ہک ڈار
 اندر چالی سال دے ہو گئی فوت تمام
 چالی برسوں بعد اوہ کیتے رب آزاد
 ہن موسیٰ تے خضر دا آکھ سناواں حال

ذکر ملاقات حضرت موسیٰ و حضرت خضر علیہ السلام

ہے سی کم کلیم دا کرنا و عظیم
 ہک دن اوس میدان وچہ کر دا و عظیم بیان
 دیکھ فضیلت نبی نے کیتا فخر عیان
 سبہ تھیں بہتر مجھ نوں علم دتا رحمان
 یا دینوں تو ریت ہے ساری نوک زبان
 پہنچی ایہہ گل نبی دی اندر پاک جناب

دے اندر خلقت کے جو رب و احکام
 سر تے ابر سفید نے سایہ کیتا آن
 دنیا اندر کون ہے جو میرا ہم شان
 بیوں ان فضل سبہ تھیں کیتا وچہ جہان
 ایڈی وڈی حینوں چالی اوٹھا مٹھان
 غیرت پاروں بے کیتی بھڑک شتاب

اے موسیٰ ایسے بات توں صبر کر ہوں نہ آگے
 جا مل حضرت خضر نوں کیتا حکم خدا
 کیتی عرض کلیم نے وچہ ر بندے دربار
 حکم ہو یا جس جگہ تے ملن دو دریا
 مجمع البحرین سے اوسجا کہہ دا نام
 حضرت موسیٰ رب تھیں سُنکے پتہ نشان
 کھا دن کارن لے لئی مچھی ہک بھنوا
 چلے چلے آگے اوپر اوس دریا
 وضو کر دیاں انہاں تھیں ڈکا قطرہ آب
 تھیلی وچوں نکل کے بھج وڑی دریا
 اوسجا کہ تھیں جدوں کچھ گئے اگیروں
 پوشع تائیں آگھدا پھلی جلد نکال
 سُنکر موسیٰ آیا واپس اوسے جا
 ماری نبی کلیم نے وچہ دریا وے پھال
 اگوں قدرت رب دی ڈٹھا وچہ دریا
 اوس گنبد وچہ کھڑا سی خضر علیہ السلام
 فارغ جدوں نماز تھیں ہو یا اوہ مقبول
 پچھیا بعد سلام دے موسیٰ تھیں احوال
 اپن چیت اک جانور قدرت نال خدا
 چونج بھر اوس دریا تھیں پتیا اُسے آب
 اے موسیٰ جو علم ہے بینوں تینوں سب
 اینویں ہے اوہ علم سب اگے علم خدا
 تہہ جاتا میں سب تھیں خان علم دوہیہ
 ہک بینوں ہک تہہ نوں تہہ علم خدا
 خضر کہیا ہے باطنی علم جو پایا میں

بندے میرے تہہ تھیں چنک چنکے لاکھ
 علم فضیلت اوس نوں کیا کیا ہوئی عطا
 کتھوں ملی خضر اوہ بینوں سب غفار
 اوتھوں تینوں ملے گا اوہ مقبول خدا
 جا کے مل توں اوس نوں اندراوس مقام
 پوشع تائیں نال لے ہو یا نرت روان
 حضرت پوشع چالی تھیلی اندریا
 کیتی وضو ساز کے دوہاں نماز ادا
 مچھلی تائیں ہو پچیا زندہ ہوئی شتاب
 اسپر نبی کلیم نوں صبر نہ خبر نہ کا
 آئی یاد کلیم نوں مچھلی والی گل
 تاں اوس نبی کلیم نوں وسیا سارا حال
 اوہا مچھلی تاریاں لیندی وچہ دریا
 تاں جو مچھلی پکڑ کے جلدی لوں نکال
 پانی اوپر کھڑا ہک گنبد اوسے جا
 شاغل وچہ نماز دے اندراوس مقام
 کہیا سلام کلیم نے کیتا اوس قبول
 تاں پھر نبی کلیم نے کہوں سنایا حال
 اوڈوا اوڈوا آیا اوپر اوس دریا
 حضرت خضر کلیم نوں لگا کہن شتاب
 ہو رہا تمام جہان نوں جو کچھ شیار رب
 چونج بھر پتہ لیکیا جیوں قطرہ دریا
 توں تے میں لے جا رہے اللہ دے نزدیک
 موسیٰ کہیا اپنا بینوں علم کہا
 جے دکھلاواں تہہ نوں صبر نہ کرنا میں

موسیٰ کہیا جے کہیں چاہیاریے حمان
کہیا حضرت خضر نے ہتر موسیٰ نوں
بھاویں تیرے عقل و چہ جائے اوہ قصور
آخر دونویں ٹرپے کر کے اترار
کشتی اوپر کلیم نوں خضر رہیا جد چار
حضرت موسیٰ دیکھ کے کیتا جھٹ سوال
خضر کہیا میں کہیا سی صبر نہ کرنا تیں
جاں پھر او تھوں حل کے گئے اکا ہاں پار
پھر موسیٰ نے آکھیا ایہہ کی کیتی کار
کہیا سی میں نہیں تدہ کرنا صبر قرار
دونویں او تھوں ٹرپے آیا ہک گراں
کسے نہ ہرگز انہانوں کھانا دتا مول
پھر دیاں پھر دیاں انہاں نے ڈھی بکھیا
لگ پیا آپے کندہ اوہ ہتر خضر بنان
حضرت موسیٰ دیکھ کے کہنذا تیرجی وار
جیکر اجرت نال توں کردوں ایہو کام
خضر کہیا اس کم داتینوں نہیں شعور
منع کیتا اس بات اچھیں تینوں کتنی وار
سن تینوں ہر بات دا دساں کھول بیان
بہت بچارے آدمی کشتی اوہ چلان
ظالم سی اک بادشاہ پیا انہاندے پس
اس کارن میں اوسنوں دتی زنج لگا
دو جا اوہ جس بال نوں کیتا میں قلام
جے اوہ وڈا ہو وندا پھر دا کفر ضرور
ناپیاں نوں بھی ڈوبدا ہوندا آپ خوار

صبروں ہوساں مول نہ تیرا بے فرمان
بھاویں جو کجھ کراں میں پرت نہ بچھیں توں
دخل نہ دیویں مول توں جے سکھنا منظور
اول دونویں جا ہوئے کشتی تے اسوا
تختہ پٹ کے خضر نے کشتی چھوڑی پار
بورن لگوں خاق نوں ایہ کی گیا خیال
حضرت موسیٰ آکھیا بھل گیا ہا نہیں
اچن جیت ہک خضر نے لڑکا چھڑیا مار
خضر کہیا توں اپنا بھل کیوں اترار
حضرت موسیٰ نے آکھیا معاف کرو ایہ وار
لوکاں کولوں انہانے کھانا منگیا تاں
داخل ہوئے شہر وچہ دونویں اوہ مقبول
بہت پرانی کندہ اوہ ڈگنے اوپر تیار
خوب مرمت اوسنوں کیتا ناں ادھیان
اجرت باجھوں پھیر توں لگت میں کس کار
اوہا پیسے خرچ کے لیندے مل طعام
تیرے میرے وچہ ہمن پیا فراق ضرور
علم اساڈا دیکھ کے چرنا ہے دشوار
کشتی پہلی وار جو کیتی میں مقصد ان
محنت کر کے اوستھیں کتنے عاجز کھان
ثابت کشتی دیکھ کے زوری لیندا جس
بجل تک کے بادشاہ مول نہ لسی آ
ماپے اوسے نیک سن اوپر راہ اسلام
واقف کیتا مجھ نوں پہلے رہے غفور
اس حکمت دے واسطے میں ہچھڑیا مار

بچن باپے اوسدے پاؤن نیک جزا
 اوسدی نسلوں ہوسن مستزنی عیان
 اوسدے مفت بنال چہ حکمت ایہو کلیم
 باپ انہاں دامر گیا بزرگ نیکو کار
 ڈگ پوندی اوہ کندھ تال ضائع جاندا مال
 وڈے ہو کر اپنی دولت لین مہال
 تہہ کیوں اپنے دلے وچہ کیتا فخر کمال
 یاد رکھیں پھر کہی نہ ایسا کریں خیال
 دو جا رہ بن کے نون نا کوئی کریں سوال
 دو تن ہو ریختاں موسیٰ نون سمجھا
 آیا نبی کلیم پھر اندراوس میدان
 آدے تہہ نبی وی کردے استقبال
 جو کچھ سکھیا علم ہے تسال انہاں تھیں جا
 حضرت کہیا عالم اوہ ہے بہتا دشوار
 چھوڑ پدیرا ذکر ایہہ نہ کر لیتی بات

دھی ہک اوسدے عوصن اوچو ویسی انہاں خدا
 تریجا اوس دیوار دا میں تھیں سنیں بیان
 مالک اوس دیوار دے آہے دویشیم
 ایہی سہیجہ اوس کندھ دے دولت باجھہ شمار
 اسان بنا یا اوسنوں حکم خدا دے نال
 باطن ساڈا علم ایہہ سمجھن بہت محال
 ون پونے آدمی کیتے جیل جلال
 متکے کسے غور تھیں آویں سہیجہ وبال
 جہیڑے مڑے حضور تھیں ہوئے انہاں دے حال
 ہتر حضرت کلیم تھیں غائب ہوئے گیا
 جتھے اوسدی قوم سب سہیجی سرگردان
 پچھن گئے آئیے حضرت ہور اندا حال
 اوہ بھی حضرت اسانوں سارا اوہو سنا
 باجھہ پیغمبر کسے نون ہووے نہ اظہار
 دس مجلس نون نبی نے پائی جویں وفات

ذکر وفات حضرت موسیٰ و ہارون علیہ السلام

لائق ہر یک صفت دے واحد ذات خدا
 نا کوئی رہیا جگ تے نا کوئی رہے مرام
 سے برسائے جیویے آخر ہونا فوت
 سنوں حقیقت دستور اوی کرے بیان
 تریہہ برسوں چہ قوم دے کیتا وعظ کلام
 موسیٰ نون فرماؤندا حضرت جبرائیل
 روز فلانے اوس وقت وچہ فلانی جا
 ایہہ گل سنکر نہی نون ولو چہ رہی اوڈیک

اوسدے باجھوں کسینوں مہرگز نہیں لپتا
 آخر سہمے نے موت دا پناہک وان جا
 جو گھڑیا تین بھجاں جو جھیاں لٹس موت
 موسے تے ہارون جاں اندراوس میدان
 کادن جبرائیل نے آندا ایہہ پیغام
 بھیجا ایہہ پیغام ہے تینوں رب خلیل
 دنیا تھیں ہارون نون ایناں اسان اٹھا
 اورک وعدہ جدوں اوہ آپونتا نزدیک

کے نال ہارون نون موسیٰ نبی خدا
 ہے سہی اوسے باغ وادارے کیتا فرمان
 کیا اوہ سوہنا باغ سہی زینت تھیں پھر پور
 ڈٹھا جد ہارون نے آیا بہت پسند
 موسیٰ نون فرما وندا ایہ کیا جگہ عجیب
 اتنی بات ہارون جاں کیتی نال بھرا
 نال پیار ہارون دی تھیں کیتی اوس جان
 بعضے کہن زمین وچ لکھی تخت سمیت
 دیکھ حوالہ باغ تھیں موسیٰ ہو یا روان
 کہندا اج جہان تھیں فوت ہو یا ہارون
 سنکر اگوں قوم نے نہ کیتا اعتبار
 حضرت موسیٰ آکھیا جانے پاک خدا
 کہندے جے تڈھ آپ نہ کیتا اُسوں خون
 تاں پھر گے رب دے کیتی نبی دعا
 ملک حضوری لاش نون آکے کھن تہ تاب
 سانوں کجھ اس لاش تھیں پتہ نہ لک دا مول
 جیتک سانوں لاش نہ دے آپ پوکا
 حضرت موسیٰ رب تھیں منگی پھیر دعا
 اوسے وقت جو ایسا اُسوں رب غفور
 بھیجی اللہ پاک نے میرے اوپر موت
 اتنی گل جاں کر رہیا ہوئی جند ہوا
 دیکھ حوالہ قوم نون آیا تہوں میتیں
 ہو یا فوت جہان تھیں جاں حضرت ہارون
 کرے خلیفہ اپنا اوسوں نبی کلیم
 تن برسوں اس بات تھیں پچھے عزرائیل

دوسرا مکان ہک باغ وچ آکے دوہیں بھرا
 تاہیں لے ہارون نون آیا اوس مکان
 دھریا اوسوچہ تخت ہک قدرت رب غفور
 اوپر اوسے تخت لے بیٹھا قدر بلند
 بہنا چاہیے اس جگہ آکے نال نصیب
 بھیجا ملک الموت نون اوسے وقت خدا
 تخت سے پھراش اوہ اوڈھ چڑھی سماں
 اگوں مکمل رب نون کیونکر صابھیت
 آکے اپنی قوم وچ کیتا حال بیان
 گھت وچھوڑا کر گیا میرا حال زبون
 کہن لگے ہارون نون آپ آیوں نون مار
 میں نہیں صرگز مار یا اپنا ویر بھرا
 چل دکھا اوہ اسانوں لاش کتھے ہارون
 یارب توں ہارون دی لاش انہاں دکھلا
 تاں پھر لوکاں دیکھ کے دنا ایہہ جواب
 کیونکر جانا تڈھ ایہ کیتا نہ مہت مول
 تڈھ تیرے اوپر نہ مول کراں اعتبار
 پکاری ہارون نون یارب پھیر جو
 بولیا میرے ویر دا ہرگز نہیں قصور
 ختم حیاتی ہو گئی تاں میں ہو یا فوت
 ملک حضوری لیکے پھر اوہ لاش اٹھا
 باقی حالت تسانوں عرض کرے مسکین
 موسیٰ دا ہک بھانجا سی یوشع بن نون
 موسیٰ وانگول اوسدا آہا خلق عظیم
 آیا پاس کلیم دے ملک الموت وکیل

پچھن لگا اوس تھیں موسیٰ نبی خدا
 کرن زیارت مجھ دی آیوں میرے کول
 تاں پھر نبی کلیم نول کہیا ملک الموت
 پچھیا میری جان توں کہہ میں کہہ لے اہ
 کہیا نبی کلیم نے اس اسٹوے وات
 سنکر عزرائیل نے کیتا پھیر بیان
 تاں پھر عزرائیل نول کہیا نبی غفور
 تاں پھر عزرائیل نے کہیا ہتھاں وراہ
 حضرت موسیٰ آکھیا سنکر سدی بات
 سنکر عزرائیل نے کیتا پھیر بیان
 تاں پھر عزرائیل نول کہیا نبی غفور
 سنکر عزرائیل نے کیتا پھیر متال
 غصے نال کلیم نے دتا پھیر جواب
 رہندا اچے جناب وچہ میرا پاک سوال
 ایہہ گل سنکر ہو گیا واپس عزرائیل
 یارب اگے تدھ دے حاجت نہیں بیان
 تاں پھر نبی کلیم نول کہہ کیتا فرمان
 کیتی عرض کلیم نے یارب پاک خدا
 ایسراک سوال ہے میرا وچہ حضور
 اوکھے جا کے تدھ دی بولاں حمد ثنا
 ہو یا حکم جناب تھیں عرض تیری منظور
 گیا اوپر آدھ طور دے ہو یا پاک تھا
 یارب میرے بعد جو ہو میری اولاد
 تنگ نہ رکھیں رزق تھیں یارب پاک غفور
 دبیں پناہ حرام تھیں طہاون رزق حلال

کیونکہ آیوں دوستا مینوں حال سنا
 یا میری جند لین نول دس حقیقت کھول
 آیا میں جند لین نول ہو میں توج فوت
 کہندا مونہہ دے راہ تھیں جتھوں نکلے ساہ
 کیتی نال خدا میدے پوری چھ لکھ بات
 اکھیں دے راہ تساندی قبض کریساں جان
 انہاں اکھیں کوہ طور تے دھار بدانور
 جان نکالاں تساں دی سن لے نبی الہ
 انہاں ستھاں نال میں لکھی ہے تورات
 پیراں وراہ تساندی قبض کریساں جان
 انہاں پیراں نال میں گیا اوپر کوہ طور
 جان نکالاں تساں دی حکم خدا و نیال
 اچے نہ دیندا جان میں جاتوں پر شباب
 جد تک کراں نہ عرض اوہ تیری کیا مجال
 کیتا حال بیان سب اگے بت جلیل
 مینوں دوست تساند لین دیندا جان
 رہنا چاہیں اچے توں اوپر ایس جہان
 میں راضی ہر امر تے تیری جو میں رضا
 چاہندا ساں اکوار میں جاواں پھر کوہ طور
 دیکھاں تیرے نور دا پھر رک وار تھا
 آ اوپر کوہ طور دے ٹیکھ اسٹوے انور
 ہتھ اٹھا جناب وچہ لگا کرن دعا
 فضل کرم تھیں آپ توں ضرورم رکھیں شاد
 کریں انہاندے اندر کل کدورت دور
 ہوویں آپ رفیق توں امت میری نال

سُنکر عرضِ کلیمِ نونِ کہیا رتِ غفار
 ماریا او پر ز میں دِ عاصا نبی حُندا
 حکم ہو یا ہن مارتوں عاصا او پر آب
 اُس دے پیٹھوں نکلیا پتھر اک سیاہ
 پتھرتے جاں ماریا عاصا نبی کلیم
 کردا ذکر خدا نال زبان فصیح

اے موسے تون نہیں تے عاصا اپنا مار
 جاری ہو یا قدرتوں او سجائی دریا
 پانی او پر ماریا عاصا نبی شتاب
 اوستے عاصا مارتوں کیتا حکم الہ
 کیرا اوستھیں نکلیا قدرت رب رحیم
 موٹھ وچہ ساوا گھاس تے پڑھدا ایہہ تسبیح

سُبْحَانَكَ رَبِّيَ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَتَعْرِفُ مَكَانِي وَتُرْزُقُنِي فِي قَلْبِ حَجْرٍ

سبحان اللہ پاک ہے یارب تیری ذات
 جانے میری جگہ تون نالے سنیں کلام
 کیرے دے دل دیکھ کے موسیٰ نبی کلیم
 اے موسیٰ کس بات تھیں پیا ولیدیں جا
 کیرے جو وچہ پتھراں اوہ بھی مینوں یاد
 باقی امت تہہ دی سیری پیدوار
 راضی ہو کوہ طور تھیں موسیٰ بن عمران
 رستے اندر اوس نے ڈٹھے ست جوان
 حضرت موسیٰ دیکھ کے گیا اہنا دے دل
 آکھن لگے نبی نون کر کے ڈاڈھی غور
 توں بھی کرا دوا کجھ پاسبین بہت ثواب
 ہوئی قبر تیار جاں موسے نون فرمان
 داخل ہو کے دیکھ کھاں پوری ہے کہ ناں
 دیکھن لگا لحد نون ہو کے وچہ دراز
 ربامیرے واسطے ہوندی ایہہ گور
 سبب بہشتی قبر وچہ آندا ملک الموت
 دتا غسل فرشتیاں حکموں رب رحیم
 پوتھا وچہ جناب دے موسیٰ عالی ذات

میں عاجز نا چیز نون دیکھیں توں دن ذات
 روز می ہیں پہنچا وندا پتھر وچہ دمام
 لگا کرن قیاس کجھ کہیا رتِ رحیم
 میں رازق ہر چیز نون نوزق دیاں پہنچا
 بھکی رہے طعام تھیں کیوں تیری اولاد
 میں پیالیش اپنی دیواں کیوں و سار
 واپس اپنی قوم ول ہو یا پھیر روان
 ہمیں قبر نکال دے او پر اک مکان
 پچھدا کس دی قبرے مینوں دسو گل
 مے اک دوست رہدا سدی ہو ایہہ گور
 نال اہنا دے لگ پیا موسیٰ نبی شتاب
 مالک ہے اس گور و اتیرے جیہا جوان
 حضرت موسیٰ گور وچہ داخل ہو یا تاں
 چنگی لگی جگہ اوہ کہن داناں نیاز
 اوسویلے ایچی رب نے دتا نور
 سنکھیا جدوں کلیم نے اوتھے ہو یا فوت
 کفن پہنا اس گور وچہ کیتا دفن کلیم
 ڈیڑھ سو برسوں عمر سی پائی جدں وفات

کہ تک رہنا جگ تے آخر ہونا فوت
کی ہو یوں جے چار دن آہویوں شہور

و کیکہ پناہ سے تے کھلی تکیندی موت
توں بھی اک دن جگ تھیں کرنا کوچ ضرور

ذکر خلاص شدن قوم موسیٰ علیہ السلام از میدان تہیہ و جنگ
یوشعہ روزن یوشع علیہ السلام با قوم جبباران و کبیر و کھن

موسیٰ دی ہن قوم داسنوں تامی حال
پورے چالی برس جاں اوتھے گئے وہا
یوشعہ نوں پھر حکم ایہہ کیتا رب قیدیر
جاؤ شام دیار نوں مارو قوم جببار
یوشعہ لے کو قوم نوں ہویا ترت روان
غازی تیج چلاوندے نقتل کرن گمراہ
جو ایمان لیا وندا اوسنوں دیون چھوڑ
فتح ہوئی اسلام دی اندر ملکہ شام
اوسد وچو بھی بہت سی رہندی قوم جببار
بہتے کافر ڈریاں لے آئے ایمان
اوتھوں بلغا شہرنوں آئے مسلمان
پوستی اوسنوں خبر جاں آیا کوئی غنیم
خوب دکھایاں طاقتاں کل یوشعہ دی قوم
نت شکستاں کھا وندا اوہ بالیق کفار
فوج تامی اوسدی ہوئی بہت ذلیل
چھ ماہ پورے اہنا ندا ہوندا رہیا جنگ

بعد نبی تھیں او سجدہ بند بہت ست سال
یوشعہ نوں پیغمبری کیتی رب عطا
میں ہن تیری قوم دی بخشندی تقصیر
فتح ملے گی تسانوں کافر جاسن ہار
اندر شام دیار دے دخل ہوئے آن
جو نہ مسلم ہو وندا کردے مار فناہ
باقی ہر کفار دی گردن دیندے توڑ
ہور اگے اک شہر سا ایلیا اوسدا نام
اوسجا کہہ بھی ہونیاں جا ماری تلوار
فتح تامی ہونیاں دتی رب سبحان
اوتھے ہے سی بادشاہ بالیق نافرمان
کر دا آن مقابلہ لے کے فوج رحیم
کافر نال ہفتا بلہ رہیا کتنے یوم
پھر دوڑے دن آئیے کردا جنگ تیار
ایسپر مسلمان سب تارے وچہ و لیل
آخر کیتوس کم ایہہ ہک دن ہو کے تنگ

بد دعا کردن بلعم بن باعور در حق یوشع علیہ السلام

زاہد عابد پارہ صابر مسلمان

رہندا سی ہک آدمی اندر اوس مکان

پیشتر اوہ باعوردا بلعم اوسدا نام
جو کچھ کرے سوال اوہ وچہ جناب خدا
سنے وزیراں بادشاہ آیا اُسدے کول
کرتوں میرے واسطے ربدے پیش دعا
بلعم کہندا ہے اوہ رب انخاص رسول
بھلا کرتاں تیں بھی ہوو مسلمان
سنگراکوں آکھدا بالقی شاہ لعین
جے توں میرے واسطے کرہیں نہیں دعا
بلعم کہیا کہی نہ مٹاں تیری گل
کہندا اُسٹوں جائیکے اوہ بالقی شیطان
دیواں گا میں تہہ نوں دولت درم دنیا
کرے اساطے واسطے وچہ حضور سوال
عورت جا کر آکھدی اے بلعم باعور
کرتوں اُسدے واسطے ربدے پیش دعا
عورت دی بھی بات نہ کہتی اوس منظور
خدمت اندر آیا بالقی شاہ شریہ
جمع کرو کچھ شہر تھیں عورتاں صورت مند
شکر وچہ غنیم دے بھیجیو فی الحال
جد اوہ فعل حرام وچہ جاہودن مشغول
اس جیلے تھیں تسانوں ہوسی فتح نصیب
اوس یو یلے پنجسو عورتاں جسد منگا
یوشع والی قوم وچہ کیتیاں جلد روان
غازی کسے نہ اونہا نوں کیتی مول نگاہ
بعض روایت انہاں تھیں کیتا ہلی زنا
سترھزاراں آدمی مویا ناں طاعون

اسم اعظم داورد اوہ کردار ہے نام
کر لیندا منظور سی اوسدی رب دعا
نال اوبد آکھدا بلعم نوں اوہ بول
یوشع کولوں تسانوں دیوے فتح خدا
برمی دعا اسواسطے میں نہیں کردا مول
اوپر یوشع نبی دے لے آو عیساں
اسیں نہ ہرگز اوسدا کہیں قبولان دین
اسیویلے تہہ نوں سولی دیاں چڑھا
تاں پھر بالقی آیا عورت اُسدی دل
خاوند تیرا من دا نہیں میل فرمان
میری خاطر اوسٹوں توں جا کہو ہوار
رب اساطے سراں تھیں یوشع دیوے مال
کیوں بالقی دی بات توں کردا نہیں منظور
یوشع کولوں اوسٹوں دیوے فتح خدا
آخر بالقی شاہ نوں سدا بلعم باعور
تاں پھر بلعم باعور نے دسی ایہہ تدبیر
خوب سنگار و اونہا تھیں حسن ہوو دو چند
اوہ بدکاری کرنگے اونہاں زناں دنیاں
حملہ کر کے اونہا تھیں ترت کرو مقبول
آئی بہت پسند ایہہ بالقی نوں ترکیب
گاہنا گتا اونہا تھیں خوب طرح پہنا
ایسرتھیاں زناں تھیں دتی رب اماں
کل تجویزاں اوسدیاں کیتیاں بے تباہ
اوسے ویلے انہاں تے بھیجی رب وبا
ساعت اندر قوم دا ہویا کم زبولن

حضرت یوشع ربّوں کتیا عرض سوال
ہو یا حکم جناب تھیں شامت ہو نہ کا
جد تک عورت مرد اوہ ہوں نہ مقول
سکر حکم جناب تھیں یوشع نبی امام
مارے گئے اوہ جدوں پھر زانی مرو سنا
اکس زناہ دی شامتوں ایڈ ہو یا نقصان

رہا ساڈی قوم نوں ایہہ کی پیا وبال
شخص فلا نے تساں تھیں کتیا فضل نہا
تہ تک ایویں قوم تے رہسی تہر نزول
اوسو یلے دو ہانوں پکر طکیتا قلام
دور ہو یا طاعون اوہ کتیا فضل خدا
کیوں نہ ہن طاعون تھیں جگ ہو و پیرا

مقولہ مصنف

اکثر مرض طاعون دی ہندی نال زنا
جیوں جیوں آن زناہ تے لوکاں پایا زور
نہیں تاں سے بیماریاں ہو یاں چہ جہان
اجکل وچہ جہان دے دیکھو مہر مہر جا
کتے شہر ا جاڑ کے کیتے اس بر باد
اگے جیکر ملک تے پوندا کدی وبال
اوہ بھی نت نہ آوندانہ ہوندا ہر تھاں
اگے وچہ جہان دے پوندا کدی وبال
اگے کدی بخار بھی ہوندا عرصے نال
کھوڑی بہتی مرض جے اگے ہوندا کو
ہن ایسی اس مرض دی ہونی علیک سلیمک
ایہہ سب شامت جگ تے ورتی نال زناہ
ایسی نڈر ہو گئی خلقت بے فرمان
رائیں دے حوام وچہ بہن سدا مشغول
جیکر توبہ کرے بھی کوئی نال زبان
یا ونہ رہندی کسے نوں ہرگز چھلی گل
اسے کارن پھیر رہا کردا تہر نزول

حتھے پاوے پیر ایہہ دیندا بیخ اٹھا
تیوں تیوں مرض طاعون بھی آن مجا یا شولہ
نہیں سی اسدا کدی بھی سنبھا نام نشان
لاکھاں خلق طاعون نے کیتی مار فنا
چاروں طرف جہان وچہ ہو یا شروع فساد
ورے ورے آدمی مرے ہیسے نال
چھوڑیا نہ طاعون ہن خالی کوئی گراں
ہن خالی طاعون تھیں سالخ گزرے کا
گھر گھر ہن طاعون دا ہو یا آن سو کال
جھب جھب پھیرا پائیکے رخصت جا بندی ہو
موڈے اوپر ڈنگور ٹری نت سلام علیک
ایسر پھیر بھی کسے نوں ناہیں شرم صبا
سب کچھ اکھیں دیکھ کے پھیر بھی خفت کھانا
دیکھ عذاب زناہ تھیں توبہ کرن نہ مول
گذرے نچے طاعون جاں پھیرا ہاکم جان
کیا کچھ بدلے پاپ و رحمت ڈھٹی گل
مت ہن زحمت دیکھ کے عبرت کرن قبول

ایسپر پھر بھی انہا نونوں کو نہیں شعور
 نیک بندے طاعون وچہ جے ہوں بیمار
 آکھن جیکر اسیں بھی ہوندے نیکو کار
 ایسپر پڑے اساندے مول نہ ڈھکا آ
 ظاہر کرن ہاوی اپنی بے فرمان
 اس دے اندر ہوندی حکمت مال خدا
 ناں جو تکے انہاں نہیں ہوں کوئی قصور
 اسے حکمت واسطے خالق پاک جناب
 نالے چہڑے ربدے بندے نیکو کار
 دنیا وچہ جے انہا نونوں جانے کچھ تکلیف
 کسے بہانے انہا نونوں سے وچہ حضور
 اصلی حکمت رب دی جانن ناہیں مول
 بریاں نونوں اس واسطے قہمت پیدا رب
 یا اس کارن او نہا نونوں کپڑے نہیں شتاب
 جسوی لے ہوں ہن اوہ پورے بے فرمان
 کسے واری انہا نونوں ایسی لے سزا
 دیکھو اندر مشنوی عارف مرد خدا

جیوں جیوں رب ڈراوند اتیوں تہوں کرن قصور
 فاسق فاجر دیکھ کے الٹ کرن تکرار
 سانوں بھی طاعون ایہہ کردا مار خوار
 دُوروں سانوں دیکھ کے جاندا کنڈولا
 جانن نہ اس بات وچہ ساڈا ہے نقصان
 نیکاں نونوں بے پیار نہیں لیندا جب نہا
 اگلا عزت بھرم بھی کر بیٹھن سب دور
 دنیا اتوں انہا نونوں لیندا سد شتاب
 نال انہاندے رب دا ہوندا بہت پیار
 رہن نہ دیندا انہا نونوں اتھے رب لطیف
 نا اہاں دی صحبتوں کرے انہا نونوں دور
 بے سمجھی دی شامنتوں طعن کرن مجہول
 کر دے ہوں مٹاں ایہہ تو بہ کسے سبب
 ناں جو عیب کماٹیکے ہوں ہور خراب
 آ جاوے پھر انہاں تے ردا قہر طوفان
 جیوں شرعون پلیدوا چا پائے تخم خدا
 حضرت رومی معنوی سچ گئے فرما

تو مشو مضرور بر حالم خدا
 دیر گیر دست گیر دگر ترا

جتنا چہرہ کا پکڑسی سخت کرے مقہور
 آیا اوسدا قہر جاں آکر دسی بھن
 آئے لیکھا ہووسی چل کے اوس جہان
 اور تک اکدن ہونا حاضر پیش حضور

دیکھ سہارے رب دنا ہوویں مضرور
 کی ہویا جے چار دن تازہ کبتو من
 کرے موجاں غافل کوئی دم ایس مکان
 جے سے پر سہاں کریں توں اٹھے فخر غرور

چھوڑ پڑی پر نصیحتاں نہ کر طول مقال
 یوشعواتے جنگ آکھ سنا احوال

رجوعِ قصیدہ

سنوں حقیقت جدوں اوہ زانی نامتقول
 دور ہوئی سب مرض اوہ ہو یا امن ارام
 پھر ن دوائے عورتوں لاکے ہار سنگار
 آخر بے امید ہو واپس آیاں سب
 جے توں یوشع واسطے کریں نہ بری دعا
 عورت تھیں سن بات ایہہ بلغم ہونا چار
 یوشع دے حق جدوں اوس کیتا برا خیال
 حملہ کر کے جدوں اوہ دوڑے بلغم ول
 آکھن لگا آئیے عورتوں فی الحال
 اوہ پیغمبر رب دا ہے مستبول خدا
 عورت آگوں آکھدی جے نہ کریں سوال
 ایہہ گل سنکر پھیر اوہ چلیا حجرے ول
 بلغم نوں اوہ دوڑ کے لگے ڈنگ چلان
 عورت تائیں جائیکے آکھن لگا پھیر
 حضرت یوشع رب دا ہے مرسل مقبول
 عورت آگوں آکھدی جے نہ کریں دعا
 ایسی عورت اوسدی صاحب حسن جمال
 رنال کارن ہاریاں سوسو بکر بنان
 سنیاں جدوں طلاق دا بلغم اوستھیں نام
 اور اک اُسدے پیار تھیں بلغم ہولا چار
 عورت تائیں آکھا انہو بہت نضا
 سی ہک جاگہ اوسدی اندر اوس پیار
 جاں اوہ شہروں نکل کے چلیا رخصت ہو
 بلغم اوسنوں مار کے ٹور رہیا ہر سول

حضرت یوشع پکڑ کے کر چھڈیا مقتول
 کھڑے ہوئے پھر جنگ تے ہون اہل اسلام
 پھیر نہ کوئی انہا نذا بنیاں خواستگار
 پھر بلغم نوں آئیے عورت کہندی حبیب
 تاں پھر بیٹوں چھوڑ دے توں طلاقاں پا
 حجرے دیو چو جان نوں ہو یا اٹھ تیار
 حجرے وچوں شیر دوسکے قدرت نال
 ڈر کے نٹھا حجریوں سخت ہو یا بیکل
 میں نہیں یوشع واسطے کردا برا سوال
 میں نہیں اُسدے واسطے کردا بری دعا
 میں نہیں ہرگز بولنا اوکا تیرے نال
 آگوں کالے نانگ دور بے دتے گل
 دہشت کھا کے انہاں تھیں نٹھا ہو حیران
 کرتوں خوف خدایرمانہ ہوا بڈ دلیر
 بری دعا حق اوسدے کرنی روانہ مول
 بیٹوں وہیہ طلاق توں مکر نہ پیا بنا
 رکھا بہت پیار سی بلغم اوسدے نال
 وڈے دانشمند ایہہ پلوچہ لیندیاں ران
 کھا ون ہون ہو گیا اوسنوں مثل حرام
 گدھا ہک منگائیے ہو یا ترت سوار
 چلیا طرف پیاروی میں ہن کرن دعا
 جھٹے جا کے چلہ اوہ کردا وچہ اجاڑ
 رستے اندر جائیکے گدھا رہیا کھلا
 ایسرا وہ ہک قدم نہ چلیا اوتھوں مول

کر کے جیلے جدوں اوہ رہیا زور لگا
 بلعم تائیں آکھدا نال زبان فصیح
 کرن دُعا پہاڑ تے صرگز جانہ موئل
 گدھے تھیں سن بات ایہہ بلعم بن عود
 اکوں راہ وچہ اوسنوں ملیا پھریاں
 اے بلعم کس واسطے کردا نہیں دُعا
 بلعم کہیا مجھ نوں گدھے آندا موٹ
 نالے پینوں جا پدے ایہہ مندی کار
 ایہہ گل سنگے آکھدا شیٹوں بد بخم
 معلوم ہوندا عقل تھیں ہے ایہہ خیر شیطان
 آکھے لگ شیطان دے نہ توں عقل گوا
 جیکر بالق شاہ نوں ہونی فتح نصیب
 ہوسی سارے ملک وچہ تیرا حکم احکام
 بھی تینوں پیغمبری کرسی رب عطا
 جاں ایہہ باتاں کیتیاں ایہوں شیطان لعن
 پیر پیادہ چل کے آیا طرف پہاڑ
 پوہتا جدوں پہاڑ تے لگا کرن دُعا
 حضرت یوشع قوم دا ڈٹھا جدوں احوال
 یارب سانوں فتح دی آہی دلوچہ آس
 اسے کارن لڑویاں گذر گئے چھ ماہ
 اٹا ساڈی قوم آکھا دن لگی ہار
 حکم ہو یا اک شخص ہے بلعم اوسدا نام
 پڑھ کے اعظم اسم اوس کیتا عرض سوال
 حضرت یوشع عرض پھر کیتی وچہ جناب
 عمل جو اعظم اسم دا ہووے اوستھیں دور

اور ک گدھا بولیا قدرت نال خدا
 تینوں اگے جان وچہ نقصان صریح
 نہیں تاں دوزخ جاوین مس مرین ہوجھوئل
 واپس ہو کے گھرانوں چلیا پرت ضرور
 آکھن لگا اوسنوں بن صورت انسان
 نیکی والے کم تھیں چلیوں مکھ بھنوا
 کہندا کریں دُعا نہ جیکر رب دی لوٹ
 تاں میں پچھاں پرت کہ چلیا ہولا چا
 گدھے نے بھی اس طرح کیتی کدی کلام
 جسے جنگے کم تھیں تینوں انداران
 بیشک یوشع واسطے کرتوں بری دُعا
 تابع ہوسن تدمہ دے سب امیر غریب
 بالق بھی خود ہووسی تیرے پیش غلام
 نالے عورت تدمہ دی رہی خوشی رضا
 بلعم تائیں آگیا ولدے وچہ تین
 گدھا موئل نہ آیا چھوڑیا وچہ اجباڑ
 آکھے وچہ سکت دے مومن اہل صفا
 رونا اگے رب دسر سجدے وچہ ڈال
 رل مل قوم کفار دا اسپں گرانگے ناس
 جباراں دی قوم نوں کرساں مار فناہ
 ایہہ کی قدرت ہوگئی تیری یا غفار
 اوسکے تائیں یاد ہے اعظم اسم کلام
 ہوئی فتح کفار دی اُسدی برکت نال
 رہا اوسدا مرتبہ اوستھیں کھس شتاب
 ہووے پھیر نہ اوسدی کوئی دُعا منظور

کیتا حکم جناب تھیں خالق پاک غفار
 سن فرمان خدا پیدا یوشع نبی خدا
 او دھروں فوج کفار بھی آئی وچھ پیدان
 لگا کرن دعایاں بلعکس بن باعور
 دوہیں دھریں مقابلہ رنویچہ ہو یا آ
 دھوڑ چڑھی میت ان وچھ آپھکی تلوار
 ڈر کے اندر قلعہ دے داخل ہوئے جا
 داخل ہوئے قلعہ وچھ زوری اہل سلام
 حضرت یوشع دے وچھ کیتی تڑوں چار
 کل ہفتے داروزہے داخل ہونا آ
 اینویں سی توریت وچھ پٹ دا حکم نزول
 جیکر بھلکے لڑن نوں آئی قوم کفار
 کر کے منہ اسمان ول یوشع کرے دعا
 اوس ویلے رب نے کیتی عرض قبول
 اتے تائیس مومناں پھیر دتی شمشیر
 کافر سارے پکڑ کے کیتے مارتا ہ
 فتح ہوئی اسلام دی اوپر قوم جبار
 مال عنیمت اُنہا ندا سارا جمع کرا
 اندر قصص الانبیا لکھیا ہو رہیاں
 قدرت بدی اوسنوں آگ نہ لگی مول
 ہمسی حکم توریت وچھ جتنا ہووے مال
 رہجاوے اُس مال تھیں جیکوئی چیز الگ
 معلم ہوندا تہوں ایہہ سارا ناہیں مال
 جاں اوہ مال کفار نہ سڑیا آتش تال
 اسدے وچوں کسے نے رکھیا کچھ چھپا

بلعہ تیرے سامنے کرساں آسیں خوار
 کر کے تیاری جنگ دی فوج تمام بلا
 روز آھا اوہ جمعہ داراوی کرے بیان
 ایسے اسدی مول نہ ہوئی دعا منظور
 اللہ اکبر آکھ کے مومن پوند دھا
 بھاج بیٹی کفار نوں نہٹی قوم جبار
 حضرت یوشع تلہ نوں دتا توڑ گوا
 لڑ دیاں لڑ دیاں اُنہا نونوں پیر ہوئی شام
 جے کر ہوئی فتح نہ آج اجو کے وار
 ہفتے دے دن اسانوں جنگ مول روا
 ہفتے دے دن جنگ تے مومن جان مول
 اسان نہ تیج اٹھا وئی سانوں لیسن مار
 یا اللہ آج دو گھڑی دیویں دن ددھا
 دو گھڑیاں بھور بھی دن نہ لاہیا مول
 قبضے اندر کر لیا شہر تہامی کھیر
 بت خانے سب انہاں دیکتے ڈھانٹا
 بالقی تائیس رب نے کیتا مار خوار
 موجب حکم توریت دے دتا سب جلا
 مال عنیمت اُنہا ندا لگے جوں جہان
 حضرت یوشع دیکھ کے ہو یا بہت مول
 سارا جمع کرا لیکے آگ وچھ دینا جال
 باقی دا اوہ مال بھی مول نہ سارے آگ
 اسدے وچوں کسے نے رکھیا کچھ نکال
 حضرت یوشع دیکھ کے کیتا دلوں خیال
 تاہیں اسنوں آگ بھی اثر نہ کر دی کا

لگا کر ن تلاش پھر یوشع صاحب نور
رکھیا سی کچھ مال اوس اپنے پاس لوکا
مال غنیمت ورتنا ہبسی انہاں حرام
استہیں پچھے گزریا بلعم دا جو حال

نال ذریعے قرعے دے نکل پیا پک پو
یوشع نے منگو ایسے و تاسبہ جلا
سانوں مال حلال ایہہ کیتا رت تمام
آکھ سناواں تسانوں بدی برکت نال

باقی حال بلعم بن باعور

یوشع تائیں نتجہاں دتی رت غفور
کرے سلام آنہی نوں کر کے ادب کمال
یا حضرت میں تہاں حق کیتی بڑی دعا
یوشع نے فرمایا میں بھی وچہ حضور
تاہیں تیری بزرگی دتی رت ہٹا
ہک گل تینوں ہو بھی دیواں اسیں سنا
با جھ انہاندے ہور جو کر میں عرض سوال
بلعم نوں اسبات تھیں لگا ڈاڈھا غم
اے بد بخت نکارے میں توں وڈی ہکار
پغیر دے حق وچہ کیتا بڑا سوال
دور کیتی سب بزرگی تیری رت دود
ایہہ گل شکے آکھدی عورت بلعم نوں
اسدے ہلے کچھ بھی پاسیں نہیں ثواب
تن دعائیں میریاں کر سی رت قبول
عورت نے پھر اوسنوں کہیا ہو مسرور
کرتوں میرے واسطے ہک ضرور دعا
کہیا بلعم بعور نے ایہہ گل ہوگ مجال
روز قیامت کرانگا عرضاں پیش خدا
عورت نے پھر آکھیا اوسنوں کر تاکید

پاس انہاندے آیا بلعم بن باعور
اوستہیں پچھے روئیکے کردا عرض سوال
بخش منیوں تقصیر اوہ یا مقبول خدا
کیتی تیرے واسطے ہک دعا ضرور
ہمن کچھ تیرا مرتبہ ناہیں پیش خدا
باقی تیریاں حاجتاں ہو سن تن ادا
کر سی مول قبول نہ قادر جل جلال
عورت تائیں آکے کہندا اوسے دم
مینوں وچہ جہان دے کیے تاتدھ خوار
تیرے آکھے لگ کے سب کچھ بیٹھا گال
کر کر زہد عبادتاں انت ہو یا مردود
تن سو برسوں بندگی کرواں بیوں توں
بلعم اگوں اوسنوں دیندا ایہہ جواب
با جھ انہاندے ہور نہ ہو سی کچھ مقبول
تن دعائیں میریاں ہو سن جو منظور
دو باقی دیاں رکھ توں اپنے کارن چا
رکھساں اپنے واسطے تنے اوہ سوال
تاں جو بیوں لوے اوہ دوزخ کنوں بچا
میرے اوپر تھدا ہوگ احسان مزید

میرے کارن رب نون کرتوں عرض سوال
 بلعم کہیا حسن دی تا ہو خواہشمند
 ہر عورت تھیں مجھ نون جا پس توں خوش و
 آخر ہولا چار اس کیتی عرض دعا
 اوسے ویلے ہو گئی عورت پھیر جوان
 ایسے بلعم بچو روا ہو یا رو سیاہ
 وچہ موضع القرآن دے لکھیا ایہ بیان
 چونکہ وچہ قرآن دے دتی رت مثال

ملے جوانی مجھ نون نامے حسن جمال
 اگے تیرا حسن ہے سب کولوں دو چند
 ایسے عورت اوسدی بات نہ منے کو
 یارب میری نار نون کرتوں حسن عطا
 حسن عجا ئیب اوسنوں بخش کیتا جان
 صورت اوسدی غضب تھیں کیتی رت تباہ
 کتے وانگوں اوسدی لٹکی پیٹھ زبان
 سکوں آیت لکھ کے تینوں دیاں کمال

فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ حَمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَرَكَهُ يَلْهَثُ

لکھیا بہت منسراں آیت ایہ شریف
 یعنی بھیران دی کتے وانگ مثال
 اینویں بلعم بچو رتے ہو یا تھر خدا
 پھرے نما نا ہو کدا لٹی جہنہ نکال
 عورت اوسنوں دیکھ کے سخت ہوئی بزار
 دیہاں راتیں کرے اوہ اوسدے مال نہ ماہ
 غیرت دے وچہ آئی کے رہنوں کرے سوال
 چہڑے مونہہ تھیں حسن دی کیتی اگے دعا
 کتیاں وانگوں اوسدی ہووے شکل تمام
 اوسے ویلے ہو گئی کتی اوسدی نار
 تالے خلقت انہا نون آکھن لگی آ
 سن سن باناں خلق تھیں تنگ ہوئی اولاد
 پابل تائیں آئی کے کندے منگ دعا
 تالے لوکاں اوسنوں کیتا آ لاچار
 آہی چہڑے حالوچہ پہلوں مسیری نار
 خالق نون بد لاندیاں مول نہ لگدی دیر

بلعم دے وچہ حق دے پھی رب لطیف
 چکو چھوٹے و اوسنوں ہو کے ہر ہر حال
 کتے وانگوں اوسنوں لگی ہو کن واہ
 بدل گئی روا اوسدی ہو یا مندا حال
 اوسے دکھرا اپنا رکھ لیا پاک یار
 سڑوا اوسنوں دیکھ کے بلعم رو سیاہ
 یارب کر دے دوہ توں اسدا حسن جمال
 اوسے مونہہ تھیں آکھدا اوسدی شکل و طما
 جیونکر میں تھیں نس کے لگی کرن حرام
 پیٹھ دھیاں دیکھ کے روون زار و زار
 دیکھو کتی ہو گئی اپہوت اڑی ما
 ڈب ڈب مردے شرم وچہ کون سنو فریاد
 صورت اصلی مانو نون بخشے پھیر خدا
 لگا کرن دعا پھیر بلعم توبہ بھی وار
 اونویں کر دے پھیر توں یارب پاک غفا
 ہو گئی پہلے حال تے عورت اوسدی پیر

تھے عرضاں اُس دیاں ہونیاں سن ^{مقبول}
 جبکہ اُس دے اپنے ہون دے بخت بجا
 ایسے خالق پاک نوں ایویں سی منظور
 گھر وچ دولت مال جے ہووے باجھ شمار
 وانگ سکندر جنہاں دا ہووے نام مقسوم
 کر کے زہد عبادتاں بلعم تن سو سال
 دُنیا اندر ہو گئی صَوْت انگوں سگ
 جو کوئی رے حکم تھیں ہو سی سرگردان
 چھوڑ پدیرا ذکر ایہہ نا کر طوَل طوال
 فتح ہوئی جاں بنی دی او پر قوم جبار
 داخل ہووے شہر وچ سجدہ شکر منا
 اگے آتھیں رہے سن وچہ اجاڑ ویران
 چالی برسوں بعد جاں ہوئی فتح حصول
 حطہ کہہ کے شہر وچہ داخل ہووے جا
 یعنی حطہ آکھ کے داخل ہووے جا
 حنظہ آکھ کنک توں سن توں نیکھصال
 چالی برسوں رہے سن اندر جس میدان
 ہمیں اوہ اناج دے ڈاڑھے خواہشمند
 حکم آہلی انہاں جاں کر دتا تبدیل
 اوس و با تھیں آدمی ہو یا ستر ہزار
 بعضے کہن آسمان تھیں آتش بھیجے
 لکھیا بہت منسراں راوی کرے بیان
 حضرت موسیٰ آپ سی زندہ وچہ سینار
 پچھوں یوشع ملک تے قبضہ کیتا جبار
 اوستھیں پچھے آیا طرفے کوہستان

تھے جگہ اکار تھی ہو یاں خرچ فضول
 اپنے کارن رے تھیں بخشش منگدا چا
 رحمت کو لوں اوسنے رہنا ہیسی دور
 جد تک ہون نصیب نہ جاوے سبہہ بیکار
 جا کے آب حیات تے رہ جاوے محروم
 مانی بنفیر مانیوں سب کجھ بیٹھا گال
 روز قیامت دوزخیں کھلی تکیندی اگ
 ایہو حالت دیکھ سی رب بے فرمان
 باقی ماندہ آکھ توں پوشع دا احوال
 پوشع تائیں حکم ایہہ کیتا رے غفار
 نالے بخشش واسطے کر د سوال دعا
 شہر وڈن دا نہیں سی حکم انہاں جان
 شہر وڈن دی واسطے ہو یا حکم نزول
 معنی اُس دے بچھ توں رہا بخش خطا
 بعضیاں حنظہ آکھیا دتا لفظ و طما
 بخشش بے کنک دا کیتا انہاں سوال
 صر کر کنک نہ کھان نوں لدھی اوس مکان
 تائیں انہاں کنک نوں کیتا بہت پسند
 سخت و با اوس قوم تے بھیجی رب جلیل
 تاں پھر رمل قوم نے کیتی استغفار
 ویکھ عذاب خدایدا تا تب ہوے سب
 جسویے ایہہ واقعہ ہو یا وچہ جہان
 اوسے کیتی فتح ایہہ جا کے قوم جبار
 متل کیتا کفار نوں دتے عبت اوڈا
 فتح کیتا پھر انہاں ملک تمامی آن

شہر عمادِ صیقلوں دو آنے طرفے شام
 کر کے دین اسلام دا اسی گاہ وچہ زو
 حاکم جو اوس جگہ دا بارق اسدا نام
 خدمت اندر آئے کے ہو یا مسلمان
 اوتھوں مضرب طرف پھر یوشع آیا چل
 پنجے ہین بادشاہ کرن لگے اوہ جنگ
 جاں یوشع دی فوج نے کچھ لئی مصمام
 حضرت یوشع دھا پیا اندر غار پہاڑ
 اندر بعض روایتاں ایہہ بھی ہے منقول
 حضرت یوشع ست برس جنگ کیتا وچہ شام
 اوپر اسرائیلیاں ملک کیتے تقسیم
 لوکاں نوں سکھلایا حکم احکام تورات
 عمر انہا ندی پاک سوہور اوہتر سال

اوتھے بھی جا اوسنے پانی فتح تمام
 اروی سلم پہاڑ ول قوم لبیا یا ٹور
 یوشع دی جاں اوسنوں ہوئی خبر تمام
 نالے اوس دی قوم سب لے آئی ایمان
 پنج شہر اُس ملک دے آئے مضرب ول
 آخر یوشع انہا نون کیتا ڈاٹھا تنگ
 نس کے غار پہاڑ وچہ چھپے وچ تمام
 پنجے شاہ اوہ پکڑ کے سولی دتے چاڑ
 اندر اوسے غار دے پھاس ہوئے مہول
 مارا کتیہ بادشاہ پانی فتح تمام
 جاری کیتا ہر جگہ دین اسلام کلیم
 نائب کر کالوت نوں پانی پھیر وقات
 اگے ہن کالوت دا آکھ سواں حال

ذکر حضرت کالوت علیہ السلام

وچہ جامع تاریخ دے لکھیا ایہہ بیان
 اوہ حضرت شمعون دا ہیگا سی فرزند
 یوشع بعد کالوت نوں برسل کیتا رب
 جویں وصیت کر گیا یوشع بنی حنا
 جنہیں شہریں گیا ناں یوشع پاک اما
 ملک سلم دا بادشاہ بارق جس دا نام
 پچھوں پھیر اوہ ہو گیا دین کنوں مرتد
 خبر سنی کالوت نے ہو یا تر تروان
 نالے ستر آدمی اوس دے خویش وزیر
 ہوئے قتل جہاد وچہ کافر دس ہزار

سی حضرت کالوت دا باپ یوقنا جان
 اوہ بیٹا یعقوب دا عالی قدر بلند
 رکھیا اوس تو ریت تے عملدرا آد سب
 کل نہاں اوسنے سرتے لبیاں چا
 جا حضرت کالوت نے کیتی فتح تمام
 یوشع دے جو وقت وچہ لے آیا اسلام
 کل رعیت اوس دی کافر ہوئی اشد
 بارق تائیں جائیکے کیتا بند یوان
 بارق سنے تمام نوں کیتا پکڑا سیر
 باقی طرف پہاڑ دے نس لگے مردار

بارق نون کالوت نے کیتا چوں اسیر
 سبہد ہتھوں اونگیان دتیاں کٹ تمام
 ٹکڑے کر کے روٹیاں دیہن انہانوں ڈال
 اسے حالت ہے اوہ سدا خوار خراب
 فتح کیتا کالوت نے جاں اوہ ملک تمام
 قوم جو اسرائیلیاں راوی کرے بیان
 چالی برس اجاڑ وچہ رکھے قید خدا
 اس قصے پچھے مصر وچہ آئے اہل اسلام
 آریا وچہ مصر دے پیغمبر کالوت
 اسدے تائیں اپنا کر کے جبک نشین
 بعد اوہ ستھیں خرقیل پھر کیتا رب علام

سنے وزیراں اونوں ایہہ دتی تعزیر
 عاجز ہوئے کھان تھیں تھیاں مال طعام
 کتیاں وانگ اٹھان اوہ ٹکڑے موہا مال
 بدلے اپنے کفر دے پاؤن نت عذاب
 آکے اندر مصر دے کیتا پھیر مہتمام
 سٹھ برسوں بھتیں بعد پھر آئے مصر مکان
 ویہہ برسوں وچہ شام دے لڑویاں گئے وک
 کچھ مغرب دل جا رہے کچھ رہے وچہ شام
 نام یوشاوش انہا ندا سی ہک پت سپوت
 فوت ہو یا کالوت پھر کنیا عرش برین
 ہے ذوالکفل قرآن وچہ آیا چہ انا نام

ذکر حضرت خرقیل بن ثوری علیہ السلام

نقل کرے تفسیر تھیں وچہ قصص الانبیا
 عیسیٰ وانگول معجزے اسدے بھی مشہور
 بخشی جاں پیغمبری اونوں رب حمان
 شام ولایت کفر دا ہو یا پھیر فساد
 منکر اسرائیلیاں دتا صاف جواب
 کر انکار جہاد تھیں بیٹھے جدوں تدا
 سخت مرض طاعون دی بھیجی رب تبار
 باہر شہروں نکل کے سو کوہ آکے دور
 ایسی رب آواز ہک بھیجی دشتناک
 رُلن وچہ اجاڑ دے مردے باجہ شمار
 آخر مردے سبہ اوہ یکج ڈھیر لگا
 وہ پ لگی جد انہانوں ستر کر کے سواہ

شان وڈا خرقیل نون دتا پاک خدا
 مال دعا خرقیل دے جیون اہل متبور
 اندر اسرائیلیاں کردا ایہہ نکران
 چلو مال کفار دے کرے چلن ہساد
 اسپس نہ ہرگز جنگ تے ہووان نچ خراب
 قہر اہوں شہر وچہ ہوئی شروع وپا
 نکل گئے پھر شہر تھیں ڈر کے کئی ہزار
 اوٹھے بھی رب انہانوں پکر کیتا مقہور
 ہیبت اسدی کھا پیکے ہوئے سبہ ہلاک
 دفن کرن تھیں انہانوں آن ہوئے لاچار
 چار چوہرے انہان دے دتی کندھ بنا
 ڈر کے ننھے موت تھیں کیتے رب فناہ

وچہ جامع تاریخ دے راوی کرے بیان
چار حضرات را آدمی موسیٰ وچہ شمار
ہو روایت وہب تھیں آئی وچہ اخبار
بیٹھا وچہ اعتکاف دے سی حضرت خرقیل
باہر آخر قیل نے جدوں سنی ایہہ گل
وٹھی حالت انہاندی ڈاوی حیرتناک
خالی ہڈیاں دیکھ کے کیتی نبی دعا
اوسے ویلے رب نے زندہ کیتے سب

حضرت ابن عباس تھیں کرے روایت جان
بصری حسن بتاؤندا موسیٰ اٹھ ہزار
موسیٰ سی اوہ آدمی وہاں چار ہزار
دن ستویں اعتکاف تھیں اٹھیا مڑیل
آیا اوس اجاڑ وچہ طرف انہاندی چل
گوشت پوست بدن تھیں جھلکے ہو یا خاک
یارب خالق انہانوں قدرتناں جو ا
چونکر وچہ قرآن دے آیت بھی رب

الْمَرْتَلِي الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أَلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ
مَوْتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّهُمْ لَأُولُو عِلْمٍ لَمَّا نَسُوا مَا آلَمُوا بِهِمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ
تَكْفُرُونَ (سورہ بقرہ ۲۵۰) پھر اوتا اوہنا نزل اللہ نے

قصہ کوتاہ جدوں اوہ دے رب جو
قبضے کیتے آئیے اپنے تھا تو مکان
کدی کدی خرقیل دے ہوں تا بعدار
آخر بت بنائیکے پوجن لگے آ
کر ن روایت جدوں اوہ آدے زندہ ہو
بھی اولاد جو انہاں دی ہو سے پیداوار
آخر بت پرست جاں ہوئی قوم ذلیل
ہے سی بابل شہر یک اندر شام دیار
دجلے کونے سنہ وچہ ہوئی انہاندی گور

زندہ ہو کے شہر وچہ داخل ہوئے آ
آپو اپنے گھر انوچہ و سن لگے آن
کدی انہاں دے امر تھیں کر جاون انکا
رفتہ رفتہ سمجھ نے دتا دین بھلا
پھر بھی آوے انہاں تھیں مڑیا نوالی بو
اونہاں تھیں بھی آوندی گندی بو مردا
ہجرت کر کے مصر تھیں کوچ کیتا خرقیل
اوتھے ہوئے فوت اوہ مدت کچھ گزار
کتنی مدت نبی پھر کوئی نہ ہو یا ہو

قصہ حضرت الیاس علیہ السلام

سنوں تساں الیاس و آکے سناواں حال
کچھ مدت خرقیل تھیں پچھ کوئی رسول
بھاویں و عطا نصیحتاں عالم رہے سنا

جیوں وچہ قصص الانبیاء لکھیہاے احوال
ہرگز ہول نہ ہو یا خلق ہوئی مجہول
ایسیر لوکاں جا ہلاں دل تے پوے نکا

اوسو پلے جو شام وچہ ہے سی شاہ آبا
 اوس بُت دیوچہ آئی کے وڑ بیٹھا شیطان
 بُت وچوں شیطان اوہ ویندا تروت آواز
 اس سبتوں سپہ نے چھوڑ ونا اسلام
 رکھیا نام اس بت والو کاں لعن بچان
 بعضے آکھن رن ہک آہی خوش رخصا
 بُتاں تھیں جی اوسدی آہی شکل و وہیک
 بعل اوسے وانا نام سی آہی بہت حسین
 پوجا اوسے رن دی لوکاں پکڑی آ
 ناں پھر رب العالمیں لائق حمد سپاس
 سی اولاد ہارون تھیں ایہہ ربا مقبول

پوجا کارن بُت ہک اس کیتا ایجاد
 جدوں مراد اوس بُت تھیں کوئی منگدا آن
 اے بندے میں تہ صدی سن لئی عرض نیاز
 پوجن لگ پئے بُت نوں چھوڑے بڑے تمام
 اوسے تائیں پوجکے ہوئے بے ایمان
 اندر اسرائیلیاں سوہنی باجھ شہار
 آزدے بھی بُت سن کیا اوسد نزدیک
 صورت اوسدی دیکھ کے لوگ ہوئے مدین
 وحدانیت لہدی وئی اونہاں بھگتا
 کر کے مرسل اپنا بھج ونا الیاس
 آکھن لگا قوم نوں کیوں نہیں درد مول

اِنَّ دَعْوَنَ بَعْلًا وَتَدْرُونَ اَحْسَنَ الْخَالِقِينَ

کیا تیس کے بعل دے کر دیوزار پوکا
 جدوں نصیحت خل نوں بستی نہی لاه
 رکھیا اوس الیاس نوں اپنے پاس زیر
 کیتا پھر الیاس نے رب نوں عرض سوال
 اوسو پلے رب کیتی عرض تبول
 چیز نہ کوئی جبت دی روڈا لگا آن
 کوک تمامی آن کے لگے کرن قباس
 جے ہن ملیا اسانوں مار کراں مقتول
 لوکاں تھیں الیاس نے جاں سنیاں اچال
 سنیاں جاں پھر کافراں ہے اوہ وچہ بہار
 بہنناں اوس بہار تھیں کیتی بہت تلاش
 دوست ہک الیاس و اُبڈھا مسلمان
 اوس بڈھے والا ڈلا ہے سی اک فرزند

چھٹ کے خالق اپنا سوہنا سہنار
 سنے تمامی قوم دے مسلم ہو یا شاہ
 کچھ دن چکھے پیر اوہ کافر ہوئے شریر
 نازل کر اس ناکتے یارت قحط وبال
 بند ہو گیاں بارشاں ہو یا قحط نزول
 اکے آکے بھکھہ تھیں بندے تے حیوان
 کیتی ساڈے حق وچہ پڑی دوا الیاس
 ایہہ سجا مت اوسدی ہو یا قحط نزول
 جا کے کسے پہاڑ وچہ چھپ ہیاست سال
 چلی اوسدے پھرن نوں نکھی ہو کے دھاڑ
 مول نہ لڈھا کسے نوں پرت گدے بدعاش
 اوہ بھی وچہ پہاڑ دے کر واسی گذران
 کسے اوسدا نام سی سوہنا صورت مند

رکھدا بہت پیارا وہ نال نبی الیاس
 اندر اوس پہاڑ جاں گذر گئے ست سال
 تاں پھر حضرت شہر و چہرہ داں چلایا جا
 توبہ کرو کفر تھیں سارے اہل یقین
 بتاں کولوں تسانوں نفع نہوگے روآں
 ایہہ گل سنکے بتا نول اٹھ بھنے کفار
 کر پا کر یو اسماں تے اے ٹھا کر ہاراج
 کر کر عرضاں تھک رہے سارے آخر کار
 اور کس سارے کوک و آکر حضرت یاس
 تینتھے تیرے رہتے لے آئے ایمان
 فضل کیتا رب ملک تے بارش ہوئی نزول
 اکٹا اوسرے قتل نول ہوئے سب تیار
 حضرت گئے پہاڑ و چہرہ ڈٹھی قدرت کار
 اوسے ویلے یسع نول سدیا اپنے پاس
 اپنی جگہ اوسنوں کرے خلیفہ چا
 اتھوں تک الیاس واسی احوال تمام
 ایہہ بھی کسے کتاب و چہرہ ڈٹھا ہے اذکار
 رہندے اوپر زمین دے خضر تے الیاس
 اگول معلم رب نول جیونکر اصلی بات
 استجیہن پیچھے کجھ میں یسع دا احوال
 جدوں خلیفہ کر گیا یسع نول الیاس
 یسع ہمیشہ مخلوق نول کردا وعظ بیان
 بہت دکھائے معجزے کوئی نہ منے مول
 جد تک رہیا جیوندا کردار ہیا پسند
 آخر گیا جہان تھیں ہکدن رخصت ہو

خدمتگاراں وانگ اوہ ہر دم رہندیاں
 حکم ہو یا الیاس نول شہر و ونی لجال
 جا کر اندر خلق دے دے حکم خدا
 انشاء اللہ قحط نہ رہسی اوپر زمین
 جے ہک بہنوں پوجسو جاسی قحط پال
 کیتی اگے انہا ندے جا کے زار پوکا
 دور ہٹاؤ قحط نول رکھو ساڈھی لاج
 نفع نہ ہو یا کجھ بھی صنایع گئی پوکا
 جیا جیوے قحط ایہہ اے حضرت الیاس
 عرض کیتی الیاس نے پیش خدا رحمان
 پھر بھی نہ اسلام نول کیتا انہاں قبول
 پھر فرمان پہاڑ دا ہو یا دوہی وار
 سو سنا گھوڑا اکھلا ہک سازاں نال تیار
 حکم آئی اوس نول دس وٹا الیاس
 چڑھ گھوڑے تے آپ اوہ غائب ہو گیا
 لکھیا جمل طور نہ کیتی بہت کلام
 ہن تک زندہ جگ تے ہن پیغمبر چار
 عیسیٰ تے اورین و چڑھ گئے اپراگاس
 فوت ہوئے اوہ جگ تھیں پاکہ ہن جہاں
 آکھ سناواں تسانوں حکم خدا دیناں
 پچھوں ٹی پیغمبری اوسنوں بیوسواں
 ایسر کوئی نہ اوسکتے لے آوے ایمان
 کسے نہ اوسد امر نول کیتا مول قبول
 ایسر پڑھیا کافراں ہکو سبق اسند
 ست سو برسوں تک پھر نبی نہ ہو یا کر

اگلا حال شباب ہن کرو پذیر رقم

یاری نال خدا یددی گدا تھیوے کم

قصہ حضرت خنظلہ علیہ السلام وحوالہ قوم ان

جاں سب خلقت ملک دی ہو گئی مچھول
 آکر اوسنے خلق نول دستیاراہ خدا
 پھوڑو بت پرستیاں حق پرست بنو
 جس بنایا تساں نول اوسدی پوجا پھوڑ
 ایہ گل سنکے نبی نول کہن لگے مچھول
 حضرت کہیا تیس بے پوجوبت بنا
 وچہ انہاں طیفور یک آھا شاہ منحوس
 اوس طیفور دے کول سن پارہ ہزار غلام
 اندر اپنی فوج دے آکھ دتا طیفور
 خنظلہ نول جسوقت ایہہ معلوم ہوئی بات
 پامر کدیں نہ نکلیا ڈر دا نبی خدا
 آکھ سناوے خلق نول نال اواز بلند
 منوں وحدت بدی بت نہ پوجو مچھول
 رایتیں یہاں خلق نول کہندا اسے طہ
 رایتیں ساری خلق دی ہووے نیند حرام
 چھوٹھا جان اوسنوں نبی نہ سمجھن مول
 اسے کارن انہاندے ہو گئے قلب سیاہ
 جس بوٹے نول ملے نہ پانی نال نال
 بارش کردی اثر نہ سطر جاون جد کجیت
 ایہو مثال ہے بندیاں سنتوں اہل شعور
 کجھ مدت جدا انہانوں پوجا وچہ بوڑ
 مدت بعد جے ردا آوے کوئی رسول

تاں پھر حضرت خنظلہ بھیمیارب رسول
 آن سنائے سبھ نول جو احکام خدا
 اوس واحد بت پاک نول نال یقین ملو
 پوجو آپ بنائیکے رت نول کجھ موڑ
 بُرا کہیں جے ٹھا کران پکڑ کران مقتول
 اوپر تساڈے بھجسی تھر عذاب خدا
 ناواں سکے باپ دا ہیسی طعنا نول
 باقی فوج تے مال دانہ سی کوئی انجام
 جھٹھوں ملے خنظلہ کرنا قتل ضرور
 رہندا مارے خوف و گھرانے دنرات
 رایتیں وعظ سناوندا کوٹھے اوپر جا
 جیکر لوڑ نجات دی سنوں اساوی بند
 نہیں تاں اوپر تساں دے ہوئی قحط نول
 بجانوں اسدے وعظ ول کوئی نہ کردا غور
 کیونکر منن جنہاندے ہوون بدک ایام
 کیوں جو ست سو برس نہ ہویا کوئی رسول
 اتنی مدت کسے نہ دستیار پاراہ
 سطر جاوے تاں پھیرا وہ سب نہ ہون ڈال
 ہرے نہون کجھ جو سکھن جڑاں سمیت
 سکھ رہن جے وعظ اوہ رہند نرم ضرور
 دانگ بے آبی چھوٹ دے ہو جاون بھنگوڑ
 اوپر لگے انہانوں کرن یقین نہ مول

جیونکر حضرت خنظلہ کر داو غظابان
 حضرت آکھے موت تھیں نہو و پیاک
 ست سو برس نہ انہاں تھیں مہیا کوئی بہین
 رہیا حضرت خنظلہ بہت انہاں سمجھا
 یک دن اپن چیت پھر آیا تہر خدا
 باقی جا طیفور نوں کر دے زار پوکار
 سناکر شاہ طیفور نے مول نہ منی موت
 لگا کہن او نیندے آجے اوہ تمام
 درو پوچا پو انہاں نوں جا کے میخانناں
 مردیاں نوں اوہ جلیکے مہیاں دین چہو
 و سیا جا طیفور نوں لوکاں ایہہ احوال
 تدوں انہاں دے مرین دا کیتا اوس لعین
 باراں صزار اُس قلعہ دا کیتا برنج تیار
 لوہے دی اک کوٹھڑی کیتی وچہ بنا
 برجاں والیاں نوکراں کر دا ایہہ فرمان
 سبھ اکٹھے ہوئیکے اوسنوں جاناں گہر
 ایہہ گل کہہ کے انہاں نوں کہندا اوہ مجھوں
 راکھے میرے کھڑے ہین اتنی چوکی دار
 باغی ہو کے موت تھیں اندر بیٹھا جا
 وچہ قلعے دے روشنی کیتی باجھ شمار
 بیٹھ رہیا جاں تخت تے اندر اوس مکان
 ویکھ اچانک ڈر گیا اوہ مرد و وحشا
 پچھن لگا اوستھیں ہے توں کوئی جان
 کہیا ملک الموت نے پس ہاں عزرائیل
 ایہہ گل سن مرد و اوہ ہو یا عرض گدا

سناکر قوم طیفور دی ہوئی بے فرمان
 اپن چیتی تے انہوں مت رب کر ہلاک
 اس کارن نہ موت دا آوے انہاں یقین
 ایسر صگرز قوم نے بات نہ منی کا
 کئی ہزاراں مر گئے کافر حبان گوا
 آج اساڈے مر گئے بندے کئی صزار
 کیوں جو ست سو برس چہ کوئی نہو یا پو
 شاید انہاں نیند وچہ کیتا ہوک آرام
 جے ہوئے وچہ نیند دے اٹھ بہین فی الحال
 اوہاں وچوں اکٹھیا ہرگز مول نہو
 زندہ کوئی نہ ہو سیا صگرز میخانناں
 اپنے کارن قلعہ ہک کرے تیار لعین
 ہک ہک نوکر سب تے قتا اوس کھلا ر
 لے کے اپنا تخت اوہ اسوچہ بیٹھا جا
 آوے ملک الموت جاں لین اسادی جان
 ناں تسانی پکڑ کے واہ دینی شہر
 ہین سجاگہ موت دا خطر رہیا نہ مول
 ہین نیوں اب قلعہ وچہ کینو کر سکدا مار
 ہر اک نعمت کھان دی اوتھے لئی مرگدا
 غافل رہن نہ موت تھیں صگرز پھر پدار
 وٹھا اپن چیت ہک مہینا ک جوان
 ہے سی عزرائیل اوہ آیا شکل وٹا
 ناں اجازت کس دی آیوں اس مکان
 جان تیری دین نوں بھیبیار بھیل
 کر لیتے احسان توں آج نہ مینوں مار

پہلت دے اگر زدی بینوں یا مقبول
 ٹر گیا عزرا پہل پھر یک دن پہلت پا
 پچھوں اوس طیفور نے چو کیدار بلا
 کیوں تساں ملک الموت نوں اندر ناجان
 سُنکر اگوں آکھدے ساقتے خفا نہ ہو
 خبرے کتھوں لنگھ گیا ساؤں خبر نہ مول
 دیکھن لگاتے نوں نظر جو فیروں مار
 جاتیں اس سو راخ تھیں وریا عزرا سیل
 جا بیٹھا پھر تخت تے ہو بخوف دلیر
 دو جے دن پھر دیکھیا جاں اس نظر اٹھا
 پچھن لگا اوستھیں ہو طیفور حیران
 ملک الموت نہ اوس نوں دتا کوئی جواب
 نالے چو کیدار جو آئے کئی ہزار
 غرق ہویا اوہ تلمہ بھی برج محل مکان
 سک گئے سب اناذے چٹھے تے ریا
 جے لکھ کوٹ بنا ئیکے اندر چھٹے جا

بھلکے جو توں آکھیں عذر نہ کرسان مول
 ہدن اُسدی عمر سی زہندی اسے بقا
 آکھن لگا اناہنوں ہو کے بہت خفا
 اسے کارن تسانوں کیتا سی نگہ کسان
 اکتھوں اندر لنگھ داساں نہ ڈٹھا کو
 سن طیفور اس بات نوں ہویا بہت لول
 نظر پیا سو راخ ہک اوس نوں دچھ دیوا
 بند کیتا سو راخ نوں اوس مرد و دجھیل
 ہن کوئی ملک الموت نوں رستے پھیر
 اوہ ملک الموت پھر حاضر ہویا
 کیہڑے راہوں لنگھ کے آیوں اس مکان
 چپ کر اُسدی جان نوں کیتا قبض شباب
 ہک پل اندر سبھ نوں مار کیتا مردار
 پاتی رہیا نہ اناہاں تھیں ہرگز نام نشان
 تھر خدائے سبھ دا دتا ختم اٹھا
 موت نہ ہرگز چھوڑ دی اوے جدوں قصا

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى - أَيُّهَا تَكُونُوا يَدْرِكُكُمْ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي رُوحٍ مُّشْتَكٍ ۚ

رب فرماوے ہر جگہ ملے تسانوں موت
 دُنیا تھیں سیفد جاں کیتا رب فناہ
 اسرا ئیلی دیکھ کے بہت ہوئے حیران
 کہندا حضرت خطنہ چھوڑ و شرک فساد
 سُنکر اسرا ئیلیاں دتا ایہہ جواب
 جیکر ساڈے وچہ توں مول نہ رہندوں آ
 ایہہ گل کہہ کے تربت اوہ کرن ارادہ جنگ
 پچھوں رب نے اناہاں تے کیتا تھر نزول

بھاویں کوٹیں وڑ بہوتاں بھی ہو سوت
 ملک حکومت اوسدی ہوئی سب تباہ
 اتنی خلقت رب نے مار کیتی ویران
 نہیں تاں ایویں تھیں بھی ہو جا سو برباد
 تیری پاروں اساتھوں ہوندا تھر عذاب
 ہرگز ساڈے اوپر نہ آوندی کوئی بلا
 بکل گیا پھر خطنہ اوتھوں ہو کے تنگ
 سپ وڈا ہک بھجیا چھتی کوہاں طول

چار چو فیروں شہزادوں گھٹیا اونٹوں آن
 اٹھیا ڈھواں غیب میں قدرت خالق پاک
 ہوا حضرت خنظلہ دنیا تھیں پوشید
 نس گئی سی شام تھیں بعضی قوم طیفور
 نس ویلے انہاں نے چھوڑا بہت مال
 قبضے لیتا انہاں دامک مکان تمام
 سنیا قوم طیفور نے جدوں انہاں حال
 نالے حضرت خنظلہ سنیا گیا کھا
 ہوئے وچہ پر دس دسے اسیں نہایت تنگ
 اور ک اوٹھوں ٹرپے کر کے ایہ تدبیر
 ہین اسرائیلیے غافل نہ معقول
 نال بیگانہ دیکھ کے کر دے فخر عظیم
 سنیاں اسرائیلیاں آئی قوم طیفور
 دوہاں طرفاں زور تھیں جنگ مجاہد خوب
 کھا کے بھاج میدان تھیں گئے نامی نس
 قبضہ کر کے شہر وچہ داخل ہوئے آ
 اسرائیلیاں کول سی ہک صندوق چھان
 اوہ بھی قوم طیفور تھیں بیٹھے اپہ کھسا

ہو گئے اوپر انہاں دے ڈاڑھے تنگ مکان
 ہو گئے دھواں دھار تھیں اکثر لوگ حیران
 وچہ بہشتاں اونٹوں بھیمار ب مجید
 مضرب کے دل جارہے ہوئے اوہ مغرور
 پچھوں اسرائیلیاں اوہ سب لیا سنہال
 جاری کیتا اپنا سر جاحک حکم احکام
 سنہہ اولاد یعقوب دی ہو گئی کالا مال
 چلکے اپنے ملک تے قبضہ کرے جا
 چلکے اپنے دس تے مرے کر کے جنگ
 کھس لوٹ گئے انہاں تھیں چل اپنی جاگیر
 اندر فتنی فچوردے رہن سکد مشغول
 مستی اندر سرے تے وجے آن عنیم
 ساتھ انہاں دے لڑوں نکلے نال غرور
 آخر اسرائیلیے ہو گئے منلوب
 ملک مکان طیفوریاں لے انہاں تھیں کھس
 نال اسباب جو انہاں دے بیٹھے سہہ دبا
 تابوت سکینہ نام نس آیا وچہ قرآن
 سنتوں اور ماجرا تینوں دیاں سنا

کیسیت تابوت سکینہ

جاں موسے دی قوم سی ہوئی نبیوان
 حضرت موسے رب تھیں کیتی تہوں دعا
 حکم ہو یا صندوق ہک کر کے جلد تیار
 بھی دستار ہارون دی اسوچہ دیہہ ٹکا
 نالے اسوچہ رکھتوں تختیاں دو تورات

وچہ میدان اجاڑ دے چالی برس حیران
 یارب میری قوم تہوں نسخہ دیہیں ہر جا
 رکھدے اسوچہ اپنا عاصدے دستار
 ہور جو من اسمان تھیں کھانا اوندا سا
 نالے ہور پنپیراں جو ہیں تحفہ جات

لین گیا تو ریت جاں موسیٰ نبی خدا
 ڈٹھا آکر قوم دا موسیٰ نے جد حال
 اوس ویلے دو تختیاں ٹٹ ہویاں دو نیم
 رکھنا اوس صندوق نوں لکھ کر دے سنہاں
 موسیٰ نبی کلیم نے سنکر حکم خدا
 آہا اسرائیلیاں ایہ دستور ہمیش
 لیجاون صندوق اوہ اپنے نال اوٹھا
 کتنی مدت رہیا اوہ پاس تنہاں صندوق
 جاں پھر اسرائیلیاں چائے فسق فحور
 لے گئے اپنے ملک تے اوہ صندوق اٹھا
 بتجانے دے بت جو آئے اوس مقام
 دو جے دن جاں لکھدے بتجانے وچہ جا
 آن گئے صندوق نوں ساڑن اوہ جھول
 لہلہل آخرا سونوں توڑن لگے سب
 لوہے دا صندوق سی راوی کرے بیان
 دو گز اچا آکھدے ہنسی اوہ تابوت
 آخر اوسدے اوپر آگے کرن پیشاب
 سخت مرض ناسوردی اوسنوں جاندی ہو
 اورک اوسے مرض وچہ مرد اوہ مرد
 آخر جاں صندوق تھیں ہو تنگ کمال
 چھوٹ گئے صندوق نوں جاں اوہ شہروں دور
 پکڑ فرشتے گڈ اوہ حکمیں نال خدا
 ہو یا جاں شموئیل پھر مرل وچہ جہان

پوجیا مگروں قوم نے وچھا ہک بنا
 سٹیاں او پرزیں دے تختیاں عصے نال
 حکم ہو یا صندوق وچہ رکھ اوہ با تعظیم
 نسخے لے ہر جنک تھیں اسی برکت نال
 دتا اپنی قوم نوں اوہ صندوق بنا
 جاں کوئی مشکل انہاں نوں آجائے دیش
 بھاویں کوئی غنیم ہوئے کتے کتے
 اسی برکت انہاں تھیں ڈردی کل مخلوق
 کھس لیا صندوق اوہ آکے قوم طیفور
 بت جانے وچہ اپنے رکھ دتوںے جا
 اوپر اوس صندوق دے رکھے جو تمام
 سارے بت صندوق تھیں پیجاں گڈے آ
 ایسپر اوس صندوق نوں اگ نہ لگی جھول
 پھر بھی اوہ صندوق نہ ٹٹا کسے سبب
 دو گز چوڑا بجھ توں لہاں تن پچیان
 ڈاڈھے نختے آہنی قفل لگے مضبوط
 جیہڑا اوستے موترے پاند اترت عذاب
 کرے دواہیں سینکڑے کٹ نہ کر دی کو
 اسے حالت لعنتی بہت ہوئے نابود
 گڈے اوپر لڈکے شہروں گڈے نکال
 نوری ملک جناب تھیں بھیجے رب غفور
 اسرائیلی حدود وچہ گڈے صندوق پہنچا
 اوسنوں اوہ صندوق وچہ بلیا امن امان

حالت ہن شموئیل دی تینوں دیاں سنا
 جیونکر ڈٹھا ذکر میں وچہ قصص الانبیاء

قصہ شہزادہ علیہ السلام

اندر اسرائیلیاں سی ہک شخص غریب
 ہک عورت کے بیٹے تھیں جو یا ہک فرزند
 بیٹوں خالق پاک نے کینا پت عطا
 سکر اگوں آکھدی دوجی نال نیاز
 کہناں نول بن منگیان بخشے اوہ فرزند
 جے تینوں بن منگیان ہو پاپت نصیب
 ایہہ گل کہہ کر اوسنوں عورت نیکی عفات
 عاجز ہو کر رب تھیں منگدی رہی دعا
 ہوئی دعا قبول ایہہ وچہ سچی سترکار
 رکھیا مانی باپ نے نام اوسدا شہزاد
 بخش دتی پیغمبری اوسنوں رب غفار
 لوکاں نول آئی کے لگا دین سکھان
 ہمیں اگے دین تھیں ہو گئے اوہ گمراہ
 بھیجا سی رب انہاں تے کافر پاک عنیم
 گرد انہاں دے شہر جو آپ نے پڑے شام
 آ پھر اسرائیلیاں لگا کرن اسیر
 بیت مقدس شہر وچہ جمع ہوئے اوہ آن
 ساڈے کول صندوق ہک ہوسی پربرکات
 صر شکل وجہ اسانوں وینداری اوہ کم
 ہوندی صر میدان وچہ سانوں فتح ضرور
 جیکر ساڈے متھہ اوہ آجاوے ہن پھیر
 کرتوں ساڈے واسطے کوئی مقرر شاہ
 لے آواں صندوق اوہ کر کے جنگ جہاد

گھراو سکدو عورتاں ہمیں نیات نصیب
 دوجی نول اوہ آکھدی میرے بخت بلند
 تیرے وچوں مول نہ بیٹا ہو یا کا
 بے شک بے پرواہ ہے رب عزیز نواز
 منگیان بھی نہ دیوندا ہکمانوں ولیند
 بیٹوں بھی امیر ہے ویسی رب مجیب
 سر سجدے وچہ رکھ کے روئی ساری رات
 پارب اپنے فضل تھیں میری آسن لوچا
 بخش پارب نے اوسنوں بیٹا نیکو کا
 ہوئی چالی برس جاں اوسدی عمر جمیل
 اندر اسرائیلیاں ہو یا اوہ سردار
 اسرائیلی اوستے لے آئے ایمان
 تاہیں حالت انہاں دی کیتی رب تبارہ
 نام اوسدا جالوت سائنوں یار فہم
 اول اوہ جالوت نے کیتے قبض تمام
 باقی جھڑے رہ گئے تھیں گت دھیر
 کہن لگے شہزاد نول رمل سپہ جوان
 نام سکینہ اوسدا اوڈیا ندی سونگت
 اوسدی برکت جنگ وچہ رہندہ سان منیم
 ہن سائنیں اوہ کس کے لیگی قوم طیفور
 حکمے نال خدایاں دے دشمن ہوسن زبیر
 اوسدے پچھ لگ کے لڑاں خداد گراہ
 پھر جا کے طاوت نول مار کر الہ بد

ایہہ گل سنکے اکھیا اوہانوں شموئل
 جنگ کرن وائسانوں جے ہو و فرمان
 کہن لگے کیوں آسیں نہ کرساں جنگ جدال
 بال بچے تھیں اسانوں کیتا انہاں جدا
 تاں پھر رب کے حکم تھیں پاس نبی شموئل
 اوکے نال برابری ہووے جسدا قد
 نام اوسدا طاوت ہی کہیا جبرائیل
 اندر اسرائیلیاں آہا یک چروال
 ہک دن اوکے تھیں کسے واڈنگ گیا کھڑا
 ہسی بہت غریب اوہ مفلس تے کنگال
 پاس نبی شموئل دے آیا ہو لاچار
 پچھیا حضرت اوکے تھیں کیا تیرا ہے نام
 تاں پھر حضرت دیکھیا اسول کر کے خود
 نالے اوسدا قد بھی ناپ لیانی الحال
 تاں پھر اپنی قوم نوں دتا نبی سنا

ہے امید ایہہ تساں تے مینوں نال دلیل
 صرگز تسیں نہ لڑو گے جا کے وچ میدان
 دتسا توں دشمنناں وٹھنوں دور نکال
 پھر کیوں نال مخالفان جنگ نکرسان جا
 عاصا ہک بہشت تھیں آندا جبرائیل
 اوسنوں شاہ بنا ونا کیتا حکم صمد
 اوسدی کرن تلاش پھر لگ پیا شموئل
 اجرت اوپر چگا وندا لوکاندے اوہ نال
 مالک دنگرا وکھیں قیمت منگی آ
 قیمت بھرنی اوسنوں ہوئی بہت محال
 نال سفارش متاں ایہہ دیون کم سنا
 کہن لگا طاوت ہی کسن اے نبی کرام
 ایہو ہوسی بادشاہ سمجھ لیا نے الفود
 پورا عین برابری ہو یا عاصے نال
 جیونکر وچہ قرآن دے پھی خبر خدا

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا

کیتا رب طاوت نوں اوپر تساوے شاہ
 کیونکر ساڈا بادشاہ ہو سکدا طاوت
 ناس پئے مال ہے نہ اوہ دنیا دار
 بخش کشائش علم دی کیتا طاقت مند
 جانے علم تمام اوہ لوکاں خبر نکا
 منوں شاہ طاوتک داسب تھیں فرمان
 باجھ نشانی اوسنوں کیونکر کراں قبول
 جاناں اوسنوں بادشاہ من لوآں فرمان
 سنوں نشانی اوکے دی ثابت نال دلیل

یعنی ایہہ گل انہانوں آکھی نبی الہ
 کہیا اسرائیلیاں دیہہ کجھ اسان پوت
 اوکھیں آسیں دوسیک ہاں شاہی دے خدا
 حضرت کہیا رہوں ہاؤ اوہ بہت پسند
 جنوں چاہے اپنا تختے ملک خدا
 جاں حضرت شموئل نے کیتا ایہہ بیان
 کہیا اسرائیلیاں آسیں نہ متاں مول
 جیکر طاہر اوسدا دیکھاں کوئی نشان
 تاں پھر کہیا انہانوں پچھیا شموئل

اوہ تابوت جو تساں تھیں دشمن کیے پھینکے
 نالے اوس وچہ پور ہیں کتنے تختہ چاتا
 آوے اوہ تابوت جے لیا ون ملک اوٹھا
 جانوں پھر طاوت نون اپنا شاہ دلیر
 ناں پھر سد طاوت نون نبی کیتا فرمان
 اوٹھے تینوں لگے گا اوہ تابوت صندوق
 سنکے حکم میدان دل گیا جڈں طاوت
 آندہ اپکڑ فرشتیاں اوسنوں اوس مکان
 ڈٹھا جاں طاوت نے اوہ تابوت جھیل
 اسرائیلی قوم نے ڈٹھا جاں احوال
 اک اکلا جائیکے لے آیا تابوت
 سارے اوسدے حکم دے ہوئے تابعدا
 سپہنا نون طاوت نے کیتا اپنے ارشاد
 سنکر اسرائیلیے ہوئے سب تیار
 دتی ہک طاوت نون زرہ نہی شمویل
 پوری ہوئی زرہ ایہہ اوپر جس جوان

جسو چہ ربی طرف تھیں ہر دلی لشکین
 موسے تے ہارون جو چھوڑ گئے سوغات
 لے تے گھڑ بیٹھیاں حکمے نال خدا
 کہیا اسرائیلیاں بیشک منے پھر
 جاتوں یا ہر شہر تھیں طرف اوس میدان
 کپڑ لیاویں شہر وچہ دیکھ کے کل مخلوق
 گدڑی اوپر دیکھیا اوٹھے اوہ تابوت
 چھوٹکر پتھے اوسدا کیتا ذکر بیان
 دھاک لیا نڈا شہر وچہ پاس نبی شمویل
 کہن لگے طاوت بھی ہر صاحب اقبال
 بیشک ساڈا بادشاہ ہو چکا طاوت
 اپنے وچہ طاوت نون کردتا سردار
 چلو نال جالوت دے کریچ جیل جہاں
 نال شہابی غازیاں پہن لگے ہتھیار
 نالے کیتا حکم ایہہ اوسنوں نبی شمویل
 مارے گا جالوت نون او واندہ میدان

روانہ شدن بادشاہ طاوت ہمراہ فوج ہشاد ہزار بجانب جالوت کافر
 کے جنگ و قتل شدن جالوت دست حضرت داؤد علیہ السلام

کوچ کیتا طاوت نے لیکر اپنی فوج
 سنباجد جالوت نے چڑھ آیا طاوت
 ہک لکھ اوس بھی اپنی کیتی فوج تیار
 رستے وچہ طاوت نے کیتا ایہہ فرمان
 آویگی ہک نہر ہن سنانوں اندر راہ

اسی ہزار جوان سی لشکر ماری فوج
 کرے تیاری جنگ دی اوہ کافر جالوت
 کھائے اوڈیکن لڑن نون اوہ کافر مردار
 اندر اپنی فوج دے سنوں تمام جوان
 اوٹھ آزمائش تساندی کرسی پاک الہ

بیوے گا اوس نہر تھیں جو کوئی پانی ریح
 جس نہ چکھیا مول اوہ ہوگ میرا ہمراہ
 چلے چلے نہر تے جسدم پوہتے آ
 وانگوں آب حیات دے اوسدی کہن شمال
 اکثر لوکاں ریح کے آب لیا اوہ پی
 پیاسے سی جنہاں نے رکھے اوتھوں آب
 اٹھے ہی جدتساں ایہہ نامیاں فرمان
 بعض روایت جنہاں نے کیتا حکم عدول
 بی بی پانی انہاں دے روڈے ہوگی پیٹ
 نکل زبانوں کھ تھیں لسطکن یا ہر وار
 رکھے نال طاوت دے چار ہزار جوان
 نلے اوسدا باب بھی نالے چھ بھرا
 راہ وچہ ڈٹھے انہاں نے پتھر تین چپان
 انہاں تلیس اکھدے پتھر اوہ ناگاہ
 چل اسیں جالوت نول کرساں مار فدا
 پوہتے جاں پھر آئیے پاس جالوت شریہ
 ڈر کے اوسدی فوج تھیں اکثر مسلمان
 تن سوئیراں آدمی باقی رہ گئے سب
 کہن لگے طاوت نول مومن ہو دلیر
 کی ہو یا جے رہی ساوی فوج تلیل

میرے دوپوں نہیں اوہ اکھدنا میں ارج
 اسپر یک دو گھٹ دا ناہیں کوئی گناہ
 پانی اسدا فوج نے ڈٹھا خوب صفا
 فوج تمام پیاس تھیں آہی تنگ کمال
 بعضیاں پیتا مول نہ نیاں حکم صحی
 کر دتے طاوت نے رخصت اوہ تھاک
 اگے چل کے لڑو گے کی اندھیاں ان
 ہو کے سب بیمار اوہ موئے مندے رسول
 اوترے مول پیاس تھیں تر فن پے نلیٹ
 اوڑک اسے طور اوہ موئے ہو خوار
 پک حضرت داود سی نال انہاں دے جان
 آخر اوتھوں ٹر پے کر کے اس خدا
 دتی رب نے انہاں نول قدر نال زبان
 سانوں نال اٹھائیے لے چلو ہمراہ
 تا حضرت داود نے پتھر لے اوتھاد
 ڈھکی آکر مومناں اوسدی فوج کتھیر
 دیکے کنڈ طاوت نول ہوئے نس روان
 پک لکھ اوسدی فوج سی دیکھو قدر رب
 اسیں خدادے حکم تھیں دشمن کرساں زیر
 بھانویں اوہ بکیار ہیں کرساں مار ذلیل

کَمْ مِنْ نَفْثَةٍ قَلْبِيكَ غَلَبَتْ نَفْثَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ۝

غالب ہوئی کثیرتے حکم خدا دے نال
 صابر لوکاں نال اوہ ہوندا آپ صابر
 ڈال اساتھے صبر توں یارب پاک خدا
 بخش فتح امداد تھیں اوپر قوم کفار

اکثر فوج تلیل دا گذریا ایسا حال
 تصوریاں تاپیں بہت تے دیندا فتح خدا
 آئے جاں میدان وچہ لگے کرن دعا
 ثابت رکھیں جنگ وچہ سانوں کر ہشیار

ڈھٹی جاں جالوت نے تھوڑی فوج طاوت
 اتنی بھاری فوج ہے میرے پاس تیار
 تھوڑے لوگ طاوت کے تین سو چند جوان
 ایہہ گل سونچ طاوت ول بھیجا او سن بہت نام
 بہتر ہے جو چھوڑ ایہہ باطل وہم خیال
 ہو جا میری تابع من میرا فرمان
 ایہہ گل سن طاوت نے بھیجا تیرت خواب
 جلدی رن وچہ اپنا بھیج کوئی اسوار
 تاں پھر اسی طرف تھیں نکلیا ہاں جوان
 ہتھماں اندر اوسدے نیروتے تلو
 آو میرے سامنے میں جاں خود جالوت
 ایہہ گل سن طاوت نے کہا ہو دلیر
 جا کے اوس مرد و داکٹ لیاوے سس
 نالے اوسنوں اپنی بیٹی کراں عطا
 لڑنے وچہ جالوت سی وڈا زور آور جان
 جانا جاں طاوت نے قوم ہوئی سبست
 اچھاں توں ہک مرد نے کیا آن سلام
 لڑساں اوسد نال میں فکریہ کرتوں مول
 تاں اوستھیں طاوت نے پھپھاہو کے شاد
 کہندا نسل نقیوب ہاں نام میرا داؤد
 سہی حضرت داؤد داقد صبا نہ جان
 ڈٹھا جاں طاوت نے اوسول کر کے غور
 چھوٹی تیری عمر ہے نالے چھوٹا قدر
 اگے بھی توں کہیں ہیں لڑیا وچہ میدان
 دو بھائی داؤد کے حاضر سن اوسجا

ہو متعجب شرم تھیں سوچ کرے جالوت
 ہک لکھ پورا آدمی ہیگا وچہ شمار
 نال انہاندے عار ہے لڑنا وچہ میدان
 لایق ساڈے لڑن و ناہیں تھیں تمام
 کچھ نہ کھٹھیں جنگ تھیں لڑا کے ساڈی نال
 نہیں تاں کریں مقابلہ آکے وچہ میدان
 غالب کر سی تھیں تے سانوں ہاں جناب
 غازی ساڈے لڑن تھیں مول نہ کھاؤن عار
 کھوئے وانگوں ہینگیا آکے وچہ میدان
 گھوڑے اوپر سوار سا لگا کہن ونگار
 ڈھیری کر ساں پاک وچہ ساری فوج طاوت
 اندر میری فوج دے ہی کوئی ایڈ دلیر
 ادھی شاہی اوسنوں کر ساں میں شیش
 ڈردا اوس مرد و تھیں مول نہ پو لیا کا
 ناہیں اوسد سامنے کوئی نہ ہوندا آن
 جاؤن لگا آپ پھر اوسول ہو کے چست
 کہندا میں جالوت توں درخ کراں تمام
 ہو سی میرے ہتھ تھیں اوہ کافر مقبول
 کیا کچھ تیرا نام ہے کسدی ہیں اولاد
 ہیں گے میرے ہو بھی چھ بھائی موجود
 رٹی نہ اے پیہیری چھوٹی پیہر کھیاں
 کہندا نال جالوت و لڑیں توں کس طور
 باجھ تجربے کس طرح ماریں گا مرتد
 کہندا نال درتیاں لڑیا ہاں میں جان
 کہندے ہرگز ایسے جنگ نہ لینا کا

ہے جالوت میدان داؤد اٹخ برکالہ
 ایہہ گل سن طاوت نے جلدی زہرہ منگا
 پوری اُسے بہن نے آئی زہرہ پچیان
 پور کسے زہرہ اوہ پوری ہوئی نہ مول
 پوری ہوئی داؤد نوں کہیا تد طاوت
 اینویں سی کر بائیا پینچیش سول
 عمل کیتا طاوت نے موجب اس فرمان
 نالے کیتا عہدا ایہہ پکا اُسدے نال
 راضی ہو کے تد نوں بیٹی دیاں دیاہ
 سُنکے اس اقرار نوں زہرہ لئی اوس پا
 رستے پچوں اونڈیاں لہے ہسین جو
 اوساں اندر جنگ دے سین ساڈے کم
 جہاں پتھراں لوط دی کیتی نوم ہلاک
 پتھراں نے جد بول کے کہی حقیقت کہوں
 اوہا پتھر پکڑ ہن چلیا طرف کفار
 آن کھڑا میدان وچہ جاں حضرت داؤد
 وسدا پترے کول نہ مول کوئی ہتھیار
 کہیا اوس ہتھیار دی بیوں لوطہ نکا
 کہیا پتھر جالوت نے چنکا ہیں وانا
 بادشاہاں دے نال جے کرنا ہو و جنگ
 کہیا نبی داؤد نے سن اے نافرمان
 پتھراں دے شک ماردا کیتا نوں ہر کو
 جیکر اپنی زندگی تینوں ہے منظور
 نہیں تاں ماریا جاوےس نا حق و پھیرا
 کہیا نبی داؤد نے نہ کر ایہہ خیال

کیونکر اُسدے نال ایہہ لڑسی ہوشیا
 پن اوپر داؤد دے ڈھٹی اوہ پہنا
 کہندا قتل جالوت نوں کرسی ایہہ جوان
 سبحناں نوں ہنیا کیکے دیکھ رہیا ہر سول
 تیرے ہتھوں جنگ وچہ قتل ہوئی جالوت
 جنوں آئی زہرہ ایہہ پاسی فتح جیل
 زہرہ پوا داؤد نوں بھجیا وچہ میدان
 ماریں جے جالوت نوں رن وچہ کرجال
 نالے اوہے ملک واکر سائینوں شاہ
 نالے پتھر تن اوہ ہتھ وچہ لے اوٹھا
 کہیا ہسین انہاں نے سانوں چک لہو
 ماراں گے جالوت نوں چل آسین یکدم
 اونہاں پچوں اسانوں سکھیا خالق پاک
 چک حضرت داؤد نے رکھے ہسین کول
 باجھ اوہنا ندے ہور نہ لیا کوئی ہتھیار
 ڈٹھا جد جالوت نے کہن لگا مردود
 کرےس کسے نال توں میرے اوپر واہ
 پتھر تینوں مار کے دیساں بیس اوٹھا
 شاہاں نال مقابلہ پتھر آیوں چیا
 پتھراں نال نہ اٹھاندا لہے ہرگز لنگ
 ہیں ساڈے نزدیک توں کتابے ایمان
 ایہہ گل سن جالوت نے کہیا غصے ہو
 نال شتاب میدان تھیں ہو جائیئے دور
 وسدا ہیں کمزور توں لڑکا عمر نادان
 آیا ہاں میں لڑن نوں حکم خدا و نال

بخشتی مینوں اوکے توت باجھ شمار
 ایہ گل آکھ داؤد نے پتھر جلد اوٹھا
 گھوڑے اوٹوں کنپ کے ڈگا اوپر مین
 ہک روایت ہور ہے وچہ قصص الانبیا
 لگا اوہ جالوت نول سینے دے وچکار
 لگی جاں جالوت نول اوس پتھری چوٹ
 ہک ٹکڑا جا پیا اوہ سجے طرف کفار
 دو جا ٹکڑا فوج دے اندر ڈگا جسا
 بعضے کہن جو تین پتھر آہے پاس داؤد
 ہک پتھر تھیں ماریا اوہ جالوت صرام
 دیکھ ایہہ حال داؤد نول کہن لگا طاوت
 عالی توت تہہ نول بخشتی رب غفور
 استھیں چکھے دستوراوی کرے بیان
 کہن لگے طاوت نول اسرا کیلئے آ
 جیڑا شخص جالوت نول مار کرے قتل نام
 نالے اوسنوں اپنی بیٹی دیاں دیاہ
 دے شاہی داؤد نول اوسھی نال صلاح
 سن کہیا طاوت نے ہوا یہ بات مجال
 پیل رنگ داؤد وانا لے کورا بھی
 کہن لگا داؤد جے اوہ نہیں دیندا مول
 ڈٹھا جڈ طاوت نے لشکر تے سردار
 بادشاہی دا اوسنوں خوف پیا وچہ دل
 ہوئے تاں داؤد نول ماراں کسے سبب
 سنکے خبر داؤد ایہہ آیا طرف پہاڑ
 ستر بندے نال سن جا بد نیکو کار

کر ساں پتھر نال میں مینوں مار خوار
 ماریا اوس جالوت نول سر وچہ لگا جا
 اوسے ویلے مر گیا اوہ مردود بعین
 پتھر رکھ عنیل وچہ ماریا نبی خدا
 اوتھے ہی مردود اوہ ڈگا ہو مردا
 لگ کے اوسنوں ہو گیا اوہ پتھر دوت
 اوس پاسے دی فوج بسمہ ڈگی ہو مردار
 کچھ ہوئے کچھ خارجی نٹھے بجا ہر دکھا
 تے وکھو وکھ اوہ مارے نہی وودو
 دو جیاں دون تھیں مسدی ماری فوج تمام
 ماریا تہہ اکلیاں فوج کے جالوت
 تیرے با تھوں نہیں سی ایہہ پیر مقتدو
 فتح حدود طاوت نول دنی رب حمان
 نال اساڈے تہہ جو وعدہ کیتا سا
 اوسھی شاہی اوسنوں دیاں میں انعام
 اوہ وعدہ ہن اپنا پورا کرے شاہ
 نالے بیٹی اپنی کر دے اوس نکاح
 ہے کی بیٹی مجھ دی صاحب حسن جمال
 ہرگز ایسے شخص نول میں نہیں دیندا وی
 میں بھی بیٹی اوسدی کردا نہیں قبول
 نال نبی داؤد دے رکھدے ہین پیار
 مت میں تھیں تھیں لین اوہ نال داؤد نل
 پر کی چنتا اوسنوں حیدر اکھار ب
 مسجد ہک بنا ئیکے بیٹھا وچہ او جاڑ
 وچہ عبادت ربی رہندے لیل نہار

و سیا ایہہ طاوت نوں اسر ایلیاں حال
 منگن ساڈے واسطے جے کر بری دغا
 اوسے وقت طاوت نے جد ستیاں اچاں
 جا ماراں داؤد نوں عابد کراں تباہ
 کر دے اوس مسیت دا بیٹے کھیر پیا
 ساتھیاں سنے داؤد نوں مارٹاں فی العود
 ایسا بنیدرا نہا نتوں علمہ کیتا آ
 جدوں عباد گاہ تھیں نکلیا نبی شتاب
 ہتھال وچہ طاوت دے سی تنگی تلوار
 پتھر اوپر نبی نے ماری غصے ہو
 ٹکڑے اوہ اٹھایکے نالے اوہ شمشیر
 بیٹ اوپر طاوت دے رکھیا نبی خدا
 کا غزے تخریر ایہہ کیتا نبی غفار
 پتھر اوپر مار کے ٹکڑے کیتے دو
 تلبیوں خبر نہ ہو وندی دیندا کون امداد
 واپس جانا تھہ نوں لائق ہی ہر سول
 دنیا آخر وچہ توں ناہو او کہنہ سار
 کیا دیکھے جو بیٹ تے پیاں چیزاں چار
 نال شتابی اوٹھیا بہت ہو با حیران
 پھر کچھ بندے اوسے بھیجے کنوں سپاہ
 مارن کارن انہا نتوں آکے اوہ مردود
 باقی عابد انہاں نے قتل کیتے فی الحال
 سارے عابد اسان نے کر چھڈے مقتول
 غم لگا طاوت نوں جوں سنی ایہہ بات
 سد گھلیوس داؤد نوں آخر ہولا چار

ستر عابد ل کے گز نبی دے نال
 ہو جاساں پر باد سب شاہی بہاں کھسا
 چلیا طرت داؤد دے لشکر لے کے نال
 راتس پوتھا جائیکے پھس عباد گاہ
 کرن خیال مسیت وچہ داخل ہواں جا
 قدرت ربدی سب نوں نیندہ کیتا زور
 سن لشکر طاوت نوں دنا رب سوا
 کیا ویلھے طاوت ہے سن لشکر وچہ خواب
 کھستی اوہ داؤد نے اوسنوں خبر نہ سار
 پتھر وچوں پاٹ کے ٹکڑے ہو یادو
 بھی ہک کاغذ نبی نے جھٹ کیتا تخریر
 نالے دیوا انہاں دا دتا جلد پوچھا
 اے طاوت داؤد نے ایہہ تیری تلوار
 جیکر نیوں ماردا چند نوں بہندوں دو
 کون تیرا غمخوار سی جو سندا فریاد
 نال اسادے لڑن دا قصد نہ کر توں مول
 دن چڑھے طاوت جان پھر ہویا بیدار
 پتھر دے دو ٹکڑے کاغذ تے تلوار
 بیت مقدس طرف بھرا دھتوں ہویا دان
 ساتھیاں سکھ داؤد نوں کر لیا مار فناہ
 نہیں سی وچہ مسیت د اوس راتس داؤد
 پھیر انہاں طاوت نوں جا دسیا احوال
 بچ رہیا داؤد ہک اوہ نہیں لدا ہا مول
 جنوں آہا مارنا اوہا رہیا حیات
 جو کچھ میں تھیں ہو گیا معاف کرے سرکار

جد قاصد داؤد نوں جا دتا پیمان
 کیتا ہے طاوت نے پڑا عظیم گناہ
 بیوں بھی مروان داسی اوس داتھکھو
 مہر عابدے عوض وچہ جد توری اوہ مول
 تہ تک میں نہیں آوند ہرگز اسد کول
 سنیاں جد طاوت نے قاصد کنوں بیان
 موجب حکم داؤد دے چڑھیا طرف کفا
 مال کفار متا بلہ کیتا اوسنے آن
 اپن حیت کفار دی طرفوں چھٹا تیر
 اوی وقت طاوت دی ہوئی جان ہوا
 جد اسدے مرجان دی خبر سنی داؤد
 عقد کیتا داؤد نے بیٹی اوسدی مال
 ایہہ سبھ دتا ہی نوں صبروں اجر خدا
 بیشک مولے صبر تھیں دیندا اجر ضرور
 شان خلیلی صبر تھیں پایا ابراہیم
 حضرت یوسف صبر تھیں ہویا مصر دا شاہ
 لکھ پدیرا صبر تھیں توں بھی بل دھیا

کہیا تہ داؤد نے سکر حال تمام
 شتر عابد اوسنے کیتے مار فناہ
 جا کے سنوں اکھدے نہیں آوند داؤد
 ہک ہک کافر فوج تھیں نہ کر سئی مقبول
 دستی قاصد جائے کل حقیقت کھول
 اپنے کو جھے عمل تھیں بہت ہویا پیشمان
 شتر کافر جائے کے کیتے مار خوار
 دونوں طرفاں لڑن نوں آیاں وچہ میدان
 نکل گیا طاوت دے سینے وچوں جیر
 باقی لشکر اسد انٹھا بھا جسر کھا
 گھر اندر طاوت دے آیا ہون خوشنود
 قبضے اندر کر لیا ملک تحت تے مال
 شاہی تے پیغمبری کیتی رب عطا
 آدم دارے صبر تھیں کیتا عفو قصور
 نوح نوں آپ بچا یا صبروں رب حمیم
 یعقوب لے نوں صبر تھیں میل یا پتہ بالاہ
 تیری بھی رب کرے گا ہر مشکل آسان

بیان نبوت و خلافت حضرت داؤد علیہ السلام

سنوں حقیقت دوتو دل تھیں ہوسرور
 سی حضرت یعقوب داؤد اچو فرزند
 آہا اوسدی نسل تھیں پیغمبر داؤد
 علی حکومت ملک دی ہویا تخت نشین
 و شداد نام لکھ کہیا وچہ قرآن خدا
 یعنی اوسدی سلطنت مہلی صاحب نور

جیوں وچہ قصص الانبیا لکھیا ہے مذکور
 نام یہودا جس دا عالی قدر بلند
 سو ہننا بوٹا جاگ وچہ لایا رب دود
 رب خلیفہ اوسنوں کیتا وچہ زمین
 ملک اوسدے نوں اکساں کیتا زور عطا
 کوئی شاہ متقابلہ کرے نہ اُس راہو

جدوں حکومت اونوں بخشی رب جلال
 کامل مرسل اپنا کیتا رب غفور
 خوش الحاشی اہناندی کی میں کراں تم
 راوی کہندا پڑھن وچہ ایسے سن استا و
 خوش آوازے نال اوہ پڑھدے جدوں بول
 اڈدے پنکھی اہنا نڈا سکے جدوں آواز
 پت درخماں سُنڈیاں ہونڈ زرد تمام
 پڑھدے جدوں زبور اوہ نال باں فصیح
 کرن روایت جدوں اوہ لگدے پڑھن بول
 سکے اوس آوازوں میں ہون شمار
 ایہ سی پہلا معجزہ اگوں سینوں دوم
 ایسی طاقت اہنانوں بخشی پاک خدا
 آتش سندی اہنانوں حاجت ناہیں کو
 کرن وائت سب تھیں پہلے وچہ سنساہ
 وَعَلَّمَآلَا حَنَفًا لَّوْیٰ لَکُمۡ ہٰیۡۤ اَیۡۤ اَکۡ خَدَا
 تاں جو کارن تساندے کرو لباس لہجا
 راوی کہندا زہ جاں کرو داؤد تیار
 اتنے ملوں و تیج کے درم کرے تقسیم
 باقی دو سو درم جو سنتوں نال قیاس
 اوسے ہک سو درم تھیں آپ کرو گذران
 تن طر چہ اپنا صرف کرن اوقات
 وچہ عبادت رب دی رہند کچھ ایام
 کچھ دیہاڑے خلق دا عدل انصاف کمان

لی پیگیری او تھیں پچھے چالی سوال
 نازل ہوئی اوستے پاک کتاب بول
 و ہندا پانی سُنڈیاں ہتیر و نچے یکدم
 جہت تلاوت اہنانوں طرح بہتر یاد
 سننے کارن آوندے سب و خوش طہور
 و گن تڑپ زمین تے نال کمال نیاز
 کنبن کل پہاڑ بھی سکے پاک کلام
 پتھر پتھر جاوڑ نال پڑھن تکبیج
 چالی گوہاں جاوڑا اوہ آوازہ دور
 کافر ہوش بھلا یکے مرے ہو خواہ
 لوہے ٹوں جد پکڑدے ہو چاندا مسیوم
 نال سہاں دے لوہے دی لیند زہ بنا
 نرم اہنا دے ہتھ وچہ لوہا چاندا ہو
 زہ لوہے دی جوڑ کے کیتی اہتاں تیار
 کار گیری داؤد ٹوں دتی اسان سکھا
 لوہے بچا چو تسانوں اندر جنگ جہاد
 قیمت درماں چار سو پونڈی وچہ بازار
 دو سو درماں دیوڑا چو تخت راج یتیم
 ہک سو خوشیاں دیوڑا کسہو کھدا پاس
 وچہ عبادت رب دی رہن سدا غلطان
 ایہو طریقہ رکھیا جد تک رہے حیات
 کچھ دیہاڑے اپنے کردے گھرے کام
 جیونکر عدل کماوندے پتھیں سنوں میان

ذکر انصاف و عدل حضرت داؤد علیہ السلام

عدل اندر داؤد سے بہن کئی مذکور
 ہک دن بڑھی عاجزہ عورت ہک ضعیف
 خدمت کے دوچہ آئی کے کرن لگی فریاد
 میں بچاری عاجزہ بڑھی اہل عیال
 لئی آوندی ساں سر سے لے آٹا اوہ
 بھکھے تھیں مرجان کے پیرے چھوٹے بال
 حضرت نے فرمایا سُنکر سب بیان
 لے دیواں میں کس طرح آٹا کنوں ہوا
 آٹا لے کے بڑھری ہوئی چلدر وان
 پیٹا اوہ داؤد واسے سی مرد خدا
 بڑھی تائیں دیکھ کے لگا اوہ فرمان
 تاں پھر بڑھی اپنا دسیا کل احوال
 جا حضرت داؤد نے کیتی میں فریاد
 آگوں انہاں تکبیلہ کیتا ہے اس طور
 ایہ گل سن سلیمان نے کہا بڑھری نوں
 آٹا سنگن واسطے میں نہیں آئی مول
 لئو قصاص ہوا تھیں بے اس نقصان
 ایہ گل سُنکر بڑھری مول کیتی دیر
 یا حضرت جی مجھ تے کیتا ظلم ہوا
 آٹا لیکر کت اندا راضی تھیاں نہ میل
 تاں حضرت داؤد نے کہا بڑھری نوں
 وہ من آٹا تھ نوں دیندا ہائیں چا
 آخر وہ من اوکے آٹا لیا تو لا
 رخصت ہو دروازوں باہر نکلی جاں
 بڑھی کہا مجھ نوں آٹا وہ من ہور

میں بھی اک دوا نہاں تھیں کراہاں مسطور
 آئی پاس داؤد سے سن توں پار تھریف
 کر میرا انصاف توں ہیں تھیں صاحب داؤ
 آٹا آندا پس کے بڑھی مشقت نال
 پیٹی ہوا از غیب تھیں آٹا گئی اوٹا
 لے دے آٹا داؤد تھیں کر کے عدل کمال
 میرا اوپر ہوا دے نہیں چل وافرمان
 اوکے بدلے آپ میں آٹا دیاں چا
 رکتے وچوں او سنوں مل چیا سلیمان
 جنوں بعد ولوڈ تھیں تھیاں ہی عطا
 اے مائی توں اپنا مینوں دس بیان
 آٹا میرا اوڈ گیا ہے سی داؤد نال
 لے دے آٹا داؤد تھیں توں ہیں صاحب داؤ
 کولوں آٹا بخش کے مینوں دتا نور
 جا حضرت داؤد نوں آکھ دو بارہ توں
 کر میرا انصاف توں اے بے مقبول
 جویں عدالت تساندی کردی ہر فرمان
 جا حضرت داؤد نوں ایویں کہیوں پھر
 موجب اپنے عدل دے او سنوں وہ ہنرا
 جد تک پکڑ ہوانوں عدل نہ کیتا تھیں
 چھوڑ تھانا بڑھیے راضی ہو جا توں
 نال ہوا دے مجھ دا نہیں تعلق کا
 راضی ہو کر گھراں نوں جی قدم اوٹھا
 پچھیا پھر سلیمان نے ہو یا کوں میاں
 بخش نہی داؤد نے اس دتا نور

پھر کہیا سلیمان لے ایہہ گل کریں نمول
 جا حضرت داؤد نول آکھ تریجی وار
 کرو عدالت مجھدی جیونکرے دستور
 جد تک پورے طور نہ اوسنوں ملے سزا
 بڈھی نے پھر جائیکے کہیا ایسے طور
 اسے بڈھی کس تده نول بھجیا ہے سکھلا
 بڈھی نے پھر کھول کے دسیا کل بیان
 تاں حضرت سلیمان نول معینیر داؤد
 کراں ہوا دی کس طرح میں کوئی تجویز
 شکل مجسم ہووندی جسے کدی ہوا
 ہن میں اوسنوں کس طرح حاضر کراں بلا
 تاں حضرت داؤد نول کہن لگا سلیمان
 جبکہ وجہ حضور دے کر یوتیس دعا
 تاں پھر حضرت ربوں کیتا عرض سوال
 کہ مجسم داؤد نول خالق پاک جناب
 تاں پھر بڈھی داؤد تے دعویٰ کیتا زود
 پیش عدالت داؤد نے کہیا یا سرکار
 حضرت نے فرمایا دس اسانوں حال
 تدوں ہوانے آکھیا سن اسے نبی خدا
 اوس کشتی نول ہو گیا ہک سوراخ بچیان
 دل مل کشتی والیاں منگی ایہہ دعا
 دیساں تیرے نام تے اس کشتی دا مال
 تاں اوس یے مجھ نول کیتا حکم خدا
 کشتی دے سوراخ نول جا کر کیتا بند
 پیش عدالت داؤد نے کیتا ایہہ بیان

کیوں توں باجھوں نیلے آتا کریں قبول
 میں نہیں رضی ہووندی آٹے تھیں سرکار
 پکرہنگوا ہوا نول اپنے پیش حضور
 میں نہیں رضی ہووندی یا محبوب خدا
 سن حضرت داؤد نے بچیا کر کے غور
 کس تینوں بات ایہہ دستی سچ بنا
 طرف تہاڑی بھجیا مینوں ہر سلیمان
 اپنے پاس بلائیے کہیا ہون خوشنود
 اوہ نہیں پکڑی جاوندی اسے فرزند عزیز
 تاں تے اوسا پکڑنا مشکل ناسی کا
 اُسدا کوئی وجود نہ کیونکر پکڑی جا
 حاضر کرن ہوا دا بالکل ہے آسان
 کہ مجسم داؤد نول حاضر کرے خدا
 کیتی سی سلیمان نے آیں آہیں نال
 خدمت وجہ داؤد دے دتا ہج شباب
 آٹے اپنے واسطے پیش نبی داؤد
 امر خدا دے نال میں کیتی سی ایہہ کار
 کیونکر کیتا کم ایہہ حکم خدا دے نال
 کشتی ہکی قوم دی آہی وجہ دریا
 پانی وڑیا زور تھیں ڈبن لگی آن
 یارب جے ہن اسانڈی کشتی لیئیں بجا
 نذر منی ایہہ انہاں نے اگے بٹھال
 اس بڈھڑی دا لیگی آٹا میں چرا
 رکھ لئی رب ڈوبوں لوکھے خورسند
 عدل نبی داؤد دا اگوں کراں عیان

گندگے کچھ روز جاں اوہ کشتی اسجا
کشتی دی داؤد نوں خبر ہوئی فی الحال
اڈھا اوستھیں بخشا بڈھی نوں ٹہوا

گندھے لگی آئی کے حکمے مال خدا
اوسے دم منگوا لیا کشتی واسب مال
باقی اوصالے گئے عاجز تے فقراء

نکتہ حاصل کلام

کرن روایت ہلکن پیچیدہ داؤد
اتنی دولت تہہ نوں کشتی پاگ خدا
بڈھی کہیا مجھ دا غسل نہ کوئی ہول
ایسیریک دن آیا ہک فقیر کنگال
اوسم میرے پاس سی ہک وٹی موجود
کھا کر اوسنے آکھیا اچھے نہ رجیا میں
میں کہیا پھیر اوسنوں پھیر ذرا اسجا
تاں میں آٹا پیس کے آندا بنی خدا
قدرت رب دی استدر گھلی سخت ہوا
میںوں اوس فقیر دا آہانکر کمال
کیتی مہر غریب تے اللہ جل جلال
کرن روایت آئی اوسدم جبرائیل
یا نبی اللہ آکھدے توں اوس بڈھی نوں
اوس آٹے دے عوض ایہہ کیتا فضل خدا
روٹی اوس فقیر نوں دتی رہی جو تیں
اوس روٹی دے عوض وچہ ستر جنتی نان
جو ہک لقمہ کسے نوں دیوے نام خدا
دنیا وچہ بھی اوستے ہووے فضل کمال
ہک روٹی محتاج نوں دیتوس بد نام
وٹی چیز نہ کسے دی صنایع کردار رب

اوس بڈھی نوں سد کے پچھیا ہون خوشنود
کیہڑا ایسا حکم تہہ اوسدا میناں سا
خبرے کیہڑی عاجزی کیتی رب قبول
روٹی دا اوس مجھ نوں کیتا آن سوال
میں اوہ نام خدا میدے دتی ہون خوشنود
دے کچھ مینوں ہو رہی اجر ملے گا میں
وانے پیہہ کے تہہ نوں سوئی دیاں پکا
لئی آوندی ساں گھرانوں سرد اوپرا ٹھا
رستے اند مجھ دا آٹا گئی اوڈا
پاس سیر انصاف دا کیتا آن سوال
میںوں تیرے ہتھ تھیں ملیا اتنا مال
کہن لگا داؤد نوں کہیا رب جلیل
ایہہ جواتنے مال دی مالک ہوئی توں
جیہڑا آٹا تہہ والے گئی داؤد اوڈا
رب فرمایا پھیر اوہ بدلہ دیا میں
روز قیامت تہہ نوں ویسی بجان
ستر لقمہ اوسنوں مل سی روز جزا
جیوں اوہ بڈھی عاجز ہو گئی مال مال
اوس بڈھی بیڑی مال دی رب کیتی اکرام
باقی نوں داؤد دا آکھ پیل ہوا جسک

ذکر دیگر عدل بطور معجزہ

پیش نبی داؤد کے بہت محبت مال
 محشر نمونہ اساتھوں دنیائے دکھلا
 روز قیامت اس طرح ہوئی ہر ایک مال
 بھلکے تھساں دکھاوساں محشر میدان
 محشر احوال میں طس ہر کراں تمام
 ہسی شخص ریس باک صاحب دولت مال
 پیوں اسدا ذکر میں تینوں لوں سنا
 دیندا چھوڑ میدان دچھاہو ہیشہ کار
 مالک دے گھر آردی ہو چاروی حد شام
 بھی ہک بیٹا اوسدا آہا نیب کو کار
 کرن عبادت رب دی مسجد ہک بنا
 وچہ عبادت بدی رہن سکد مشغول
 پانی اوسدا پیوندے ہوو سکد ووق میں
 ہر دن اوپر اوسد لگدے دو انار
 ستر برسوں انہا تھوں ایویں گذری آن
 رنگا رنگ دکانیاں چیراں چہ باز
 کوئی چیز لیا نیکی کھاواں خوشیا نال
 نیت رب سانوں بخشدا تازے دو انار
 لالچ ہوری چیز دا چسنگا تاہیں مول
 غائب کیتا رب کے قدرت تھیں اوہ پھل
 ناشکری تھیں ہوگی روزی ساوی بند
 غائب کردا رب نا ہرگز اوہ انار
 اپن چیتتی رب نے بھیج دی اوہ گال

ہک دن اسرائیلیاں کیتا ایسوال
 آکھن گئے آیکے پیش رسول خدا
 تاں جواکھیں دیکھئے محشر دا احوال
 تاں حضرت داؤد نے کیتا اپہرمان
 بھلکے ہے دن عمید دا خلقت ہوئی عام
 ہو یا دو جا روز جاں سنوں تمامی حال
 پاس اسدے ہک گال سہی خلی حد کا
 خوب سجا کے اوسنوں لاکے ہار سنگا
 جنگل دے وچہ پھریاں کٹے روز تمام
 سہی ہک عورت پار سا عابد بزرگوار
 دونوں جنگل وچہ اوہ رہند سن اکجا
 کھاؤن دی کوئی چیز نہ پاس انہا تھوں
 جاری کیتا رب نے چشمہ مسجد پاس
 بھی ہک درخت انار دا کیتا رب غفار
 اوہا تھوں اوہ کھائیکے روز کرن گذرا
 ہک دن بیٹے ماں نوں کہیا نال پیار
 حکم کرو تاں شہرنوں جاواں میں احوال
 مالی لے فرمایا سن اسے بر خوردا
 اسے اوپر رہو توں شاکر ہر ہر رسول
 ایہہ گل کر کے ویکھیا جدوں اناراں دل
 بیٹے نوں فرماؤندی مانی قدر بلند
 جبکہ اسے اوپر توں رہندا شکر گذرا
 القصہ ہک رات دن بھلکے ہے اوہاں

پاس انہاں دے آئیے بولی قدر تنال
 بیشک بیوں کھا لہو کر کے فوج شباب
 ایہہ گل سنگے آکھیا مائی پیٹے نوں
 چاہندی ہوا سانوں دے گناہ وچ پوڑ
 دوجی واری آئیے کہن لگی اوہ پیر
 پھر بھی انہاں خوف تھیں چکدی اوہ گال
 کیتی انہاں فوج پھر آھر ہوا چار
 مالک دے گھر چڑوں اوہ مول آئی گال
 رہندی سی اس شہر وچ عورت پکے لال
 مالک نوں اس جائیکے کیتی خبر شباب
 مالک نے سپہاوستھیں لیکے پتہ نشان
 کوہ کھا دھی ہے مجھ دی شخص فلانہ گال
 سن حضرت داؤد نے اوستھیں سپہاؤ کار
 کچھ سپاہی اوستوں لیا دے پیش حضور
 پچھیا حضرت انہاں تھیں کہوں کیتی ایہہ کا
 پھر حضرت اس گال نے سانوں کیتا تنگ
 کھاؤ بیوں فوج کر بہت خوشی دینال
 چک رہے اسپں اوستوں دونوں کیتی وا
 ترے دن بھکھیاں اسانوں مہین گئے وھا
 کہیا مالک گال نے منکر ایہہ بیان
 حضرت نے فرمایا ایہہ کوئی عجب نکا
 بھانویں گال کرن تھیں میں حیوان لاچار
 قصہ کوتاہ اوستوں بہت رہے سمجھا
 کہندا اپنی گال والوں ضرور قصاص
 حضرت نے فرمایا نہ کرتوں تکرار

اوپر تساڑے مجھ نوں کیتا رب جلال
 کیوں دن باتیں بھلکہ تھیں رہند ہونے شباب
 پھر گز پٹیا ایسوں فوج نہ کرنا توں
 ایہہ گل کر کے انہاں نے گال میں اوہ
 کھاؤ بیشک مجھ نوں مول نہ کر پوڑ
 تیجے دن پھر آئیے لیت ہی اس تھیں
 گوشت اسدا کھن کے کھا دھا خوب سنو
 ڈھونڈن کارن اوہی پھیرے تہ تھیں
 دیکھ گئی اوہ اتھانوں کسے پہلے نال
 کھا دھا پیری گال نوں کر کے اتھان شباب
 پیش نبی داؤد دے دعوائے کیتا ان
 کر کے تحقیقات ایہہ میرا کرو نیساں
 اوستوں اس شخص نوں سب دیا وچ دوسرا
 نالے اسدی ماں نوں سنوں اہل مشور
 ناں پھر پٹیا مانو اوہ سوجے عرض گدا
 تن دن سانوں آئیے کہندی رہی سنگ
 اوپر تساڑے مجھ نوں کیتا رب جلال
 ایہہ رہی نہ مول اوہ کھٹی ہو لاچار
 فافے کیتا تنگ جاں گئے اسپں اوہ کھا
 چھوٹی ہے ایہہ بات سب لہن حیوان
 بول سکں حیوان بھی سکے نال خدا
 ہووے رہا حکم ہے بول کرن گفتار
 ایہہ اوستوں تھوں نے بات نہ منی کا
 دونوں میرے چور ایہہ مجرم سنگے گال
 میرے کولوں انہاں لے لے لے کھتا

کہنہ دادہ سوا شرفی بیٹوں نام منظور
 پھر حضرت داؤد نے کہیں پوچھی وہ
 چمڑا پتری گاں دا صحتی نبوت منگیا
 ایسر پھر بھی اوسنے کیتا تہ سال
 حضرت داؤد نوں تہ دلہہ کہ سلام
 یا حضرت شرایا تینوں تہ جلال
 آکھ انہا تہوں عید تے جمع ہوسن جد کل
 اسے طور داؤد نے کردتا شہر مان
 ہو یا دوچار روز جاں آسے لوک تمام
 منبر اوپر کھڑے پھیرے داؤد
 خوش آواز سے نبی دے مار یا ایسا جوش
 تاں اوسویے آئیے حضرت جبرائیل
 سد و اوس امیر نوں جہدی ہسی گاں
 جس لڑکے دے او پر ایہ دعوائے کرد شری
 نوکر کر کے لے گیا اس موڈی نوں نال
 رستے اندر مار کے اوسنوں اس بیدین
 پنجسو اوٹھ تے بکریاں ہو اسباب مزید
 شہر مصر پھر جائیکے دیکھیا اسنے مال
 ہن ہک گائیں واسطے جھگاڑا کرد شری
 ساری دولت انہا ندی ہیگی اسد پاس
 جاں ایہ جبرائیل نے دسیا سبہ مذکور
 پچھیا اوستھیں حال ایہ کیتا اوس انکار
 اینویں کسے تہ انوں دسی جھوٹ کلام
 تاں میں دولت اوسدی آندی یا سرکار
 تاں اس ویلے حشر دا ہو یا حال عیان

گاں اپنی دا انہاں تھیں لوں قصاں ضرور
 جیکر کہیں معاف توں نال سلو کہ پیر
 اشرفیاں تھیں تسانوں دیساں این بھرا
 اتنے وچہ جہزوں نوں پھیرا ب جلال
 بعد سلاموں اوسنے کیتی ایہ کلام
 چاہندے لوگ جو دیکھنا محشر دا احوال
 حال قیامت انہاں تے اسد م جاسی کل
 جیونگر اسے باب وچہ پچھے ہو یا بیان
 میلہ دیکھن واسطے اندر عید مقام
 لگے پڑھن زبور نوں لوک ہونے خوشنوا
 سنکر پاک کلام نوں لوک ہو بہوش
 پھیر نوں آکھدا کہیا رب جبرائیل
 محشر والا حال سبہ ہوسی اج عیاں
 اوس لڑکے دا باپ سا بڑا امیر کبیر
 طرف ولایت شام دی دین کارن مال
 مال سباب جو اسد لیا تمام چھین
 سارا اوسنوں مار کے لیا ایس لپ
 بہتا نفع اوٹھائیے ہو گیا مالا مال
 باپ اوسدے مال تھیں بنیاں اینہ امیر
 پچھو اوستھیں بات ایہ ہو کے بیوسواس
 تاں پھر حضرت اوسنوں سدیا پیش حضور
 تاں میں کیتا قتل اوہ نا ایہ کیتی کار
 ہرگز اوسد باپ میں نہیں کیتا قتل
 عادی ٹھہر قدیم تھیں ہاں میں دنیا دا
 حکم خدا تھیں اسدی ہو گئی بند زبان

ٹھکی آنی مونیہ نول بول نہ سکے مول
ہتھ کہن جو اسان اوہ کیتا مار حلال
اسے حالت اوسدے بولے بسبہ اعضا
مال اسباب جو اوسدا آندا اس تمام
سن سن باتاں لوک بسبہ بہت ہو حیران
ہتھ تے پیر گواہیاں دین ربد کول

ہتھ تے پیر گواہیاں دین لگے اتوں
پیر کہن جو چل کے گیا اسادے مال
بے شک ساڈینال اس کیتی ایہہ خطا
شہر مصر جا بیچیا اوسنوں کر قتل نام
ایہہ حالت ہووئی اندر حشر مہربان
مہراں لگن موہاں تے مول نہ سکے بول

کما قال اللہ تعالیٰ - اَلْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ اَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا اَيْدِيَهُمْ وَنَشْهَدُ
اَرْجُلَهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ط

ترجمہ - جیسے نہر مایا اللہ تعالیٰ نے آج ہم ہر کر دینگے اُن کے منہ پر اور بولیں گے ہم سے
اُن کے ہاتھ اور تبارینگے پاؤں اُن کے جو کچھ کئے کھاتے تھے دنیا میں

قصہ کوتاہ اوسدے گذرے جڈوں گواہ
بہوں شرمندہ خالق وچہ ہو یا تجمل خوار
باچھ گناہوں مار یا اسنے تیرا باپ
لے ہن بدلہ استھیں کر اسنوں قتل نام
ایہہ گل منکر اوسنے کیتا قتل شتاب
مال خزانہ اوسدا لیا تمام سنبھال
ویکھ عدل داؤد داڈر گئے لوک تمام
چھپ کے بھی کوئی کرے نہ مندا کم ذلیل
ہویا ایسا نبی واسایہ وچہ جہان

بولن جو گارہیا نہ ہو یا رواسیاہ
اوس لڑکے نول سد کے کہیا نبی عفا
ساری دولت اوسدی لٹ لیا یا آپ
ہے گی دولت تساندی اسدا مال تمام
قبضے اندر کر لیا جو اوسدا اسباب
بولے شکر خدا پیدا جسے تا بسبہ ماں
پھر کوئی مارے خوف دے کر نہ ایسا کام
مت حضرت داؤد نول دے جسے جبرائیل
اڈنے اعلیٰ کوئی نہ ہوندا بے فرمان

ذکر انکسیری و وفات حضرت داؤد علیہ السلام

سنوں حقیقت دستور دل قضیں ہو خوشنود
لے آیا صندوق پاک حضرت جبرائیل
کہندا سدو اپنے سب فرزند عزیز
جبرائیل بیٹا تاندا دیوسے ایہہ بتلا

سندوں وڈیری عمرو اتویا تندی داؤد
پاس نبی داؤد دے بھجیا رب خلیل
پتو اس صندوق رچہ بیگی کیتیری چیز
ہوگ خلافت اوسنوں تیرے بور عطا

سن حضرت داؤد دے پندرہ کل فرزند
 دستو اس صندوق دے اندر ہے گا کی
 نالے کونوں بادشاہ کرسی رب غفور
 ایسے ہرگز کسے نہ دتا مول جواب
 سمجھ بھائیوں تمہیں نگر اسی حضرت سلیمان
 خدمت اندر باپ دی ہو یا عرض گزار
 حکم دتا داؤد نے کہو فرزند عزیز
 تاں حضرت سلیمان نے کہا چیزاں تھے
 کھول دھا صندوق جاں نکلتے تھوٹوک
 تاں حضرت سلیمان نول کہا جبرائیل
 جنتی ایہہ انگشتی بھیجی رب حمان
 بیشک سارے جاگ اہو جاسی اوہ شاہ
 دیو پریاں انسان بھی ہوون تا بعد ار
 در جا او پر انگشتی کرسی جدوں نگاہ
 بھلا برا مخلوق واسلمہ کرسی سب
 چابک دی تعریف پھر اوستی جبرائیل
 ہو سی جسدے تھو وچہ چابک ایتہ بچھان
 جیکر اسدے حکم تھیں باغی ہوو کا
 مارن والے شخص دی اوسنوں لوڑنگو
 استھیں بعد اس خطنوں جبرائیل نکال
 پترال کولوں چھہ کے بنوں دیہو جواب
 فرزند اں ول دیکھ کے کیتا نبی خطاب
 چپ رہے فرزند سب کسے دسیا مول
 پنج مسے اس خطا وچہ نکھے رب حمان
 ایہہ پنج گوہر رب نے عالی قیمت دار

سمجھناں نول سدائیکے کہندا قدر بلند
 جو دے اوہ ہووسی میرے بعد نبی
 سنکر سوچیں پے گے سارے اہل شعور
 آخر پھر سلیمان نے کہا اے کتاب
 اندر قصص الانبیا لکھیا ہویں بیان
 حکم کرو تاں صاحبادتے تا بعد ار
 ہیکلی اس صندوق وچہ پیری کھیری چیز
 چابک خطا انگشتی ایہہ کچھ اسوچہ ہے
 ہوئے تعجب دیکھ کے چہ پری حاضر لوک
 ایہہ تن تینوں معجزے بخشے رب جلیل
 رکھ سی اسی نول تھو وچہ جو کوئی انسان
 وحش طیور بھی اوسدے تابع کرے الہ
 نالے اوسدی داؤد بھی ہو سی فرماندا
 کل دنیا دے حال تھیں ہو جاسی آگاہ
 اس انگوٹھی وچہ ایہہ حکمت پانی رب
 دوزخ تھیں ایہہ بھیجا چابک رب جلیل
 کوئی نہ ہرگز اوستھیں ہو سی بفرمان
 آپے چابک اوسنوں کرسی مار فنا
 آپے لگ سی دھڑکے جنوں لگنا ہو
 پیش نبی داؤد دے کیتا ایہہ سوال
 کی کچھ ہے اس خطا وچہ لکھیا رب ہاب
 اس خطا مضمون جو دسو کھول کتاب
 بولیا پھر سلیمان جو سن توں یا مقبول
 شرم محنت عقل بھی طاقت تے ایمان
 بخش کیتے انسان نول خالق بخشیدار

پنجے دشمن انہاں دے اوہ بھی دیاں سنا
 اول دشمن شرم دا کرنا جان سوال
 خاص محبت رب دی دوجا گوہر جان
 دونویں جمع نہون ایہہ ہرگز کسے اصول
 تریجا دشمن عقل دا غصہ سمجھ ضرور
 چوتھا دشمن خوف ہر طاقت کارن کجھ
 پنجواں گوہر قیمتی ہیکجا نور ایمان
 جو کوئی ناں خدا میدے شرک کری جہول
 شرک ایمان نہ ہک جاہر گز کرن رام
 ہر اک اوگہنار نول بخشے انت خدا
 سنوں حقیقت جدوں ایہہ مسلمان بیان
 پچھیا پھیرا یہ پنج جو گوہرین تمام
 کہیا پھر سلیمان نے حب اتے ایمان
 سر و چہرہ نہدا عقل ہی ایہو اسی جا
 ہڈیاں وچہ ہر بشر دی ہووے طاقت نور
 جاں حضرت سلیمان ایہہ کیتے حل سوال
 اوس وقت انگشتی دتی اوہ پہنا
 دونویں چیزاں اسنوں بخش نبی داود
 اپنی ہتھیں تخت تے دتا جلد ہسا
 بیٹھا اوپر تخت دے جاں حضرت سلیمان
 جاں پھر گوشے بیٹھیاں گندے برس بنجاہ
 ویکھ نبی داود نے پچھیا ایہہ فرما
 کہیا ملک الموت ہے ہاں عزرائیل
 تان پھر حضرت اکھیا پھیر ذرہ توں یار
 کہیا عزرائیل نے سنتوں یا مقبول

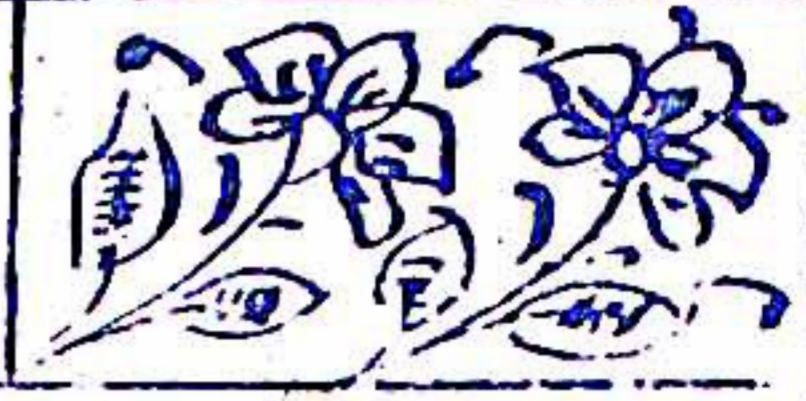
جے اوہ آون انہاں دی مول نہ رہندی جا
 جیکر کرے سوال کو شرم نہ رہندا مال
 دنیا دی حب اوسدی دشمن خاں پیمان
 ہک محبت کرے جو دوجی رے مول
 جس دم غصہ آوے اندا عقل ہووے سب دور
 ڈر جاوے جو کسے ہتھیں نور نہ رہندا کجھ
 دشمن اسدا شرک ہر سمجھو ناں ایمان
 اوسکے کول ایمان نہ ضرور رہندا اول
 جان اتے انہی چیزوں رہن نہ اک مقام
 مشرک نول بن دوزخوں ہووے کوئی جا
 پیش نبی داود دے کرتے سلیمان
 ہر گوہر دا بدن وچہ ہیکجا کون مقام
 دوہاں دا وچہ دل دے ہیکجا ہک مکان
 اکھیں وچہ انسان دے رہندا شرم جیا
 ایہو پنج مقام ہیں جسکے نہ کوئی کہور
 مس حضرت داود نول ہوئی خوشی کمال
 نالے چابک مہچو وچہ دتا اوہ پکڑا
 نرت خلیفہ اپنا کیتا ہون خوش نمود
 آپ کنارہ پھر کے گوشے بیٹھا جا
 یک سوویہہ داود دی آہی عمر پیمان
 آیا ملک الموت پھر بدن عالی جاہ
 کون کوئی توں کس طرح آویں ہیں اسجا
 جان تساوی نین نول بھیاریت جلیل
 دزر کعات نماز میں جلدی اواں گزار
 اتنا ٹھیران واسطے بیوں حکم نہ مول

ایہہ گل آکھ داؤد دی قبض کیتی اوس جان
 اللہ آکھیا فاتح خیر الاء
 اگے ہن سلیمان دا آکھ سناواں حال

کفن دفن سب باپ اکتا شاہ سلیمان
 وچہ ہشتماں پہنچیا روح مبارک جا
 جیونکر رب نے اوسنوں بخشیا جاہ جلال

قصہ حضرت سلیمان علیہ السلام

بنی نبی داؤد دا سنی حضرت سلیمان
 پنج دیہاں داؤد دے سہین حرم تمام
 پہاڑوں اوریا نال سی اسیا پویا ویاہ
 اوریا واسب ذکر میں اگے تفصیل
 حسنوں اوسدے پڑہن داشوق ہوو لسیا
 بطشاناں نکاح جاں کیتا نبی داؤد
 جاں حضرت سلیمان نوں تخت بہا یا پاپ
 و وارث سلیمان داؤد کہیا رب رحمان
 ورثہ ڈھہیا نبوتوں ہو یا خاص نبی
 کل خلقت سلیمان دی ہوئی تابع کدا
 مصر بولی تھیں و سنوں واقف کیتا رب
 بہ نعمت موجود سی رہندی وچہ حضور
 تابع اوسدے حکم دی کیتی رب ہوا
 جس قسم دی بات کو کردا وچہ جہان
 جس جاگہ سلیمان دا ذکر کرے جے کا
 جے کجھ مال زمین وچہ ہووے نیرے دو
 دیواں تائیں بھیج کے لوی کڈھا اوہ مال
 جتھے موتی ہووندے وچہ شکی دیا
 تخت سلیمان جدوں سی اوڈ دا وچہ ہوا
 سبھی طرفے آدمی نو جاں رہن کھلاو

بنی نبی بطشاناں دی ہوسی مان پیمان
 پچھوں کیتی عقد ایہہ جدا بطشانا نام
 ہو یا جدوں شہید اوہ کیتی نبی نکاح
 یوسف دی گلزار وچہ لکھیا کر تکمیل
 و تھے قصص الحسین یوسف دی گلزار
 اوس وچوں سلیمان ایہہ جہیاں پاک وجود
 وچہ عبادت جائیکے گوشے بیٹھا آپ
 وارث نبی داؤد وا ہو گیا سلیمان
 نالے ہو یا بادشاہ طیا ملک سبھی
 آدم جن پرند بھی ہوئے لکھنا نزار
 جو کوئی بولے جانور معلوم کر دے سب
 کوئی چیز جہان دی کدی نہوے دور
 جنتوں کر دے امر اوہ لیندی تخت اٹھا
 تر ت ہوا سلیمان نوں خبر پہنچا و آن
 اوسے ویلے آئیے دیندی داؤد سنا
 اوہ بھی آسلیمان نوں دیوے دس ضرور
 اپنے بیت المال وچہ جمع کرے فی الحال
 اوہ بھی دے سے آن اوہ لیندی تر ت کڈھا
 سبھ پرندے اوستے سایہ کر دے آ
 کھتے پریاں ہونڈیاں تپتے ہونڈے دیو

گر دیگر دے تخت دے چلن حلقہ مار
جن انسان پرند بھی لشکر اوسد سب

ہو پرندے جانور ہوں کئی ہزار
جو نکر و چہ قرآن دے کہیا خالق رب

وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ
ترجمہ اور اٹھے کئے گئے واسطے سلیمان کے لشکر جنوں سے اور ان انوں سے اور جانوروں سے
پس وہ مثل پیش کھڑے کئے جاتے ہیں

تخت سلیمان اتنا چوڑا ہے کسی جہاں
شکر فوجاں اوستے جانڈیاں سجھ سما
ہک ہینہ بندہ سی شاہوں میں کچھان
اوسے دن وچہ جائیکے واپس اوسے پھیر
ہولے دے انعام تھیں سنتوں یا غریز
بھانڈے برتن اوستھیں بند بہت آسان
پھر گالن دی اوسنوں حاجت رہنے کو
سچے دے وچہ ڈھال کے جلدی لین بنا
جس وچہ کھانا فوج دا پک وچہ یکبار
سارا شکر اوستھیں رچکے لیندا کھا
کرن تمامی کم اوہ خدمت سجھ اٹھان
ڈر دے اوہ سلیمان تھیں دکھ نہ کسے پوجان
جن فلانا کسے نون ویندا دکھ ضرور
اوسے ویلے اوسنوں قید کریندا چا
یا پھر جاڑ زمین وچہ اوسنوں کروا کسیر
جھڑے اپنے وقت وچہ قید کیتے سلیمان
کم عمارت ٹوبیاں کروے سن شیطان
اتنا بڑا مکان ہک نبی کیتا معجز
سوہنا باجھ حساب تھیں کی میں کرا بیان
نال زمر و جڑے سن بی یا قوت کثیر

انسیا وچہ تھہرے راوی کر بیان
جان اوہ سدے حکم تھیں چلدا وچہ ہوا
اتنا تیز ہوا وچہ چل واسی اوہ جان
اوسنوں وچہ ہوا دے اتنی لگدی دیر
بھی حضرت سلیمان نون ہو رہی ہک چیز
نانے وارٹ بخشا چشمہ ہک وان
اوس چشمے تھیں نکلا پانی تانا ہوا
جس بھانڈے دی انہانوں پوسے ضرورت کا
اتنی وڈی دیگا اوہ ہک ہک کرن تیا
کہو دیگ پکائیکے جڈں اتارن چا
تاج کیتے رب نے دیوانے شیطان
جھاں نون بھی رب نے کیتا وچہ فرمان
سنے کدی سلیمان جے اس گل دانڈ کور
دیواں تباہیں آکھ کے لیندا اوہ پکڑا
یا دریا وچہ اوسنوں سٹے مار زنجیر
ہن تک بعضے دیوہیں اوسد بند دیوان
خبر قرآن کریم وچہ پیش نبی سلیمان
اندر قصص الانبیاء لکھیا ایہ مذکور
چھتی کوہاں وچہ اوہ چوڑا لٹاں جان
سونے چاندی کنوں اوہ ہو یا سبہ تعمیر

ست سوا سوچہ ہورسی کیتا محل بنا
تن سو حرمیاں واسطے کیتا محل تیار
اتنی توت نبی نون کیتی رب عطا
ست سواوس کینرکاں تن سو حرم کمال
ہک جاگہ دربار دی اندراوس مکان
باراں کولیاں تیکسی لمی چوڑی اوہ
سب ماتھی دے دندھنیں بنیاں اوہ تمام
ہور زمرہ خالصوں نالے مروارید
رکھ عجائب قسم و چاندی تختیں بنوا
نال رکھاندے لکڑے سو بند سب ڈال
لعل اتے یا توت تھیں خوشے جمیوں انگور
اوپر صھر شاخ دے طوطے مور بنا
عنبر تے کستوریوں پیٹ کیتے بھر پور
تخت وچھایا اپنا اندراوس دربار
اوپر انہاں کرکیاں بہن وزیر تمام
سجے کھتے تخت دے دتے شہر کھلار
نالے دو یا توت تھیں کیتے کھڑے ستون
کرن روایت دیو جو ہیکس خدمتگار
شیر کبوتر ہور جو طوطے مور چکور
تخت مرصع ہور جو بڑے بڑے اسباب
جدوں سلیمان تخت دے قدم کماوے آ
پنکھی کھنڈھ کھلار کے سرتے جان کھلو
اوہ دو شیر بناوٹی پیش نبی سلیمان
جوڑا ہور کبوتر اں جو سی ہویا تیار
نبی سلیمان تخت تے بیٹھ پڑہن تورات

جنہاں وچہ کینرکاں سہندیاں جدا جدا
ہک ہک بی بی جنہاں وچہ ہندی نیو کا
وچہ خلاصے ذکر جیوں آبادیاں سنا
کرے جماع ہر رات نون جا کر سہنہ نال
کیتی نبی تیارسی وکھری عالی شان
اوسوچہ جاگہ تخت دی ہور نبی تن کوہ
لعل فیروزے قیمتی اوسوچہ جڑے تمام
سونے اتاں گرد سب لایاں قابل دید
چاروں طرف مکان دے دی نبی لوا
پتھر سبز زردوں لٹکن ڈالاں نال
پتھراں وچوں چمک دے دس باو ستور
لولو تے مرجان تختیں دتے سب بہا
بولن حکمت نال جاں خوشبو جاوے دور
سجے کھتے چاندیوں کرسی دھری ہزار
پتھلے پاس کھلو وند پریاں دیو غلام
خاص زمرہ کنوں اوہ دونوں ہو تیار
عجب کبوتر انہاں تے بیٹھے دو ہوزون
طلسم تختیں ہر چیز ایہہ کیتی انہاں تیار
بولن چلن انہاں سب طلسم دے زور
دیواں دی سب مدد ایہہ لکھیا وچہ کتاب
تھھر تھھر کیتے تخت بھی جاندا ہیبت کھا
عنبر تے کستوریوں دُور وچے خوشبو
سیس جھبکا کے کھڑے اوہ ہردم وچہ فرمان
اوپر ستوناں لاوند بازی وار ووار
پڑھدے کدی زبور بھی سندی مخلوقات

سب دی بولی سمجھ دے سن حضرت سلیمان
اندر اوس مکان دے عابد رہندے جو
بدلاں تائیں حکم جاں کرے نبی سلیمان
لنگر خانے وچہ جو ہوندا خرچ طعام
جیکر کسے روز واکرے نیک حساب
مرغ جو اندر فوج دے کرے روز کتاب
صرف انہاندے پراں دا بنداست سو بھلا
اتنی وافر ہوندیاں ہر نعمت موجود
اپنے کارن نت پاک کرے زنبیل تیار
جتنی قیمت اوسدی کوئی دیندا چا
اپنی ہتھیں پیس کے روٹی کرے تیا
اوتھے روزیدار جو ہون ہور خریب
کدی اکلیاں اوس نہ روٹی کھاوی مہل
جسد م کھانا کھائیکے فارغ ہوندا سا
یار میرے اوپر جو تدمہ کیتے حسان
در ویشاں د وچہ میں ہاں درویش کنگال
نبیاں وچہ ہک نبی ہاں تیری طرفوں میں
ہو دے کدی زبان بے میرا ہر یک ال
عاجز او گنہار ہاں بندہ پر تقصیر
ایہو نبی سلیمان دار ہیاسا در تو

دنیا دی مخلوق جو سب تے حکم جان
وچہ عبادت رب دی شاغل رہندے اوسو
پانی اوہ ہر سائیکے سب دیگاں بھیر جان
ہو دے نہیں حساب اوہ کی میں کلام
ہوندا خرچ تھرا من لکھیا وچہ کتاب
وقت فرج جو انہاں تھیں اوترن کھنڈ خراب
اگے گوشت ماس واکر لو آپ شما
آپ نہ ہرگز اوستھیں کھاندا پاک وجود
اوسنوں ہتھ وچہ پکڑ کے ویکھے وچہ بازا
اوستھیں دانے جو اندے مل خریدے آ
جاوے ویلے شام دے کجے طرف سدھا
نال انہاندے آل کے کھاندا نیک نصیب
ایویں کرے ہمیش اوہ اللہ دا مقبول
نال فقیراں آل کے کردا ایہہ دعا
شکر انہاندا مجھ تھیں ہوندا نہیں بیان
بادشاہاں وچہ بادشاہ شکر تیرا ہر حال
بجک میرے حال تے فضل کما دے میں
تاں بھی ادا نہ ہوندا تیرا شکر کمال
توں ہاں بخشیں مالکا تیرا رحم کثیر
لوکاں دیو نعمتاں آپ پکاوے جو

ضیافت کردن نبی سلیمان علیہ السلام ہر اے ہر مخلوقات

کرے روایت وہب جو حضرت اوصحاب
جدوں سلیمان ہو گیا سارے جاگ وانشا
یار ب وچہ جہان دے جتنی مخلوقات

رحمت رب دی انہاں تے ہوو با بھ حسنا
پاک دن اوسنے عرض ایہہ کیتی وچہ درگا
جل قفل اوستان وچہ جتنی موجودات

صاحب روح ہر چیز جو پیدا کیتی تیں
حکم ہو یا میں سمجھ دا رازق جل جلال
کل خلقت نوں پالنا ہے ایہہ میرا کم
خلقت میری بہت ہے باجھ حساب شمار
عرض کیتی سلیمان نے یارب پاک خدا
بینوں بھی تدد بہت کج نعمت کیتی وان
ہو یا حکم جناب تھیں دعوت و رنج پکا
یارب اجتنا کراں میں سمجھ تیار طعام
ایہہ بھی وچہ درگاہ دے ہوئی دعا قبول
تاں حضرت سلیمان نے دیواں نوں فرما
ست کو ہاں میدان اوہ سی دریا کنار
اندر اوس میدان دے جمع ہوئے اسباب
ست لکھ دیکھاں دیواں نے کیتیاں تہ تیا
نالے وڈے لگن جو وانگ تالاباں جان

ہک دن کل مخلوق دی کراں ضیانت میں
روزی ہر ہک چیز نوں دیواں میں ہر حال
توں ہک عاجز بشر ہیں مار نہ اتنا دم
تیں تھیں کھانا سبھدا ہو سی نہیں تیار
بے شک تیری خلق واحد حساب نکا
ہے ایہہ میری آرزو چوں تیرا فرمان
تاں اوس دم سلیمان نے کیتی ایہہ دعا
باسی ہو وے مول نہ تازہ رہے دم
تازہ رہی چیز سب کج نہ وگڑے مول
بڑا وسیع میدان ہک صاف کرایا جا
جھاڑ و دیکر دیواں نے کیتا صاف ہنجا
کھاون پیون واسطے باجھ شمار حساب
چوڑی ہک ہک دیگ سی سترگزاں شمار
جیونکر خبر خدائے نے دتی وچہ قرآن

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحَارِبٍ وَتَمَاثِيلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَ
قُدُورٍ رَّاسِيَتٍ ۝ ۲۲ ۝ الرَّسْمُ

جو چاہے سلیمان اوہ کر دے دیو تیار
لگن تالاباں وانگ سن دیکھاں ایدیاں جان
وچہ جامع تارنج دے راوی کرے بیان
چوڑی ہر ہک دیگ اوہ آہی گزاں ہنرا
گائیں فوج کرایاں باویہ جان ہزار
اندر اٹھ ہینیاں جمع ہو یا سامان
وانگ پہاڑاں نعمتاں نظری آن کل
ہو یا پک تیار جاں گوناگون طعام
کھڑا کرایا اپنا تخت جو وچہ ہوا

دیکھاں لگن تے مورتاں ہور قلعے ہتھیار
چایاں مول نہ جانیاں رہندیاں اکس مکان
دو ہزار تے ست سو آہی دیگ کچھان
لگن تالاباں وانگ سن چوڑے باجھ شمار
بانی چیزاں ہور جو ناہیں انت شمار
رنگارنگ طعام تھیں بصر یا سبھہ مینان
کھانے ہر ہک قسم دیواں کیتے دل
حکم سنایا واؤ نوں کہ دی خلق تمام
تاں جو اویھے اوسنوں ساری خلقت آ

پچھلی ہک دریا تھیں پہلے ظاہر ہو
 لگی مینوں بھکھہ ہے یا محبوب خدا
 حضرت نے فرمایا کرتوں ذرا آرام
 مچھی کہندی مجھ نوں لگی بھکھہ کمال
 ناں پھر حضرت اوسنوں دتا حکم سنا
 جتنا اوس میدان وچہ سی موبو طعام
 بھونگا ہک نہ چھوڑیا جے نہ رچی مول
 دٹھا جاں سلیمان نے صاف پیا میدان
 کھانا ساری خلق دارکھیا اسان پکا
 اتنا تیرے پیٹ وچہ ہو یا غرق طعام
 مچھی کہیا اے میں لقمہ ہک لیا
 اتنے لقمے ہور دو جبیکر دیوں آن
 نت مینوں رب دیوندا ایڈو لقمے ترے
 جبیکر ایسے طور تھہ کرنا سی سیراب
 ایہہ گل سن سلیمان نے کہیا تائب ہو
 میرا سارے جاگ دا تو ہاں رزق سناں
 میرے کولوں ہو گیا یارب ایہہ قصور
 کرن روایت جس دن سی دعوت سلیمان
 جس مچھی دے کتہ تے طبق زمین دسب
 طبق زمین دے رب نے رکھے اوپر ہوا
 بعض روایت اس طرح لکھیا ہوند کور
 اکثر دا ایہہ قول ہے وچہ قصص الانبیا
 کھا داسب طعام اوس کسے لقمے نال
 جانی مطلب ایہو لگی گیا جو طماہر ہو
 جبیکر رب نہووندا سب دا پالنے ہار

پیش نبی سلیمان دے کردی عرض کھلو
 سب تھیں اول مجھ نوں کھانا لکھو کھوا
 آون دے میدان وچہ جو مخلوق تمام
 کرنا اتنی دیر تک مینوں صبر محال
 جتنی مینوں طلب ہے اول لے توں کھا
 کھو لقمہ اوسنے کیتا اوہ لقمہ تمام
 آکھے مینوں ہور کچھ بخشو یا مستبول
 نال تعجب اوسنوں کہندا ہو حیران
 ہی لقمے نال تھہ سارا چھڈ یا کھا
 اے نہ مینوں بھکھہ تھیں آیا کچھ آرام
 کسے لقمے نال توں ہو حیران گیا
 ناں میرے ہک روز دی ہوئی گزراں
 روزی دینی اوس بن کسنوں طاقت ہے
 کیوں پھر لوک سدائیکے کیتے مفت خراب
 تیرے باجھوں مالکا ہور نہ رازق کو
 دو جا کرے کلام جو سوا حق نادان
 بخش معافی مجھ نوں تیرا نام غفور
 اوس دن بھکھار ہیاسی ہر کوئی وچہ جان
 اوس مچھی نوں اوس دن بھجیا ہیسی رب
 مچھی آس سلیمان دا کھانا تھی ٹسکا
 کسی مچھیاں دریا تھیں بھجیاں ب غفور
 آیا سی ہک جانور نکل کنوں دریا
 معام ہوئی خلق نوں قدرت تے جانال
 اللہ باجھوں کسی نوں نہیں رجاندا کو
 کون پلیر فقیر دی دم دم لیندا سا

ذکر شاہ موان شاہ مندود و حضرت سلیمان علیہ السلام

دو چہ خلاصے ہو رہے تھے عجب بیان
 کر سکیاں اوپر ساہنے ہک ہزار وزیر
 روادو وزیر جو آصف اسدا نام
 گرد گردے تخت کے پیریاں دیو غلام
 سردے اوپر پرندیاں سایہ کیتا آ
 پڑھتے بیجاں بدی پالی کرن بیان
 دنیا وچہ نہ کسے دا ایسا جاہ جلال
 حکم ہو یا درگاہ تھیں ملکوں بیان
 شاہ ہی ہفت اقلیم دی اوسنوں کو نصیب
 اتنی عزت ہوندیاں کبر نہ کر دا مول
 جیکر ذرہ فخر اوہ کر دا کبر غرور
 کھٹے جائزے اوستھیں کل حکومت باج
 سن حضرت سلیمان نے آندا شکر بجا
 اوڈ دا اوڈ دا تخت جاں آیا اوس مکان
 آدم تھیں نہ اوسجا نظری آوے کو
 ہک کیڑی سی بادشاہ رعیت سن سب
 اندر سبھناں کیڑیاں سیسی اوہ سردار
 اوس کیڑی نے دیکھیا جاں حضرت سلیمان
 جیونکر وچہ قرآن دے دتی خبر خدا

اٹو یا لکدن واؤ کے تخت نبی سلیمان
 خدمت وچہ سلیمان دے بیٹھے با تدبیر
 اوہ بھی بیٹھا ساہنے ہو رہا سب تمام
 نال ادب دے کھڑے سن بھگتے تھ تمام
 ہک آواز فرشتیاں سنیا نبی خدا
 یارب تدھ سلیمان نول دتا ایسا شان
 جیسا تدھ سلیمان نول دتا رحمت نال
 لائق اسے شان دے سی حضرت سلیمان
 نالے ملی پیڑی بنیاں خاص حبیب
 تاہیں اوسنوں اپنا کیتا میں مقبول
 اوڈ دا تخت زمین تے سٹ کر بند چود
 ایسر بندہ اساندا ہے اوہ نیک مزاج
 سجدے اندر جائیکے کر دا حمد ثنا
 رہندے کیڑے کیڑیاں اندر جس میدان
 کیڑیاں دا ایہ ملک ہے ایویں محکم ہو
 شاہ مندود اس نام سا بعض کہن شاہ امور
 منن اوسرا حکم سب رہندے تابعدا
 رعیت اپنی سد کے کیتا ایہ فرمان
 آیت سورت نمل دی تینوں دیاں سنا

حَتَّىٰ إِذَا تَوَلَّوْا وَاذِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَ عَمَّا كُنْتُمْ لَا يَخْطِبُكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ - سورہ نمل

یہ تہاں جسوقت جو فوج سنو سلیمان
 ہک کیڑی نے آکھیا کیڑیاں سبہ بلا

کیڑیاں دے میدان چلکر پہنچے ان
 آپواپنے گھراں وچہ داخل ہوؤ جا

مت شکر سلیمان دا جاوے تےساں تیار
 کیری وی سن بات ایہہ سن بیاسلیمان
 پکڑ شتابی اوسنوں تلی اوپر ٹکا
 کیوں تہہ اپنی فوج نول کیتا ایہہ فرما
 کیا میرا تہہ دیکھیا ایسا جور جفا
 کہیا اوس شاہ مورے سنتوں یا مقبول
 ایسپر میں اسواسطے کہیا اونہاں بلا
 ہر یک شاہ دیواسطے ہے ایہ فرض ضرور
 اپنی رعیت فوج دا جسوں نہیں خیال
 جو کوئی رعیت اپنی رضی رکھے شاہ
 ایہہ گل سن شاہ مورے تھیں کہن لگا سلیمان
 جیوں توں راج سنبھالیا لشکر اپنے نول
 عرض کیتی شاہ مورے ایوں کراں مدام
 جے ہوون عنناک اوہ میں بھی ہوواں نال
 اسے کارن رے کیتا میںوں شاہ
 جے مر جاوے اونہاں دا گھر تھیں باہر کا
 اننا اپنی فوج دا میںوں فکر دھیان
 دس کھاں اے شاہ مور توں میںوں ایحوال
 کہیا اوس نقیب ہیں میرے چہل ہزار
 پھر پچھیا شاہ مور تھیں بیغیب سلیمان
 کہن لگے شاہ مور اوہ سن میرے سترج
 کیوں جو تیرا تخت ہے اوڈ دا وچہ ہوا
 دشمن ول آساں توں پہنچیں رنج شتاب
 جیکر ایسی مجھ نول بنے ہم آ کو
 تو کوئی چنگے کم تے جاندا اوکھ اٹھا

بے خبری وچہ آئی کے اندر اوس اجاڑ
 نالے دل وچہ اپنے بہت ہو یا حیران
 پچھیا اوس شاہ مور تھیں میںوں بیج بتا
 وڑ جاوے وچہ گھر اندے آوندا ہی سلیمان
 وڑ کے جسدے خوف تھیں اہ گل اکھی جا
 مہر گز تیرا طمک میں کوئی نہ ڈھٹا مول
 مٹاں اچانک مران اوہ پیراں تے آ
 خطرے والی جگہ تھیں لشکر رکھے دور
 ہوندا اوپر اوسدے ردا قہر و بال
 رضی رہندا اوستے خالق پاک الہ
 دس کھاں اے شاہ مور توں میںوں بیج بتا
 ایوں شفقت اونہاں تے کردی ہرنت توں
 نال انہاں دی خوشی دے میری خوشی مدام
 ہے عنخواری انہاں دی فرض میجھے ہر حال
 دکھ سکھ ویلے انہاں دے ہوواں میں ہمراہ
 چک اوسنوں گھر اوسدے دیواں میں پہنچا
 تاں پھر اوس شاہ مور تھیں پچھیا شاہ سلیمان
 کتنی ہر دم فوج ہے رہندی تیر نبال
 ہر ہر نال نقیب دے اتنے ہور شمار
 تیرے میرے راج تھیں اچا کسدا نشان
 تیرے نالوں مجھ واسے گا چنگا راج
 جیکر میںوں جنگ دا بیجھے حکم خدا
 اسدا پیش خدا پدے تھوڑا ملے تو اب
 پیر پیادہ چل کے جاواں اوکھی ہو
 اجہر زیادہ اوسنوں کردار ب عطا

دو جا تیرا تخت ہے واؤ دا محتاج
تینوں تخت اٹھا وندا اوس اوٹھا وے واؤ
کہیا پھر سلیمان نے سُن اوسدی تقریر
عرض کیتی شاہ مورے تو ہاں نہی دانا
جیکر ہووے حکم تاں پچھاں چن سوال
تاں پھر اوس شاہ مورے کہیا مقابل ہو

توں محلج ہیں تخت دا ایہہ کی تیرا راج
ایہہ کتنی تکلیف کر و خیر سال ذرا
کس نے تینوں بات ایہہ دسی پر تاثیر
ساتوں بھی کجھ رب نے کیتا عقل عطا
حضرت کہیا پچھ توں بہت خوشی دنیال
تساں جو اگے رب دیکھتی ایہہ آرزو

قال رب اغفر لی وھب لی ملکاً لا ینبغی لاحد من بعد انک انت الوھاب

یعنی بخشش منگ کے کیتی ایہو دعا
جیہڑی لائق کسے دے میں تھیں بعد نہو
کیڑی کہیا تساں جو کیتا ایہہ سوال
پچھیاں دے واسطے ایہہ گل نہیں روا
جسنوں چلے کرے اوہ وچہ زبند شاہ
نہیں سی لائق تانوں ایہہ گل مقبول
سن حضرت اسبات تھیں ہوئے کجھ خفا
دوستو تینوں ہو رہا مسئلہ تینوں شباب
کی اُس دے وچہ بھیدے دوستو کرا ظہار
حضرت کہیا مجھ نوں معلم نہ ایہہ حال
تاں پھر اوس شاہ مورے کہیا حال بیان
تاں جو معلم تده نوں ہووے دنیا کل
کیوں جو اگے وچہ ہوساری حکمت جان
ہک تھوے دنیال تده لیا جہان نوا
اوستھیں پچھے دوسرا کیتا اوس سوال
حضرت کہیا دس توں تینوں خبر نول
یہو اشارا اوسوچہ رکھیا پاک خدا
ایہہ گل سُن سلیمان پھر روئے باجھ شمار

یا رب ایسی سلطنت میںوں کریں عطا
میرے ورگا دوسرا شاہ نہوے کو
اسدے وچوں حسد دی اوسے بو کمال
کیوں جو سارے ملک دالاک آپ خدا
جسنوں چاہے نہ کرے کی اوسنوں پروا
میرے جیہا بادشاہ کوئی نہوے موئل
عرض کیتی شاہ مورے کا ور کر و نہ کا
مندری جیہڑی تساں تھیں پٹی اب باب
کس کارن اوہ تساں تھیں پٹی رب غفار
جیکر ہیں توں جاندی دس شتابی نال
ایہ مندری اوس واسطے تینوں ہوئی دان
اونے تے نا پچھیرے اے اک تھوے رامل
اسدی خوبی نال توں بنیا شاہ جہان
مکرم ہو یا موئل ایہہ دنیا چیر نہ کا
کیوں ایتری و اتان بع کیتی رب جلال
کہیا پھر شاہ مورے سننوں پانقبول
مکرم کر سیں قبر وچہ دنیا مثل ہوا
بیشیک کہیا سچ توں اے کیڑی سردا

ترتیبی واری پھیراوس کیتی ایہہ کلیام
 سنکر کہیا نبی نے ایہہ بھی تو ہاں بنا
 کہیا پھر شاہ مور نے معنی ایہہ سلیمان
 اس حیاتی اوپر نامہ گز کریں و سہ
 کہیا نبی سلیمان نے ہیں توں بڑی دانا
 ایہہ گل سنکر نبی دی عرض کیتی شاہ مور
 ملی نبوت تدرہ نوں نالے ہو یوں شاہ
 ظلم نہ کرنا کسے تے کرنا عدل مدام
 مہر ظالم ادرے ظالم تھیں دے مظلوماں دا
 دیکھاں اک ضعیف ناں کیری میں مسکین
 پھر بھی رعیت اپنی شاد رکھاں مہر حال
 جے کوئی میری فوج وچہ ہو جاو بہار
 سنے پیا سلیمان ایہہ اسی قال مقال
 آخر او تھوں کوچ جاں کرن لگے سلیمان
 کھانا کھا کر جاو ناں یا حضرت مقبول
 نال اساڈے فوج ہے کئی کروڑ ہزار
 کیری کہیا سب دار ازق ہیگا رب
 رب داوتا بہت کجھ گھر میرے موجود
 بیٹھ گیا سلیمان جاں کھانا لیا منگا
 حضرت اوسنوں دیکھ کے کہیا تعجب ہو
 عرض کیتی شاہ مور نے شروع کرو کھان سب
 کھاو ن لگ پئے اوسنوں جتنے لوگ تمام
 سارا شکر جکے اوسنوں بیٹھا چھوڑ
 واہ واہ تیریاں قدرتیاں واہ توں پانہا
 اوسن کھانا جگ اگنی چھٹی ہک کھا

کیا معنی سلیمان دے جو ہے تیرا نام
 کیا کجھ معنی اسدے بیوں خبر نکا
 دنیا فانی وچہ ہے جھٹ پل دی گذران
 نیڑے ویلا موت دا آخر سب فنا
 نیک نصیحت ہو بھی بیوں کجھ سنا
 بیوں رب نے بادشاہ کیتا صاحب زور
 سارے جگ تے حکم ہے تیرا عالیجاہ
 ملک رعیت اپنی رضی رکھ مت کام
 شاد رکھیں جے خالق نوں رب کھسی شاد
 میرے جہا ضعیف کو ہور نہ وچہ زمین
 لواں انہا ندی خبر میں ہرون کوش نال
 پچھاں جچر تیک نا آوے نہیں قرار
 سن سن سب نصیحتاں بہت ہیا نونخال
 عرض کیتی شاہ مور نے اے نہوروان
 حضرت کہیا کجھ نہ کرو ترو دمول
 اتنا کھانا تساں تھیں مشکل ہوگ تیار
 اتنے ہوون ہور جے کھا کر جاو ن سب
 حاضر کراں لیا ٹیکے بیٹھو ہون خوشنود
 مٹری دی ہک ٹنگ سی اگے رکھی آ
 ایہہ ٹنگ میری فوج نوں کیونکر پوسی ہو
 اسے ہک ٹنگ وچہ برکت پائی رب
 ودھ رہی اوہ ٹنگ ہی قدرت رب علام
 نبی سلیمان دیکھ کے بولے حمد کروڑا
 بہتے نوں چاکھٹ کریں کھوڑ نوں بسیار
 ان کٹری دی ران تھیں دتی فوج رجا

حکمت قدرت تدو دی آورے نہ ہتھ و ت
آخر رخصت ہوئی کے اوٹھوں ہوئے روان
اگوں ہن بلقیس دادیواں ذکر سنا

عقل فکر دی پہنچ نہ ہیں توں عالی ذات
وچہ ہوا دے اڈ پیا تخت نبی سلیمان
جیوں کر صد صد آندیاں خبراں شہر سبا

قصہ ہدیہ و بلقیس شاہزادی

کرن روایت ہک دن تخت نبی سلیمان
دیو پری سب آدمی حاضر وچہ حضور
سب پنکھی سلیمان دے ہسین تا بعد ار
ڈٹھ طرف پھیرواں جدوں نبی مقبول
کہیا حضرت مجھے توں ہدیہ نظر نہ آ
کتیا حکم عقاب نوں اوسنوں ڈھونڈ شتاب
آندا ڈھونڈ عقاب نے جلدی ہدیہ نوں
کہندا ہک خوش خبر میں آندی یا مقبول
حضرت کہیا خبر اوہ مینوں جلد سنا
بھیجی سی ہک باغ وچہ اوٹھے ہدیہ ہور
آیوں کھیڑے شہر تھیں تواج ایس مکان
نالے حالت تساندی کیتی سب اظہار
پچھیا میں پھر او تھیں دس توں اپنی بات
کہیا میں شہر دا مینوں نام سنا
پچھیا میں اس شہر دا کون کوئی ہے شاہ
اوسد ہتھ اس ملک دا تخت حکومت راج
تاج اوس سردار ہیں باراں جان ہنرا
چل تینوں بلقیس میں لے آواں دکھلا
میں پھر کہیا اوسنوں مت ہو جاو دیر
تنگے پیچھے کسے نوں پائی ہو درکار

اودا وچہ ہوا دے جاندا کسے مکان
سایہ کیتا پنکھیاں سر تے بادستو
جو کچھ دیکھن کسے جا آکر دے اظہار
ہدیہ اندر انہاں دے نظر نہ آیا مومل
یا اوہ سا تھیں کسے جا غائب ہو گیا
لے آوے کوئی خبر اوہ نہیں تاں کراں غائب
حضرت پچھیا ہدیہ ہار کھتے رہیوں توں
جہیڑی اگے تساندوں مسلم نہیں سی مول
کہندا میں راج گیا ساں اندر شہر سبا
مینوں اوسنے دیکھ کے پچھیا ایہ فی الفور
میں پھر حالت اپنی کیتی سبہ بیان
خدمت وچہ سلیمان دی رہندا مال میں ہار
کہندا اسے شہر وچہ رہندا میں دنرات
کہندا نام اس نگر دا ہے گا شہر سبا
کہندا ہک بلقیس ہے عورت عالی جاہ
ساری گردنواح وچہ ہے اوہ صاحب تاج
تاج ہر سردار دے ہک ہک لکھ سوا
کیا کچھ عزت اوسنوں کیتی رب عطا
اگے مینوں نکلیاں ہو گئی بہت اویر
پھرن ڈھونڈ ہنیدے مجھ نوں لشکر دے اسوا

پانی تارن واسطے بیٹوں شاہ سلیمان
 ایہو میرا کم ہے شکر و چہ سدا
 ایسی اوسنوں نظر سی بخش تیر خدا
 دوروں اوسنوں تار کے دیندا دس ضرور
 ناں پھر حضرت دیواں نوں بھجی دیوں اسجا
 ہد ہد کہندا جدوں اوس مٹیوں کیتا تنگ
 ڈٹھا جا بلقیس دا تخت عظیم الشان
 تریہ گز اوسدا عرض سا تریہ گز اوسدا طول
 چارے پاوے اوسدے سرخ یا قوتوں جھ
 اوپر اوسے تخت دے بھی اودہ بلقیس
 نا لے ہیگی بکر اودہ صورت چند مثال
 ایس پرین ایمان دی اوسنوں خبر مول
 جاں ایہ ہد ہد ہی نوں دسیا کہوں بیان
 ایسی خلعت مجھ نوں کر یو کوئی عطا
 حضرت کہیا خط میں کردا ہاں مر قوم
 ہد ہد کہندا یا نبی سچا ایہہ مذکور
 ناں پھر حضرت اوسنوں تاج کیتا ہک دان
 ہن تک ہد ہد اوپر ہے کلغی اودہ بقا
 لکھیا پھر بلقیس ول خط نبی سلیمان

اندر اپنی فوج دے رکھیا ہو یا جان
 نیڑے دوروں تار کے پانی دسنا آ
 اندر جس زمین دے پانی ہوندا سا
 وچہ فلانی زمین دے پانی ہے بھر پور
 چاہ تالاب کھٹا ٹیکے پانی لین منگا
 ناں میں اوتھوں چل کے آیا اوسدے سنگ
 خوبی اوسدے تخت دی کی میں کران بیان
 جڑیا ناں جوہراں سنتوں یا مہتبول
 ہور نہ برجد لعل نقیس جڑے زبرد جھ
 اندر حسن جمال دے بہت لطیف نقیس
 شادی اچے نہ اوسدی ہوئے کس دنیاں
 سورج تائیں پوجدی قوم اوسدے جھول
 کہندا اوسدے عوض کچھ بخشو بیٹوں دان
 جو میری اولاد وچہ باقی رہے سدا
 ہن تیرا ایہہ کوڑ سچ ہو جاسی معلوم
 کیا طاقت جو جھوٹھ میں آکھان پیش حضور
 جا تیری اولاد وچہ رہی کدانشان
 جو حضرت سلیمان نقیس اوسنوں ہوئی عطا
 لکھیا اوسدے وچہ سا ایہہ مضمون بیان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اَنْ لَا تَقُوْا عَلٰی وَاَنْتُوْنِیْ مُسْلِمِیْنَ

اول میرے سامنے نہیں نہ آئے ہو
 آجا میرے پاس توں ہو کے مسلمان
 ہر لگا کے اپنی خط نوں کیتا بند
 لے جا میرا خط ایہہ اندر شہر سدا
 دیکھاں اودہ اس خط دا دیو کیا جواب

بسم اللہ نقیس بعد ایہہ لکھاں با ناں و
 دو جا اندر خط دے ایہہ لکھیا فرمان
 ایہہ سب کچھ مضمون سی تھوڑا حسب پسند
 ہد ہد تائیں حکم پھر کیتا نبی حنا
 شاہراوی بلقیس نوں چاکے دین شتاب

ہڈی کے خطوں آیا شہر سبا
 چھاتی اوپر اوسدے رکھوتا فرمان
 سد امیر وزیر سب کہے تعجب ہو
 ڈھا جاں میں پھول کے لکھدا یہ سلیمان
 نالے لکھیا اوسے خط وچہ ایہ فرمان
 دستو ہن اس خط دادیے کیا جواب
 ایس بہادر بڑے ہاں صاحب زور مزید
 نہیں تاں جو نیکر تساندی اپنی مرضی ہو
 کہن لگی بلقیس جو لکھیا ہے سلیمان
 جے ہن اسد حکم نقیس آپس کراں انکار
 باوٹ ہاندے نال نہ لائق جنگ فساد
 بڑے بڑے سردار جو رکھن بڑی دلیل
 ایویں جبکہ اسان ول پیا سلیمان دھا
 ہے اوہ بڑا سنیو ندا شاہنشاہ جہان
 نالے ہو اوہ آکھدا ہاں میں نبی خدا
 نبیاں نوں اسلام دا ہوندا شوق کمال
 جے اوہ سچا نبی ہے ہدیے لے نہول
 پہلوں اسدی کرا نہیں ایہ آزمائش سب
 کہیا وزیراں ٹھیک سے ایہو صلاح سرکار
 تاں پھر اس بلقیس نے تحفے کر تجویز
 ست اٹاں سونے دیاں ست چاندی دیاں جان
 رواں ہوکے جدا پچی چیزاں ایہہ اوٹھا
 ایہہ چیزاں بلقیس نے بھجیاں طرف حضور
 جدوں ہوا تختیں خبر ایہہ سنی نبی سلیمان
 جو شاہی دربار دی اگلی ہے دیوار

مستی سی بلقیس اوہ مونہہ تے پلو پا
 جاگی تاں اوس دیکھیا بہت ہوئی حیران
 میری طرف نے خط ایہہ سٹ کیا ہے کو
 میرے نال مقابلہ تاں نہ کرنا آن
 آہو میرے پاس سب ہوکے مسلمان
 تاں اوہ اگوں بول کے لگے کہن شباب
 جبکہ ویسو حکم تاں کرساں جنگ شدید
 سانوں جو نیکر آکھسو عذر نہ کرساں کو
 آہو میرے دین تے ہوو مسلمان
 شک نہیں جے اسانوں کرے دلیل خوا
 دھا پوندے جس ملک تے کر دیند بر باد
 ہاتھ آون جے انہانوں کرے باز دلیل
 عزت عظمت انسانی دیسی سبہ اوڈا
 اسدے نال مقابلہ نہیں اسکا ڈا نشان
 پہلوں اوسنوں بھجئے ہدیہ کوئی بنا
 رضی اوہ نہووندے ہرگز ہدیے نال
 نہیں تاں رضی ہوئیے ہدیہ کرے قبول
 پھول آپے دیکھے جہیر طی کر سی رب
 جیوں کر مرضی آپ دی ساڈا کی انکار
 طرف نبی سلیمان دے بھیجی ایہہ ایہہ خبر
 ست پردے زر لفت دے کیترت وان
 پہلوں جا سلیمان نوں دتی خبر ہوا
 لیکے اوسد اپچی آوندے ہیں گے ڈو
 سد کے اپنے نوکراں کیتا ایہہ فرمان
 جتوں ہر کوئی لنگھ کے آوند ہاں دیوار

او تھوں اٹاں سرت سرت آنوں تسین پٹا
 آہی چاندی سونیوں اوہ دیوار تمام
 موجب حکم ملازماں تترت کیتی تعبیل
 ڈٹھی اوہ دیوار جاں اونہاں کیلاں آ
 آکھن لگے اس جاگی ساڈا مقدور
 جسویلے اوس جگہ تے نظر پئیونے جا
 ویکھ اُنہاں نون دے وچہ فکر پیا ایہہ ہور
 جینیاں اس مکان تھیں اٹاں ہویاں دور
 شاید ساڈے واسطے ہویا ایہہ فریب
 آخر سوچاں سوچدے حاضر ہوے جا
 تھئے نظر اں کھول کے رکھیاں پیش حضور
 حکم سنایا اُنہاں نون میں نہیں چاہنداں

بھی پردے زربفت دیا دست اوٹھا
 سی شاہی دربار اوہ عالی شان مقام
 اجراں نون بلقیس دے پونے آن وکیل
 خالص سونے چاندیوں ہوئی کھل بنا
 ہے ایہہ سونے چاندیوں کھل جاگہ معسور
 جتھوں اٹاں نبی نے لیاں سن پٹوا
 ستے ساتوں بادشاہ پکڑے کر کے چور
 اوتنیاں ساڈے کول ہیں بنئے چور ضرور
 جیکر ہوئی بات ایہہ مول نہ رہی ریب
 وچہ خدمت سلیمان دی آندا ادب بجا
 ویکھ نبی سلیمان نے کیتے نام منظور
 چو نکر خیر شرآن وچہ دتی رب جلال

قَلَمًا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتِمِدُونَنِي بِمَالِي فَمَا آتَنِي اللَّهُ خَيْرًا مِنْهَا أَشْكُرُ
 بَلْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ

بیتنی جاں بلقیس دا ایچی پونہا آ
 کیا تسین مینوں مال دی کر دے ہواما
 جاہوا اپنے تھیںوں آپ ہونو شحال
 لے آونگے اُنہاں ول شکر اپنے ڈہو
 دولت دیکے اُنہاں نون شہروں دیاں نکال
 واپس ہو گئے ایچی سنکے ایہہ فرمان
 جیونکر اُنہاں نبی دا ڈٹھا شوکت شان
 سونا روپا اوسجا قدر نہ رکھے خاک
 ڈٹھا جاسلیمان واجدوں اساں دربار
 کتنے کوہاں وچہ اوہ عالی شان مقام
 چوداں اٹاں لیکھ اسیں بنا سوغات

پاس نبی سلیمان دے کہیا نبی خدا
 بہتر مینوں تسناں تھیں رب کیتا آباو
 پرت اُنہاں نون جا کہو اوہ نہیں لینداں
 جنہاں مال نہ اُنہاں تھیں کوئی مقابل ہو
 ہو سکن بہت خوار اوہ سخت بعزتی نال
 جاگے بلقیس دے کیتا سبہ بیان
 سبھ اگے بلقیس دے کیتا حال بیان
 اتنی دولت کوسنوں بخشی خالق پاک
 عقل منکر سب اسان تھیں نہٹھے ہو بیزا
 لعلال تے یا قوت تھیں ہویا جرت نام
 ایسیاں او تھے رلدیاں تھیاں وایہا ست

لعلاں دی بھی اوسنوں ہرگز نہ پرواہ
 موڑتی ہر چیز اوس دل تھیں جان حفیتر
 سنیا جاں بقیس نے ایہہ سارا مذکور
 ہن آزمائش واسطے بھیجاں چار سوال
 بیشک اسدے نال بھریاواں ایمان
 ایہہ گل کر بقیس نے کیتی ایہہ تجویز
 مرداں والا سبہہ نوں پاک لباس پہنا
 ایچیاں نوں سد کے کیتا نال تیار
 کہنا جاسیماں نوں ایہہ جو ہن غلام
 دوجا باجھوں چھیک دے موتی ہک منگوا
 ایس موتی نوں چھیک اوہ کرے دو سلویا
 تیجا گھوڑیاں کندے ہوزنا کند چھان
 کیتا حکم جو انہاں تھیں کنڈاں کرے جدا
 چوتھا شیشہ سکھنا نال کیتا ارسال
 جو پانی نہ زمیں تھیں نکلیا ہوئے مول
 قاصداں نوں سمجھایکے چارے ایہہ سوال
 جاں قاصد بقیس دے پہنچے وچ حضور
 حکم دتا سلیمان نے سندر ذکر تمام
 حاضر ہوئے آن اوہ جدوں نبی دے پاس
 نوکر اپنے سد کے کیتا حکم نبی
 لگے ہتھ دھوان جان نوکر نظر کھلو
 کسے انہاں تھیں دھوتیاں تلبیاں تھیاں جان
 جہاں دھوتیاں انگلیاں اوہ ہیں ک غلام
 عادت عورت مرد دی ایہو جان ہمیش
 دٹھا جاں سلیمان نے موتی پیش منگا

ایسیاں چیزاں طرف اوہ کردا کدوں نگاہ
 باجھوں مسلم ہون دے نہیں کوئی تدبیر
 کہندی جے اوہ نبی ہے معجزہ کرے ظہور
 کر دیوے جے حل اوہ ہیگا نبی کمال
 چھوڑاں مذہب اپنا ہوواں مسلمان
 بکسو لونڈا سد کے نالے ہو کر کنیر
 ہو جی تمام دی وتی شکل بنا
 حکم سنایا انہاں نوں کرنی ایہہ نروار
 انہاں وچوں لونڈیاں کردے جدا تمام
 ڈبٹی دے وچہ پائیکے دتا بتدکرا
 باجھ کسے ہتھیار دے تاں آوے اعتبار
 رلیاں تلبیاں کھچیاں طرف نبی سلیمان
 جو ہوون نا کند اوہ دیوے جدا بتا
 بصر دیوے سلیمان ایہہ ایسے پانی نال
 نہ آسمانوں برس کے ہویا ہوگ نزل
 طرف نبی سلیمان دے بھیجے جلدی نال
 کیتے پیش سوال اوہ چارے با دستور
 کرو اسادے پیش اوہ لونڈیاں ات غلام
 پہننے ہین سبہ نے کو جہہ لباس
 ہتھ دھواواں نہاندے جتنے ہین سبہ
 سر انگشتاں کسے نے لئے انہاں تھیں دھو
 ویکھ حوالہ نبی نے سارے لئے بچھان
 تلبیاں دھوون والیاں لونڈیاں ہین تمام
 ہو گیا حل سوال ایہہ موتی ہو یا پیش
 اوسے وچہ سوراخ دا نام نشان نکا

ہک کیرے باریک نون کیتا حکم کتاب
 اوسے ویلے اوسنے دتا چھیک انکال
 پھر اوہ گھوڑیاں کندتے ہوڑنا کند منگا
 دانہ پٹھا انہاں دے اگے لکھا آن
 بعضے کیتا دیر تھیں دانے طرف خیال
 جلدی کیتی جہناں نے اوہ ہیں کند چھپان
 پھر اوہ شیشہ قاصداں اگے لکھا آن
 سن حضرت سلیمان نے ترے کیتا فرمان
 دوڑے گھوڑے خوب جاں چھپا پسینہ آن
 حل کردتے نبی نے چارے جڈں سوال
 دسیا بلقیس نون سارا انہاں بیان
 سچھے شرطان اوسنے کیتیاں خوب ادا
 سن حالت بلقیس نے دیر نہ کیتی مول
 کرساں دین قبول میں حل اسدے دربار
 ہک سو عجب کنیزکاں نالے بہت سپاہ
 ہے سی ہک وزیر جو وڈا قابل کار
 رخصت ویلے اوسنوں بہت کیتی تاکید
 ایہہ گل آکھ وزیر نون ہوئی جلد روان
 آمد ہے بلقیس دی کہیا آن ہوا
 پنیاں نے بلقیس دے ہینگے بہتے وال
 بیٹی ہے اوہ پری دی پریاں عقل قلس
 ایہہ گل کر کے دیاں نون خوف پیا دچل
 سن حضرت سلیمان نے دیواں دی تقریر
 رستے وچہ بلقیس دے ہک تالاب بنا
 چھیاں تے مرغابیاں اسو پتیاں چھوڑ

کر اسدے وچہ چھیک نون بکت رب ہک
 کسے نہ جاتا کوں ایہہ حکمت ہوئی کمال
 اگے پچھے نبی نے دتیاں سبہ بہا
 بعضیاں دانہ انہاں تھیں جلدی لگیاں کھان
 حضرت کہیا ہو گیا ایہہ بھی حل سوال
 جہناں کیتی دیر ہے اوہ ناکند عیان
 باجھ زمین اسمان دے آبول دبو صبر
 گھوڑیاں نون میدان وچہ خوب طرح دورا
 شیشہ اوس پسینوں دتا ترے بھل
 خلعت دیکے ایچی ٹوروتے فی الحال
 ہے وڈا ذی شان اوہ پیغمبر سلیمان
 عزت برکت معجزے کیتے رب عطا
 کہندی بیشک نبی ہے اوہ ربا مقبول
 ایہہ گل آکھ زبان تھیں ہوئی ترے تیار
 خوب لباس پہنائیکے نال لئی پھراہ
 تحت حوالے اوسدے کیتا قیمتدار
 کریں حفاظت تخت دی کوشش نال مزید
 ترے ہوانے نبی نون خبر پہنچائی آن
 نالے دیواں نبی نون ایہہ گل آکھی آن
 نالے اوہ کم عقل ہے دونوں نقش کمال
 پنیاں تے جو وال میں ایہہ بھی اوہ لڑ پل
 جے ایہہ ہو یا جھوٹ تال چھا ہی جاساں
 اس آزمائش واسطے کیتی ایہہ تدبیر
 دتا اس تالاب نون پانی نال بھرا
 بدستی اوپر اسدے شیشہ دی پل جوڑ

اگے اپنے تخت دے کیتا ایہہ سبھ کام
جیکرہے کم عقل اوہ مول نہ سمجھ پیل
اسنوں جھاگن واسطے تہ بند لہو اوٹھا
اسے کارن نبی نے کیتنی ایہہ تجویز
پھیر وزیراں واسطے کیتا ایہہ فرمان

آویگی بلقیس جاں اوپر اس مقام
دھوکے دے وچہ آئیکے پانی سمجھے کل
پنیاں والے بال بھی نظری جان
معلم سب ہو جاوسی اوسدی عقل تیز
جیونکر خبر خدائے نے دتی وچہ قرآن

قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأَءُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بَعْرُ شَهَائِي قَبْلَ أَنْ يَأْتُوْنِي مُسْلِمِينَ هـ الخ

یعنی اے درباریو کہیا نبی سلیمان
جیہڑا اوس بلقیس دا لیا وے تخت اوٹھا
کہیا ہکی دیو نے جتاں وچوں بول
اتنی جلدی کراں میں یا حضرت مقبول
ہے تساوے بیٹھیاں لیاواں تخت اوٹھا
لفظ امانت اوسے کیتا تدوں بیان
استخیں پچھے بولیا دو جاہور وزیر
اعظم اسم خدا پیدا ہوئی اسنوں یاد
کہندا اوہ سلیمان نول میں اوہ تخت اوٹھا
ایہہ گل کر کے اوسنے اعظم اسم پکار
حکم دتا سلیمان نے اوسے وقت تشاک
دیکھاں اپنے تخت نول لہو بلقیس کھان
سکر حکم ملازباں اوسے دم فے الفور
روپ سجاوٹ تخت دا دتا سبہ وٹا
ڈٹھا اپنا تخت جاں مرمڑ کرے نظیر
ایہو جیہا تخت ہے تیرا بھی بلقیس
اگے ہی ایہہ اسماں نے معلم کریا حال
حکم کرے جس چیز نول حاضر ہووے آن
لیا جدول بلقیس نے اپنا تخت چچیان

ہے کوئی اندر تساندے ایسا مرد جوان
پہلے اُسدے اُون تھیں حاضر کرے لیا
میں آ حاضر کرانگا تخت تساوے کول
اُٹھن دیاں نہ تسانوں اس مقاموں مول
ہاں میں بڑا امانتی کراں زبیاں نہ کا
لگے سن اوس تخت تے گوہر عالی شان
اصف جہدا نام ہے لکھیا وچہ تفسیر
برکت اعظم اسم دی ہر کم دا استاد
اکھ جھکمن تھیں پیر حاضر کراں لیا
حاضر کیتا تخت اوہ اندراک پلکار
بدل دیو اس تخت دا جو اتلا اسباب
یا اوہ نہیں پہچان دی ہر احمق نادان
پٹ جڑا و مال سب جڑیا ہو ری طور
اچرانوں بلقیس بھی حاضر ہوئی
آکھن لگا اوسنوں اصف مرد وزیر
کہندی گویا ایہو ہے میرا تخت نفیس
ہے حضرت سلیمان تے رب افضل کہاں
تاہیں آئے اسیں بھی ہو کے مسلمان
معلم ہو یا نبی نول نہیں ایسی نادان

لے گئے پھر بلقیس نول اندر شیش محل
 ڈٹھا جاں بلقیس نے اوہ شیشے داہل
 تہ بند اپنا اوتانوں چاہیے جاہی نال
 دیکھ شتابی نبی نے کیتا ایہہ بیان
 شیشے دا ایہہ فرش ہے اندر صحن تمام
 سن بلقیس سبات کھن بہت ہوئی لشمان

جسوچہ اوہ تالاب دی متھ رکھی سی گل
 پانی اوستوں جانکے گی عقل تھیں بھل
 پنییاں تھیں سلیمان نول نظر پئے اوہ مال
 پانی ناہیں مومل ایہہ ہرگا کج عیان
 زینت کارن جڑے ہیں شیشے اس مقام
 آخر ایہہ گل اکھ کے ہوئی مسلمان

رَبِّ اِنِّی ظَلَمْتُ نَفْسِیْ وَاَسْکَمْتُ مَعَ سُلَیْمَانَ لِلّٰہِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ ہ

یارب کیتا ظلم میں اوپر اپنی جان
 ساری عمر اس شرک تھیں نفع نہ پایا مومل
 آندا ہن ایمان میں ساتھ نبی سلیمان
 قصہ کوتاہ جدوں اوہ مسلم ہوئی نہ صفا
 اگے اوستھیں نبی واسنت اسو حرم کھچان
 ہو یا اس سمیت ہن کی اوپر ہزار
 ہمیں جو بلقیس نول پنییاں اوپر وال
 شکم پری تھیں اوستوں پیدا کیتا رب
 کیتی نبی تیار پھر نوزہ ہک دوا
 کیتا ہور تیار ہک بڑا عجیب مکان

کر کر پوجا دیوں دی میں ہوئی نادان
 اولٹا گھاٹا عمتل واپنیوں ہو یا حصول
 نال خداوند پاک نے جو ہے رب جہان
 نال اسے سلیمان نے لیا نکاح پڑھا
 نالے تن سو بنی بیاں وچہ تفسیر بیان
 سمجھناں تے بلقیس نول کردتا سردار
 پریاں والا اثر ایہہ چلیک آیا نال
 ناہیں اتنے وال سن پنییاں اوتے سب
 والال اوپر لائیکے دتے سب اوڈا
 اوسدے وچہ بلقیس نول آرکھیا سلیمان

رفیق بلقیس بڑے سیر جزائر ہمراہ حضرت سلیمان علیہ السلام

لکھیا وچہ کتاب دے ڈٹھا ایہہ بیان
 سیر کرن نت تخت دا جاؤ اوپر ہوا
 وچہ فلانیاں ٹاپواں قدرت رب جلال
 تاں پھر حکم ہوانوں کیتا نبی خدا
 ست دریاواں وچہ ہک عجب جزیرہ سا
 ڈٹھا جاں بلقیس نے کسبہ آب و ا

ہک دن اوس بلقیس نے کہا نبی نول جان
 مینوں بھی ہک روزتاں لچپلو ہمراہ
 میں بھی ہک دن جائیکے دیکھ ہواں شحال
 اندر انہاں جزیریاں لے چل تخت اوڈا
 لے گئی تخت اوڈا یکے اوتھے تریت ہوا
 بہت ہوئی مسرور اوہ باہر حد بیاں

بھی دریائی گھوڑیاں لائی عجب بہار
 اُنہا نونوں بھی دیکھ کے بہت ہوئی منور
 حکم سنایا دیاں نون پیغمبر نے بول
 سنکر اگوں دیاں نے کہیا یا مقبول
 وڈا بہادر دیو ہو کہ سمندوں نام
 ڈوٹکھے وہ سمندراں رہندا اوہ ہمیش
 جیکرہ ہووے حکم تاں آکھاں آسنوں جا
 ایہہ گل سنکے کل اسی باہر اوہ شتاب
 جیکرہ اوسنوں حکم ایہہ کیتا تساں حضو
 سنکر حضرت اُنہا نونوں حکم دتانی الفور
 تاں پھر رمل دیاں نے اوپر سمندرجا
 نکل سمندوں آب تھیں نہ کر خوف خطر
 بہتی واری اُنہاں نے کیتی جڈوں پکا
 تاں پھر اگے اوکے کیتا اُنہاں بیان
 ایہہ گل سنکے اوسنوں آئی بہت پسند
 مشکاں باہیں بٹھ کے حاضر کیتا آ
 دیکھ نہی نوں ڈر گیا کہتا دیو امان
 تاں پھر حضرت اوسنوں کیتا ایہہ نشو
 جاتوں اوس جزیر یوں گھوڑے پکڑ لیا
 عرض کیتی اوس دیو نے ہر ایہہ مشکل کا
 حضرت کہیا کس طرح ہووے پھر تجویز
 کہندا اوہ جس چشمیوں پانی پیوں آ
 اپنے دیو وزیر کچھ بھجو میرے نال
 خالی ہووے جدوں اوہ بھرے نال شراب
 حضرت نوں تجویز ایہہ آئی بہت پسند

نال پراندے آڈ کے جاوے پار اورار
 ڈٹھا گھوڑیاں تخت جاں آڈ گئے اوہ دوڑ
 پکڑ لیا و اُنہا نونوں جلدی میرے کول
 ساڈے کولوں سپ اوہ پکڑے جان نول
 باغی ہو کے آپ تھیں چھپیا رہے دم
 حد تک زندہ تھیں ہونکے نہ بد کیش
 دنیا تھیں سلیمان نوں کیتا فوت خدا
 تاں پھر اوسنوں پکڑ کے لیاے پیش جناب
 اوہ دریائی گھوڑیاں لیاوے پکڑ ضرور
 جیوں پکڑیوے پکڑ کے لے آڈ ہر طور
 نال بلند آواز دے کیتی ایہو ندا
 فوت ہو یا سلیمان اوہ جس داتینوں ڈر
 سنکے اوہ سمندرون نکلیا چھالال مار
 چل ہن تخت سمھالے فوت ہو یا سلیمان
 نیڑے ہو یا جڈوں اوہ ڈالی اُنہاں کند
 نال غضب دے نہی نے ڈٹھا نظر اٹھا
 تابع رہساں تساندے کرو کوئی فرمان
 جیکر جان بچاونی تینوں ہے منظور
 جیہڑے کھنہاں نال ہیں اوڈ دے وچہ ہوا
 با جھول کسے قریب و پکڑن اوہ دشوار
 جو کچھ تینوں لوڑھے منگ اساتھیں حیر
 مینوں اوہ معاوم ہے ہوراں خسر نکا
 اوس چشمے تھیں جائیکے پانی دیاں نکال
 پیکے ہوون مست جاں پکڑیے اسیں شتاب
 بھیجے اوسکے نال پھر دیو بہادر چند

کرا یہو تجویز پھر بہناں جلدی نال
 ویلے عصر نماز دے حاضر ہوئے آن
 ویکھن لگے اُنہاندی خوبی نبی خدا
 اوسے ویلے وحی نول بھیجا پاک جناب
 حُب دینا وچہ ہوگیوں ایسا توں مشغول
 سُنکر جھڑک خدا بُدی رونے باجھ شمار
 بنیاں جدوں نماز تھیں جھڑک ملے اسطو
 کہیں کا جس رُجھ کے کراں نماز قضا
 دُنیا مگر نماز نول جو کوئی دے بھلا
 اوس ویلے پھر جاو سن پتے تمام آ
 جہاں مگر نماز نول صنایع کیتا سا
 لوہا لون کو ٹنیدیاں عمر اں گئی وھا
 چھوڑ پئی ا غفلتاں سستی دلوں گوا
 کرن روایت جدوں پھر پیغمبر سلیمان
 سورج ڈب دارنے دتا کچھ ہٹیرا
 گھوڑیاں دے پرکٹ کے دتے سبھ اتار
 گھوڑے تازی اُنہاندی نساوں ہین تمام
 اوس سمندوں دیونول کھیا اپنے کول

چالی گھوڑے پکڑ کے آندے فی الحال
 عجب لطافت اُنہانوں بخشی ربے جان
 ناں جو وقت نماز دالگا ہون قضا
 طرفوں خالق پاک دی آندی ایہ عتاب
 ویلا وقت نماز دایا نہ رہ گیا مول
 سرسجے وچہ ڈال کے کیتی استغفار
 کیا پھر حالت سازی سمجھو کر کے غور
 ایسے مومن سست نول کیوں نہ ملے سزا
 اندر دوزخ پیل دے اوسنوں ملی جا
 کیوں اوہ کیتے معامے عیب قصور خطا
 اج اوس کاروبار نے نفع نہ دتا کا
 کدی نہ دل دے خوف تھیں کیتا یاد خدا
 ہر کم تائبیں چھوڑ کے کریں نماز ادا
 کیتا تائب ہوئیکے طرف نماز وہیان
 کر لئی تاں سلیمان نے عصر نماز ادا
 پیدا ہوئے نہ پھیرا وہ ہرگز دوجی وار
 اندر قصص الانبیا جیونکر ہے ارتام
 جس اوہ گھوڑے پکڑ کے آندے ہین ٹول

فتح کردن حضرت سلیمان علیہ السلام شہر صیدون را

ہک دن اوسے دیونول کہیا نبی خدا
 کسے جزیرے وچہ توں چیز عجائب کو
 کہندا میں ہک شہر ہے ڈٹھا پور بل
 بہت بڑا اوہ شہر ہے صیدوں اسدا نام
 سوگزی اُچی زبیں تھیں بیگی اوہ دیوار

توں جو وچہ جزیریاں رہیوں ہر ہر جا
 آکھ سناوین سا نول جسکے ڈٹھی ہو
 وچہ جزیرے مغربی سینوں اسی گل
 پتھر دی دیوار ہے اسد کے گرد تمام
 باراں اُسوچہ بروج ہین دے باجھ شمار

اوپر ہر ایک بڑے ایک ایک طبیب چھان
 ڈٹھا وچہ اوس شہر دے دڑا ایک میدان
 سنگ مرمر تھیں سبہ اوہ ہویا مکان تیار
 اوپر اوس بیمار دے شیر کھلوتے دو
 پختہ وچہ شیر سن دہشتناک کمال
 نالے گردے اُنہا ندے کئی جنادر ہور
 اندر اوس مکان دے دھریا تخت تین
 چار ہزار لونڈیاں صاحب حسن جمال
 ہک لونڈی تھیں تہوں میں چھیا موقعہ پا
 نالے ایہہ جو شیر ہیں دونوں ہو عقاب
 کیوں ایہہ بوجاں اوپر ہیں رکھے طبیب نشان
 لونڈی کہیا ایہہ جو عورت تخت نشین
 عنکبوت اوس شاہ واہیگا اصلی نام
 بیٹھے ہیں ایہہ جانور چہرے شیراں کول
 اوہ آوازہ اونہاں دا جاندا دور دراز
 دو جہا ایہہ جو شیر ہیں سمجھیں نال قیاس
 گھل دیوے شاہ دو ہانوں انہاں شیراں کول
 جھوٹھا ہووے شخص جو پاڑن اسنوں شیر
 اس خوفوں نہ کسے تے ظلم کر نیدا کو
 باقی برجاں اوپر جو رکھے کھل بن چھان
 جنگ کرن نوں جے کدی آوے کوئی عنیم
 اوچا غوغا اونہاں واسندے لوک تمام
 خبر ہو جاوے شاہ نوں آیا کوئی عنیم
 اوس لڑھی نے مجھ نوں دسیا ایہہ حال
 ایہہ حالت اوس شہر دی میں خود ڈٹھی جا

نالے اوپر سبہ ہک ہک وڈا نشان
 اندر اوس میدان دے عالی شان مکان
 اوپر اوس مکان دے اوچا ہک بیمار
 نالے ہک عقاب بھی بیٹھا آدم و
 سوئے کنون عقاب اوہ بنے طلسم نال
 بیٹھے حلقہ مار کے سوئے مور چکور
 بیٹھی اوپر اوس عورت ہک حسین
 بیٹھیاں گردے اوس بڑھی لیاقت نال
 ایہہ ہے عورت کون جو بیٹھی تخت سجا
 اوپر سارے کاسنوں رکھے دس شتاب
 مطلب کیا بتاوراں بیوں کس بیان
 ہے ایہہ بیٹی شاہ دی صورت مند حسین
 رب سداو خلق تھیں پوجن لوگ تمام
 شاہ دی پوجا وقت ایہہ سار پوندی بول
 پوجا کارن آوندی خلقت کس آواز
 دو بندے جد جھگڑ دے آون شاہ دی پاس
 شیراں نوں اوہ دے کل حقیقت کھول
 سچا جان بچا لیکے واپس آئے پھیر
 کل رعیت شاہ دی وکدی راضی ہو
 نالے جو انہاں تے کھلے بلن نشان
 آئے وجدے طبل ایہہ پاون دند عظیم
 اوڈن کھڑے نشان وچہ دیکھے خلقت عام
 ایہہ بھی لے کے فوج نوں کردا جنگ عظیم
 کہیوس ایہہ سامان سب بنیا جاو نال
 ایسا عمدہ شہر میں ہور نہ ڈٹھا کا

جاں ایہہ قصہ دیونے کیتا سب بیان
دیو پریاں نشان بھی ہو کون سب تیار
سب شکر نے نبی دا آندا حکم جا
تخت جدوں اس شہر دے بیتر پہتا آن
دشمن کوئی آگیا جان لیا اوس شاہ
اوپر زمین اوتاریا تخت نبی سلیمان
دیواں نوں فرمایا دھاوا کر دشتاب
دیو تلواراں کھچکے نکلے وچہ مہک دیاں
آخر دیواں پاریا جت گئے کفار
آخر اوہ بھی ہار کے چھوڑ گیاں میدان
لڑو تیس بھی ل کے دیواں پریاں نال
اٹھے سارے جمع ہو سکے ایہہ فرمان
سپہناں کیتا رل کے حملہ ہسے وار
دیکھ شجاعت فرج دی اٹھیا شاہ صیدون
شکر تیرا ساں اج کر دتا پامال
تاں پھر حضرت واڈ نوں دتا حکم سنا
اکھیں دے وچہ واڈ نے دتی مٹی اڈال
چھوڑ دتا اک شیر نوں نبی خدا دے پھیر
بعضے کہندے ٹڈ نے اکھیں لیاں کھا
شکر پھر سلیمان وا کر دتا ماروا
لٹ کے سارا شہر اوہ کیتا مار ویران
اوہ لڑکی تے اُس دیاں لوڈیاں چار ہزار

سکر حضرت فوج نوں کیتا ترت فرماں
میں اج شہر صیدون وچہ جا ماراں کفار
بیٹھے اوپر تخت دے اوڈی گھن ہوا
وچن لگے طبل اوہ اوڈے اوہ نشان
جنگ کرن نوں نکلیا لیکے بہت سپاہ
لایا ڈیرا اپنا اندر ہک میدان
فوج تمام کفار دی کریو مار خراب
کفاراں دی فوج وچہ جا پایا گھمسان
پریاں وچہ میدان دے آیاں دوجی وا
آدھیاں ٹوں نبی نے پھر کیتا فرمان
فوج تمام کفار دی مار کر وکے جال
آکے وچہ میدان دے دیو پریاں نساں
آخر سارے ہر گئے جت گئے کفار
بول موہوں سلیمان نوں کہندا اوہ ملعون
کس شیخی تے آئیوں لڑن اساڈے نال
انھیاں کر ملعون نوں خاک اکھیں وچہ پا
ڈگا آہناں ہو کے حکم خدا دے نال
اوس کا فردی لاش نوں کھا گیا اوڈیر
والد اعلم جاندا اسکی بہت خدا
دو فرخ داخل جا ہوئی ساری فوج کفار
رگھئی بیٹی شاہ دی صورت مند جوان
آندیاں او حقوں نبی نے کر کے تخت سوار

کاخ کردن حضرت سلیمان علیہ السلام بدختر شاہ صیدون و
حوالہ گم شدن انگشتری

و ا پس ہو صیدون تھیں جدوں نبی سلیمان
بیٹی شاہ صیدون دی آندی سی جو نال
ہو جا مسلمان توں لے آدوں ایمان
جسکر میرا باپ بھی مہیوں دیہو ملا
حضرت کہیا اسال اوہ مار کیتا فکلام
آکھن لگی جو میں اوہ ملے دیہو ملا
ڈٹھس جاں سر باپ دا ڈگ پئی عیش کھا
پھر اس تائیں دیکھ کے روئی زار و زار
ایسپر سنوں باپ دا غم نہ وسر یا مول
تاں پھر حضرت اپنا عقد کیتا اوس نال
ایہہ بھی بیٹی پری دی آہی بہت حسین
آکھن لگا اوسنوں صورت بن انسان
مکرم ہوندا باپ دا تینوں در و کمال
آکھن لگی کون اوہ دیوے بت بنا
دیکھاں تیرے باپدی سگوں کے تصویر
دسین نہ سلیمان نوں کھیں اپنے کول
لے کے مورت باپدی رکھی اوس چھپا
چالی دن تصویر اوہ پوجی اوس نکال
منڈری سی سلیمان دی حکمت والی جو
نالے اوستھیں ہو رہک ہوئی وڈی خطا
ہک دن اضحیٰ عید سی راوی کرے بیان
مکڑی ہک منگائی کے مینوں دیہو شتاب
حضرت کہیا اوسوچہ گوشت ہوگ نمول
آکھن لگی نہیں میں مکڑی کراں ضرور
لڑیا اوسدا باپ سی جڈں سلیمان نال

آون لگے گھرانوں راوی کرے بیان
راہ وچہ اوسنوں نبی نے کہیا ایہہ مقال
آکھن لگی تدوں میں ہوں مسلمان
اوسنوں ملے باجھ میں ایہہ گل کراں نکال
کو جس ملاواں تدرہ نوں ہر ایہہ مشکل کام
تاں پھر نبی دکھا لیا اوسدا سر منگوا
ساعت چھپوں اوسدی آئی ہوشن بجا
نبی سلیمان اوسنوں کیتا بہت پیار
آخر مسلم ہوئی کے کیتس دین تبول
دیہاں راہیں اوسنوں بہت کھن خوشحال
ہک دن لیا اوسنوں آشیطان کسین
اے شہزادی سدا توں ہندی ہیں حیران
بت بنا رکھ اوسدا سدا رہیں خوشحال
تاں پھر کڈھ شیطان نے دتا بت پھرا
اوسدی پوجا کریں توں ناہوسین دنگیر
نس گیا شیطان پھر گیا پیتی گھول
نال محبت پوجدی اندر خانے جا
اوسدی شامت نبی تے آیا سخت وبال
اسے کم دی شامتوں کم گئی اوہ ہو
اوہ بھی مینوں کھول کے دیواں ذکر سنا
کہن لگی سلیمان نوں بی بی اوہا چھپان
کر ساں اوسنوں ذبح میں حاصل ہوگ ثواب
اوٹھ قربانی کریں توں بہت ہوو مقبول
اوسوچہ اوسدی غرض ہک خاص ہی مستور
مکڑی اکھیاں اوسدیاں کھا دیاں تدوں نکال

ہے سی ایہو تہ و کنا اوسنوں غصہ جان
 آہنہ اپنے آپ تھیں مگر می اوس منگا
 کیتے عورت نبی دی دونویں ایہہ گناہ
 بھانویں معلم نبی نول نہیں سی ایہہ احوال
 عورت جسدی گھر پوچھ کرے گناہ قصو
 نیک ناں گھر جہانڈے سدا رہن خوشحال
 مندی عورت نیک و گھر چہ پویں جان
 چنگیاں دے لکھ فائدے بریاں سے نقصان
 چنگیاں دے لکھ لگن تھیں بھولی پوندے پھل
 بریاں زناں کردیاں دو جگ وچہ حوار
 چھوڑ پڈیرا ذکر ایہہ آکھ نبی دا حال

کڈ ہنا چا ہندی دلے دا ہسی اوہ ارمان
 نال عداوت اوسنوں کھٹس غصہ کھا
 کتنے دن رب نبی نول تختوں دتا لہ
 تاں بھی اوسدی شامتوں یا سنت زوال
 خاوند او پر اوسدا پوسے وبال ضرور
 جسدی عورت بری ہو اوسنوں لکھ جنجال
 جیونگر و نرخ اوسنوں ملیا اس جہان
 سچ پڈیرا فقیر نول دسیا کسے اکان
 بریاں دا سنگ کیتیاں اگلے پوندے پھل
 رب کرے نہ کسے نول ملے کو پتی نار
 جیوں عورت دی شامتوں یا انہاں بال

احوال گمشدن انگشتری و صحرہ دیو

اکے بھی ایہہ ذکر میں لکھیا نظم بنا
 مندری جو سلیمان دی آہی حکمت دار
 آہا اوستے رب دا اعظم اسم شریع
 حاجت وقت ضرور اوہ اوسدا کرے اب
 سی ہک خادم اوہنا ندی نام پینہ جان
 صحرہ نام ہک دیوسی جادوگر شیطان
 مندری خدمتگار تھیں لکھیا سوکھے نال
 ایہو سلیمان کہنے جاتا نال التین
 واپس آئے حاجتوں جاں حضرت سلیمان
 خادم کہیا مندری لکھیا نبی غفار
 میری ہے اوہ مندی مالک اسدرا میں
 کہے پینہ تہہ نول میں نہ جاناں مول

یوسف دی گلزار وچہ پھیر کراں من جا
 جسدی برکت نال سی ہر شے تابعدا
 نبی سلیمان اوسدی بہت کرے تعظیم
 ہتھوں لہ کے مندری کردا سہی پیشا
 بکدن مندری اوسنوں سونپ گیا سلیمان
 پس پینہ آیا بن صورت سلیمان
 تخت او پر سلیمان دے با بیٹھانی احوال
 ہوئے سلامی اٹھ کے کل دربار نشین
 خادم کولوں اپنی مندری منگی آن
 سن حضرت سلیمان نے کہیا دوجی وار
 کسنوں میرے باجھ اوہے چوٹی چوٹی میں
 خبر نہیں توں کون ہیں آیا بن رسول

مانتوں اوہ سلیمان ہیں نا اوہ تیری چھاپ
 سنکر حضرت بات ایہ بہت ہو یا حیران
 کیا دیکھے جو تخت تے بیٹھا دیو شیطان
 بولیا نبی خدا پیدا میں ہاں ابن داؤد
 ایہہ گل سنکے نبی تھیں گے کہن زبیر
 جھٹلا جھٹلا آکھ کے جھٹک ہٹایا دور
 زاری کرے جناب چہ کڈھ دے دی سو
 فاتے کولوں جدوں پھر بہت ہو یا بیجاں
 ہر کوئی جھٹک ہٹاؤندا کوئی نہ پاوے خیر
 جسپر آوے ربدی غیرت کسے سبب
 بھاویں سب جگ اوسدا ہو و واقفکار
 محنت بہتے شہر تھیں ڈھونڈی نبی خدا
 آیا پھر دریائے تے آخر ہو و لگیر
 دیکھ انہا نتوں نبی نے کہیا ہولا چار
 ایہہ گل سنکے نبی نول کہندے مچھی مار
 حضرت کہیا تسانڈی خدمت کراں مدام
 تاں پھر نوکر انہاں نے رکھیا نبی الہ
 بے پرواہی رب تھیں ڈریے پئے مدام
 حضور ہی گل تھیں دیوندا وخت جیہا بڈال
 والی سبہ زمین دا ہر شے تا بعدار
 سارا دن وچہ کم دے رہے نبی سلیمان
 کچھ کھاوے کچھ انہاں تھیں دیندا نام خدا
 پیچھے صخرہ ملک تھیں کردا حکم روان
 پاک دوسے نول آکھدے ایہہ ہیں سلیمان
 اوڑک ہک سلیمان دا آنا دیووزیر

وتی سی جس مجھ نول لیکیا سائیں آپ
 اوڑک اپنے تخت ول گیا نبی سلیمان
 مندری اوسد ہتھ وچہ حضرت لہی پھان
 مندری میری ٹھگ کے آندی اس مردود
 مار و اسنوں کون ہے جھٹلا ایہہ سریر
 بیت مقدس طرف پھر آیا نبی غفور
 سجدے اندر اوسجگہ نبی رہیا تن روز
 اسرایلیاں پس اس کیتا و خج سوال
 اینویں جا پے سپہہ دا نال نبی دے زیر
 دوست بھی ہو جاؤندا وئی دشمن سب
 غیرت رب دی کسے نول بنن نہ ویندی ہاں
 جیونکر امر حضور واسے سبب کا
 جتھے مچھیاں پکڑ دے آہی ماہی گیر
 رکھ لو مینوں اپنا کر کے خد متنگار
 نوکر رکھ کے تدھ نول لاواں گے کس کار
 جو کچھ مینوں آکھسو سبہ کریساں کام
 دو مچھیاں ہر روز دی ٹھیر گئی تنخواہ
 سکھیں و سدیاں پلک وچہ کردا بے آرام
 زور نہ ہرگز کسے دا چل دا اوسد نال
 دو مچھیاں تے آئیے رہیا خد متنگار
 دو مچھیاں نت ملدیاں انہاں تے گذرا
 سوا ہینہ گیا سی اس کم وچہ و ہا
 خلقت اوسدی طبع تھیں ہوئی بدگمان
 اینویں ہر یک دے وچہ کردا فکر دہیان
 آصف اوسدا نام سائیں صاحب تدبیر

ہک دن چھپیا اوسے ونج مینہ پاس
 بول مینہ آپ کھیا کڈھ دے واسوز
 خبر نہیں اوہ تخت آپ ہوون یا ناں
 آصف چالی سدا عالم نیک صفات
 ڈولیا تخت تے دیواوہ ہویا بے آرام
 جا دوسجے بھل گئے بختاں دتی حار
 رب سباباں والے جوڑیا آن سبب
 کول جنہاں دے نہی سارہ ہیا خد متگار
 اگے بھی لے آندی کھانا او ہا دم
 اُس دن اوسنوں آیا نظر نبی واثان
 سبز جہی ہک موہیں وچہ ڈالی کیکر ناگ
 بخیرے وچہ نیت دے سن حضرت سلیمان
 نال محبت باپ نول دیندی ونج صلاح
 بابل کھیا ایہے میرا خدمت گار
 کہندی اوہ اس باجھ میں شادی کراں نمول
 اوڑک بنیاں باب نے بیٹی دا فرمان
 اچراں توڑی خواب تھیں نہی ہویا بیدار
 یا حضرت ایہہ مجھ دی بیٹی کردتبول
 دوں مچھیاں تے تساندیاں میں نضر علام
 باچھی کھیا تساں تھیں مہر نہ لسیاں مول
 تاں پھر اوسنوں عقد وچہ آندا نہی عقدا
 دونوں رب دی یاد وچہ خوب ہو مشغول
 جسدم مہریں آوندا قادر رب جلال
 اوہ مندری جد دیونے سٹی وچہ دریا
 کیتا رب نے اوسنوں مچھیا نڈا سردار

لکھے ساڈا بادشاہ دس سانوں راس
 گھر وچہ آیاں نہی نول ہو گئے چالی روز
 اسیں کھیرا کرانگے آصف کھیا تاں
 آپونیرے تخت و پڑھن لگے تورات
 ادھر ادھر ہوئیے نکھڑا بڈا انجام
 وچہ دریا انگشتری سٹ گیا جاندی وار
 آکھ پندیرا تخت مرطے سلیمان جھپ
 کھانا لیکر اوسدی دھی آئی رکوار
 صاحب حسن حسین سی اوہ لڑکی گل نام
 کہھی اوتے نیند وچہ ستے سن سلیمان
 اوہ حضرت سلیمان نول جھلدا پتھے وانگ
 ماچھن لڑکی دیکھ کے بہت ہوئی حیران
 اس مسافر نال توں میاں کریں نکاح
 بیٹی دیواں اوسنوں کی کہسی سینسار
 ایہو بہتر مجھ نول جیکر اوے قبول
 لے آیا اُس دخت نول پاس نہی سلیمان
 تاں اوہ باچھی ادب تھیں ہویا عرضگذا
 ایہہ گل سنے آکھدا رب دا خاص سول
 کتھوں دیساں مہریں نالے خرچ تمام
 نالے دیساں خرچ میں بیٹی کو قبول
 حکم الہی بول دا کردا استغناء
 آکھ پندیرا تخت مرطے بیٹھا کوں رسول
 کی اسباب بناوندا اپنی حکمت نال
 مچھی اوسنوں قدرتوں نکل گئی ہک
 سجدہ دریائی جانور ہوئے تا بعد

ما چھیاں اس دریا چہ کدن پایا جاں
 اوہا مچھی نبی نون مل گئی نال نصیب
 چیریا اوس پاپٹ جاں گھر کے فی الحال
 روشن اوسدے نور تھیں ہو یا کل مکان
 اوسدے گے نبی پھر وسایا سا را حال
 لیکر مندری ہتھ وچہ پائی نبی غفور
 سردے اوپر نکھیاں سایہ کیتا آن
 واؤ تخت اٹھایا حکمے نال عفتار
 حاضر ہوئے آئے کے سبہ وزیر امر
 آیا اپنے محل وچہ پھیر نبی سلیمان
 جسدے پاوں نبی تے آیا سبہ وال
 بت بنا کے باپ واپو جے اوہ مچھول
 پکڑ تھابی نبی نے کیتی اوہ قتل نام
 ٹکڑے ٹکڑے سبہ دکر کے نبی خدا
 نالے اوسدے باپ جو آہا شاہ صیدن
 فتح کیتا اوس شہرنوں جڈن نبی سلیمان
 آہا اندر اٹھاندے جادو علم کمال
 چالی دن کل تک تے کیتا اوسنے راج
 سحر کتاباں ڈھونڈ کے اوہ بھی نبی شتاب
 کہو ٹکڑا انہاں تھیں ہو پچیا ہندوستان
 استھیں پچھے دیاں نون حکم دتا سرکار
 دیواں آگوں آکھیا خوف تے ڈاکھا
 حضرت کہیا اوسنوں آنوں پکڑ ضرور
 تاں پھر دیواں جائیکے کیتی اوہا پکار
 ایہہ گل سنکے نکلیا صخرہ جلدی نال

اوہ مچھی بھی آگئی قدرت رب دی نال
 آہی جسدے پیٹ وچہ اوہا تھر عجیب
 نکل پئی اوہ مندری قدرت رب دی نال
 نبی بی جانن دیکھ کے بہت ہوئی حیران
 نبی بی شکر خدا پیدا کر دی ہو تھو حال
 دیو پڑیاں تے تخت بھی آئے وچہ حضور
 سن نبی بی پھر تخت تے بیٹھ گیا سلیمان
 آئے جگہ تدیم تے جتھے سی دربار
 نذراں تختے سبہ نے آگے رکھے آ
 بیٹی شاہ صیدن دی آہی جس مکان
 دور ہو یا اقبال سا جسدی شامت نال
 اسے کارن نبی تے سختی ہوئی نزول
 نالے اوسدیاں لونڈیاں چار ہزار تمام
 سن ملکہ اوہ لونڈیاں دتیاں سبہ جلا
 سحر کتاباں بہت اوہ رکھدا سا ملعون
 لٹ کتاباں آندیاں صخرہ دیو چھان
 تاہیں صخرہ تخت تے بیٹھا جادو نال
 اوستھیں پچھے نبی نون ملیا تخت تے تاج
 ٹکڑے کر کے انہاں نون کیتا پار خراب
 ہن تک اوستھیں لوک سبھ جادو گری کان
 ڈھونڈو صخرہ دیونوں کھتھے اوہ مکار
 چھپ گیا مردود اوہ وچہ سمندر جا
 جویں سمندوں دیونوں آندا پکڑ حضور
 فوت ہو یا سلیمان ہن نکل تھابی یار
 تاں پھر دیواں پکڑ کے لے اندانی الحال

چالی دن تک نبی نے دتی سخت سزا
اس ٹھٹھیں پچھے اوسنوں سخت شکنجہ ڈال
ہن تک اوسے قید وچہ ہوندا رہی پاک

رکھیا اندر قید اوہ مرد وود خدا
وچہ سندر جائیکے سٹیا کرے حال
رہی اسے حال وچہ روز قیامت تاں

پھر حکایت ہیرم فروش و حضرت سلیمان علیہ السلام

استہیں پچھے ہور ہک یاد بیا مذکور
تخت نبی سلیمان دا اوڈ دا وچہ ہوا
بڈھا ہک سلیمان نوں نظر پیا اوسجا
بڈھے چن چن لکڑیاں آن لگیا ڈھیر
کتیا اوسنے پنہ کے گڈا ہک تیار
اسے بڈھے ہن تہدی طاقت ہوئی بعد
تیری محنت کرن دا ویلا گیا ویا
ناواں اپنا بڈھیا مینوں جلد بتا
نام سلیمان مجھ داسن اسے نبی الہ
کو میں نہیں آدمی بہت میرا پروار
ہک عورت ہے دوسری چھوٹے چھوٹے مال
حضرت سنے کے بات ایہ بہت ہو یا حیران
میں حاکم کل ملک دا ایہہ عاجز کنکال
اوسے ویلے اپنا سر کھتیں تاج اوتار
جاتوں اسنوں ویکھے کر اپنی گذران
بڈھے نول جاں مل گیا موتی قیمتدار
ویکھے مہڈ اگھوڑ کے موتی اندر راہ
گوشت اپنا جان کے کتیا اپنا جس
تھہ بلندارہ گیا بڈھا اوہ حیران
بالن اوسدا کسے نے لکروں لیا اٹھا

پکڑن استہیں فاین جو ہیں اہل شعور
ہک جنگل میدان ٹھٹھیں ہک دن گذریا جا
وچہ ضعیفی حالتے قوت زور نہ نکا
رہیا کھلو کے دیکھدا حضرت کتنی دیر
نبی سلیمان آکھدا اوسنوں جلد پکار
پھر بھی ایسی سخت توں محنت کریں شڈ
باقی تیرے جیون دی رہی امید نہ کا
ماں پھر بڈھے آکھیا پیش حبیب خدا
محنت دی اس حال وچہ نہیں مینوں کوئی چاہ
تا میں خاطر انہا ندی ہوندا پھر ال خوار
کراں گزارا اسیں سب اس محنت دینال
میرا اوسدا دوٹاں دا نام کوہ سلیمان
اوپر اسے نبی نول آیا ترس کمال
لاہ موتی اک اوستھیں دتا مال پیار
اوتھوں تخت اوڈ اسکے ہو یا پھیر روان
بالن اوتھوں چھوٹے کھنوں ہو یا تیار
اوتوں اوہ ہک چیل نول نظر پیا ناگاہ
بڈھے کولوں ترت اوہ موتی لنگی کفس
بالن اپنا جان نول ہو یا پھیر روان
کیا دیکھے جو اوسجا لکڑی پئی کہ کا

اچراں نول دن لہہ گیا ہوئی رات قریب
 فجری بالن چنن نول ہو یا پھیر تیار
 اوسدن بھی اُس جگہ تھیں قدرت رب غفار
 اوہا بڈھا اوس جا آیا پھیر نگاہ
 کل دتا میں تڈھ نول موتی قیمت دا
 پھیر بھی اوسے کم وچہ تول ہو یوں مشتعل
 دتا بینوں جدوں اوہ موتی تسال حضور
 راہ وچہ جان دیاں دیکھیا موتی میں اکوار
 پھیر میں او تھوں کپرت کے آیا بالن چون
 اچراں نول دن لہہ گیا آئی رات سیاہ
 جھکھا تسار رہیا میں جنگل وچہ غریب
 چن رکھیاں ایہہ لکڑیاں ایہہ صاحب اقبال
 جدوں حقیقت نبی نول سب ہوئی اظہار
 حکم دتا لے بڈھیا گھرنوں جلد سدھار
 ایہہ بھی اگے وانگ تول چھوڑیں مٹھاں کھڑا
 مٹھی دے وچہ کر لیا بڈھے نے اوہ لال
 گھراپنے جد پر تیا بہت ہو کے مسرور
 پانی آتا چھوڑا بہتی آہی گاب
 تنکیا پیر غریب دا ڈگا منھ دے بھار
 پانی وچہ ضعیف تھیں گک پیا اوہ لال
 مارے منھ بے اوڑ کے لعل نہ لبہا مول
 پچھوں کسے اٹھا لیا اوہ بالن دا بھار
 بالن بھی جد اوسنوں مول نہ لڈھا کو
 آکھے دن بھی لہہ گیا ہوئی رات قریب
 ہن خالی گھر جاوناں ہرگز ناہیں ٹھیک

اندراوس اجاڑ دے راتیں رہیا غریب
 جوڑا کھٹیاں لکڑیاں نبھ رکھیا اک بھار
 نبی سلیمان گذریا اوپر تخت سوار
 پھر بڈھے نول سک کے کہندا نبی الہ
 تاں جو بڈھا کرے ناں ایسی مشکل کا
 بڈھا اکوں آکھدا ہو کے سخت مول
 میں لے کے گھراپنے چلتا ہو مسرور
 جیوں ڈٹھا اک چیل نے لگی تھیں با
 بالن لدھا مول نہ خبر لے گیا کون
 رہنا پیا اجاڑ وچہ مہینوں خواہ مخواہ
 پھر جسویے صبح دا دیا ہو یا قریب
 دتیج کھلاواں لکڑیاں کل دے بھگہ بال
 ہو روتا اک تاج تھیں موتی جلاوتا
 ویچو کھا ہو ایسوں کر یو موج بہا
 ناں حفاظت ایسوں گھراپنے لے جا
 لکڑیاں دے ول پھیر نہ کیتا ذرہ نیال
 رستے وچہ دریاب ہک لنگھنا پیا ضرور
 بڈھا داخل ہوئیے جھاکن لگا آب
 موتی والی مٹھ اوہ کھل گئی یکسار
 ڈھونڈن لگا اوٹھ کے اسنوں حلنبی نال
 پھر بالن ول ٹر پیا ہو کے سخت مول
 چنڈیاں چنڈیاں اوسدی مٹی ہوئی خوا
 کرے دلایاں لے وچہ بہت آزرده ہو
 بھکے دوجے روز دے سیرے بال غریب
 رہے اسے بار وچہ فجرے ہونڈیاں تیک

فجری جن کے لکڑیاں جاساں گھیریں سدا
 فجری اٹھ کے لکڑیاں کر داجمع ضعیف
 بڑھا دُوروں دیکھیا کر دابھارتیار
 اے بڑھے میں کل جو تینوں دتا لال
 تاں اوس بڑھے بنی نون دسیا سال
 حیرت دیوچہ آگیا سنےکے نبی غفار
 پگڑی دیوچہ نہ لیا اوہ موتی ذی شان
 رستے اندر اوسنوں ملیا یک اسوا
 بڑھا عاجز کوک دا کھلا رہیا وچہ بار
 حضرت اک اسوار نے کھس لیا اوہ لال
 کہیا نبی سلیمان نے سندر اسی گل
 ایہو محنت تزد نون لکھی وچہ تقدیر
 پیش خدا دے کسے دامول نہ چلے زور
 بڑھے نے جد سنی ایہہ حضرت دی گفتار
 جویں گزارا کسے دا لکھیا لکھن ہار
 دیکھو کھاں سلیمان نے اُس بڑھے دینال
 پھر بھی اُسنوں لکڑیاں آہیاں وچہ نصیب
 اولیٰ اپنی پگ بھی دے بیٹھا تاوان
 کی کھٹیا بن قسمتوں لیکے سچے لال
 جد تک ہو دن ختم نہ گردش دے ایام
 جاں پھر بدی طرف تھیں کٹ گئے جمال
 کچھ مدت تھیں بعد پھر تخت نبی سلیمان
 اندر جس میدان دے بڑھا اوہ کنکال
 اوہ بڑھا جد نبی نون نظر نہ آیا مول
 یکا بڑھا اس جگہ تے طیارسی ہوار

قصہ کوتاہ پھیر بھی رہیا وچہ اوس بار
 پھیر تخت سلیمان دالے آیا تشریف
 اپنے پاس بلائیکے کہیا نال پیار
 کہیا اوسنوں وچکے کھاوین ہو جانال
 پانی اندر طرح ڈگ پیا اوہ لال
 پھر یک موتی اوسنوں دتا تر بھی وار
 بالین اوتھے چھوڑ کے گھروں ہویا روان
 نس گیا اوہ لاه کے بڑھے دی دستار
 پاس سلیمان آئی کے کردا زاہ لوکار
 نالے میری پگ بھی لیکیا موتی نال
 قسمت تیری اپنی بیٹھا تلیاں مل
 رب دے دتے باجھ نہ بن دا کوئی میر
 اوسدا کم جمال کی مور سکے کوئی ہو
 لگا بالین پگن پھر جویں تیری کا
 رہندا اوسے حال وچہ تر لا کرے ہزار
 کیسا اپنی طرف تھیں کیتا ترس کمال
 لعلان پچھے تن دن بکھار رہیا غریب
 تر لا کیتا نفعدا اولٹ ہو یا نقصان
 آخر اوہ لنگوٹ تے اوہ رام دیال
 باجھ نصیباں کسے نون کون دیو آرام
 اوہ بڑھا رزق تھیں ہو گیا مال مال
 اوڈ دا وچہ ہوا دے آیا اوس مکان
 چن دا ہسی لکڑیاں بڑی مشقت نال
 نغراں تائیں آکھدا اللہ دہستبول
 چن چن بالین لکڑیاں جمع کریندا بھار

دے سن میں اوسنوں موتی رتن عجیب
ہن اوہ بڈھا ایس جانظر نہ آوے یار
جاؤ کھاں درچہ شہر دے معلم کرو حوال
ہے سی بڑا غریب اوہ عاجر بانا تو ان
سکر نوکر حکم ایہہ دور گئے فی الحال
اج حضرت سلیمان نے تینوں کیتا یاد
بڈھا کہندا جائے کے سیرا کہو سلام
بھیجو میری طرف کوئی گھوڑا یا مقبول
جا حضرت نوں نوکراں کیتا حال بیان
اوپا بڈھا ایس جا ہوندا نت خوا
ہن اوہ باجھ سواریوں مول نہ سکدا چل
کیونکر اوستے فضل ایہہ کیتا رب غفور
اوسو یلے بھیجا گھوڑا متھ غلام
حاضر ہو یا آئے کے بڈھا حضرت پاس
بھیجا حال ضعیف تھیں تد حضرت سلیمان
کہن لگا اوہ لعل جو کیتے تے عطا
رور و درپہ جناب میں کردانت سوال
کہدن بالن چکن نوں آیا میں اس جا
چڑھیا میں اس کھتے بڑی مشقت نال
شاید اوصا لعل ہے میں جاتا وچہ دل
خوش ہو کے میں لعل اوہ وچیا درخ باز
اوستے دن تھیں ہو گیا میں آسودہ حال
ایہہ گل کر کے گیا بڈھا گھرنوں پیر
جے رب آوے دین اوسنوں دیر نکا
جیگر اوسنوں دیوناں ہوو نا منظور

ایس پرنایح ہو کے نامے اوس نصیب
زندہ ہے یا مر گیا جانے رب غفار
جیکر ہووے جیوندا ڈھوڈ لیا و نال
معلم کرے اوستھیں من کیونکر گذران
بڈھے تائیں ڈھوڈ کے جا دستیا احوال
چل اساوڑے نال توں ہو یا ایہہ ارشاد
نالے بعد سلام تھیں دینا ایہہ پیغام
نہیں تاں باجھ سواریوں میں نہیں آوند احوال
سکر حضرت بات ایہہ بہت ہو کے حیران
اٹھوں بھار اٹھائے کے جاوے بے باز
بڑا تعجب آوند اسنے اوسدی گل
ہن میں اسنوں سد کے پچھاں حال ضرور
بڈھے نوں اس چار کے آندا نال آہام
پہنیا ہے سی او سنے سوہنا عجب لباس
دس بڈھیا ہن کس طرح تیری ہو گذران
میرے کولوں لعل اوہ تنے گئے کھڑا
ربا دے پھر لعل اوہ رحمت اپنی نال
اہلنا ہکی درخت تے مینوں نظر پیا
پھولیا جاں اوہ اہلنا وچوں بہا لال
جیہڑا میں تھیں کھس کے نس گئی سی ال
ملی قیمت اوسدی ہیراں شتر ہزار
گھر میرے ہن مول نہ میندا اوست نال
تخت گیا گھر اپنے مول نہ لگی دیر
کھڑیاں چیزاں مدتی دیندا پھر لبھا
من موتی مفت جے تاں بھی ہوون نور

اسوچ حکمت رب دی جیکر سمجھے کو
منگ پذیرا رب تھیں تیکہ غیر ہٹا

با جھوں دتے رب کوئی نہ کھیا ہو
مولا با جھوں ہو نہ سکدا کوئی رجا

بیان بیت المقدس و فات حضرت سلیمان علیہ السلام

کتنے برس اس سلطنت نصیب سلیمان
کئی مکان عمارتاں تلے کوٹ حصا
بڑے بڑے کم انہاں دے کرے دیو تمام
بیت مقدس شام وچہ جو ہو عالیشان
پہلے اوہ داؤد نے کیتی جان بنا
دیواں نوں سلیمان نے دس دتی ایہہ کار
دیواں موجب حکم دے شروع کیتا ایہہ کم
چالی گزاں بلند اوہ کیتے تھم تیار
دکھو دکھو کے سبہ د رکھے سوہنے نام
دو جا طوٹی باب سی تریجا رحمت جان
تاں لگے انہوس دے ہر درواز نوں
وچہ قندیلان ٹنگیاں چاندی تھیں بنوا
اسے گندھک سرخ تھیں بندا ہے کیمیا
رکھے ہر قندیل وچہ لعل جو شب چراغ
تن کوہاں تک انہاندا چاں جاوے دور
حاجت ناہیں تیل دی ہوندی ہرگز ہوا
قصہ کوتاہ جس طرح ہو یا شاہ سلیمان
مہر اوہ بھی چھوڑ کے دنیا دار فنا
ہک دن شیش محل وچہ حضرت ہود لٹا
آگیا ملک الموت بھی ہو کے تر ت تیار
کہندا میں ہن آپ دی قبض کر لیاں جان

اوپر ہر نیک چیز دے کیتی وچہ جہان
وچہ جیاتی اپنی کیتے انہاں تیار
رحم پری تے بھوت بھی تالبدار غلام
اوہ بھی سی بنوا گیا جتاں تھیں سلیمان
پھر حضرت سلیمان نے دتی بہت دھا
گندھاں سنگ سفید تھیں اسدیاں کرو تیار
گندھاں سونے رنگیاں سنگ مردے تھم
رکھے چاروں طرف تھیں خوش دروازے چار
پہلا باب داؤد وکساں کھول تمام
چوتھا باب حجلی آخر نبی زمان
چھت بنائی ساجدی سوہنی خوش منڈوں
گندھک سرخ منگائیکے دتی وچہ ملا
ایہہ حضرت سلیمان نوں کیتی رب عطا
آپے کر دے روشنی سنتوں نیک داغ
ایسا روشن انہانوں کیتا رب غفور
ایہہ سب ذکر خلاصیوں کیتا میں منتقل
ایسا شاہ نہ ہو کو ہویا وچہ جہان
کر کے کوچ جہان تھیں چلے بستر چا
عاص اوپر کھلویکے کرے خدانوں یاد
پچھیا حضرت کس طرح آیا ہیں توں بار
تاں پھر اوسنوں آٹھیا پیغمبر سلیمان

حکمت پانی پین دی بینوں کرو عطا
 اتنا ٹھیرن واسطے مینوں نہیں فرمان
 پتہ نہ لگا کسے نوں پانی نبی وفات
 ہر کوئی جانے کھڑا ہے زندہ اجڑ سول
 جاں پھر عاصا نبی دا جھگا ہو گیا آ
 شٹا اوہ کمزور ہو ڈگی لاش زمین
 اتنی مدت لاش ایہہ کھڑی رہی بجان
 دعوائے علم الغیب اکر دے سن جنات
 ڈگی جس دم لاش اوہ عاصا ٹن نال
 جھوٹا دعوائے انہاں دا ہو یا ات سبب
 دو جا اس وجہ ایہہ سی حکمت پاک خدا
 مسجد بیت مقدس دی شروع آہی تعمیر
 بھوڑا بہتا اچے سی باقی رہتہ راکم
 جبکہ خبر وفات دی ہو جائدی مشہور
 آہے قسم جنات تھیں جو مزدور تمام
 اسے حکمت واسطے عالم غیب خدا
 اس تھیں ایہہ بھی ہو گیا معلم خال تمام
 جاں پھر مسجد ہو گئی پورے طور تیار
 رخصت ہو گئے جن بھی کرا فوس کمال
 اتھوں تک سلیمان دا حتم ہو یا مذکور

کہیا ملک الموت نے ایہہ نہیں حکم خدا
 ایہہ گل جلدی آکھ کے قبض کیتی اوہ جان
 رہی کھلوتی لاش اوہ آہی جوں حیات
 برس تاں تک کسے نوں خبر نہوئی مول
 ہیٹھوں اوسدے مدد نوں کیڑے لیتا کھا
 تاں سب لوگاں بات ایہہ سمجھی نال یقین
 ہو یا فوت چروکناں پنہیر سلیمان
 اوہنا نوں بھی مول نہ معلم ہوئی وفات
 جتاں نوں بھی تدوں ایہہ معلم ہو یا حال
 علم الغیب کسے نوں باجھوں سچا رب
 جد حضرت سلیمان دی ہوئی جان ہوا
 پوری اچے تیار نہ ہوئی با تدبیر
 پیر اوہ بھی سمجھائے کے حضرت دنا دم
 مسجد ایویں چھوڑ کے نس جانڈ مزدور
 جے اوہ جانڈے نس تاں کون کر نیدا کام
 فوت ہونا سلیمان دار کھیا بھیند چھیا
 علم الغیب کسے نوں باجھوں رب علام
 ڈگی لاش زمین تے حال ہو یا اظہار
 غائب ہو یا تخت بھی اوڈھو ادے نال
 اگوں ہن لقمان دا حال کراں مسطور

ذکر حضرت لقمان حکیم بن باعور

اندر قصص الانبیاء لکھیا ہے اس طور
 ملیا شان پنہیری گذر گئے تین سال
 جیونکر وچہ قرآن دے کہیا رب رحیم

ہن قصہ لقمان داسنیوں کر کے غور
 جدوں نبی داؤد نوں حکم خدا وینال
 پایا حکمت علم ساتاں لقمان حکیم

اَلَيْبِنَا لِقَمَّانِ الْحِكْمَةَ كَهِيََا پاك خدا
 حِڪْمَتِ عِلْمِ جَوَانِهَا نُونِ نَخْشِيَارِبِ مُوَدُو
 آہے جہشی قوم تھیں اوہ لقممان حکیم
 اسرائیلی قوم دے آہے اوہ عِشْرَامِ
 اوس آقا دادوسرا ہوراک نوکرسا
 اوپر دوہاں نوکراں کیتا اوس گمان
 جیکر ساڈے اوپر ہے شبہ تسانوں کا
 نکلے اوسدے پیٹ تھیں جس کھاہدی اوہ تیر
 تے انوائی دوہاں نول تے پانی نال
 مالک حکمت دیکھ کے بہت ہویا دل شاد
 پہلی حکمت انہاں دی ایہو ہے مشہور
 مالک نے آزادجاں کردتا لقممان
 وقت قیلو لے ہک دن حکمے نال خدا
 یا حضرت لب تسانوں کیتا حکم متین
 سن حضرت لقممان نے ترت کیتا انکار
 کیوں جو حق ناحق دا وچہ خلافت ڈر
 جیکر ہووے حق تاں لوگ نہ چھوڑن مول
 سنکر ملک خدائیدا آیا وچہ جناب
 حکمت تے پیغمبری دونویں تیرے وٹس
 حکمت والقممان نے کیتا تدوں سوال
 راتیں سُنیاں انہاں نول حکمت ہو گئی یاد

حکمت ہی لقممان نول کیتی اساں عطا
 پائے اوستھیں فائدے بہت ہی داود
 رنگ سیاہ سی انہاں نول نخشیارب رحیم
 خدمت کر دے انہاں دی ن ذرات تمام
 مالک دی اوہ چیز ہک چوری بٹھیا کھا
 مالک تائیں آکھیا تاں حضرت بلقممان
 تے انواڈا اساں نول پانی گرم پلا
 سنکر مالک ایہو پھرت ت کیتی ججویر
 دوجے دے اوہ پیٹ تھیں نکل ہی نوال
 راضی ہو لقممان نول کیتا اوس آزاد
 وچہ جامع تاریخ دے لکھیا ایہہ مذکور
 اوستھیں پچھے حکمتاں ہویاں سب عیان
 اوس حضرت لقممان نول کہیا فرشتے آ
 اسپس خلیفہ کرانگے تینوں اوپر زمین
 میں تھیں مول نہ ہووسی ایسی مشکل کار
 جے ہووے ناحق دا خطرہ روز حشر
 امر خلافت مجھ نول ہرگز نہیں قبول
 پھیر حکم لقممان نول کیتا رب وہاب
 جو تینوں منظور ہے جلد اسانوں دس
 کیتا رب نے اوسنوں حکمت وچہ کمال
 ہوئے سار جگ وچہ حکمت دا استاد

نصیحت کردن حضرت لقممان برائے سرزند خود

نصیحت اول

سبھ تھیں چھوٹا انہاں داسی ہک پت جوان

اندر قصص الانبیا راوی کرے بیان

ہک دن اوس نے باپوں آکھیا ناں پیار
جیونکر مرضی تساندی کرو مینوں فرمان
اللہ حافظا ہو سکیا اے میرے فرزند
سبھ قصیں اول مت ایہ دتی اوس مقبول
شکر کرن بھتیں آدمی ہوندا بے ایمان

جاندا میں ہاں سفرنوں کارن کارو بار
تاں اپنے فرزندوں کہیا ایہہ لقمہ
رکھیں دل وچہ یاد توں متیں میریاں چند
ہٹیا ناں خدائیدے شرک نہ کرنا مول
جیونکر خبر خداے نے دتی وچہ قرآن

وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يُعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ

یعنی اپنے پتوں کہیا ایہ لقمہ
اے بیٹے نہ کریں توں شرک خدا وینال
ہور جگہ قرآن وچہ کہیا پاک خدا
شرک جہی کوئی ہور نہ ہرگز مندی کار

ناں کمال نصیحتاں کروا وعظ بیان
ہے ایہہ شرک کما وناں وڈا ظلم کمال
بخشے جاوے عیب سب شرک نہ بخشیا جا
جہڑے شرک کما وندے تنہاں خداوی مار

نصیحت دوم

استحییں تجھے آکھیا قائم کریں نماز
با جھ نمازوں آدمی مومن بنے نہ کو
کرنا ترک نماز و شرک برابر جان

ایہ جہی بھاری مرتبے ہر مومن داساز
جہڑا پڑھے نماز ناں کافر ہوندا سو
جیونکر خالق پاک نے کہیا وچہ قرآن

أَقِمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ط

یعنی کرو نمازوں قائم چنگی سول
مشکر مشکر کما وندے کرن نمازوں عار
جو کوئی کرے نماز ناں پنجے وقت ادا
اسے طور حدیث وچہ حضرت وافرمان
مومن کافر وچہ ہے فرق نماز عیان
بلکہ جو کوئی جان کے چھوڑے ہک نماز
دو جی تہیجی چھوڑیاں پکا کافر ہو
یارو ہر کم چھوڑ کے پڑھیا کرو نماز

تاں جو وچوں مشرکاں ہوو ناہیں مول
تاہیں مشرک انہانوں کہیا رب عفار
بھانویں شرک نہ کرے اوہ مومن کہیا جا
جہڑا پڑھے نماز ناں اوہ نہیں مسلمان
پڑھے تاں مسلمان ہونہیں تاں کافر جان
اوسدا بھی ایمان ہے جاندا کہ پرواز
بن تو بہ پھر اوسدا ہور علاج نہ کو
تاں پھر رحمت تساں تے ہوو بے انداز

نصیحت سوم

ترتیبی دتی مت ایہ بیٹے نوں لقمان
یعنے جد تک رہے گا زندہ تیرا دم
مندا کم نہ کسے نوں ہرگز و سیں مول
ہر مومن نوں فرض ہو لینی ایہہ بھی مت
جتنا ہووے کسے نوں علم شرعاً جان
بھانویں کئے مسلیوں ہووے واقفکار
چیکر کچھ نہیں جاند اہے بے علم غریب
آکھے اوسدے لگ کے کرے جو چینی کا
حضرت کہیا جو کوئی دے کار صواب
آکھ کر اوسے کسے تھیں جو کوئی کار تباہ
دسنا چاہیے خلق نوں چنگا کم ضرور

کیتا کرو چہ خلق دے امر معروف بیان
جو کوئی ملے سبہہ نوں و سیں چنگے کم
نہیں تاں قہر خدا پیدا تیتھے ہوگے نزل
نیکی دے خلق نوں بری نہ دے گت
اوتنا اندر خلق دے کردا رہے بیان
تاں بھی اوہا خلق وچہ کر دیوے اظہار
تاں بھی آکھے نیک کم ہوندا بہت عجیب
اجر برابر دوہاں نوں دیوے رب غفار
کر نیوالے نال اوس پورا ملے ثواب
ہو جتنا دوہاں نوں ہوندا عیب گناہ
برے گناہ دے کم تھیں رہو ہمیشہ دور

نصیحت چہارم

چو تھی ایہہ لقمان نے دتی ہے سی بند
یعنے جتنے تڈھ نوں ملے کوئی بدکار
جیکر آیا باز اوہ دوہاں ثواب حصول
ایہہ بھی بھاری مت ہو موجب حکم خدا
کیتی وچہ حدیث دے حضرت نے تاکید
مار سکوتاں مار کے روکو ہتھاں نال
جیکر نال زبان بھی روک نہ سکوں مول
غیر شرع بدکار دا مول نہ کرو پیار
جتنی طاقت کسے نوں بخشے رب جل جلال
جیکر قوت بازواں دیوے مار ہٹا

منع کریں بری باتوں اے میرے فرزند
اوسنوں اوسدے فعل تھیں منع کریں لکھا
نہیں تاں تیرا اجر ضائع ہووے مول
واجب سمجھناں مومنوں رکھن یاد سدا
جد کوئی منکر شرع دا دیکھو تسیں پلید
نہیں تاں نال زبان دے منع کرو الخال
دل تھیں اوسد نال پھرو پیر کو ہر سول
نہیں تاں اوسد نال دے ہوسو تسیں شام
منع کرے بدکاریوں اتنی طاقت نال
نہیں تاں کرے زبان تھیں اوسنوں منع صفا

ڈر داسے جو آنکھوں میں پلے جاوے گل
تاں پھر اوسنوں دلوں اوہ جانے دشمن دین
جیکر ایہہ بھی کرے نا اوس ایمان ضعیف
جس طاقت سے ہوندیاں کوئی مسلمان
طاقت ایہو پڈیر نوں بخشش رب لطیف

یا اوہ اوسد آکھیاں منو نا ہیں گل
تاہیں ہو سی آپ اوہ مومن نال یقین
کامل مومن اوسنوں کہے نہ شرع شریف
روکے نہ بدکار نوں ہے اوہ بفرمان
روکے حل دامو دیاں کر کے تصنیف

نصیحتِ ہفتم

پنجویں ایہ فرزندوں دتی مت کمال
یعنی دو گھ تکلیف جو تینوں پہونچے آ
بے صبری دا کریں نہ ہرگز مول خیال
بھی کہیا لقمان نے بیٹے نوں اوسم
ہمت باجھوں کسے تھیں صبر نہ ہوندا مول
بن مقبولان رب دیاں کرنا صبر مجال
وچہ تکلیف پیغیراں کیتے صبر عظیم
یا یوسف یعقوب نے کیتا صبر کمال
کیا کچھ درجے انہانوں بخشے رب علام
درجے جیکر صبر دے کرن لگان مسطور
کارن سبھناں مومناں کافی ایہو دعا

جو کچھ پہونچے تده نوں صبر کریں ہر حال
لیس سرے تے جھل اوہ کر کے شکر خدا
آے مولا صبر تھیں سختی دیند مال
بیشک کرنا صبر ایہہ ہے ہمت واکم
سچی ایہہ گل پت نوں آکھی اوس مقبول
جو کوئی صبر کما وندا ہوندا مال مال
موسیٰ عیسیٰ زکریا یحییٰ ابراہیم
یوسف دی گلزار وچہ دیکھ انہاندا حال
بدلے صبر کمان دے مطلب ملے تمام
ذکر جو ہے لقمان دار ہجاسی پھر دور
سنے مصنف سبھ نوں دیو صبر خدا

نصیحتِ ہشتم

چھیویں مت لقمان نے دتی ایہہ معقول
یعنی جو کوئی آدمی ملے تینوں ہر حال
نال غرور نہ کسے دل ہرگز کریں زنگاہ
خوش خلقی تھیں سب نوں ملیں ہمیش سنگ
عجب نصیحت مومناں ایہہ بھی ہر دور کا

لوکانوں بیرونی تھیں ہرگز ملیں نہ مول
بھانویں ہووے بادشاہ بھادویں ہو کوکال
دیکھیں ناہیں کسے نوں ہو کے بے پرواہ
لوکان تاہیں دیکھ کے مول نہوویں تنگ
ہر مومن نوں دیکھ کے کرنا خلق پیکار

مفلس خواہ امیر ہو اونے اعلیٰ کل
دشمنوں بھی دیکھ کے مسختے وٹ نہ پا
پاک نبی جب اپنا کیتا خلق عیسان
ایہو طریقہ سب نوں پکڑن بڑا ضرور

سبہہ نوں چنگا آب تھیں جانن سر واپھل
ممتاں ہدایت خلق تھیں اوسنوں کسے خدا
کافر مڑھ قدیم دے ہوئے مسلمان
رکھے تے بے خلق تھیں ہر کوئی نسا دور

تصیحت، ہفتم

ستویں مکت فرزند نوں دتی ایہ سنبھال
شیخی کبر کر بندیاں بنے کھلے پسند
فخر تکبر جہاں نے کیتا وچہ سپنسا
اول کبر جہاں تے کیتا سی شیطان
پھر فرعون پلید نوں شامت چا یا آ
کیتا پھر قارون نے کبر اتے ہنکار
کس داکس داکھول کے حال کراں اظہار
کس کس آکر خان دی آکر گئی نہ بھیج
دیکھیں اپنے آپ نوں جو توں کر کے غور
دوں بولال دے راہ تھیں باہر آیا جو
ایہو لفظ یاد جے رکھیں نال یقین

چلیں نہ او پر زمین دے متکبران دی چال
ایہ بھی ہر یک واسطے وڈی ضروری پسند
اسے جگتے انہاں دا ہو یا حال خوار
لائق لعنت سدا اوہ ہو یا بے ایمان
سے تمامی شکر اں کیتا غرق خدا
کھڑا کھڑو تاز میں وچہ دتار بنگھار
جو کوئی اچھا آگیا ڈگا منہ دے بھٹا
توں مولیٰ کس باغ دی جم پھوہیں اج
پھیر نہ صرگز عن فلا پڑیں اب طار
کس شیخی تے کرے گا فخر تکبر سو
وانگ پڈا پر فقیر دے رہیں سدا سکین

تصیحت، ہشتم

اکھویں دتی مکت ایہ بہت محبت نال
بہت تر کھاٹرن تھیں تھک میں ہو کمزور
دوہاں وچہ نقصان ہے کرین ایسی کار
کافی ایہو مثال ہے ہر کم اندر یار
دیکھو وچہ حدیث دے کہیا شاہ امم

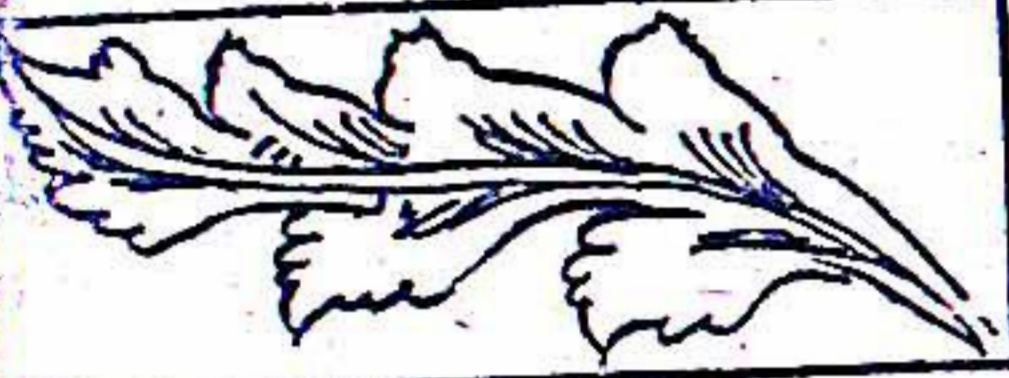
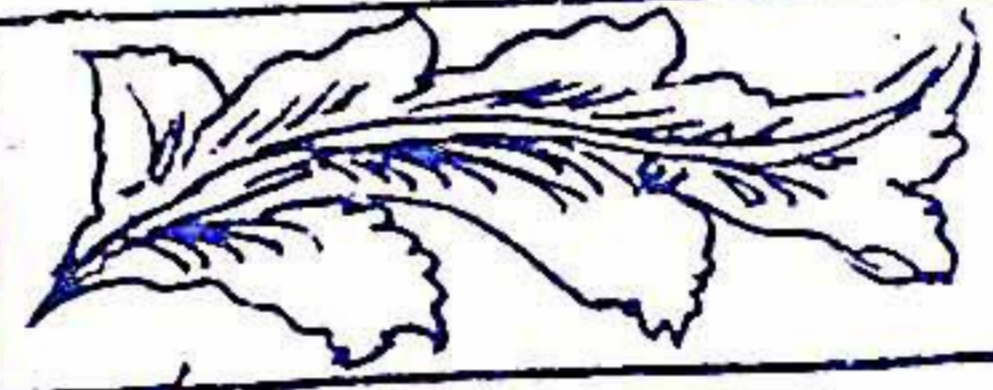
بیٹا اپنی ٹور وچہ پھڑپھڑیں مبیانی چال
اپڑن دیسی مول نہ بہتی مسختی ٹور
جے چاہیں آسودگی رکھ اوسط رفتار
استغییں باہر چلے جو ہوندا انت خوا
سب کہاں تھیں جان توں بہتر اوسط کم

خیر الامور اوسطہا

اوسط و اہر کم و چہ کرے خیال نہ جو
کھانا پینا پینا ہو رجو خرچ تمام
تھوڑا کھاوے ٹوت تھیں بھکھہ نہ او تر مول
جو کوئی اپنے قدر تھیں خرچ کرے بسیار
نالے تھوڑا دناں و چہ اوڈوانگ ناموس
جیکر اپنے قدر تھیں گھٹ و دھ کرے مول
نالے سوکھی اپنی رہے کدا گذران
و چہ قرآن کریم دے کہیا رب جلال
کردے جبدم خرچ اوہ ناسراف کمان
بس پذیرا ایوہے سمجھ تھیں نیک طریق

بیشک اوسدا کم اوہ کدی نہ پورا ہو
ہر کم و چہ اسبات دار کھئے فکر تمام
قدروں باہر کھاویاں پوے شتابی سول
لچ اوچکا اوسنوں آکھے کل سنیسا
قدروں تھوڑا خرچیاں لوک کہن کنجوس
سو بجا ہووے جگ دی راضی رب رسول
کتنے اسوچہ فائدے کتنے اوہ نقصان
نبدے رب د اوہ جو چین میانی چال
ناہوں تنگی کرن اوہ و چلے رستے جان
چلئے چال میان جے رب دیوے توفیق

اصیحت ہم

نواں ایہ فرزندوں کہیا اوس ممتاز
نال کسے دے مول نہ اچھی کریں کلام
کھوتے دا آواز ہے کتنا بہت بلند
کوہجا ہر آواز تھیں ہے آوازہ خر
اوچا بونن منع ہے اندر شرع رسول
بولے ہکدن لوگ کچھ پاس رسول کریم
اوسے ویلے رب دا اندا حکم وحی
یعنے جتنا بول دے ہیں رسول خدا
سندر حکم خدائے واسبہ صحاب کبار
ایہو حکم تمام نول جو کوئی مومن ہو
چاہیں و چہ بھی کرن نال ایسی بات بند
کرکے خاص نہ عورتاں کرن ایہی گل
جیہو تہرا چا بولیاں پونداتہناں سلسل

بولن ویلے اپنا نرم کریں آواز
اوچا بول پسند نہ کردے لوک تمام
ایسپر اوسنوں مول نہ کردا کوئی پسند
ہینگے اچن چیت جان کتنے جانڈے ڈر
جسوں سن کے لوگ بھی ہوون تنگ مول
نال آواز بلند دے سنتوں یار ہیم
کر و بلند آواز نا اوپر آواز بنی
اوستھیں و دھ آواز نا اوچا کر یوگا
پاس نبی دے پھیرنا کرن اوچی گفتار
پاس بزرگاں بیٹھ کے کرن نہ اچا شور
جیہری دو جے شخص نول ہووے ناپسند
جو نا محرم شخص نول کر دیوے بے گل
تویں نہ خوش آواز بھی پینچے غیر نول

گاؤن ہن ہور جو سراں نکالن رل
اکثر زناں ایسیاں ڈٹھیاں میں اج کل
دیکھن جتھے مرد کجھ ڈڈے ڈوٹے ول
جے کوئی روکے اوہنا نول لٹا پنیدیاں گل
بھڑن لڑن وچہ تکڑیاں فاضل جو میں اجل
کہنے اندر بٹھیاں کرن لکھاں ول تحصیل
اوچا نیواں بولناں رہ جاندا اک ول
پک وچا رپاں تارکاں پھرن نکاحوں چل
اوپر توکل بٹھیاں جیونکر بابے تل
خاوندی کجھ لوڑنا وقت گیا اوہ ڈھل
دنا رپ واسرتے لین وچا رپاں بل
مکھن سانوں لوڑناں زیورنگ محل
اسے گل وچہ سینکڑے پوچھ لیندیاں چھل
نگھی ٹاڑی لائی کے مدھوں پھرن بل
چھوڑ پئی ا ذکر ایہہ تل انہاں تھیں تل

سجھے ایہہ نامحرماں سینے پاؤن سل
ول بولن دا جنہا نول مول نہاؤے ول
اوچا اوچا بول کے تا دیون تھمر تھل
گپاں کچھاں مار کے اوسنوں کردیاں پل
با جھوں فحش نسا دے مول نگرے پل
دیس ڈرن پر چچا ویوں آہیں چیرن بھل
برقے اندرا وندیوں کئی موکلے تل
با جھ ویا ہوں ہو گئے سارے مطلب حل
ورد ایہو دن رات داپکی بیکانی کھل
اوڑک ہک دن جاؤنا خاک مٹی وچہ گل
مارے اپنے شردے کٹن اوکھ سو کھل
نال مصتے دوستی لکھی روز ازل
پچھ جوالے انہاں تھیں جنہاں بہانی کھل
کجھ پرواہ نہیں جداں تک ہی ستا کل
مت کوئی آکھے تدھ نول چل گیرے تل

ذکر باقی نصیحت

ایہہ نو تھیں پت نول دتیاں جو لہمان
جاں ایہہ متیں دے رہیا کیتا ایہہ فرمان
کہنا ہے کجھ ہور بھی تینوں میں سمجھا
تتہ کوتاہ جدوں پھر ہو یا اوہ تیار
ناں محبت پت نول بہن لگا لہمان
دیکھیں گاکہ سارے توں اندراوس زمین
باد رکھیں اوس کدے پہنچے نہ بٹھیں جا
ہوئی اوس پہنچے ہک بدنام و ضعیف

ذکر انہاں دارب نے آیزا وچہ قرآن
تل کے جاویں مجھ نول جسم گواں جان
تاں جو اندر سفروے دکھ نہ دیکھیں گا
آ ملیا پھر باپ نول بیٹا فریاں دا
راہ وچہ تینوں جانڈیاں اسی بے میدان
ہوسی اوس کے پاس بھی ہک چہنہ شیرین
رکھے اوس آفات تھیں تینوں پاک خدا
منیں دل تے جان تھیں اوس اسی نام صرف

دو جی تینوں بات میں دساں ایہ سمجھا
 او تھوں دے جو آدمی ہین میرے آشنا
 عورت ہے او سبگہ ہک صاحب حسن جمال
 اوس عورت و نال توں کریں نمول دیاہ
 تزبجی ایہ بھی بات ہے سن توں برخورد
 نام فلانا اوس مدت گئی وہا
 جا کے اوستھیں اپنا قرضہ کریں و نمول
 ایہ سب باتاں میرواں رکھیں یاد ضرور
 سکر سبھ نصیحتاں ہو یا تر ت روان
 ڈٹھا اوس درخت ہک سوہنا سا یہ دار
 نامے چشمہ عجب ہک جاری اوس پاس
 کہندا دل و چہ پی لواں پانی دا ہک جام
 تر ت وصیت باپ دی آئی اوسنوں یاد
 بڑھا اوسنوں ویکھ کے کروا ایہ منہ مان
 کر لے میرے کول توں سائے ہیٹھ آرام
 بیشک بابا وڈو کیا سچ تیرا فرمان
 لڑکے دی یہ بات سن بولیا مرد خدا
 سنی جدوں ایہ بات پھر لڑکے نیک نہاد
 کہیا سی ایہ باپ نے مینوں ٹر دی آ
 تاں پھر اوس ضعیف دامن لیا فرمان
 پانی پی کے چشمیوں سٹا اوسے جا
 ڈنگن لگا اوسنوں بڑھا سی بیدا
 کٹ لیا سر سپ دار کھیا اپنے کول
 لڑکا اوس ضعیف تھیں سکر ساری بات
 بچھوں اوس ضعیف نے کہیا پھر بلا

جدوں فلانے لوک وچہ داخل ہوئیں جا
 تینوں گھر لے جائیکے خدمت کرن ادا
 تینوں کہسن عقد توں کر اس عورت کے نال
 اللہ تینوں اوستھیں رکھے وچہ پناہ
 وچہ فلانے پنڈ دے رہندا اک تجار
 اتنا میں تھیں نصت د اوہ لیکیا قرض اٹھا
 یاد رکھیں پر اسبگہ رات نہ رہنا نومل
 جاہن بیٹا تھ دا حافظ رب غفور
 جس دم پوہتا جائیکے اندر اوس میدان
 بیٹھا اوسک ہیٹھ ہک بڑھا بزرگوار
 جیسی بن لہمان نوں ڈاڈھی سخت پیاس
 پھیر ہیٹھاں اوس کھدے کسان ہیٹھ آرام
 لگا او تھوں ٹرن جاں لڑکا نیک نہاد
 اندر ایسی دھپ و کدھر لگوں جان
 لڑکا اوسول پر ت کے کروا ایہہ کلام
 منع اسانوں باپ دی بہن اس مکان
 رب دی قسم نہ لڑکیا دھپ ایسی وچہ جا
 آئی اوسنوں باپ دی تر ت وصیت یاد
 من لیں جو کہے اوہ بڑھا بزرگ وار
 تر ت سلامی ہوئی کے بیٹھا اوس مکان
 سپ اک اوسے رکھ تھیں تلے لٹھا آ
 لے کے عاصا سپ نوں اوسنے چھڈیا با
 لڑکا جسم جا گیا دسی حالت کھول
 رخصت لے کے چلیا او تھوں نیک صفا
 کتھے جاسیں لڑکیا مینوں سچ بت

جاساں میں اُس پٹنوں لڑکے کہیا حال
 بیشک چلو تیسیں بھی لڑکا کہے جو اب
 جس ویلے اُس پٹنہ وچہ دونوں پتے جا
 پچھیا لوکاں اُنہاں تھیں سارا پتہ نشان
 و سیا لڑکے اُنہاں نون اپنا کھول بیان
 سُنکے لوکاں اوسدا کیتا ادب کہاں
 اچھی خاطر دواں دی کیتی رہی اوس قوم
 لڑکے نون اک روز اوہ کہندے نرمی نال
 نالے اوسد پاس ہر دولت مال کثیر
 تیری خاطر دل کے کیتی اسان صلاح
 لڑکے کہیا باپ نے کیتی رہی ایہ پسند
 نہیں تاں وچہ پردیس و پاؤ نیگا تکلیف
 نہیں اوسدی بات تون ناموڑیں فرمان
 جو کچھ اوسنے آکھیا سو میں کراں قبول
 پٹھڑے نون اُس جائیکے و تا حال سنا
 لڑکے نون اوس شخص بھی وتی ایہ صلاح
 تاں اُس لڑکے عقد پھر کیتا عورت نال
 اس عورت کے نال جو عقد کریندا آ
 نو خاوند اس تدہ تھیں اگے دتے مار
 تینوں بھی ایہہ ماری جھوٹ نہ جانی مول
 پٹھے نون اُس آئیکے و سی ساری گل
 پٹھے کہیا مول ایہہ نہ کرنے کرتوں کا
 راتیں تیرے کول جاں آوے وقت جماع
 دساں گا اوس وقت میں تینوں ہک تجویز
 القصد اُس راتوں ایویں کیتی کار

تاں پھر پٹھے آکھیا مینوں کے چل نال
 تاں پھر پٹھا پٹھیا اوسکے نال کتاب
 جتھے اوسکے باپ دے آہے پار آشنا
 کون تیسیں کس شہر تھیں آئے اس مکان
 آیا میں اس شہر تھیں باپ میرا لہمان
 گھر لے آئے دو ہانوں بہت محبت نال
 کر کر تر لے اُنہاں نون رکھیا کتنے یوم
 عورت ہے اک اسجگہ صاحب حسن جمال
 چنگی ذات صفات تھیں عورت دوی امیر
 آکھیں تاں اوسنال چا تیرا کراں نکاح
 کسے امر و سفر وچہ نا ہوویں پابند
 ہاں البتہ تدہ نون جو گل کہے ضعیف
 ایہ بھی گل میں اوسنوں کرساں و سنج بیان
 اوسکے امروں باجھ میں ایہہ گل کراں مول
 اس کم اندرتساں دی ہے کس طرح رضا
 بیشک اسدے نال تون کر لے حق نکاح
 پچھوں کہے شخص نے آوسیا ایہہ حال
 پہلی راتیں اوسنوں ویندی ایہہ جگتا
 کیتوں کیتی تدہ نار ایہہ ہے وڈی بدکا
 سن بیٹا لہمان دا ہویا بہت مول
 مینوں اس نکاح دا مندا جا پے پھل
 میں تینوں اس بات دی حکمت دیاں تا
 جلدی مینوں آن کے دیویں تون طہارح
 انشاء اللہ بچگی تیری حبان عزیز
 خلوت کارن جدوں اوہ عورت ہوئی تیا

لے رخصت ہاں پاک دی آیا بزرگ ول
 بڑھے اوسنوں آکھیا لے آتوں فی الحال
 آندا آتشدان اوس آتشنال بھرا
 سہرا اوس شخص نے رکھ لیا سپاس
 کہندا آتشدان ایہ جباتوں ہن یار
 عورت کپڑے اپنے لاپے جڈن تمام
 میرے پاس لیا ونا پھر ایہ آتشدان
 نرت انگلیٹھا لے گیا عورت اپنی پاس
 جاں اوس کپڑے اپنے دتے سبہ اوتا
 سنے عورت حکم ایہہ کیتا اسے طور
 بڑھے آتشدان جان ڈٹھانال دھیان
 سڈکے اس جوان نون دتے پھیر دکھا
 اگلے خاوند مر گئے اسے شامت نال
 ہیشک اوسک نال ہن صحبت کرتوں جا
 آیا عورت طرف پھر لڑکانیک صفات
 صحیح سلامت فجر نون آکھیا بن لہمان
 آخر اوتھوں کوچ دا کیتا پھر سامان
 کہیا بن لہمان نے اس بڑھے نون جا
 اوتھے میں ہک شخص نون ملنا ہے سہول
 کیونکر مرضی تسان ہی دسوا پنا حال
 اورگ اوتھوں ٹرپے دونویں سنگی رل
 میں ہاں پت لہمان دا کہیا اوس جوان
 فرضہ میرے باپ دا جو کچھ دینا تیس
 کہیا اوس تجار نے ٹنکر اُسدی بتا
 بھلکے اٹھ سو بیرونوں کراں حساب کتاب

کہندا اوسنوں آکھیکے دس مینوں اوہ گل
 ہک انگلیٹھا آگ دا بھر کے آتشنال
 پیچھے جھپڑا سپ اوہ بابے ماریا سا
 سٹیا آتشدان وچہ اوہ سربے دسواں
 عورت نون جا آکھنا کپڑے سب اتار
 سیکے اوپر آگ دے اپنا خاص اندام
 حسب الحکم بزرگ دے کیتا بن لہمان
 کہندا جلد اتار توں اپنا کل لباس
 سیک بنکج ہن اپنا کہیا اوس پکار
 پھیر انگلیٹھا لے گیا بڑھے ول فی الفور
 نظری آکے سپ دو اندر آتشدان
 اس عورت دپیٹ تھیں نکلی ایہہ بلا
 تیری واری رب نے آنت دتی ٹال
 انشاء اللہ تده نون دکھ نہ پتھے کا
 صحبت جو رونال اُس کیتی ساری رات
 بندے اوسنوں دیکھ کے بہت ہو حیران
 اگوں اوس مقروض دا میں تھیں سنو بیان
 یا بزرگ اک لوک ہے اوپر لب دریا
 فرضہ اوتھیں باپ دا کرنا ونج و صول
 بزرگ کہیا ایں بھی چلساں تیرے نال
 ونج ملے اس شخص نون دسی ساری گل
 کیتا مینوں باپ نے تیری طرف روان
 وہہ ہن مینوں جلد توں لین آیا ہاں میں
 رہو اماڈے کول توں ارج اجو کی رات
 پلے پار ایں تسان دے جو کچھ بنے حساب

لڑکے کہیا بات ایہہ ساتوں نہیں قبول
 بڑھے کہیا لڑکیا نہ کر کوئی ہول
 لڑکے اوس بزرگ دامن لیا مکران
 وچہ اصل تجار اوہ ہے سی بڑا مکار
 ہے سی اوس تجار داکہ بٹ مکان
 نیڑے اوس مکان دے چلدا سی دریا
 دا نیم اوس مکان تے قدرت ربدی نال
 تلویں منزل وچہ جو سوندا اوکھے جا
 اوتلی منزل سووندے اوسدے اہل عیال
 جسدے نال تجار دی ہوگ عداوت کا
 روہڑ جاندا اوہ کانگ وچہ راتیں ہولا چا
 ایہو فریب تجار نے سوچیا انہاں نال
 لیجاوے گی دوہاں نوں راتیں کانگ ہا
 جیکر پھر لقمان نے منگی کوئی پھیر
 رکھیا اوسے دوہاں نوں کر کے ایہو قیاس
 رات پئی تاں دوہاں نوں کھانا خوب کھوا
 سوں گیا پت لقمان دا بڑھا سی بیدا
 جلدی اوس جوان نوں بڑھے لیا جگا
 جتھے اوس تجار دے سستے سن فرزند
 پتر اوسک انہاں نے جلدی نال اوٹھا
 آپ انہاں دی جگہ تے سستے دونوں یار
 نجرے اٹھ تجار نے کیتا جدوں دبیاں
 تلویں منزل اوسک پت ہوئے مردار
 دیکھ تماشہ دے وچہ کہندا
 پتراں دیوں دیکھ کے کردا ہال پوکار

کہیا ہے سی باپنے رات نہ رہنا مول
 او دجانے اج رات نوں رہے اوسدے کول
 رہ پئے اُس کول اوہ بڑھا اتے جوان
 سن میں تینوں اسدا حال کراں اٹھا
 آہا وہ دو منزل اتے او تے جان
 کدھی اوپر فریب دے کیتا اوس بنا
 ادھی راتیں آوندی کانگ انہاں سیال
 راتیں وقت لیجا وندی اوسنوں کانگ رٹھا
 اونھے ونج نہ سکدا پانی ہک زوال
 تلویں منزل اوسنوں دیندا ونج سنوا
 کئی نا واقف اوسنے ایویں چھوڑے مار
 تلویں منزل انہاں نوں منجیاں دیساں ڈال
 قرضہ دینا پڑے نا مگروں لہے بلا
 کہساں میں تھیں لیگیا تیرا پت عزیز
 رہ پئے اوسدے پاس اوہ کر کے ربدی اس
 تلویں منزل سون دی دتی جگہ بنا
 ادھی راتیں کانگ دا آچڑھیا لٹمکار
 اوتلی منزل دوڑکے دونوں پھتے جا
 پوتے اوس مکان تے دونوں ڈر بند
 تلویں منزل انہانوں دتا آن سنوا
 حکمتیاں نوں حکمتی من و لا کے مار
 اوتلی منزل دونوں اوہ سستے امن مان
 پانی وچہ انہاں ندیاں لاشاں پھرن خوار
 ملے مینوں آن کے ایہ پورے بستاد
 ہائے میں نال مسافراں کیوں بیتی ایہ کار

کہیا تہوں مسافراں سنکر اوسدی گل
ایہو نتیجہ بدی واسبھ نون ملے ہمیش
اسے طور تہران وچہ کیتیا حکم خدا

تینوں اپنی نیت دا بلیا ہے ایہہ پھل
برا کرے جو کسے دا آوندا اپنے پیش
سکوں آیت لکھ کے تینوں دیاں سنا

وَلَا يَحْقِيقُ الْمَكَرَ السَّيِّئُ إِلَّا بِأَعْيُنِنَا

یعنی مکر نہ کھیر دا ہور کسے نوں جا
سچ کلام خدا بیدی سچ اوسدا فرمان
جیوں کر اوس تجار نے بوکھ لیا آزما
قصہ کوتاہ جدوں اوس ٹھا ایہہ کم
کر کے قرض وصول اوہ بڈھاتے جوان
نالے بن لہمان اوہ عورت لے لئی نال
نالے اوسدے پاس جو ہسی ڈلت مال
جاں بیٹا لہمان دا پہونتا وطن قریب
اتنی مدت سفر میں کٹیا تیرے نال
ہن میں پچھاں تڈھ تھیں اے بیٹا لہمان
جانے تینوں برا توں یا کچھ نیس کو کار
بولیا پت لہمان دا ہیں توں نیک صفات
تساں دیوانی مجھ نوں عورت تے سبہ مال
ایہہ گل سنے آکھیا بزرگ نیک حصال
سنکر لڑکے آکھیا بے شک لہو وڈا
بڈھے کہیا وڈدے تینوں پھیر شتاب
تاں پھر بڈھے مال اوہ خود کیتیا تقسیم
تھوڑی اوستھیں وڈکے رکھی عورت کول
جیہڑا حصہ دوہاں تھیں ہے تینوں منظور
تاں پھر اوس نے لے لیا حصہ اک اوٹھا
دو جا اوس غنیف نوں دتا سارا مال

جس کیتیا اوہ مکر ہے اوسنوں کھیرے آ
جو کوئی مکر کما وندا کردا اپنے کان
کیتیا نال مسافراں گھرنوں لگی آ
گن دتا سب اونہانوں جتنا قرض تمام
دونویں اپنے وطن نوں ہوئے پھیروان
عقد کیتیا اوس شہر وچہ ہسی حسدے نال
اوہ بھی عورت لے لیا سب کچھ اپنے نال
آکھن لگا اوسنوں بڈھیا یار حبیب
مسلم تینوں ہو گیا میرا سبہ احوال
کیونکر میرے اوپر ہے تیرا وہم گمان
جیونکر تیرے عقل وچہ آوے کر ظہر
کیتی میری بددندہ اندر تکلیفات
سدا سلامت تسانوں رکھے رب حلال
میرا بھی اس مال تھیں حصہ کچھ نکال
ادھی دولت تسانوں دیواں خوشی رضا
لڑکے کہیا وڈدے لو آپے تھیں جناب
چو کھی دولت اک طرف رکھی اوس نہیم
استھیں تچھے آکھیا اس لڑکے نوں بول
کر لے اپنی طرف توں ہو کے خوش مسرور
عورت اوسدی کول جو با بے رکھیا سا
رخصت ہو کے گھرانوں اٹھ ٹریانی الحال

جدوں اگیرے آسمان چھپوں کرے دیان
 تاں پھر بڑھا و سنوں مگروں کہے مہلا
 لڑکے کہیا تسائوں ایہ کی گیا خیال
 بڑے رفیق شفیق ہو میرے تسبیب جناب
 کیتیاں میریاں مشکلاں سب تسائیں سان
 سکر سدی بات ایہ کہیا مرد کمال
 مینوں دولت مال دی نہیں ضرورت کا
 مدد تیری نوں بھجیو مینوں رب علام
 جاں کوئی رب دے دوستاں مشکل ہو و کم
 ایہو مینوں رب دا ہے مڈھوں ارشاد
 لگا ہاں تہن جان میں میں تھیں رخصت یا
 جاہن اپنے باپ نوں مل توں خیری مال
 لڑکالے کے رڑ پیاعوت مال تمام
 ساری حالت سفروی کیتی بیٹھ عیان
 وجہ تارنجاں انہاں دے ہین کئی مذکور
 اگے نبی عزیر دا دساں مینوں حال

مگر لے چلیا آوند اوہ بڑھا انسان
 شاید مینوں مال تدھ ڈر کے وٹا چا
 دتا میں ایہ تسائوں نوں اپنی مرضی مال
 پین تسادے قدم داعوت مال سبب
 کتنی واری مجھ دی تسائیں پچائی جان
 میں راضی ہاں تدھ تے لیجا اپنے مال
 میں نہیں خاک کی آدمی ہاں میں ملک خدا
 ایہو ہمیشہ رب نے مینوں سوچیا کام
 تڑت انہاں دی مدد نوں بہاواں میں بکیم
 چنگیاں لوکاں واسطے جا کرنی امداد
 فضل الہوں تدھ نوں وٹا گھر پہنچیا
 ایہ گل کہہ کے ہو گیا غائب اوہ فی الحال
 صحیح سلامت باپ نوں کیتیا آن سلام
 کیتیا نقل خلاصیوں میں ایہ سب بیان
 مشقت نمونہ ذکر ایہہ کیتیا میں مسطور
 ایہ بھی تھوڑا ذکر ہے ناہیں طول طہال

ذکر حضرت عزیر علیہ السلام

اندر قصص الانبیا لکھیا ایہ بیان
 مشرق مغرب تیک سا اوسدا حکم روان
 بیت مقدس شہر تے حملہ کیتوس آ
 وٹس اسرا پھلیاں سخت عذاب شریر
 تاں اوسوقت عزیر نوں کیتیا نبی خدا
 دے حکم حرا پیدا خلقت وچہ تمام
 پھروے پھروے جڈوں اوہ آئے اوس مکان

بخت نصر اک بادشاہ سی کافر تیلان
 اوپر اسرا پھلیاں غالب ہو یا آن
 کل مکان عمارتاں کیتیاں ڈھانساہ
 کچھ مارے کچھ لے گیا کر کے مال اسیر
 شان نبوت انہاں نوں ہو یا تدوں عطا
 لوکاں نوں سکھلا وندا دین اتے اسلام
 بیت مقدس شہر نوں آڈھیا ویران

آنکھن لگے دیکھ کے ہو یا ایہے برباد
 قدرت ربی انہاں نے ڈھونڈی ات سبب
 اجڑے یا نتوں جے پھیر اوہ دیوے کدیں وسا
 او سے ویلے بھجیا رب نے عزرائیل
 گدھا سی اک انہاں داجتے سن اسوار
 نلے پاس عزیر دے ہسی کچھ کھام
 سو برسوں دے بد پھیر کیتا رب جیات

کیونکر پھر اس شہرنوں رب کرسی آباد
 مویانوں پھر کس طرح زندہ کرسی رب
 مویانوں بھی ٹھیک پھر زندہ کرے خدا
 کیتا فوت عزیزوں ملک الموت وکیل
 اوہ بھی او سے جگہ تے رب نے و تار
 اوہ بھی او تھے رہ گیا دیکھ خدا دے کام
 جویں قرآن مجید وچ آئی ایہ آیات

فَأَمَّا تِلْكَ الْأُمَّةَ نَا لَمْ نَبْعَثْ فِيهَا

زندہ ہو کر دیکھیا جہوں عزیز بی
 ناں اسوقت عزیز تھیں پھیرا رب علام
 کہیا ہک ادھر روز میں رہیا ہاں اسجا
 کھانے اپنے طرف توں کرکھاں وہاں
 باقی گدھا اپنا دیکھو ناں تمہیں
 یعنی ہک ادھر روز جے اٹھے رہندوں توں
 ایہ ہک قدرت اپنی دتی اسماں دیکھا
 او پر پڑیاں اوسدیاں کیونکر چاڑاں باس
 زندہ کیتا رب نے اوسنوں قدرت ناں
 نالے سارا شہر اوہ ڈٹھا پھر آباد
 قدرت دیکھ خدا بیدی کہے عزیز الہ
 مر گیا اوہ مردو دسا بخت نصر شیطان
 اوسدی جاگہ آ گیا حاکم کوئی دہور
 ستے جو منظم سن پھیر پئے اوہ جاگ
 سو برسوں تھیں بعد جاں زندہ ہو یا عزیز
 بعضی آنکھن اوہ ہے مول نہ کر پوٹسک
 سی تو رات عزیزوں نوک زبانوں د

وسا ڈٹھا شہر اوہ جیونکر وسداسی
 کتنی مدت رہیوں توں اندر اس مقام
 حکم ہو یا سو برس ہے تینوں گیا وہا
 ہرگز مول نہ وگڑیا رہیا امن امان
 پڑیاں باجھوں اوسدی رہی نکائی خیر
 گدھا تیرا اس طرح ہوندا کوں زبوں
 گدھا تیرا دیکھ ہن دیے اسپس عوا
 ایہ سب قدرت اسماں دی سمجھیں ناں قیاس
 اکھیں آپ عزیز نے ڈٹھا سارا حال
 بخت نصر مردو دجو کیتا سا برباد
 جاتا میں ہر چیز تے قادر پاک خدا
 بیت مقدس شہرنوں جس کیتا ویران
 سب اولاد یعقوب دی دتی اوسنے چھوڑ
 بیت مقدس شہرنوں رب لگے بھاگ
 اکثر بندے دیکھ کے جانن اوسنوں غیر
 کہنی آنکھن ہووسی تدوں اسانوں پاک
 جے ایہ کدی سنا دیوے آواں اعتقاد

نالے ہن تو ریت ہے ساڑے پاس نہ کا
 جب کہ اوسنوں یاد ہے اوہ تو ریت کتاب
 تاں پھر نبی عزیر نے دتی یاد سنا
 ہو گئی پاک لقتن جاں لوکاں نوں ایہ بات
 ہوئی ہوئی آن پھر لگے کرن گسان
 ہم مکن ایسا کون ہے دنیا و چہ دلیر
 ایہہ نا ہرگز نبی ہے نا ایہہ کوئی غیر
 اسے گل نے سبے کیتا پاک میتین
 ایہو عادت مشرکان اچکل وچہ بہان
 ناں خداوے اوسدا پورا جانن شان
 بھج بھج اگے اوسدے کردے ورنج سجود
 جو کوئی سجدے کسے نوں کردا باجھ خدا
 لعنت رب دی اوستے ہووے سدا نزول

بخت نصر سب لٹ کے گیا پلب گوا
 کاتباں تھیں لکھو اٹیکے دیوے اسان شتاب
 نالے کاتب سد کے دتی تر ت لکھا
 سو برسوں تھیں بعد ایہہ ہو یا پھر حیات
 رب دا پت عزیر نوں لگے سبہ بنان
 مرنوں پچھے سو برس زندہ ہووے پھر
 ہے ایہ بیٹا رب دا چھوٹا رب عزیر
 پوجن لگے پئے اوسنوں ہو گئے بیدین
 جیکر کسے بزرگ دی کوئی کرامت پان
 نا جانن جو اس طرح ہوساں بے ایمان
 قبران تائیں پوجکے ہو جاوے مردود
 اوسدے مشرک ہون وچہ ہرگز شک نہکا
 جیونکر وچہ حدیث دے کہیا پاک رسول

لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْيَهُودِ وَالنَّصَارَى الَّذِينَ قَبِلُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ ۗ

اوپر یہود نصاریاں لعنت کرے خدا
 یعنی اپنے نبی دی پوجن تہہ یہود
 اسے طور نصاریاں کیتا کم تہا
 دوہاں قبران پوج کے کیتا کم نہ بون
 بنیاں دی جد قبر نوں سجدہ روانہ آ
 باجھ خداوند کسے نوں سجدہ کرے جو کو
 جتنے قسماں شرک ہے سبہو جان حرام
 بس پدیرا چھوڑتوں اتھے ایہ مضمون

قبران جنہاں پھیراں سجداں لیاں بنا
 تاہیں لعنت انہاں نوں کیتی رب دود
 تربت اپنے نبی دی پکڑی سجدہ گنا
 دونویں فرقے رب نے کردے ملعون
 ہور کسے نوں کدوں پھر سجدہ کرن
 لائق لعنت رب دی بیشک جاندا ہر
 کیتا سارا ذکر میں وچہ زینت اہلام
 جنہاں قبران پوجیاں سو ہووے ملعون

قصہ حضرت زکریا و یحییٰ علیہما السلام

کیتا رب نے انہاں نوں اپنا خاص رسول

سی اولاد داؤد تھیں زکریا مستبول

رہندی آہی انہانوں بیٹے کارن چاہ
 وچہ بڑھا پے بخش توں میرے زبانی
 تاں پھر بیٹا اوسنوں دتارے تمام
 یحییٰ رکھیا نام اس موجب حکم خدا
 چار برس اوہ گھروں نابا ہر نکلیا مول
 رکھا گوشے بیٹھ کے ربدی طرف خیال
 ہر دم حضرت زکریا کردا وعظ کلام
 ہکدن موجب قاعدے مجلس وچہ بیان
 یحییٰ نے بھی چھپ کے سنیاں سبہ احوال
 طرف پہاڑاں رووند چکے گئے فی الفور
 رہی ڈھونڈ ہندی ماؤں بھی دہاڑیاں تک
 ہک دن وہی کسے نے ایہ خوشخبر پسند
 راتیں رہندا جائیکے وچہ سمانی غار
 جا کر اگے غار دے بیٹھی روز متام
 کینس ماں نوں وکھ کے نسن طرف خیال
 ناں رو بیٹا کر کوئی میرے ناں کلام
 یحییٰ کہندا رون تھیں کرنی چپ محال
 بنجو دہنجوں چلایاں سدی دشت ناں
 بہت محبت مانوئے کیتی ہو رنجور
 مسجد اندر انہاں نے کیتا آن مقام
 وچہ عبادت ربدی اکن ہوئے مصروف
 زکریا داہن حال کچھ مجلس وچہ سنا
 سنوں حقیقت اسطرح راوی کرے بیان
 حضرت وعظ سناوندے کوئی نہ سندا مول
 مارن لگے انہانوں رملل سبہ مردار

وقت ضعیفی عرض ایہ کیتی پیش الہ
 مینوں اپنی مہر تھیں اک فرزند رشید
 حکم ہو یا توں ایسا یحییٰ رکھیں نام
 پرورش کرے پیار تھیں ہر دم صبح مسا
 دل وچہ ربدی خوف تھیں نہ ہندا سدا
 کدی نابا ہر جائیکے کھیڈیا لڑکیاں ناں
 بہہ کے اندر خلق دے جوین رسولان کام
 دوزخ اتے بہشت واکیتا وعظ بیان
 آیا اندر دے ایسا جوش کمال
 ست وپھاڑے انہانوں گدے اسیطور
 ایسپر کوئی اوسنوں پتہ نہ لگا ٹھیک
 وچہ پہاڑاں رووندا پھرے تیرا فرزند
 تاں پھر مانی اوسنوں ڈھونڈن ہوئی تیا
 یحییٰ رووندا آ گیا جدم ہوئی شام
 تاں پھر کہیا مانوئے روکے جذبے ناں
 رووندا ہیں کس واسطے دس احوال تمام
 جدم میرا جاوندا دوزخ طرف خیال
 خبرے کھتے آوسی منوں تچھے حبال
 احسن آندا ناں اوس یحییٰ کر مجبور
 تدوں انہاندی عمر سی برساں ست تمام
 بس پزیرا اسجاہ ایہ گل رکھ موقوف
 کیونکہ اندر خلق دے شور ہو یا برپا
 زکریا تھیں خلق سب ہو گئی بے فرمان
 سن کر حکم خدا میدے ہو گئے سبہ چہول
 اوتھوں جان پچائیکے نٹھانی غفار

جا کر اک درخت تھیں منگی انہاں پناہ
 ۳ جا میرے پیٹ وچہ میں تیرا سخوار
 داخل ہو یا زکریا بیٹھا نال آرام
 ڈھونڈ رہے ہر طرف تھیں پتہ نہ لگا کو
 ویسا شیطان نے سارا پتہ نشان
 آ رہ جلد منگاوندے سنکر اوہ شریہ
 جد حضرت دے سرے وچہ آ رہ لگا جا
 اوسے ویلے رب نے بھیجا حب اسرائیل
 جیکر توں اُن کر نیگا اے میرے مقبول
 رکھن ہارا خلق دا ہے اوہ پاک الہ
 منگ پناہ ہن اُسے تھیں تنیوں لئے بچا
 سنکے جھڑک نہ پھیر اُس کیتی چون چرا
 وچے اوس درخت دے ہو یا نبی شہید

بول کہیا اُس رُکھ نے قدرت نال الہ
 اتنا کہہ کے رُکھ اوہ پاٹ گیا کجیا
 بچھوں خلقت ڈھونڈ دی آئی اوس مقام
 کہتے کتھے گیا اوہ خبرے غائب ہو
 داخل اس درخت وچہ ہو یا اک انسان
 سٹیا اوس درخت نوں سر پیرا اک چیر
 ورد ہو یا تاں اُن ہک کیتی نبی خدا
 آکھن لگا نبی نوں کہیا رب جلیل
 صابر بنیاں وچہ نہ داخل ہو میں مول
 کس گلوں تددھ رُکھ تھیں منگی اُن پناہ
 نہیں تاں کر کے صبر پھرا یہ تکلیف اٹھا
 منی دل تے جان تھیں رب دی جو میں رضا
 درجہ خاص شہادا توں بخشیا رب مجید

شہادت حضرت محمدی علیہ السلام

جس دم حضرت زکریا گیا شہاد پا
 کتنے روزاں باپ تھیں تچھے اوہ مقبول
 دتی رب پیغمبری اوس رے تائیں پھیر
 اندر اسرائیلیاں سی اک عورت کا
 پہلا خاوند اوسد فوت گیا سی ہو
 آہی پہلے خصم تھیں گھر اوسد ہک دھی
 خاوند اچے جوان سی اوسد صاحب نور
 ملکہ اوسنوں آکھدی نہ کر ہور خیاں
 کر لے اوسد نال توں اپنا عقد نکاح
 سنکر اوسدی بات نوں کیتا اوس قبول

یہی بیٹا انہاں واسجد اندر سا
 رہیا اندر مسجد بندگی وچہ قبول
 دے حکم حرا پیدا ہر دم رہدا پھیر
 ملکہ اوسد نام سی راوی لکھ گیا
 دوجی واری پھیر اوس خاوند کیتا کر
 جس ویلے پھر آپ اوہ بڈھی ہو گئی
 کرنی چاہی اوسنے عورت کوئی ہور
 بیٹی میری عجبے صاحب حسن جمال
 نہ کر عورت غیر دی ہرگز مول صلاح
 سد تمام برادری جمع کیتی محبول

یہی نون بلوایک کے لوکاں و سیا حال
 حضرت کہیا شروع و چہ ایہہ گل نہیں صحیح
 ایہ بیٹی اوہ باپ ہے بھاویں ہی بچھ لگ
 یہی کولوں سنی جاں ملکہ نے ایہہ بات
 یہی تیرے عفت نون جائز کہے نہ مول
 حکم سی اوس شہر دا اوہ مرد و پید
 پکڑ لیا و جائیکے یہی نون فی الحال
 پکڑ سپاہیاں نبی نون حاضر کیتا آ
 اوسویلے رب نے بھیجا جبرائیل
 جے توں آکھیں شہر نون چہ کران خواب
 حضرت یہی آکھیا سن کے ایہہ تقریر
 جیکر اسدے ہتھ تھیں لکھی موت خدا
 کہیا جبرائیل نے لکھی اینویں موت
 تاں پھر یہی آکھیا میری کیا مجال
 ترت اگے تقدیر دے دتا سیس نوا
 سیس مبارک نبی دا جاں ہو گیا خدا
 ڈٹھا جدوں نشتیاں ہو یا نبی شہید
 یارب تیرے نبی تھیں کیا ہوئی تقصیر
 حکم ہو یاد رگاہ تھیں ماریا باجھ گناہ
 جیکر کسے قصور تھیں ہوندا ایہہ مقتول
 قصہ کوتاہ ہو گیا یہی جدوں شہید
 بیٹی دا اس خصم نون دنا عفت پڑھا
 کوٹھے اوپر چڑھی اوہ عورت کسے کم
 اوس وقت اوڈایکے لیگی اوسنوں نال
 ڈنگن سیتی اوسنوں پاڑ کھا ہا یک شیر

کر و نکاح اس جنے دا اسدی بیٹی نال
 بھانویں دو بے خصم تھیں ہے ایہہ اسدی دھی
 روا نکاح نہ انہاں دا معلوم سارے جگ
 غصے ہو کے خصم نون کہن لگی بدوات
 اسیویلے اوسنوں مار کر دستمول
 سد سپاہی اپنے کردا حکم شدید
 ماراں اسے وقت میں اسنوں کزجیال
 جاں اوہ کافر نبی ول آیا تیغ اوٹھا
 یہی نون آکھیا کہیا رب جلیل
 کیونکر مرضی تہدی مینوں دس شباب
 کیونکر میری موت ہے لکھی وچہ تقدیر
 تاں مینوں منظور ہے جیونکر رب رضا
 اس کافر دے ہتھ تھیں ہونا ہوتہ موت
 نال قصہ خداییدے میں رضی ہر حال
 تاں پھر کافر اوٹھ کے دتی تیغ چلا
 پھر بھی ایہو آکھدا نہیں ایہہ عفت دروا
 کر دے عرض سوال ایہہ اگے رب مجید
 کس گناہوں اسنوں ویہہ ملی تقدیر
 تاہیں بہت فضیلتاں ملیاں وچہ درگاہ
 کیونکر ساڈے پاس ایہہ بہت ہوندا مقبول
 پچھوں اوہ جو کافر آہی رن پلید
 اوسے ویلے اوسنوں دتی رب سزا
 سخت ہوا اک رب نے بھیجی تہی تکم
 جا کے وچہ او جاڑ دے سٹی کزجیال
 گئی جہنم گھوک دی مول نہ لگی دیر

اینبویں اوس کے خصم تے ہو یا غضب خدا
چڑھ کے فارس ملک تھیں آ یا ہک عنیم
جد تک سبہ پلید ناں ہو چکے مقتول
ستر ہزار یہود و انکل رہیا جاں گند
جو کوئی رب و دوستاں دیو دکھ ایذا
ایہ کچھ یحییٰ نبی دا ڈھٹا میں مذکور

سنے تمامی قوم دے دنا رب اوڈا
کیتے قتل تمام اوس کر کے جنگ عظیم
لہو یحییٰ دی لاش دا بند نہ ہو یا مؤول
ناں یحییٰ دی لاش تھیں خون ہو یا سی بند
بے شک بے انہاں تھیں لیندا آپ خدا
آگے ہن جرجیس دا حال کراں مسطور

قصہ حضرت جرجیس علیہ السلام

وچہ خلاصے انبیاء لکھیا ایہہ بیان
ہک فلسطین شہر ہے اندر ملکہ شام
نالے بت پرست ہک رہندا او تھر شاہ
نال نبی جرجیس دے کردا ظلم کمال
ڈہ سے واری انہا نول ماریا اوس پیلیہ
سارا قصہ کھول کے تینوں دیاں سنا
سونے دا ہک بت سی کیتا اوس تیار
نالے اوس شہر وچہ چہرے لوگ تمام
جو کوئی اوس بت نول سجدہ کرے نہ جا
ایہو طریقہ اوسدا کرے ہمیشہ پاپ
بھچیا رب جرجیس نول اپنا نبی بنا
ناں حضرت جرجیس نے سن کے حکم خدا
نالے اندر خلق دے کردا وعظ کلام
کرد عبادت ربدی جو ہے پاک خدا
خالق ساری خلق واسے اوہ سر جنہا
اوسے دی ہے ذات نول لائق سدا سجد
سنی نصیحت جڈل ایہہ اوس کا تشریح کا

سی حضرت جرجیس بھی پیغمبر دی شان
ایہ حضرت جرجیس سارہنہ اوس مقام
دادیا نہ اوس نام سا کا فر و سیاہ
جیونکر وچہ تفسیر لکھیا ہے احوال
ڈہ سے واری پھیرا وہ زندہ ہو یا شہید
جس تھیں اوس پلید نے کیتا ایڈ جفت
پو جا کردا اوسدی اوہ کا فر بدکار
سبہنوں پوجا بت دی دسا اوہ حرام
آتش اندر اوسنوں دیندا ساڑ جلا
بت پوجا دے خلق تھیں نالے پوجا پ
جاتوں اوس پلید نول میرا حکم سنا
اوس کا فر نول دین دی دعوت کیتی آ
چھوڑو بت پرستیاں لے آؤ اسلام
جسنے اپنی قدرتوں کیتی ارض سما
نالے رب العالمیں سب دا پالہنہا
منوں وحدت اوسدی جانوں اوہ معبود
نال نبی جرجیس دے کرن لگاتکر ار

کہندہ جیکر رب ہے تیرا حتیٰ تیوم
 روٹی کارن پھریں توں عاجز تے محتاج
 کہیا نبی جبرئیل نے فانی ہے ایہ نال
 مینوں دولت دارمی ویسی پاک خدا
 رہے ہمیشہ نال اوہ کدی نہ ہوسی دور
 کہیا اوس پلینے کیا اوہ ایسی چیز
 جنت نعمت اسان نوں کرسی رب عطا
 دائم عیشاں عشرتاں نعمت خوشی نصیب
 توں بھی جبرئیل تے لے آویں ایمان
 جاں ایہ باتاں نبی تھیں سنیاں اوس شریہ
 سولی تے اس شخص نوں چاڑو کجیاں
 لوہے دے اوزار پھر ڈاڈھے تیز منگا
 سنکر جلدی کافراں کیتا ایہ حال
 آتش چوں بول کے پڑیاں کہن سنا
 لا الہ الا اللہ داسب نوں کینس پیا آواز
 ہوئی قدرت رب دی مول نہ لگی دیر
 امن سلامت اٹھ کے کہندا پھر جبرئیل
 بولو کلمہ لا الہ الا اللہ متکام
 دوجی واری پھیر اوس کافر غصہ کھا
 اوپر زمیں اوتانیاں پھینکے نوں ڈال
 تتی بلدی دوسری سروچہ وتی مار
 نکل وجودوں نبی دی رخصت ہوئی جان
 اوس وقت فرشتے بھیجے رب جلال
 زندہ ہوئے پھیر اوہ قدرت نال خدا
 پھر بھی انہاں رب دی منی نال توحید

تینوں کیوں پھر دولتوں رکھیا اوس محروم
 مینوں اپنے رب نے دتا کتنا راج
 دولت دنیا کسے دے مول نہ جاسی نال
 جس دے فانی ہون دا خطرہ مول نہ کا
 ایسی نعمت اسانوں ویسی رب غفور
 تاں حضرت جبرئیل نے کہیا نال تینر
 سچ مصیبت دکھ نا جو چہ ہوسی کا
 کدی زوال نہ انہانوں ویسی رب محبوب
 تینوں بھی وجہ جنتاں ویسی رب مکان
 سد سپاہی اپنے کہن لگا بے پیر
 مر جاوے تاں لاش پھر چوڑو پھراں نال
 پڑیاں اسدیاں کڈھ کے اگ وچہ دیو جلا
 آتش دے وچہ ڈالیاں یاں سبہ نکال
 چھوڑو لو کو کفر نوں منوں ہک خدا
 ایسے پھر بھی کفر تھیں مول نہ آئے باز
 ادھار نبی اس اگ تھیں زندہ ہو یا پھر
 منوں وحدت رب دی چھوڑو کفر جیس
 کردا ہاں میں تسانوں حق دعوت اسلام
 چھہ میخاں من گوائیکے وتیاں سخت تپاں
 سینے اندر میخ ہک ٹھوکی غصہ نال
 ہتھیں پیریں ٹھوکیاں باقی میخاں چار
 جکڑی لاش زمین تے چھوڑ گئے شیطان
 لاش نبی جبرئیل تھیں میخاں گئے نکال
 کفاروں نوں آکھدا کلمہ کہو صفا
 کرن گئے پھر غضب ایہ رمل سبہ پلید

وڑی ساری دیک دیک چلے اوپر چڑھا
 دتی تلے اوسدے آتش سخت جلا
 چوہے وچوں رب نے چشمہ ہک نکال
 وانگ نوہارے پونچیا چشمہ اوپر جا
 امن سلامت دیک وچہ بیٹھا اوہ مقبول
 قدرت رب ہی دیکھ کے سب ہو حیران
 لتے تینوں سخت میں دتے وکھ کثیر
 کہیا نبی جبرجیس نے سنتوں اے شیطان
 پانی اوپر زمین نون ونا جس ٹکا
 ہر دم میرے نال ہے اوہو مددگار
 ایہ گل سنگے ڈر گیا دل وچہ اوہ پلید
 جبکہ خلقت ہو بھی دل گئی اسد سنگ
 ایہ گل دل وچہ سوچ کے اوس پلید مگا
 اوپر زمین لٹا ئیکے بند بخانے وال
 چالی جنیاں پھیر ہک پھت آندا چا
 رائیں آن فرشتیاں حکم خدا دے نال
 کھانا پانی نبی نون خوب کھوا پوا
 وچہ مصیبت رہے گے تیس اے ست سال
 اتنی مدت بعد پھر ہو سوتیس شہید
 فجرے اٹھیا نبی پھر کر کے رب دی آس
 پچھیا اوس لعین نے توہاں ہیں جبرجیس
 ہاں اوہا جبرجیس میں شک نہ اسوچہ کو
 تینوں اوس مصیبتوں کہتا کس خلاص
 پھیر کہیا اوس سڈ کے اپنے نضر شریر
 دو ٹکڑے کر نبی نون چیر یا آسے نال

گندہک تیل ملا ئیکے اس وچہ ونا پا
 پکڑ نبی جبرجیس نون اس وچہ ونا پا
 سر و کیتا اس دیک نون قدرت اپنی نال
 پنچیر نون دیک وچہ سیک نہ لگا کا
 ہرگز ڈنگا وال بھی اسدا ہو یا نہ مول
 آکھن لگانہی نون اوہ شاہ بے ایمان
 پھر بھی تینوں مول نہ ہوندی کچھ تاثیر
 تھاں باجھ کھارا یا جسے ایہ آسمان
 تیرے کولوں مجھ نون سکدا نہیں بچا
 مینوں اوسد حکم من کوئی نہ سکدا مار
 مت کے ساری خلق نون ایہ کر لوے مرید
 شاہی پیری کھس کے مینوں کرسی تنگ
 پھیر نبی دے واسطے کیتی قید تیار
 کر چوہنچا نبی نون ونا وکھ کمال
 اوپر نبی دے پیٹ دے ونا اوہ ٹکا
 چکیا پتھر پیٹ تھیں منجاں سبہ نکال
 رب دی طرفوں حکم ایہہ ونا پھیر سنا
 شا کر رہنا دکھ وچہ صبر کریں ہر حال
 درجہ خاص شہادت دی دسی رب مجید
 صحیح سلامت آئیا اس شاہ کافر پاس
 کہیا حضرت اوسنوں نال زبان سلجیس
 پھر اوہ کافر آکھدا بہت تعجب ہو
 حضرت کہیا رب نے رحم کما یا خاص
 آرہ لے کے ایسنوں جلدی سٹو چیر
 شیراں اگے پھیر اوہ ٹکڑے دتے ڈال

شیراں ہرگز نبی دامول نہ کھا ہا ماں
 راتیں زندہ انہاں نول کیتا پھیر خدا
 کیسے کیسے نبی تے کر دے طم کفار
 ستر پذیر فقیر تھیں سچ اکھان الجین
 جدوں فرشتے نبی نول کھانا رہی کھوا
 کل دیہاڑا عید دا جمع ہو کس کھنار
 رب دی طرفے سب نول دعوت کرنی جا
 فجبے حضرت اٹھ کے آئے امن مان
 دیکھ نبی نول کا منہراں کہیا ہو پیکل
 پھر توں او تھوں کس طرح آیوں زندہ ہو
 اسے حالت عدم تھیں کر دا اوہ وجود
 پاس ساڈے بھیجا بیٹوں رب جوا
 سنکر اگوں کافراں کڈہیا ایہہ آواز
 جادو دی کوئی کھیدھے تیرے پاس کمال
 انہیاں کر کے اسانوں ہوویں آپ فرأ
 استھیں پتھے پھیر اوہ کافر شاہ بد کا
 آکھن لگا انہاں نول اپنے پاس بلا
 بہتی دولت تانوں دیساں میں انعام
 ساڈے اگے کم ایہہ مشکل مول نہ کا
 کافر کہندا مجھ نول کھول سناو حال
 کہیا جادوگراں نے گاں ہک دیہو منگا
 تاں پھر کانسرا انہاں نول گاں دتی منگا
 اوسیویے ہو گئی دو ٹکڑے اوہ گاں
 انہاں بلیاں مال پھروا ہیا انہاں ہل
 اوسے ویے نسر کے ہوئی پک تیار

تھوں ادب کما یکے پیٹھ رہی سب پاس
 آن فرشتے حکم تھیں کھانا گئے کھوا
 رب جوائے جنوں کھپڑا کے مار
 رب جنہاں دی بکلیں جنگل کیوں ٹھوڑین
 کہتے یا مقبول ایہہ کیتا حکم خدا
 تاں بھی اوتھے جاوناں موجب امر کھنار
 اتنی آکھ فرشتے واپس گئے سبھا
 لگے آکفار نول رب دا حکم سنان
 شیراں اگے چیر کے سٹیا تینوں کل
 حضرت کہیا رب نول مشکل ایہہ نہ کو
 ایویں اوہ موجود تھیں کرو پیدا نا بود
 منوں وحدت اُدی کلمہ کہو صفا
 معکم ہوندا اسانوں ہیں نول جادو ز
 کرو پیدا ہیں کورتوں سانوں جادو نال
 سمجھ نہ آوے کسے نول کیا کیتی اس کار
 جمع کیتے ہر ملک دے جادو گر مکار
 مارو اس جرمیں نول جادو کوئی چلا
 ایہہ گل سنکے آکھ کے جادو ساز تمام
 منکر نہ رکھو ایسنوں دیواں ہنے اوڈا
 مارو گے جرمیں نول کیہری حکمت نال
 ساری حکمت تانوں اٹھیں دیئے دکھا
 منتر پڑھ کے گاؤ دے کن دچہ دیہن چلا
 ٹکڑیاں دے پھر بیل دو نیگے اوسو تھاں
 گڈی کنک شتاب پھر جمی اوسے پل
 وڈھی گا ہی پیسیا آٹا خوب سنوا

روٹی او سے کنک دی کھا ہی ترت پکا
کہنہ جادو گراں نوں کافر ہو مسرور
وتا جادو گراں پھر پانی کر کے دم
پچھیا جادو گراں نے دسوہن احوال
حضرت کہیا پیاس تھیں ہسیاں میں لاچار
ہویا میں آراستہ ٹھنڈا پانی بنی
کہیا جادو گراں نے ہیں توں وڈی بلا
جیکر کوئی ہو راہہ پیندا وچہ جہان
علم تمامی سحر و ایتنوں جا لے یا و
تیرے نال برابر ہی ساتھیں مول نہ ہو
کافر نوں بھی ساحراں و تا ترت جواب
اس گل وچہ جزیس دی شہرت ہو گئی ہور

کاتبہ را اسبات تھیں و تا دل جہا
ٹھیک تھیں جزیس نوں لسیو مار ضرور
پڑھ بسم اللہ نہی نے پیتا ہو بیضم
کیا کچھ نظری آئی اسد پیون نال
وتا مینوں تاں ایہہ پانی ٹھنڈا ٹھار
بھلا کرے رب شاندا ٹھنڈا رکھو جی
جھڑا پانی تڈھ ایہہ پی کے لیا چیا
ہن تک اسدا پتہ نہ مل کے مکان
ہیں توں جادو گری وچہ ساڈا بھی استاد
تیرے اوپر اساندا جادو و ترے نہ کو
اٹھے کم نہ آوندی ساڈی سحر کتاب
مہر کوئی کہے فقیر ایہہ ہے گا صاحب

مہجرہ حضرت جزیس علیہ السلام

پک عورت آہنی نوں ہکن کرے سوال
ترکہ میرے گھرے وچہ آہی کھو گال
اوہ بھی حضرت مرگئی میں ہوئی آتنگ
کر و دعا اس واسطے یا محبوب خدا
سن پشیر رب کہندا عورت نوں
اوس گائیں دے ہڈ جو تھوٹے بڑے تمام
ماریں او پر انہاں دے عاصبا ایہہ اوٹھا
اوٹھ کھلوسی ترت اوہ زندہ ہونے الفور
اوسے ویلے رب نے زندہ کیتی گال
سی اس کافر شاہ دا خاصہ ہک وزیر
اوسے ویلے ترت اوہ لے آیا ایسان

یا حضرت میں عاجزہ ہاں ہڈھی کنکال
دو دھ اسد میں وچیکے ٹکڑہ کھانیں
فاتے اندر ہو گئے مینوں کتنے ڈنگ
گال میری اوہ فضل تھیں و پور رب جا
لیجا اپنے نال ایہہ عاصبا میرا توں
جمع کریں توں انہا نوں جا کے اک تمام
نالے آتھیں اٹھ توں کھین نال خدا
تاں اوس عورت جا یکے کیتا اسے طور
دھم گیا ایہہ مہجرہ اندر مہر تھیاں
خبر سنی جاں اوسے ہو گئی تاثیر
چار ہزاراں ہور بھی ہوئے مسلمان

خبر سنی جدا ہندی اُس مکار پلید

سبھنا نون سدوائیکے کیتا پکڑ شہید

معجزہ دیگر

داویانہ دے لشکروں آہا ہک سردار
 ہک دن اوہ جبرجیس نون کہندا پاس بلا
 نبی کہیا کس طرح وا معجزہ کراں عیان
 جس کرسی دے اوپر میں بیٹھا ہاں فی الحال
 ہوں سار مختلف اکتسم نہ ہوں
 جس ویلے میں انہاں دے میو کیساں کھا
 اوپر تیرے رب دے آواں میان
 سکر اُسدی بات ایہہ کہیا نبی غفور
 اوسویاے نبی نے کیتی پھیر دعا
 وکھو دکھرے کھ اوہ چارے ہوئے تیار
 ایسر پھری بھی اوسنے نہ آندا اسلام
 استھیں پچھے ظلم ایہہ کیتا شاہ مکار
 وڈا سا اوسدا پیٹ عظیم بنا
 وچہ اوسد جبرجیس نون ظلم دے وال
 قدرت رب دی اوسدن ایسی ہوئی آ
 چاروں طرف جہان وچہ پڑ گئی کالی رات
 بجلی اتوں کر ٹک کے کر دی مار و مار
 کتنے دن اس قسم دا گیا انہیرا ہو
 حضرت میکائیل نے حکم ربے تھیں آ
 پاٹا پیٹ اس گاں دا ہیٹھ ڈگن دناں
 ہو یا دور جہان تھیں جدوں انہیر غبار
 کلمہ آکھو کافر دمنوں سچا دین

بھارا من کمر نبی واسخت پاپ ہیکہ
 جے توں سچا نبی ہیں معجزہ کوئی دکھا
 تاں پھر اگوں آکھدا اوہ کافر شیطان
 چارے پاوے اوسد بن درخت کمال
 دکھو دکھرے سبہ بیوے لگ کھلون
 جانا لگا پھر تده نون سچا نبی حندا
 نالے مناں تده نوں ہوساں مسلمان
 رب میرے دی قدر توں ایہ گل کچھ نہ دور
 چارے پاوے اوسد کیتے سبہ خدا
 کرسی ساری رب نے کر دتی گلزار
 میوہ دانہ کھائیکے کیتا سبہ حرام
 تانبے دی ہک اوسنے کیتی گاں تیار
 گندھک نالے تیل تھیں دتا سب بھل
 سٹیا اندر چنہ دے ڈاڑھی آتش ہال
 سخت اندھیری رب نے دتی ترت چلا
 ڈگ ڈگ اوپر ماہاندے مرن لگے کمذات
 آکھرائے لوک سب دیکھا انہیر غبار
 اندرون تے رات دے فرق نہ جا پے کو
 کدھ کے گاں اُس چنہ تھیں ہیٹھ دتی پیکا
 امن سلامت نبی نون دتار رب نکال
 پھر جا اندر کافراں کہیا نبی پیکار
 او بدوحدت رب دی آنوں پکت لہین

دیکھ نبی جبرجیس نول ہوتے سب حیران

اب پھر پھر بھی کسے نے نہ آندا ایمان

معجزہ دیکر

آنحضرت جبرجیس نول ہکے دن کہن کفایت
 جے توں گورستان تھیں دیویں اوہ جو
 کہیا نبی جبرجیس نے جے اوہ ہون جیتا
 جس نے کن فرمائیکے کیتا کہہ جہان
 ایہ گل کہہ کر انہا نولوں اوس مقبول خدا
 ہو گئی عرض قبول اوہ حکم خدا دے نال
 نال دعا جبرجیس کے اسدن بے غفار
 قبرال وچوں اٹھ کے بیٹھ رہے اوہ سب
 انہاں تھیں اک شخص دا نول آہا تام
 کتنی مدت تدھ نول مویاں گئی وھا
 کہت ما بت پرست میں ہسیاں یا سرکا
 اس مدت تھیں پکڑیا وچہ خدا ہاں میں
 ہر دن نازل ہوندا میں تھیں نواں عذاب
 کتیں سنیا کفرال اسدا ایہ آواز
 کرن روایت پھر اوہ جتنے آئے سب

ہوئے ساڈی قوم تھیں بندے باجھ شمار
 تاں پھر تینوں جانے سچا نبی خدا
 رب میرے دی قدر توں ہے ایہ ونی پات
 مویاں پھیر جواں اوسنوں ہے آسان
 جا کے گورستان وچہ کیتی عرض عسا
 مردے گورستان تھیں اٹھ بیٹھے وچال
 زندہ کینے آدمی بارہ جان ہزار
 ایسی قدرت ابھی ظاہر کیتی رب
 پچھی اوستھیں بات ایہہ نبی علیہ السلام
 آپیں کے دین تے پھو سچ بتا
 مویاں مینوں ہو گئے برسوں چار ہزار
 ہن تک ملی نجات نہ کی کچھ دساں میں
 بتاں نول میں پوجیا تاہیں ہو یا شراب
 پھر بھی بت پرستیوں ہول نہ آئے باز
 آپ اپنی قبر وچہ داخل کیتے رب

ایضاً

کرن روایت ہو رہک بڑھی عورت کو
 چک لیائی نال اوہ لڑکا ہک بیمار
 کہندی اسدے واسطے حضرت کرو دعا
 اٹھیں اوپر اوسد لائی حضرت لب
 کتاں وچہ پھر طفل نول بھوکی نبی دعا
 باقی دو بیماریاں رہیاں اوسنوں جان

پاس نبی جبرجیس دے آئی سائل ہو
 ڈورا گنگا لنگرا بھی انہاں لاچار
 بخشے ہر بیماریوں اوسنوں رب شفا
 فوراً اٹھیں اوسریاں روشن کیتیاں رب
 سنسن لگا ہر بات نول کیتا فضل خدا
 عورت تائیں نبی نے کیتا ایہ سنن

لے آہن ایمان توں او پر خدا کے حسب
 سکے عورت حکم ایہہ ہوئی مسلمان
 اوسویے نبی نون موزی نے پکڑا
 وچہ اگلی کو ٹھڑی اوسنوں و تاڈک
 کھانا پینا نبی و اکیت بند تمام
 قدرت رب کریم دی ایسی ہوئی ۳
 اوس کوٹھے وچہ ٹھم پک آہ خشک کمال
 لگا اوپر اوس کے بیوہ قسم ہزار
 اندر باہر اوسدی آکھلی خوشبو
 اوس عورت نون جڈن ایہہ معلوم ہو چال
 و اوپانہ ملعون نے سنی جڈن ایہہ گل
 کوٹھا اوسدا آئی کے دتوس سبہ پٹا
 پکڑے نبی جرجیس نون غصے نال حسین
 سخت شکنجہ لوہے دا دتا سر نون چار
 خاک ہوئی اوہ لاش جاں سٹی و پر دریا
 اے دریا اس خاک نون رکھیں امن بان
 کافراں نے بھی غیب تھیں سنیا ایہہ آواز
 امن سلامت ایسنوں باہر دیوں نکال
 سن دریا نے رب دا آندا حکم بحب
 جد وریاؤں نکلیا زندہ ہو جس جیس
 رمل سارے نبی نون کہن لگے مچول
 نبی کہیا میں کراں تا ایسا کم بدزیب
 اندر سارے شہر دے کردتا شہو
 سکے شاہ ملعون بھی ہو یا خوشی کمال
 کہندا میرے پاس ہن چل کرو آرام

ایہہ بھی دو بیماریاں دور کر لسی رب
 سنیاں شاہ ملعون نے سارا ایہہ بیان
 اس عورت دے گھرے وچہ و تا قید کرا
 باہروں جندرے مار کے کیتا ڈاڈھا پک
 بہت کوئی دیوے ایسنوں پانی ہو رطوم
 جس کوٹھے وچہ قید ساہو پانی خدا
 ہو یا سب درخت اوہ قدرت رب ہی نال
 کوٹھا سارا رب نے کیتا باغ بہار
 ارے پرے لوگ سب گئے تعجب ہو
 گے نالوں اوسدا ہو یا یقین کمال
 غصے ہو کے آوندا نال شتابی چل
 سکا سب درخت اوہ جمون کر گے سا
 پتھیس پیریں ماریاں منیاں اوپر زمین
 پائی نبی وفات جاں لاش دتی او سار
 غیبوں اوس دریا نون آئی ترت نما
 مت کے اسنوں گل لکے کر دیوں نقصان
 اے دریا اس خاک نون بھگے کریں گداز
 ضائع کریں نہ ایس تھیں ہرگز بہک وال
 زندہ ہو خاک تروں ہو یا نبی خدا
 دیکھ تعجب ہو گے کل کفار جیس
 توں بھی پو جا بتاں دی کر لے دلوں قبول
 تاں پھر اٹا کافراں کیتا ہو فریب
 بت پو جا جرجیس نے کر لئی اج منظور
 گھر اپنے جرجیس نون لے آندا اس نال
 پچھلے عیب قصور جو کرو معاف تمام

گھر اُس دے آنہی نے پڑھی نماز عشا
ایسی خوش آواز تھیں پڑھی تھی تو رات
ایسے راجے ناخبر ایہہ پائی شاہ مجہول
پھر اوہ بڑھی عاجزہ عورت مسلمان
جس دے لڑکے واسطے کیتی بنی دُعا
باقی اونوں رہندیاں، بس رمضان دو
یا نبی اللہ تسماں جو کیتا، سی استرار
دو رمضان پ اُس دیاں اگے کیتیاں دو
گنگا ہے ایہہ کھتھیں مول نہ کر دا گل
کر و دُعا اس واسطے پھرتیوں حنا
تاں پھر حضرت طفل نوں کیتا ایہ فرماں
اوسے ویلے بولیا گنگا کر لیکھ
پڑھو کس کلمہ تھی وا ہو یا مسلمان
باقی اونوں رہ گیا اکو حائل تصور
اوہ بھی رجا و حکم تھیں دیکھو ہونداں
بتاں نوں رنج آکھ نوں پنجانے وچہ جا
گھلایا ہے جہر جیس نے بیوں تسمان بلان
پنجانے تھیں بت اُس آندے سب بلا
دیکھو کیا کجہ رب نے نبیاں ودا نشان
پتھر دے بت لور کے جہرے لین چلا
ایہو پند پر فقیر نوں دل چہ آس کمال
سنو حقیقت بت جاں حاضر ہونے سب
جاں اس بگیم بتاں دا ڈٹھا حال خراب
نالے اپنے شاہ نوں کہندی پاس مہلا
جیکر اُس دے دین تھیں کرسی توں انکا

پڑھن لگا تو ریت پھر اوہ مقبول خدا
عورت اُس دی ہو گئی مومن اوسے رات
عورت میری کر لیا سچا دین قبول
آلی جہر جیس نوں متھیں سنبھان
اکھیں تے کن اونوں نشتے پاک خدا
آ حضرت جہر جیس نوں کہندی حاضر ہو
صحی سلامت ہو دسی ایہ لڑکا بیمار
دوان کارن ہن پھیر میں آئی پیش حضور
نالے ہے ایہہ لنگڑا مول نہ سکدا چل
ایہ بھی مرغاں سدا یاں و پورے رجا
بول حنا و حکم تھیں کھول شتاب بان
نال ادب دے تھی نوں کہہ سلام علیک
نال دُعا جہر جیس دے نشتی رب بان
ہے سی لنگڑا طفل اوہ ٹرنے تھیں اعتد
حضرت کہیا لڑا کیا اٹھ شتابی چل
حاضر ہو و چل کے پاس رسول خدا
ایہہ گل سُنکے لنگڑا ہو یا اٹھ روان
سارے اگے نبی دے آئے سس جھکا
بتاں نے بھی بہنیاں دا من لیا فرمان
لسنگیاں نوں پھر رہیں کیوں لین لڑا
میں لنگے نوں مصطفیٰ آپ لاسی نال
توڑ تھی جہر جیس نے دھرتی چھوئے سب
لوکاں تائیں آکھدی کلمہ پڑھو شتاب
اوپر تھی جہر جیس دے جا رہیاں لیا
بتاں وانگوں کرے گا تیرا حال خوار

کہیا شاہ ملعون نے بیگم اپنی نولوں
سانوں ستر برس تھیں معجزے رہنیا دکھا
بیگم کہندی ازل تھیں جہیرے ہون پلید
وچہ نصیبیاں جنہاں نولوں دوزخ لکھیا رہت
بھانوں طرف انہاندی آون کئی رسول
میرے اوپر رب وا ہویا فضل کمال
ایہ گل سٹکے جوش وچہ آیا سخت پلید
اوستہیں پچھے نبی نولوں لگا آہنگ
یارب کتنے برس میں جھلیا دکھ کمال
ہن میں عاجز ہوئی کے منگاں ایہ دعا
نازل کر کھارتے اپنا قہر عذاب
ہوئے مسلمان جو دلوں ایمان لیا
اوسیویے نبی دی ہوئی دعا قبول
بجلی وانگوں کرک کے دھاپی بیکار
کیتی ہے جہ جیس نے شاید بری دعا
ایہ گل کر کے کافراں واہی تیج اوکھا
جویں شہادت مرتبہ چا پیا اوس مقبول
بشٹی خالق پاک نے خاص شہیدی موت
اوتری سی جو قہر دی آتش سخت کمال
سنے مکاناں انہاندی پٹی بیچ خدا
نبیاں وحق جنہاں نے کیتا برا خیال
کیا کیا ظلم کفار نے کیتے ہو مضرور
کسے واری سب دی رب اڈائی دہوڑ
باقی تریہ ہزار جو آھے مسلمان
جنہاں رب رسول دے آندے حکم بجا

اگو معجزہ دیکھ کے میان سنوں نولوں
ایسپرہن تک اسانوں نولوں تے پیمانکا
کیونکر سچے رب دی منتیں اوہ تو حید
جنت طرف نول اوہ جاون کسے سبب
دیکھیں لکھاں معجزے اک نہ متن نول
ہولی مسلمان میں کسے معجزے نال
سولی دیکھے اوسنوں کیتا تہ شہید
حضرت نے پھر رب تھیں نہی شہاد منگ
موجب تیرے حکمے صبر کیتا ہر حال
موت شہادت بخش توں نولوں پاک خدا
اپنے بھیران سب کروے مار خراب
امن سلامت انہاں نولوں فضلوں لہی بچا
غضبوں آتش قہر دی کیتی رب نول
ڈھٹی جدم کافراں کہن لگے مسکا
تاہیں ساڈے اوپر ایہ بھجیا قہر خدا
پکڑ بنی جہ جیس وا کیتا سیس جہا
اوسے طور خدائے نے کیتی عرض قبول
جے لکھ برساں جویئے اوڑک ہونا فوت
ساری فوج کفار دی سٹرمونی اُس نال
اک پل اندر قہر تھیں دتے سب اوڈا
اوڑک اکدن اوہاندا اینویں ہوندا حال
پکڑ لیا جاں رب نے پل وچہ کیتے چور
کر کے ظلم بچا ونے کوڑوے لوکا کوڑ
بچ گئے اوسکس عذاب تھیں سارا امن ایمان
کیوں نہ رکھے انہانوں قہروں رب بچا

حال نبی جزبیس و اختتم ہو یا اسجا

اگے کچھ شمعون دا دیواں ذکر سنا

ذکر حضرت شمعون علیہ السلام

وچہ خلاصے اس طرح لکھیا ہے مضمون
کوئی نہ ہو برابر کرے انہاں دیناں
روم اندر ہک شہر ساء نام عمود یہ جان
اوسرا ہک مکان سی اوپر لب دریا
حضرت شمعون چار ماہ اندر ہر ہک سال
ہیسی بت پرست اوہ کافر فوطہ شاہ
سٹہ ہزاراں فوج سی رکھدا اوہ ملعون
ہک ہزار جواں نول مارا وے ہر سال
چار ہینے آئی کے گھر وچہ اوہ متبول
چار ہینے خلق وچہ کردا و غطنگ
چار ہینے لڑویاں دیندا پھیر گزار
ہو یا ڈاڈھا جنگ جاں اوہ کافر ملعون
ہو وے تاں ایہہ ماریے کوئی فریب ہتا
نبی جو شمعون دی آہی نیس کوکار
جا پے نہ شمعون دی رغبت تیرے نال
جے توں باریں اوسنوں کر کوئی تجویر
نالے میرے کول ہوتخت حکومت تاج
جاں عورت شمعون دی سنیا ایہہ پیغام
لگی کہن وکیل نوں ہے ایہہ بات متبول
تاں پھر اوس وکیل نے رسہ ہک نکال
خبر کریں پھر اسانوں پکڑ لیجاواں آ
آپے اگول اوسدی جیوں ہوسی نشنا

بڑا زور آور آدمی سی حضرت شمعون
سردے والاں وانگ سن بدن اوپر بھی وال
سی اوٹھوں و ابا و شاہ فوطہ بے ایمان
کدی کدی اوہ اوسو چہ جشن کریندا آ
جنگ کرے اوہ شہر وچہ جا کفار انال
نالے رعیت اوسدی سب آہی گمراہ
اک اکیلا انہاں تھیں جالڑ و شمعون
باقی شکر پیٹ کے سٹ آوے بیال
وچہ عبادت تار پدی رہندا ساسٹ خول
آوے اگلا سال جاں پھر کرے روج جنگ
پورا وہ سٹ سے آدمی پھر آوے اوہ مار
کہندا جیوں آسماں نوں نہیں دیندا شمعون
نہیں تاں میری فوج ایہہ ویسی سبہ بگنا
اوسدی طرفے بھجیا ایہہ پیغام مکار
تاہیں نغیراں طرف اوہ رکھدا بہت خیال
کر ساں تینوں عقیدیں رکھساں بہت عزیز
ساری عمراں آئی کے پی کر میں راج
بھل پی اوسدی بات کے عقل زنا زنا خام
ایسپر میں شمعون نوں کوں کراں مستول
وتا اسنوں سویں جاں نہیں اوسد نال
بدھا ہو یا شاہ وے کول دیاں پہونچا
مارے بھادیں اوسد تھیں تینوں لڑ چھوڑا

تاں اوس بی بی رکھیا رسہ کول چھپیا
 نیندر دے وچہ اوہنا نون بدھا اوس شتاب
 بی بی کولوں تچھدا بدھا مینوں کیں
 نختا نہ ہونا مجھتے بدھا ہے میں تاں
 زور آ زماون واسطے کیتا میں ایہ دہب
 حضرت کہیا رب واسطے فضل کمال
 بی بی طاقت دیکھ کے گئی تعجب ہو
 حضرت کہیا جان توں دل اپنے وچہ خوب
 گذر گیا اوہ برس جاں چڑھیا دو جاسال
 پھر بھی ہک نہرا نون کر آیا قتل ام
 بی بی نون آ آ کھدا انا صدک جھول
 ناتھ اوسنوں نبھ کے گھلیا ساڈ پاس
 بی بی کہیا اوسنوں پایا سی میں حال
 سنکے ساری خبر ایہہ دستی وچ شریہ
 جسو یے شمعون نون نیندر کرسی زو
 سن عورت شمعون دی کیتا ایہو کم
 اوٹھیا جان شمعون پھر ڈٹھا اوس احوال
 بی بی کہندی آپ میں پایا ایہ بھی تاں
 اوٹھیا جان شمعون پھر ہتھ پران ہلا
 پہونچی شاہ ملعون نون ایہ بھی خبر تمام
 اس گل تھیں مردود اوہ بہت ہو یا دلگیر
 اوہ دے زنجیر بھی سٹے اوس توڑا
 بی بی نے پھر شاہ نون آکھ گھلی ایہ بات
 میری طرف نہ بھجینی ہرگز کوئی چیز
 ہک دن گھر شمعون جاں آیا کر کے جنگ

گھر اپنے شمعوں جاں راہیں ستا
 فجر ہوئی تاں جا گیا اوہ مستبول جناب
 بی بی اکوں آکھدی ایہ کم کیتا میں
 دیکھاں رسا تاں تھیں ٹھہرا ہی یاں
 دیکھاں کتنی کسانوں قوت بخشی رب
 ایہ گل کر کے توڑیا رسہ جلدی نال
 دنیا اندر تاساں واسٹا نی ہور نہ کو
 امرتساں میں کسے تھیں نہ ہوساں مخلوب
 لڑیا جاشمعون پھر کف راں دے نال
 مگروں اوس ملعون نے بھیجا پھر پیام
 ہن تک تھ شمعون نون قتل نہ کیتا مول
 جا کے ساڈی فوج دا کر آیا پھر ناس
 ایہ پرست توڑ کے نکل گیا فی الحال
 پھر اوس شاہ ملعون نے بھیجا ہک زنجیر
 جکڑیں اسے نال توں پھر نہ کے توڑ
 ستے نون زنجیر اس پاوتا یک دم
 کہندا مینوں جکڑیا کس زنجیراں نال
 دیکھاں ایہ ہن تاساں تھیں ٹھہرا ہی یاں
 ٹٹ پیاز زنجیر اوہ کو حرکت کھا
 ٹٹ گیا زنجیر اوہ کوئی نہ بنیاں کام
 کہندا ہن شمعون دی کیا کرے تدبیر
 استھیں پنختہ ہور کی بھیجاں میں اس دا
 چپ ہو ہن تساندی کوئی نہ چلدی گھا
 آپے میں شمعون دی کرساں ہن تجویز
 بی بی آ کے پھولیاں باتاں رنگو رنگ

اپنی قوت زور و اکتا حال بیان
 سن سن باتاں آکھدی بی بی اگوں بول
 لوہے دے زنجیر بھی ڈھٹے میں از ما
 ایسی بھی کوئی چیز ہے جو نہ سکوتر و
 بی بی کہیا تہاں تھیں پھدی ہاں میں تہاں
 حضرت نے پھر اوسنوں کہیا ناں تمیر
 بدن میرے دے وال یا سر میرے و کٹ
 اوسدے اوپر چلسی میرا زور نہ کا
 رات ہوئی ناں اوسنے ایویں کیتی کار
 پندر و چہ شمعون دے کٹے سر دے وال
 فجرے حضرت پند تھیں جد ہوئے بیدار
 پھر بھی عورت بول کے دتا اوہا جواب
 اسد اوپر سا ندامول نہ چلے زور
 اگے جے میں تہاں ہوں بدھا کتنی وار
 ہن کیوں آکھو مجھ نوں آپے لئو تر و
 حضرت کہیا جے کدی ہن میں لاواں زور
 آخر دل وچہ سمجھیا عورت جاں ہر سول
 جلدی شاہ ملعون نوں بھجیا اوس پیغام
 بھجیا اس ملعون نے شتر سوار ہزار
 جا کے اوسک دیونے ہتھ تے پیروڈھا
 باقی اوسدی لوٹھ جو ہوو گول گول
 سن فرمان پلپ و آئے اوہ فی الفور
 کٹ دتے دو ہتھ بھی نالے دونویں پیر
 اوٹھ دے اوپر لد کے آندی لوٹھ اوٹھا
 کافر جو اوس شہر وچہ رہند سن ملعون

جیونکر قتل کھنار نوں کیتا وچہ میدان
 بے تکر صاحب تہاں ہے زور تسا و کیوں
 اوہ بھی تہاں زور کے دتے سبہ اوڑا
 حضرت کہیا تہاں نوں پچھنے دی کی لوڑ
 چیز زور آورت تہاں تھیں ہر کوئی یاناں
 ٹٹ نہ سکدی تہاں تھیں ہواک ایسی چیز
 جیکوئی مینوں اُنہاں تھیں بھے رسی وٹ
 بی بی سنکے بات ایہہ لئی دے وچہ پا
 جسویے گھر آئیے ستا نبی عفا
 رسی وٹ کے نبی نوں نبھ دتا اس ناں
 عورت کو لوں پچھدے کس کیتی ایہ کار
 حضرت کہیا کھول توں اسد بند شتاب
 عورت اگوں آکھدی آپے لئو تر و
 آپے تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں
 تاں میں مشک تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں
 ہل جاوون یک لخت سبہ بدن میرے جوڑ
 ہن ایہ تہاں بوپا گیا نکل نہ کے مول
 پکڑ لے جا شمعون نوں ہو گیا کم مت م
 اسواراں نوں آکھیا اوس پلپ ہر کار
 نکاتے کن زبان بھی اکھیں دیو کڑھا
 اوٹھ دے اوپر لد کے آو میرے کول
 جیونکر اوسنے کہیا سی کیتا اوسے طر
 دوہیا نکاتے کن بھی پورا کیت ویر
 گے شاہ ملعون دے حاضر کیتی آ
 ڈھٹی اوہاں آئیے لوٹھ جدوں شمعون

آپو آپ تمام اوہ بول اوٹھے یکبار
کوئی آنکھے مجھ دا ماریا ایس بھرا
کوئی بھتیجا آگھدا کوئی کہے داماد
سُن سُن باتاں سبہ تھیں کہندا اوہ بدکار
مارو بالکل ایسوں دیکے کوئی عذاب
بالا خانے ہیٹھ جو وگدا ہے دریا
ایسر بند نہ ایسے صرگز کھولو مول
سُنکر جلدی کا فران تانت عذاب
اُسے وقت خدائے نے بھیجا جبرائیل
جا حضرت شمعون دی لے توں جلدی سا
کیتے جدا کفار نے جو اوسدے اعضا
نالے اُسدی لاش تھیں کھول شتابی بند
سُن فرمان جناب تھیں حضرت جبرائیل
وڈھے ہین ظالماں جو سارے اعضا
رستی دے اوہ بند بھی دتے سب نکال
کہیا پھر شمعون نوں جبرائیل پوکار
جا کے اوس ملعون دے کوٹ حصار اوٹھا
جتنے ظالم شہر و پہاں کا فر چنڈال
سُن حضرت شمعون نے کر کے یاد خدا
پٹ تمام زمین اوہ حکم خدا دے نال
غرق کیتے رب تہر تھیں سارے بے ایمان
نا اوہ رہیا شہر اوہ نہ کا فر ملعون
استھیں پچھے گیا پھر گھر اپنے مقبول
آند حکم جناب تھیں جبرائیل وکیل
نال سکھاوٹ کا فران کیتا اس قصور

اگے شاہ ملعون دے کر دے زار پوکا
کوئی اپنے باپ دا دعویٰ کر داس
اسی طور تمام اوہ کرن لگے فریاد
اجے نہ اسد بدن تھیں نکلی جان ہنجار
بالا خانے اوپر پھر لیکے چڑھو شتاب
اپروں اسدی لاش نوں اسوچہ دیہودگا
بدھا ہو یا ندی وچہ سٹو مندے سول
وچہ دریا دے مار کے سٹیا و نچ شتاب
حکم سنایا اوسنوں خالق پاک جلیل
وچہ دریا دے اُسنوں سٹ گئے کفار
کن اکھیں تہہ پیر بھی سب دست بنا
زندہ ہو کے ندی تھیں نکلے تدر بند
فورا اگے حکم دی کر دتی تعمیر
آپو اپنی جگہ اوہ دتے سبہ لگاؤ
زندہ ہو یا پھر اوہ قدرت رب دی نال
قوت تینوں رب کے بخشی ہے بسیار
کھود تمام زمین تھیں سٹو وچہ دریا
سنے مکاناں سبھ دی دیہونج نکال
سنے کفاراں شہر اوہ دتا سب اوڈا
اولیٰ کر کے ندی وچہ ڈال دتی فی الحال
باقی رہیا نہ اُنہا ندا ہرگز نام نشان
سبھ دی بیج اوٹھائیکے شکر کیتا شمعون
بی بی تائیس جاسیکے کرن لگا مقبول
قتل نہ کریو ایسوں کہیا رب جلیل
ناقص عقول عورتاں ہوندیاں باجھ شعور

آکھے لگن غیر دے جویں سکاھوے کو
 اس بھی آکھے انہاں دے کیتی ہے خطا
 تیں بھی اسکے قتل دا قصد نہ کر پوئل
 ایہتوں تک ایہہ ذکر ہے وچہ قصص الانبیا
 بعض کتابیں آوندا ہوسی طرح بیان
 لکھیا اندر انہاں دے ایس طرح مصنون
 کر کے نبی خدا پیدا انہاں نہ لکھیا مول
 زاہد عابد پارسا بندہ نیکو کار
 بخشیا رب نے انہاں قوت نور کمال
 نال کھنراں جائیکے کردا جنگ جہاد
 آخر عورت انہاں دی مل گئی نال کفار
 زندہ کر کے اوسنوں دوجی وار خدا
 وچہ عبادت رب دی رہیا ماہ ہزار
 مجل ایہہ تاریخ دا لکھیا میں احوال
 جو جو دوست رب دے گے گزرے ہو
 موسیٰ تے شمعون تک جو جو نبی کمال
 نال ہنساں کافراں کیتے کید ستم
 بسخناں نوں رب فضل تھیں رکھیا من بان
 کیا کجہ کیتی دشمنان حضرت عیسیٰ نال
 باپ بناں لب اوسنوں آندا وچہ جہان
 پھیر ہزاراں معجزے اوسنوں بخشے رب
 سولی اوپر چاٹر کے لگے دین ایذا
 ذکر تمامی انہاں دا ہیکہ طول طویل
 بھیجی اوپر انہاں دے رب کتاب انجیل
 جیوں کر رب نے انہاں نوں متا نشان کمال

اپنے اندر انہاں نوں نہیں عقل دی پو
 سو بھی اپنے فضل تھیں دتی بخش خدا
 اللہ بخشہا رہے توبہ کر کے قبول
 جویں پیدا پر فقیر بھی دتا کھول سنا
 جویں نفسی مراد یہ ہور وغیرہ جان
 سی ہک ولی خدا پیدا ایہہ حضرت شمعون
 اندر اسرائیلیاں سی ایہہ ہک معتببول
 وطن مبارک انہاں دا آہا عرب دیار
 اندر سارے ملک دے سی وڈا ہمتال
 دیہاں روزہ راتوں کرے خدا نوں یاد
 پنجہ مر وایا انہاں ہوں کر کے مکر مکار
 ہزار مہینا عمر پھیر کیتی ہور عطا
 دشمن اسکر رب نے کیتے مار خوار
 اگوں محراب نوں کیوں کر اسی حال
 نال انہاں دے کافراں ظلم نہ چھوڑیا کو
 پڑھ کے ایس کتاب تھیں دیکھ ایہہ حال
 کیوں کر انہاں صبر تھیں اچالیا نہ دم
 کافر دشمن انہاں دے کیتے مار ویران
 کس کس دا میں کھو لکے آکھ سناواں حال
 یوسف دی گلزار وچہ لکھیا جوں بیان
 قوم یہوداں دیکھ کے دشمن ہو گئی سب
 رب نے اپنے فضل تھیں اوسنوں لیا بچا
 ہووے اس کتاب وچہ ناسدی تفصیل
 اندر وڈیاں رسالماں پایا نشان جلیل
 ایویں چاہیے انہاں دا خوب مفصل حال

جسے ہن با تفصیل میں لگا کر بیان
 جبکہ حضورؐ اذکر میں لکھا ہے کہ منقول
 آیا اسے واسطے مینوں ایہہ خیال
 جبکہ مینوں زندگی بخشی رب غفار
 ذکر رسواں اسجا کیتا ختم پذیر

ہو جاویگی جسم و چہ ایہہ گلزار کلان
 پڑھنے والے آکھن کچھ نہ کینتس مول
 لکھنا چاہیے انہاں دا وکھرا کل احوال
 وکھری ہک بنا وساں عیسیٰ دی گلزار
 اگے کہف صحابہ و احال کراں تحریر

قصہ صحابہ کہف

قصہ کہف صحابہ دا آیا وچہ تہران
 اس قصے وچہ مختلف ہیں کئی اقوال
 ایسر حضورؐ اذکر میں مینوں دیاں سنا
 دقیانوس ہک بادشاہ آہا وڈا شریہ
 فوج رعیت اوسدی آہی باجھ شہار
 لوکاں تھیں پوجا وندا اپنا بت بنا
 لڑیا اوسکے نال آشاہ کوئی ہک ہور
 باقی بیٹے اوسکے آہے چھ بھرا
 رکھے اپنے پاس اوہ دقیانوس شریہ
 جاں کچھ مدت رہے اوہ ڈٹھاسا حال
 شرک سکھاوے سب نون ظلموں اوہ شیطان
 جس جگہ کوئی سنے اوہ مومن اہل توحید
 رب سداوے آپ نون اوہ کافر مرد
 بت بنا کے اپنا رکھیا اوس منکار
 جو کوئی اوسکے پوجنوں کردا سا انکار
 رہندے سن اوس کول جو اوہ چھ نوکر جان
 انہاں وچوں اک دا معلم ہو یوس حال
 پکڑ شتابی اوسنوں دقیانوس پلید

کا بل قدرت اپنی کیتی رب بیان
 کتنی تہ روایتاں اسوچہ طول طوال
 صلی مطلب تھیں ہووے خوب ادا
 اندر ملے روم دے رہندا اوہ بے پیر
 کافر کردا حلق نون زوزی اوہ مکار
 آکھے پوجو مجھ نون میں ماں تساں خدا
 اُسنوں اس مردود نے ماریا کر کے زور
 انہاں نون اس پکڑ کے نوکر لیا بنا
 بعضے آکھن انہاں نون کیتا خاص وزیر
 جیونکر اوس مردود دا آہا چلن چال
 زور دہگانے خالق نون کرزا بے ایمان
 زوری اُسنوں پکڑ کے کافر کرے پلید
 لوکاں تائیں آکھن را مینوں کرو سجود
 پوجا اوسدی سب نون و سدا اوہ بدکار
 مارے اوس غریب نون ظلموں کر سنگسار
 قائل اوہ توحید رہے ہمیں سلمان
 رکھدا ہے ایمان ایہہ رب دی وحد نال
 سولی اوپر تنگ کے لگا کرن شہید

پنج واری اوس ٹنگیا سولی اوپر چڑھا
 سولی تے بھی اوسنے رکھی ایہو زبان
 آخر دقیا نوس نوں ہو یا جد قتلستین
 کیتا قید پلید نے اوسنوں کرجبوں
 بائی اوسکے ہور جو آئے ہے پنج بھرا
 کہ مصداحت آپ وچہ سارے نیک صفات
 کریئے عبادت ربدی جا کے کسے مقام
 رستے اندر رب نول عرضاں کرن تمام
 کرن روایت جڈل اوہ ٹرپئے رہنوں سور
 دیکھ ایالی انہاں تھیں پھپھیا حال بیان
 کہیا انہاں ایال نول چلے طرف خدا
 س نکر بات ایال اوہ بہت ہو یا خوشحال
 ایضے کہن ایال اوہ آہے دو تن چار
 کتا تک ایال دارا کھا ہے سی جان
 کتے تائیں دیکھ کے کیتا انہاں خیال
 اسپں ٹرے ہاں نس کے چومی جان بچا
 چکن لگے اوسنوں پھتر وٹے مار
 زخموز خمی ہو گیا ماراں چوٹاں کھا
 آخر اوسنوں رب نے دتی صاف زبان
 جس خدا دے تئیں ہو بند تا بعدار
 جسدی بندگی واسطے چلے تئیں تمام
 بیوں پھتر مار کے تئیں سٹو دور
 بھونکا ناہیں مول میں کدی تساڈ نال
 سکر باتاں انہاں نول آیا ترس کمال
 نال مثبت اوسنوں وارو وار اٹھا

پنجے واری اوسنوں رب نے لیا بچا
 اللہ واحد نال میں لے آندا ایمان
 مردانا ہیں مول ایہہ بندہ صاحب زمین
 دین نہ چھڑیا اوسنے قید کیتی منظور
 رل نال انہاں اوسنوں قیدوں لیا چھڑا
 ڈر دے دقیا نوس تھیں ننھے راتورات
 ایہہ مردود نہ اسانوں دیندالین رام
 ثابت رکھیں مالکا ساڈا دین اسلام
 راہ وچہ ملیا انہاں نول اک ایالی ہور
 دسویا رو تئیں ہن کیتول ہوئے روان
 جسے اپنی قدرتوں کیتی ارض سما
 بکریاں نول چھوڑ کے اوہ بھی رلیا نال
 واللہ اکرم رب نول مسلم اصل شمار
 اوہ بھی ایڑ چھوڑ کے ہو یا نال روان
 جیکر اسے طور ایہہ آیا ساڈے نال
 متکے اچا بھونک کے دیوے ایہ پکڑا
 ایپر مڑیا مول نہ اوہ کتا ہو شیار
 پھتر بھی صھر گز انہاں تھیں ہو یا نہ جدا
 آکھن لگا بول کے مارو نہیں جوان
 میں بھی اوسکے رب نے ہاں اک پر یادا
 میں بھی اوسے رب دی رکھاں طلب درام
 لے چلو سکین نول اپنے نال ضرور
 تھتھے رہو تہاں وانبساں میں کھول
 کتے تائیں چک کے لگئے اپنے نال
 آئے تک پہاڑ تے اوہ مقبول خدا

اجراں تائیں رات بھی ہوئی حست تمام
تاں جو اوس پہاڑ وچہ نظر پئی اک غار
بھج بھج ساری رات اوہ تھک ہو جیال
پہٹ رہے اوس غار وچہ کر کے یاد خدا
ستتیاں ستتیاں انہا نتوں اندر اوسے حال
جیون کرو چہ تران دے دتی خبر نہا

آکھن گئے بیٹھ کے کریے بہن آرام
وڑ بیٹھے اوس غار وچہ اوہ سب سیکو کا
نالے دقیانوس دا آہا خوف کمال
یارب اپنے فضل تھیں سانوں لبین بچا
گذر گئے وچہ غار دے تن سوتے ہمال
اندر سورۃ کہف دے دیکھو آیت آ

وَلَيْتُوْنِي كَلْفِيْهِ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِيْنَ وَاَزْدَادُوْا تِسْعًا

یعنی اپنی غار وچہ رہے اوہ تن سو سال
کتا بھی اوہ نہا اندر پہیا انہا ند گول
جاں ایہہ دقیانوس نوں مسلم ہو یا حال
جا چھپے اوس غار وچہ و سیا کے شریہ
اوسے ویلے اپنے نوکر کچھ بھجاء
بند کرائی غار اوہ غصے ہو چھسول
جہاں اوسد حکم تھیں بند کیتی اوہ غار
چوری چوری انہاں نے تختی ہاک بنا
وچہ فلانے سن دے وقت فلانے شاہ
شکر ظالم بادشاہ غار کرائی بند
ایہہ کیفیت انہاں نے لکھی مخفی طور
پاکے کندہ شتاب اوہ نوکر گئے سدھا
اوستھیں پچھے ہور پھر ہوئے کتنو شاہ
پھر ہو یا اک بادشاہ عادل نیوکو کا
نام مبارک اوسد اسی عبد الرحمن
بیت تمامی بھن کے اوسنے کیتے چور
اندر اوسد عہد دے خالق پاک غفار
ستے سن جد غار وچہ اوہ رہد مقبول

ہور زیادہ نو برس کہیا رب حلال
ہن میں دقیانوس دی حالت دساں سھول
نس گئے ہیں رات نوں اوہ صبا قبل
شکر اوس پلید نے ایہہ کیتی تدبیر
اوپر منھ اوس غار دے دتی کندہ پوا
تاں جو باہر پھیر اوہ نکل نہ سکن مہول
وچہ تنہاں دے انہا ندے آہے اک دیوار
کل حقیقت لکھ کے دتی وچہ جٹا
آچھے اس غار وچہ بہت ست الہا
اوسد حکموں نوکراں آ پائی ایہہ کندہ
رکھ دتی اوس کندہ وچہ اوہ تختی فی الفور
ہو یا دقیانوس پھر کیتا رب فنا
کئی زمانے اوسنوں مویاں گئے وہا
عاسی دی انجیل دا سا اوہ تا بدار
کل رعیت اوسنے کیتی مسلمان
ہو یا رب دے فضل تھیں کفر تمامی دود
کامل قدرت اپنی کرن لگا اظہار
کندہ پوائی اوسنے سی کافر مہول

نیڑے اسد آجڑی سا چراون مال
 دیکھ نشان اس غار داتی کندہ گرا
 ایہہ گل دل وچہ سوچکے ڈہانی کندہ مال
 اندروں تان اس غار نوں دتا جھکاتی پا
 دیکھو رب کلیم دی حکمت عجب کمال
 ٹر گیا حب دل ایال اوہ خوف دیو چہ کھا
 تن سو برسوں بعد اوہ ہوئے پھر بیدار
 ڈرے دقیا نوں تھیں کرن اچی بات
 ہک دو جے تھیں آپ پھرت چھن لگے پھیر
 آکھن لگے ہک دن کیتا اس آرام
 ایسا سوکھا انہا نون رکھیا رب جلال
 اگے وانگوں چمکے چہرے نور نور
 ہک دو جے نون آکھارے ہوئے جا بیدار

ہک دن اک ایال نوں آیا دلوں خیال
 اجڑ ڈکن واسطے خوب بنے گی جا
 گھہ ہو یا تان دیکھ کے ڈر گیا ہشت نال
 مت کوئی آفت کل کے بنیوں جاو کھا
 کھول دتا منہ غار و اکیسی حکمت نال
 پچھوں کہن صاحب نون دتا رب جگا
 ایسا ہے نہ وسر یا دل تھیں خوف کفار
 مت کے سانوں آیکے پکڑ لوے بدوا
 اتھے سنتیاں اسانوں ہونی کتنی دیر
 یا کچھ تھوڑا دن تھیں رب نون عام
 ساعت وانگوں غار وچہ کندہ نون سو سال
 میلی ہوئی پوشاک نال قدرت رب غنور
 جویں قرآن مجید کہیا رب غنا

فَابْعَثُوا أَحَدًا كُورِ قِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْوَاجُ مَا
 فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا

یعنی دے کے رتم ہن بھیجو کوئی جوان
 لگے بین طعم جاں کرے خیال تمیز
 جس زمانے نس کے اوہ قبول غفار
 اوس زمانے لوگ جو آہے سب جہول
 اوہا ہن بھی انہا نون رہا دلوں خیال
 تاہیں کہیا دیکھ کے لینا پاک طعم
 نالے چاہیے اوسنوں جاو نرمی نال
 ہولی یولے شہر وچہ کریکے نرم زبان
 یہیلینا اک انہاں وچہ مرد اکا برسا
 کھانا لینے واسطے آیا اوہ بازار

چہڑا جا کے شہر تھیں کھانا دیوے آن
 لے آوے اوہ دیکھ کے بہت پاکیزہ چہر
 ڈر کے دقیا نوں تھیں چاہیے وچہ غار
 ہرگز پاک پلیدا کرن لحاظ نون
 کیا جانن جو سنتیاں ہو گئے تن سوال
 مت کے کوئی پلید چاویو چیز حرام
 نہ جلاوے کسے نون میل تساوہ حال
 پکڑ لوے مت اوسنوں نال شاہ بھجان
 بیچیا اوسنوں انہاں نے ایہ باتاں سبھا
 ڈٹا آکے شہر جاں اوس مقبول غفار

دس سارے اوپر سے ہوری طرح مکان
 اگے سن اوکس شہر و چہ منہ کے کل کفار
 دیکھ تعجب ہو گیا نوں نوں سامان
 ہسی اگلے وقت دا کول اسکے دینار
 دتا جدوں دوکان تے اوسے اوہ دینار
 رمل سارے اوستھیں پچھن لگے آ
 شاید اگلے وقت دا بھائیوں مال
 سنکر اگوں اکھدا اوہ مستبول خدا
 ہیکا میرا اپنا گھر دا ایہ دنیا
 جو جو اوسنے اپنے دسے پتے نشان
 آکھن تیری بات دا اوسے نا اعتبا
 جبکہ ساڈے شہر دا ہوندوں توں وسنیک
 یا کوئی تیرا ہوندا ایہے واقف کار
 سن سن باتاں اوہ بھی ہوندا اول حیران
 ہسی دقیانوس دا اوسوں خوف کسال
 جیوں جیوں ہولی بولدا پوسے انہاںوں شک
 جمع ہوئے سب آدنی سنکے اچا شور
 جدوں کچھری گیا اوہ پھر ہو یا حیران
 نا اوہ ظالم بادشاہ نہ امر اشیر
 اگے عادل شاہ دے حاضر ہو یا جا
 سنے کچھری بادشاہ کہے تعجب ہو
 کہیا اوس مقبول نے میں بھی باتان
 بت پوجا وے خلق تھیں اوہ کافر بدکار
 ڈر کے اوسکے ظلم تھیں چھست سین جان
 دچہ فلانی غار دے چھپے وچ تمام

نظر نہ آیا اوسنوں اگلا کوئی نشان
 ہن سبہ ایویں جا پد مومن نیوکار
 آخر اک دوکان تے آیا ہو کیران
 جستے دقیانوس دی آہی ضرب شمار
 لوگ تسمی دیکھ کے لگے کمرن وچا
 کتھوں لہجی ہر ایہہ تینوں سچ بتا
 اس کے نوں گذریاں ہو گئے تین سال
 مینوں ہرگز کسے دامال نہ کدھا کا
 گھر میرا اس شہر وچہ اوس محلے پار
 سنکر اگوں لوگ اوہ ہوئے سب حیران
 معلم نا ہیں اسانوں کوئی تیرا گھر بار
 کسے نہ کسے مکان دا پتہ لگانوں ٹھیک
 ناتوں واقف کسے دانا کوئی تیرا پار
 سچ مچ ساڈے وقت دانا ہیں کوئی نشان
 ڈر دا اوچی بات نہ کرے کسے دینال
 لارھا اوسنوں مال ہو سانوں ہو گیا پاک
 لیگے تھانے پکڑ کے اوسنوں زور نو
 اوتھے دقیانوس دانا سی نام نشان
 بیٹھے مومن نیک سب شاہ امیر وزیر
 کل حقیقت اپنی دتی بول سنا
 سانوں تیری بات دا پتہ نہ لگا ڈاکو
 کل ایہے سی بادشاہ دقیانوس شیطان
 مار دھگانے ظلم تھیں کافر کرے مکار
 کر منصوبہ رات نوں ہوئے نس روان
 اگو رات اوس غار وچہ کیتا اسال آرام

نجر ہوئی تاں بھکھ تھیں ہوئے اسپس لاچار
 ڈھٹا آ کے شہر جاں ہو یا میں حیران
 نا اوہ دقیانوس ہے ظالم شاہ شریر
 جاں ایہہ حالت اپنی کیتی اوس اظہار
 ہیسے عادل بادشاہ منصف نی کوکا
 جنہاں نوں تاریخ دا آہا علم کمال
 دستو کھاں کجھ تانوں ہوا یہ معلم حال
 تاں پھر رمل شاہ نوں کہن لگے علماء
 وچہ کتاباں اوسدا آیا ایہہ مذکور
 ننھے سن کجھ آدمی اوستھیں مسلمان
 سنیان دقیانوس نے جدوں اُنہاںدا حال
 وچہ تاریخاں اسماں خود ڈھٹا ایہہ بیان
 ایہہ گل سُنکے بادشاہ ہویا ترست تیار
 یملین نوں ادب تھیں آندا اپنے نال
 نیڑے آئی غار جاں کہے یملین بول
 وستاں اگوں جائیکے ساما ذکر بیان
 جیکر ایویں تیس سب گئے اُنہاںدا پاس
 جانن گئے اوہ اسانوں آیا پھٹرن مسکار
 ایہہ گل کہے کہ شاہ نوں آیا اوہ مقبول
 مر گیا دقیانوس اوہ ظالم اہل جہنم
 سانوں بھی اس غار وچہ ہو گئے اتنے سال
 دور ہوئے سب غیرتی دشمن بے ایمان
 کرن زیارت تانندی آیا میرے نال
 سنیان کہن صحابہ نے جاں ایہہ ذکر تمام
 سن خوشخبری آکھدے اوہ مقبول خدا

کھلیا مینوں سلیاں کھانا لین بازار
 نا اوہ دسن آدمی نا اوہ محل مکان
 ایہہ کوئی مدت اپنی کیتی رب قدر
 رل امیر وزیر سبہ لگے کرن وچار
 سدے اوسنے اپنے اہل علم ہوشیا
 پچھن لگا اُنہاں نوں اپنے پاس نہال
 ہویا دقیانوس اوہ اندر کھٹرے سال
 تن سو برسوں اوسنوں ہویاں گئے دہا
 ہیسے دقیانوس اوہ بڑا پب ضرور
 وچہ نسلانی غار وچہ کیتا اُنہاں مکان
 بند کرایس غار نوں جا کے جلدی نال
 زندہ ہویا اُنہاں تھیں شاہدا یہ جوان
 سنے وزیراں غارتے آیا ہوا سوار
 بھج بھج کرن زیارتاں مومن ہونو شمال
 جاون دیہو مجھ نوں سپوں اُنہاں کول
 ڈر جاون مت دیکھ کے تیرا شوکت شان
 ڈر کے دقیانوس داپوئے تمہاں سو اس
 جگہ گولوں نس کے آچھے وچہ غار
 یاراں نوں آکھ ماخوف نہ کریو مول
 تن سو برسوں اُسنوں ہویاں گئے دہا
 ہن میں شہروں جائیکے مسلم کیتا حال
 کیتا رب ہن بادشاہ مومن مسلمان
 نالے مومن ہو رہی آدے کرن جہاں
 کر دے شکر خدایدا جس دتا آرام
 دنیادی ہن اسانوں غرض نہ رہ گئی کا

دور ہوئی اوہ بھکھ بھی رہی سپاس مومل
 ایسے گل کہہ کے پھیر اوہ کئے اوسے جا
 ڈھونڈ رہیا منہ غار و باہروں آکشاہ
 آخر تک مسیت اُس پائی اوس مقام
 اندر ہو رہے روایتے راوی کرے بیان
 اندر جا کے انہا نون ملیا نال پیار
 راضی ہوئے دیکھ کے اُسوں کہف صحاب
 دین دعائیں شاہ نون اوہ رہد مقبول
 اللہ باجھوں کسے دانا ہوویں محتاج
 ایسے کچھ باتاں آکھ کے دناوداع سلام
 قبض ہوئے روح انہا ندے اوس وقت شتاب
 اوس پویے شاہ نے سکے اوستا کا
 بہناں تائیں ریشمی سوہنے کفن پہنا
 راتیں پھر اوس شاہ نون آئے اندر خواب
 اوہ ساڈے کپڑے سانوں دیہہ پہنا
 فجر ہوئی تاں شاہ نے آند اُسکرم بجا
 نالے ریشم کفن اوہ دتے سب اوتار
 لکڑی دے صندوق پھر شاہ نے ہو رہا
 کتا بھی اوہ انہا ندر پہیا انہا ندے کول
 نیکاں دے سنگ رکے ہو یا نیکو کار
 جمیکر نیکو کار نون بُریاں مجلس ہو
 بیٹا حضرت نوح دار لیا نال کفار
 بیشک نال کمینیاں عزت ہوئے کوچ
 قصہ کہف صحاب دا اتھے ہو یا تمام
 اسے کارن انہاں دا ذکر نہ کیت میں

جو سی مطلب ساں دا ہو یا سبھ حصول
 بند ہو یا منہ غار و قدرت نال خلا
 ایسے اوسنوں مومل نہ کدھا اوسدا ماہ
 کرن عبادت جائیکے اوتھے اہل اسلام
 وڑیا سی اوس غار وچہ اوہ شاہ مسلمان
 جیونکر وچھڑے کسے نون ملن پیار پیار
 شکرے مومن بادشاہ کیتا رب وہاب
 شمالا دنیا دین دی کمی نہوے مومل
 نال ایمان سلامتی چر جاگ مانے راج
 آپو اپنی جگہ تے کئے پھیر تمام
 ڈھٹی عادل بادشاہ قدرت پاک جناب
 سونے دے صندوق ست کیتے ترت تیار
 وچہ صندوقاں پائیکے دتے دفن کرا
 کہہج صندوقاں زریں تھیں سانوں کدھ شتاب
 ریشم تے زریں دی سانوں لوڑ نکا
 سونے دے صندوق اوہ دتے سب ہٹا
 اگلے کپڑے انہا نون پائے دوجی دا
 اوہا ندے وچہ پائیکے دتے پھر دفنا
 نام اُسدا تطہیر ویکھ کتاباں کھول
 بیشک مجلس نیک دی ایویں مندی تار
 اوہ بھی وانگوں انہاں دے پچڑی مندی خو
 شان شرافت اپنا کر ہو یا اوہ خواہ
 نال شرفیاں رل کے بنن کمینے اورج
 وچہ کتاباں انہاں دے کئی وجہ ہیں نام
 حاشے اندر دیکھ توں شوق ہووے تیر

اللہ اکبر نام کہتے ہیں اور دوسرے کا یمنی بھی آیا ہو گیا ہے تبھی جیسے کافر کو کشتی بنی مرطوش بھی چوڑھے کا لباس بھی اور یونیس بھی پانچویں کتاب سا یونیس بھی اور سا یونیس بھی اور سا یونیس بھی جھٹے کا یمنی بھی دندو اس بھی بے بندہ ہو گیا

Marfat.com

نام اتے ترک دادا آپا سترن ضرور
ہک کتاست آدمی ہے مشہوری عام
نذہب چہ بھی انہاں دے آہے تکرار
بن مریم دے وقت اوہ ہوئے مردحت
ایسر اکثر قول تھیں ایہہ گل مکلم ہو
آکھ پئی پرا انہانوں رحمت لکھ کرور

پوری گنتی انہاں دی جانے رب غفور
واللہ اعلم رب نون مسلم حال تمام
بعضے کہن پیل دے آہے تالعبدا
بعضے آکھن او تھیں اول گئے سدا
دین انہاں نذرب بن ہوئے جانے کو
سچ محبت رب دی جنہاں نہاںی توڑ

قصہ صحابہ لاندو

ہن صحابہ اجدودا دساں حال تیلیل
اندر شام ولایتی سی ہک کاشیہ
رہندا سی اس کول ہک جادو ساز مکار
جو کوئی مشکل شاہ نول آوندی سی در پیش
پڑھا ہو یا جدوں اوہ جادوگر شیطان
آکھن لگا شاہ نول ہک دن اوہ شریہ
جیکر بیوں دیہو ہک لڑکا کوئی دانا
تاں جو میرے بعد اوہ آوے تیرے کم
تاں پھر شاہ نے ڈھونڈ کے لڑکا ہک دانا
نت فجرے اوہ جاوندا لڑکا اوسدول
جادوگر ول آوندا سارا روز لنگھا
آوے جاوے روز اوہ لڑکا جہڑے راہ
آہا بندہ رب دارا ہب نیک خصاں
راہب دی اس بیٹھ کے سنی جدوں تقریر
اوستھیں پچھے جدوں پھر اوھوں لنگھو
جیکر بہتی دیہ اوہ راہ وچہ جاوے لاکھ
نالے جا کے شاہ نول خبر پنچا دے پھیر

جیونکر رہے نہاں نول کیتا مارو لیل
بعضے آکھن مین وچہ آہا اوہ گمراہ
اندر جادوگری دے سی وڈا شمار
ہر کم اندر اوسدی کردا مدد ہمیش
جائس میں مین کرن دے سیر پتہا آن
پہنچی ہے ہن آئی کے میری عمر اخیر
اوسنوں اپنا علم مین جاواں سبہ سکھا
ہر مشکل وچہ تہہ نول رکھسی اوہ بیغم
جادو سکھن واسطے اوسنوں سوچیا جا
شام پوسے تاں پھیر اوہ گھر نول آوے چل
منتر جتر اوستھیں آوے کچھ پیکا
رہندا سی اوس راہ وچہ ہک راہب دی جا
کیتی لڑکے ہک دن جنس اوسدے نال
ہوگئی رب دے فضل تھیں لڑکا نول تاثیر
پہلوں اوھوں بیٹھ لے جاندا سا حردا
مارن پوندا اوسنوں سا حردا غصہ کھا
چرکا میری طرف ایہ آوندا کر کے دیر

شاید راہ و چہ کہیڈ دار ہندا لڑکیاں نال
 قصہ کوتاہ شاہ بھی رہیا سنوں مار
 آندا جاندا ہے نت راہب کول ضرور
 وحدانیت رب دی راہب کرے بیان
 پاک دن گھروں جا وندا لڑکے تعلیم
 ڈر کے اوستھیں لوک سب ہو کھڑے بلوں
 لڑکے اگے رب و کیتی عرض دعا
 اوس لڑکے دی عرض ایہہ ب کیتی منظور
 بعضی آکھن مگر یا اوسدی نال دعا
 بعضی آکھن طفل نے پڑھ کے کہم خدا
 مست ہو یا سب اوستھیں بکت رب سلام
 آہوئی مشہور ایہہ لڑکے دی کرامات
 لڑکے تائیں آکھن خدا راہب اوہ کدوا
 اسپر بہت معینتاں جھاگے ہر تببول
 نالے میرا بھید بھی کہیں نہیں اظہار
 لڑکے کہیا کسے نوں کرساں نہیں بیان
 قصہ کوتاہ انت اوہ جاو راہب پاس
 پڑھی تمام اخیل اس ہو یا ولی خدا
 آکھے کوڈھے ہو جو ہوون کلن میا
 سی اوس کا فر شاہ دا انہاں پاک وزیر
 کہن امیرے واسطے کرتوں نیک دعا
 لڑکے کہیا رب تے لے آتوں ایمان
 تاں پھر اوسدے واسطے کیتی طفل دعا
 آیا طرفے شاہ دے جاں پھر اوہ وزیر
 کیونکر آکھیں تہنوں ملیاں ہیں بت

تاہیں جلدی آوندا کردا نہیں خیال
 اسپر لڑکے مول نہ چھوڑی اپنی کار
 نیک نصیحت اوسدی سندا باوکتور
 سن سن لڑکے اوستے لے آندا ایمان
 رستے اندر دیکھیا اوسنے سب عظیم
 رستے وچوں کسے نوں لنگھن دیئے نہ مول
 جے توں سچا رب ہیں آفت ایہہ ہٹا
 اوسے ویلے ہو گیا اوہ سب اوتھوں دور
 بعضی آکھن طفل تھیں سب گیا مست
 دھریا اوسدی کنڈتے اپنا ہتھ ٹکا
 امن سلامت گھرانوں لنگے لوگ تمام
 راہب نوں بھی کسوں نے جادسی ایہہ بات
 تینوں دوست اپنا کرسی پاک خدا
 بوجہ ازمایش رب ذمی صبر نہ ہاریں مول
 دیکھیں تاہیں کسے نوں راہب میرا پار
 سر پر چشم قبول سماں جو کرسوں مان
 سنے نصیحت اوسدی سمجھناں قیاس
 کئی کرامتاں اوسداں ظاہر ہو یاں آ
 آکے ہتھ لگان تھیں جادو سبہ آزا
 سننے لڑکے کول اوہ آیا حال زہیر
 جلدی آکھیں میریاں روشن کرنے خدا
 اوسے ویلے تر ت اوہ ہو یا مسلمان
 آکھیں روشن اوسدیاں کیتی پاں خدا
 دیکھ سو جا کھا اوسنوں لگا کہن شریر
 کس طبیب حکیم تھیں ایسی ملی دوا

کہندائینوں مول ناملیا کوئی طبیب
 باجھ دواؤں رب نے اکھیں دتیاں چا
 کہندامیرے باجھ ہے کہیڑا تیرا رب
 کہیا اوسنے رب جو تیرا سر جہنار
 سنئے اتنی بات نول سڑیل گیا لپید
 کس کے آکھے لگ کے آندا تہ ایمان
 آخر اوس وزیر نے وٹیا ہو لاچار
 لڑکے نول پھر کے کہندا اوہ کلعون
 اسے کارن پالیا تینوں نال پیار
 دھک دھک جاو گر انول گھلیا تینوں میں
 سیکھ سیکھ جاو واساں تھیں ولی ہو یوں مشہور
 چھوڑ طریقہ اسماں والگول ہو ری راہ
 سدپاہی اوسنوں آ لگا مروان
 راہب کولوں دین میں کیتا و نچ تبول
 کہندا چھڑا و دین تون پکڑ اسادی چال
 راہب کہندا دین میں چھوڑاں ناہیں مول
 تاں پھر جلدی شاہ نے آ رہ تیر منگا
 دو پھاٹاں کر اوسنوں سٹیا اوس پلید
 اوستھیں تچھے پھر اُس سڈیا اوہ وزیر
 پھر اُس لڑکے واسطے کہندا اوہ خنڈال
 اوسن کہیا منظور ہے جو تون کریں تسین
 تاں پھر سدپاہیاں کہندا اوہ منگار
 ایسے کسے دھرنج وچہ اوسنوں سٹو جا
 پکڑ سپاہیاں اوسنوں آندا طرف پہاڑ
 جاں او دھکا دین نول ہوئے سب تیار

فضلوں میرے رب نے کیتے نیک نصیب
 ایہہ گل سنکے بادشاہ ہو یا بہت خفا
 جس نے اکھیں بخشیاں دس اسانوں حسب
 میرا رب بھی اوتا ہے سبہدا پانہا
 کہندا تینوں کس نے دسی ایہہ توحید
 مارن لگا اوسنوں اوہ کافر شیطان
 لڑکے مینوں رب واکیتا تا بعد
 کس کے آکھے تہہ ایہہ پھر پیا راہ زبون
 وڈا ہو کے اسان تھیں کر جاسیں بکار
 جھٹوں سب کرمتاں حاصل کیتیاں میں
 ہن نول میرے دین تھیں ہو بیٹھوں مضور
 دس شتابی تہہ نول کس کیتا گمراہ
 آخر لڑکے تنگ ہو کیتا سچ بیان
 تاں پھر راہب سدپا اُس کافر جھول
 نہیں تاں پکڑ چروساں تینوں آری نال
 آری نال چرونا میں کر لوال تبول
 راہب تاہیں پکڑ کے دتا ترت چرا
 ہو یا دوست رب واناں ایمان شہید
 اینویں آ رہ رکھ کے اوہ بھی سٹیا چیر
 جیکر دین نہ چھوڑیں کر ساں اہو حال
 ایسے میں نہیں چھوڑنا ہرگز سچا دین
 سٹ بلند پہاڑ تھیں اوسنوں آو مار
 ہڈی پسی اُس دی ثابت ہے نکا
 اوتے سرے پہاڑے لیکے اوسنوں جاڑ
 لڑکا اگے رب کے کر دا عرض پوکار

یارب اپنے فضل تھیں منوں لیں چپ
 بیچہ جناب حیدر آباد ہونی قبول دعا
 لگ پہاڑوں خارجی موئے سب مردود
 آیا شاہ دے گول اوہ لڑکا امن امان
 کہہ نہا کتھے گئے اوہ میرے نوکر سب
 بینوں میرے رہنے فضلوں لیا چپ
 ہو رہا ہی پھیرا کتھے شاہ تیار
 لیجا ڈاس طفل نون کشتی وچہ چڑھا
 سنکر حکم سپا ہیاں مول نہ کیتی دیر
 کشتی وچہ چڑھا کیے آندا اوہ وچکار
 پھر جا اپنے دین تھیں کیوں ڈبناں دریا
 لڑکے کہیا رب تے بیوں خاص سیتین
 ایہہ گل کہہ کر طفل نے کیتی پھیر دعا
 اولٹ او پھی ہوئی اوہ ڈب موئے مردود
 سب سپا ہی بوڑکے آیا شاہ دے گول
 سنکے اوہ ملعون پھر کہتا ہو حیران
 تاں پھر اگوں آکھدا لڑکا کافروں
 دساں ہک تجویر میں تینوں اے مجھوں
 پڑھ بسم اللہ کھ تھیں بینوں تیر چلا
 جد تک اپنے رب واسناں نہ نیتھیں نام
 ایہہ گل سنکر شاہ نے سولی تر ت گدا
 لوک تمامی سد کے جمع کیتے بے پیر
 پٹ پٹری وچہ اوسنوں تیر لگا اوہ جا
 وقت شہادت بولیا لڑکا نال زبان
 دتا بیوں رب نے مطلب تے پہنچا

رد ہوں ایہہ لعنتی تیری جو میں صرنا
 کہنیا سخت پہاڑ اوہ ڈاڈھا لڑکھا
 صحیح سلامت طفل نون رکھیا رب وود
 ڈوٹھا شاہ ملعون جاں بہت ہو یا حیران
 لڑکے کہیا سب اوہ مارو نجائے رب
 کیتا دلوں قبول میں چہ داوین صفا
 آکھن لگا انہا نون اوہ کافر مکار
 اوہ وچالے جائیکے سٹو وچہ دریا
 ندی کنارے اوسنوں پکڑ آندونے گھیر
 آکھن لگے اوسنوں رمل سب مرداد
 آکھے لگ جا اسانڈ جان نہ مول وچنا
 نامیں ڈباں سیر وچہ نامیں چھوڑاں دین
 حکم الہوں اونہا ندی کشتی ڈولی آ
 لڑکا امن امان اوہ رکھیا رب وود
 دسی اوسنوں آیکے کل حقیقت کھول
 مردانا ہیں مول ایہہ کی کرے سامان
 جب کہ بینوں مارنا سر پر چاہیں توں
 جس دے مال شباب میں ہو جاواں مقول
 دیساں اپنی جان میں اوپر نام خدا
 تہ تک تیرے ہتھ تھیں نہ ہوواں قلام
 لڑکے تائیں پکڑ کے دیندا اوپر چڑھا
 پڑھ بسم اللہ طفل نون کھچ چلا یوس تیر
 کلمہ پاک الہیکے گیا شہادت پا
 نام خدا دے اوپر میں جان کیتی قربان
 فوج ہو یا معلوم میں اوپر نام خدا

لڑکے کو لوں سنی ایہ لوکاں جدوں کلام
 اوسے ویلے خلق نے دتا غل مجھ
 اَصْنَابِ رَبِّ الْغَلَامِ لگے بول سنان
 جتنے حاضر لوک سن اندر اوس میدان
 سبھناں اوپر رب کے آندا خاص بہتین
 ڈھٹا جدم حال ایہ اوس کافر مکا
 کیتا حکم پلید نے اندر شہر تمام
 ہو یاں بس تیار اوہ کھایاں ہر ہر جا
 اوستھیں تیجھے لوک اوہ کیتے جمع تمام
 ہر بندے نوں اکھ باوار و وار بلکا
 جو کوئی اسے حکم نہیں کروا سا انکار
 سنے وزیراں آپ اوہ بٹھیا کر سیاں ڈاہ
 پکڑ پکڑ کے ہونناں سٹن وچہ پلید
 اک عورت پھر ظالماں آندی پائس شریہ
 مڑ مڑ آکھن اوسنوں چھوڑ شتابی دین
 عورت بکھے دین تھیں کراں نہ میں انکا
 عورت نالے ڈرے کچھ نالے کرے دلیل
 شاہ نہایت ملن تھیں چھوڑے اوہ خیال
 کہنہ اپنی ماں نوں ثابت رکھ لیتین
 مار شتابی چھال توں ہرگز نہ ہٹھ نہ ہار
 کیتی چاڈں کلام ایہ اوس ایہے بال
 جاں اوہ عورت اک وچہ گئی سنے فرزند
 چالی گزاں بلند اوہ گئی آسنے مار
 جلتی اوپر کر سیاں بیٹھی قوم شہریہ
 اکھن دی ناکسے اول فرصت ملی نول

نالے شاہ ملعون تھیں سنیا ربدانام
 بے شک ہے اس طفل داسچا پاک خدا
 لڑکے دے رب نال اسیں لے آئے ایمان
 سارے ادب کیمارگی ہو گئے مسلمان
 آکھن بیشک ٹھیک ہے اس لڑکے دا دین
 مڑ گئے میرے مذہب تھیں لوک سمجھی کیمار
 مہر ہر کوچے گلی وچہ کھایاں کھڑو عام
 سبھناں وچہ پلید نے اک دتی ہر جا
 جنہاں چھڈ کے کفر نوں پکڑ لیا اسلام
 چھڈ لڑکے دا دین توں ساڈھی طرفے آ
 آتش د وچہ اوسنوں دیندا ڈال مکا
 دیکھ تماشا ہووند راضی سب گمراہ
 کتنے موہن ہو گئے اسے طور شہید
 کچھڑ اسے بال اک پیون والا سیر
 نہیں تاں اسے اک وچہ سربین نال لیتین
 اوہ آکھن پھر اک وچہ چھال شتابی مار
 شاہ کہیا کچھ اوسنوں نہایت دیوسیل
 ایہہ گل سنکے بولیا کچھڑ والا بال
 اس آتش د خوف تھیں چھوڑیں ناہیں دین
 ہو سی رب د فضل تھیں ایہ آتش گنڈا
 پڑھ بسم اللہ اک وچہ مار گئی اوہ چھال
 حکم بے تھیں بھڑک کے آتش ہوئی بلند
 ساڈھے سب خارجی آتش دے بھڑکا
 سڑیل کو لے ہو گئے شاہ امیر وزیر
 کسے واری سب اوہ سڑ موئے جھوک

سب کھایاں دے او پر جو آہو کھری پلید
 جسے جسے سبھ نوں آتش گئی جلا
 پل وچہ ہوئے ہلاک اوہ سب اصحاب خدود
 چاں جاگھا نوچہ عرب دل گزریا ایہو حال

سجھناں تائیں چھل کے لگی اک شدید
 قہروں دشمن اپنے کیتے رب فن
 طرف جہنم رب نے دیکھے سب مردود
 جنہاں کیتے ظلم اوہ موئے خواری نال

قصہ صحابہ فیل

استھیں پچھے ہو راک دیوان کر سنا
 سی ہک حاکم بین دا ابرہہ اسدا نام
 سرور عالم مصطفیٰ نبیاں دے سردار
 باویہ دن تے ہک ماہ استھیں اگے جان
 سن توں او سکمرن دادسان تینوں حال
 شہر کے نوں لوک جاں مومن مسلمان
 بہت جمع مخلوق دا دیکھے جاں سہل
 اپنے کول مکان اک کیتا اوس تیار
 دھریا اوس پلینے کعبہ اسدا نام
 مکے دے دل جاوندی حاجت رہی نہ کا
 اتھے آکے تیس بھیج حج کرو ہر سال
 اپنی طرفوں زور بہت لایا اس ٹھپول
 مکے دے دل لوک جاں ہوئے پھر تیار
 زوری اوس مکان وچہ ڈھاک بہاڑی آن
 قوم قریشوں شخص اوہ آہا نیس کوکار
 آہی دل وچہ اوسوں غیرت سخت کمال
 ہک راتیں رب اوسوں موقعہ دتا چا
 مال اسباب جو قیمتی آہا اوس مکان
 فحری ابرہہ لعنتی ڈٹھا جاں ایہ حال

جیوں اصحاب و فیل دی پٹی ہر سخ خدا
 آہا و ڈاپلیت ماوہ حاسد بد انجام
 جسدن وچہ جان دے ہوئے پرکے ماوار
 ہو یا رد جہاں تھیں اوہ ابرہہ شیطان
 جیونگر اوس پلینے آیا تھہر وبال
 حج گزارن واسطے ہر ہک طرفوں جان
 دل وچہ اوس پلینوں آیا حسد کمال
 لائی او پر اوسک دولت باجہر شمار
 لوکاں تائیں سد کے کہندا بد انجام
 گھر اپنے وچہ سہاں ہن کعبہ لیا بن
 جو کوئی مکے چاوسی کر ساں مندا حال
 ایسپر آکھے اوسک کوئی نہ لگا مول
 ساہوں کیتے آدمی آندے پھر مکار
 وچہ نہاں دے عرب داسی ہک مسلمان
 رہیا اوس مکان وچہ ہو کے خد متگار
 تائیں خادم ہوئی کے رہیا بہانے نال
 ہک موتر کے جگہ اوہ دتی سبہ و نجا
 لیکے راتوں رات اوہ ہو یا نس روان
 سٹریل کوئے ہو گیا آتش غصے نال

گھوڑے ہاتھی اوٹھ بھی سب ہوئے مقتول
 ابرہہ نے جاں دکھیا لشکر ابرہہ حال
 جا کے گھروچہ اپنے لگا حال سنان
 کردا مہیسی اے اوہ گھروچہ ایہو گل
 لوکاں تائیں سد کے لگا اوہ دھلمان
 تاں جو او سے وقت اوہ پنکھی او پڑا آ
 لگا وانگ بندوق دے ایسا اوہ سکرو
 او سے ویلے خارجی مویا ہو جیاں
 اندر سورت فیل دے آیا ایہہ مذکور
 جو کوئی اپنے اصل نوں سمجھے ناہیں مول
 جسے اپنے آپ نوں لیا پچھان ضرور
 تاہیں وچہ حدیث دے آیا ایہہ فرمان
 رساں تینوں کھول کے اسی میں تقضیل

زندہ قوم کھنار تھیں ہک نہ رہیا مول
 ڈر کے اپنے گھراں نوں نس گیا چنڈال
 پنکھیاں میری فوج نوں کیتا مارویران
 او سے جاگہ رہے پنکھی ڈنا گل
 ایہو جہیاں پنکھیاں کیتی فوج ویران
 سروچہ او س مردود نوں دیند اورو چلا
 نکل گیا سرچیر کے کو پداوسدا ترو
 گیا جہنم اپنا لشکر لیکے نال
 دشمن بے غیور دے گئے جہانوں دور
 اینویں اوستے رب دا ہوندا تہر نزل
 کردا ناہیں مول اوہ ایڈا کبر غرور
 جس پچھاتا نفس نوں رہنوں لیا پچھان
 جے ہیں عارف بے دا سمجھیں پار جمیل

بیان معرفت مطابقت میں حدیث شریف

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

جس نے دتا روح نوں چہ بدن و ڈال
 جس اگے نا چیز ہے عرش اتے اسمان
 حوراں اتے فرشتے عجب بہشت مکان
 سبھ جگ وانگ وجود آدم ہووچہ جان
 فہم عفت کہ بحر تھیں بھیت کنارے پار
 اوہ جانے اس رمز نوں جو صاحب عرفان
 ہو یا اپنے رب تھیں اوہ اس وقت قریب
 کیوں جو اسپر کھل گئے سارے راز نہان
 آدمیاں دی حصر تھیں ہو گیا اوہ دوا

رب کریم کریم دی شان بلند کمال
 دانا کا جسم نوں ایڈا عالی شان
 نجات تارے چمکدے کل بروج اسمان
 آدم نہاکی مغز ہے ایہ سب پوست جان
 آدم دی ترکیب وچہ رب رکھے اسرار
 گنت گنتا وچہ ہے ایہو بھیت عیان
 جسے اپنے آپ نوں لیا پچھان جیب
 جسے رب پچھانیاں ہو یا گنگ زبان
 یعنی راز خدا ایدے جس پر ہوئے ظہور

ماسوا خدا پیدا ہو یا جہوں فنا
 اندر ہر چیز دے دے رب دانور
 شاہجہانی ہو گئے فنا اس قدر
 یہ ہے غیر خدایا پردہ وانگ بوا
 جہ تک غیر خدا پیدا ہوویں توں محتاج
 جہ تک غیر خدایا عظمیٰ دل و حسیہ
 نفس تیرا شیطان تھیں کردا و دھننور
 نفس اتے شیطان دے سانوں پئے زنجیر
 جو شے ساڈے حق وچہ ہو دے بری بنا
 اکھیں بند کر او بند ڈورے کر دے کن
 نظری سانوں آوندے ساگر جگدے پا
 گویا اپنے آپ نوں عیبوں دتی وار
 چنگا اپنے نفس نوں جانے مشرک ہو
 ایہ شرارت نفس دی جس ناہیں معلوم
 حضرت پاک رسول نے کہیا ات سبب
 بھی نہر یا کس طرح کبر کریند اسو
 خون جو گندا حیض دا آسری رہی جو پاک
 دنیا تے جد آ یا بھریا لو ہو تال
 کھا نہ سکے روٹیاں نہ کوئی منہ وچہ دند
 ایہہ انعام خدایا دے جو ہو جل جلال
 سب نوں چنگا لگ دا کردی سب پیار
 ماں اپنی دی گود وچہ نیت پاو آرام
 چھاتی وا کے چشمیوں پاوے نیت خوراک
 بھکھ لگے تال رووند اوڑن کئی غلام
 لیا ون کئی کھڈا ونے شیرینی اقسام

کہو ذات خدا پیدا سہول نظری آ
 گویا ہو یا سوختہ اوہ وانگوں کوہ طور
 جیونکر اگے شمس دے تارے اتے قمر
 ایہہ اٹھے تال پد کھل جان اسرار
 تینوں نط کر نہ آوند ارب سچے داراز
 رب کے تال شریکیاں کروا ہر شے
 حرصاں تال وحب وندا تیرا عقل شعور
 حق دل جان نہ دیوند کر دے بندہ اسیر
 اسد وچہ پھساوند تر ت اسانوں جا
 حق نہ نظری آوند انیک نہ رہندا ن
 چنگا نظری آوند اسانوں اپنا آپ
 ذرہ عیب جو غیر دادے وانگ پیار
 خیراں مندا جاندا عیبی ہو ندا سو
 عیب نہ اوسد ہووند مہل کردی معدوم
 جس چھاتا نفس نوں اوسن چھاتا رب
 دو بولال کے راہ تھیں باہر آ یا جو
 پھر اوہ اپنے آپ نوں کیونکر جانے پاک
 قوت ذرہ نہ بدن وچہ عاجز تے بیحال
 کرے محبت والدہ ایہہ میرا فرزند
 الفت مائی باپ دی دلوچہ دتی ڈال
 مائی دے پستان وچہ کیتا شیر تیار
 جاری چشمے شیر دے ربا ایہہ انعام
 جھولے وچہ پنکھوڑیاں ریشم دی پوشاک
 گا ون لوری دیوندے حاضر کرن انعام
 ہر دم پھرن دلاوندے کوں کرے آرام

مانی دودھ پلا وندی ریح رہے سوں جا
 دندجے تاں سنگد امیوے نعمت عام
 دتے اللہ پاک نے ہر تسوں شیا
 قلبیہ گوشت روٹیاں زرورے اتے پلا
 میوے تے مٹھیا نیاں فرنی ہو رہا باب
 اے غافل ایہ نعمتاں بوے رب عفور
 رب دادتا کھائیکے شکر نہ مول کمان
 کرے حفاظت رب ناں جو تیری ہکدم
 جن آفاتاں نہمتاں آ لگن یک دم
 جسے دتیاں نعمتاں ہر دم کرے نہال
 جسے دتیاں نعمتاں کر دافضل کمال
 لکھیا رومی معنوی اپنی وجہ کتاب

ٹھپ ٹھپ چپ کر اوندی جو روٹن تے آ
 لیا ون کھنڈ ملائیاں شیریندار طعام
 کھا ون پہن واسطے کیتا فضل خدا
 کھن دودھ شیرینیاں عجب لذیذ غذا
 سو سو تسوں نعمتاں آوے نہیں حساب
 کھا کھا نعمت اوسدی ہو بیٹھوں مغرور
 تیرے نالوں عن افلا چنگے فی حیوان
 سپ اٹھوئیں آن کے کرن تینوں بیدم
 پل وچہ تینوں مار کے بھجن طرف عدم
 اوس مالک دے حکم دا کرے نمول خیال
 حکم عدولی اوسدی پے نصافی خیال
 ہووے اوپر اوسد رحمت باہر حساب

کاشکے ہرگز تراوے ماورم
 تانہ کر دے کشتہ نفس کا فرم

ہاے افسوس نہ جمدی مٹیوں میری ماں
 کافر نفس نہ چھ نول کر دا آن ہلاک
 جسدا دشمن ہو وندا ایسا سخت لعین
 جب کر کرے نیکیاں بدیاں دیے ملا
 خود بینی تے کبر تھیں بربا اوہ ملعون
 رکھیا اسنے اسال تھیں وحدت نور تھپیا
 دل ساڈے وچہ پا وندا ہر دم ایہ عرور
 پیدا کیتی رب نے جو کج مخلوقات
 انا خیر شیطان نے دعوے کیتی سی
 میں چنگا ہاں غیر تھیں میرے جہانہ کو
 اپنے وچہ پیدیاں بھر یا گندگی نال

اوپر اس جہان میں پیدا ہوندا ناں
 اس پلید بھلائی میں تھیں اللہ پاک
 اوسنوں ہرگز بھت رانا ہیں باہ نقین
 ہو ون جو بریاں دیوے اوہ بھلا
 اپنا آپ پچا وندا رکھے بت درون
 رامہرن ہو کے بیٹھدا اوپر راہ خدا
 رکھدا چنگے عمل تھیں ہر دم سانوں دو
 سب تھیں دودھ شرارتی نفس پلید صفات
 اوہو دعوے رب دا بالکل جان صحی
 اینویں ایس پلید ہر دم دعوے ہو
 ہرگز اس خبیث نول آوے نہیں خیال

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبَكُمْ كَمَا كَبِهَاتُ اللّٰهِ يٰۤاٰك
 پتھر نالوں کو دھکے سختی و چپہ دلاں
 پاک کلام خدا پیدا ہوئی روشن جیوں نور شید
 چمکدڑاں نول شمس دامول نہ بھاو نور
 لائیں کلن غار تھیں خوشی کریندے خوب
 وچہ اندھیراں لکھدے گنداں وچہ گزراں
 نور کلام خدا پیدا ہو رہدیت رسول
 وچہ تار کی حرص دے پھاتا ایہ شریہ
 جو ہے قیدی اسدا لیندا اس پیڑ
 قدسی وچہ حدیث دے اللہ و فرمان
 ساڈے مال شریک ایہہ بن بیٹھا مکار
 اپنا آپ پوجا وندا بن بیٹھا مسبود
 واقف جیہڑا ہو گیا اسکے کروں خوب
 اپنا برا نہ منگیا کوئی وچہ تہبان
 جس گھر اندر وں ساڈے اوں بنا

سخت ہوئے دل شان خوف کنوں بیباک
 ہرگز خوف خدا پیدا و لوچہ آوے ناں
 ایہ وانگول خفا شمس وچہ تار کی قید
 تا ہیں وچہ اندھیریاں چھپ چھپ بہندو
 ہوئی اسدا دی عید ہر سورج ہو یا غروب
 ایہو حالت نفس دی چھوچ پھپھان
 اس چمکا وڑ نفس نول بھاوے ناہیں مول
 ہر دم ساڈے بدن نول کیتا اس اسیر
 اوپر کا لھی گھت کے بہندا گوڑا پیڑ
 نفس تیرا لے آدمی و دھکنوں شیطان
 دشمن استوں جان تون جوں جانیں تویں باز
 دشمن راہ خدا پیدا ایہ پکا مردود
 اوں چھپاتا رہوں پاو اوہ مطلوب
 باہجوں نفس شریہ دے ایہ وڈا نادان
 جس گھر موجاں مان دا استوں کرے فنا

حکایت

ڈٹھا مالی باغ دے مرد کون گستاخ
 بیٹھا سی جس شاخ تے او ہاکٹ دا سی
 کہیا شاخ درخت دی بیوں ہے دکار
 کٹ چکا جہ شاخ نول ڈگا گردن بھار
 ایہو حالت نفس دی ہر دم ایہ گستاخ
 جس گھر اندر وں ساڈا اوہ کرے ویران

چڑھیا سی اک لکھ تے کئے اُسدی شاخ
 کہیا مالی باغ دے ایہہ توں کر دا کی
 مالی کہیا دیکھ میں ساڈا مزہ نہجبار
 ٹٹا لک تے ترف کے ہو گیا مردا
 جس شاخ پر بیٹھا کئے او ہوشاخ
 پیر کو ہاڑی اپنے مارے ایہ نادان

در بیان علاج نفس مارہ

ہو یا باجھ لگام جو نفس تیرا ہر سوسو
 ہے اس نام قران وچہ آمارہ بالسوع

جو ایہ حکم چلاؤ نڈا سڈے طرف بدی
اوسنوں ہتے دیوانگی دوڑے ایہہ کمبخت
باطل منکراں اُسنوں کتیا آن تباہ
دنیا والے فختے ہر دم رہے خیال
علم پڑھے اوہ جنہاں وچہ حاصل ہووستان
ایسی منطق فلسفہ میرے اندر ہو
ایسے شمس بازغے آون مینوں یاد
جانش وڈا جگ وچہ سڈن مینوں لوک

اسد نیک بنان فون بھجے رب نبی
جیونکر مایو لیا ہے بیماری سخت
اللہ دی درگاہ وچہ ہو یا رو سیاہ
طالب شہرت رات دن رہندا ایہہ خیال
مینوں وڈا مولوی سڈکل جہان
جسوں جگ وچہ جاندا ہوو ہور نہ کو
ہو جاواں ہمیشہ میں اسدی ایہہ مراد
بخت کراں جنہاں میں اُسنوں دیواں روک

حکایت عارف

امام غزالی نکھیا اپنی وچہ کتاب
کرے خلاف اوہ نفس دا اندر ہر اک بات
کہ دن اوسد کے نفس ایہہ گل چاہی آ
ایہو خواہش نفس دی کرے تیاری جنگ
عارف کہیا نفس کیوں موت کرے منظور
کیوں جو حضرت مصطفیٰ کہیا وچہ حدیث
خواہش نیک جو اسدی اوہ بھی ہوو بد
سچا پاک رسول ہے سچ انہاں فرمان
پچھیا اپنے نفس تھیں سچی گل بت
نفس کہیا توں بدی تھیں مینوں کردا بند
میں شہوری چاہو نڈا توں رہندا گنام
موت بھلی اس جیونوں ہو یا ڈاڈھا تنگ
جاں میں اندر جنگ کے ہوساں وچہ شہید
تا ہیں ہو یا شہید اوہ روضہ کرن تیار
عارف کہیا مول نہ جاواں طرف جہاد

سہی ہک عارف رب دا عابد اہل ثواب
سدا کیتا زور تھیں نفس خبیث صفات
کراں جہاد کفار تھیں مراں شہادت پا
باچھ شہادت اوسد نفس رہے ولنگ
اس گل اندر جا پ دی حکمت کوئی ضرور
وڈے وڈے مکر ایہہ کردا نفس خبیث
آخر اوسدی آرزو کرنی چاہیے رو
چاہے نفس جہاد کیوں جو سنا شیطان
توں کیوں خواہش جنگ دی کردار ہیں سدا
الٹ کریں جس چیز دا میں ہاں خواہشمند
کلی میرواں خواہشاں ہو یاں بند تمام
نیکي ظاہر جا پ دی نال کفاراں جنگ
ہر کوئی پچھوں آکھ سی آہا نیک مزید
توڈے پیچھے موت و پاداں میں عتب
مکر تیرا میں پالیا ہن میں کھاں یاد

ایسا مایوس اندر نفس شریک
گھٹ نہیں فرعون تھیں ایسا نفس شریک
اس کے مکتہ چیمان دا جو صاحب اخلاص
رکھے خوف خدا پیدا حکم مردم پیش نظر
رب علاج بتایا دیکھو وہ چہ قرآن
سوچے اپنے نفس دی نیکی بھی تمام
کیتیاں حج اس نفس نے دل دیاں اکھیں بند
پتہ لگے حجاب آئیے آون عیب منظر
ہک پاسے شیطان ہے راغب دیاں دل
روح تے دل دی سلطنت وچہ بدن انسان
غالب نفس شیطان جاں ہوون طرف بدی
غالب خوف خدا پیدا جدوں انہاں تے آ
نیکی دے دل جان تھیں نفس کریند کور
جیکر روح تے دل نون غالب خوف خدا
تاں پھر طرف فرشتے راغب ہوو دل
کھن دل دیاں اکھیاں جس داسارا راج
روح دے کولوں نفس نول جد مایوسی ہو
کرے الہام فرشتہ رازر موزاں غیب
جد شرمندہ ہووندا نفس بلیب صفات
ایٹیاں جد بریاٹیاں اسنوں نظری آن
حدوں ملامت آپ نون کردا ایہہ شروع
تا توامہ اوسدا دچہ شریعت نام
جاں آثارہ ہووندا اسدی مروت خبیث
کھنہ فاسل حادثاں اس مروتوں سہ شاہ
ضایع وقت و زمان دا اسنوں دڈا جیاں

مرض قدیمی نفس دی لگا وچہ تدبیر
چاہے وڈے مرتبے ہر دم ایہہ پیر
کرے علاج بجائے سکے مکروں تہو خاص
اس فریبی نفس دا کدی وساہ نہ کر
وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ تَفْسِيرُ عِبَانِ
تاں جو اپنے حال دا داف ہووے عام
اپنی صفت شناساں ر ہندا خواہ شہمند
تقوی اسدا نام ہے خوف خدا کر
دوہی طرف فرشتہ دے نیک عمل
روح عاشق ہے نفس تے منہ اوس فرزند
روح تے دل بھی نہ ساندی نہن گل سہی
کھن دل دیاں اکھیاں دیکھے برا بھلا
تاہج اسدا روح بھی تاں کم ہوندا چوڑ
منہ نا گل نفس دی جو اوس خواہش آ
نفس نجاست پاوندا خواہش اندر دہل
روح اتے ایہہ نفس بھی اسے دے محتاج
دل چیکے جنوں آئیے سورج دانوں لو
دسن انار روز نہ اس علیہ دے عیب
شیطانی اخلاق دی چھٹے سریر بات
تاں ایہہ کانر چاہوندا ہوداں مسلمان
ہودے نفس شیطان تھیں نیکی رازر شروع
ہو کے مسلمان ایہہ کردا وڈے کام
اسے بہت علاج ہیں وچہ قرآن حدیث
حدت سخت شہوتوں ہوندا ایہہ بیمار
ہستنا بہت کمینگی مکر فریب کمال

دھوکے بہتے جاندا شایق مال حرام
 دل دی سختی لغض بھی نالے بحس غضب
 شوق محبت مال دی حسرت زیادہ نال
 روح دے ایہہ اخلاق نے علم عفاف و تقار
 ایہہ حلاق و تاد نے حدت نال علم
 شہوت نال عفاف دے لعب جیاد نال
 کرہوں چھوڑ کمینگی کامل ایہہ علاج
 سختی چھوڑ کے نرمیوں حاصل کریں فلاح
 چار سبب اخلاط جو درپہ بدن انسان
 علم جو جاگہ خون دی بہت مناسب بھال
 دو جا غضب نسبت جسدی ہے صفرا
 تہی شہوت جان توں ملغم ایہہ مثال
 بار و مریاں ایس تھیں پیدا ہوون کل
 چوتھا وہم خیال ہے جو جاگہ سودا
 چارے غلطان معنوی لازم و چہ انسان
 تشکی ہوندی بدن و چہ خون جے ہوو کم
 جیوں کر باجھوں خون دے جیونے انسان
 قوت خون و دھا وندا اندر ہر اعضا
 غضبی شہوی وہم جو اندر ہر ہر حال
 حد مناسب نال ہے ہوون ایہہ اخلاط
 بلعی حدود انہا ندا وادھا گھاٹا ہو
 موت ہلاکت آوندی فسق خور فساد
 قوت علموں پاوندے ایساں کمال
 طرف حقیقت تشریح ایہو راہ ہنسا
 مسلم حقیقت حق و امن شریعت جان

سختی اوپر عاجزاں ظلم کرے بدنام
 بہت تشغل جو لوواں میں مال بیگانہ وب
 بے خوفی رب پاک تھیں جیسا کمال
 ہوو حیاتے روشنی صدق صبر تکرار
 خفت نال و تاد ہے رحمت نال ظلم
 لہو نہی تھیں چھوڑنی ہاں ہم سمھال
 مکر فریب جو صدق تھیں بے صاحب تاج
 بیقرار ہی صبر تھیں بدلیں اہل صلاح
 اینویں چار اخلاط نے وجہ سلوک عیان
 جے کم ہووے اونوں آوے پیش محال
 ایہ بھی تھوڑا چاہیے دوسے کم نہ آ
 اسدی بہت مناسبت نفس بہیمی نال
 وجہ مفاصل نفسد اپا و آ کر غسل
 سو اسی امراض سبب استھیں ظاہر آ
 علم زیادہ چاہیے جیونکر خون عیان
 اینویں علم نہ ہون تھیں کوئی نہ بنا کم
 اینویں باجھوں علم نہ اوکھا ہے عرفان
 قوت علم و دھا وندا اندر راہ خدا
 اعتدال برابر ہی قوت سیتی بھال
 کوئی فساد نہ آوندے ناہیں انراط
 مرضاں پیدا ہوندیاں ساک اتک کھار
 اسدی ہک مثال ہے رکھیں دل و چہ یاد
 اطمینان قلوب جو رحمت جل جلال
 کل کمالاں واسطے علمی قوت آ
 استھیں باہر جو گیا پاوے راہ شیطان

علم عتاید باطلہ رب تھیں دور کئے
 واعظا کردے وعظا جو وڈے اُسار کج ٹ
 غضب فحش اس طرح جت تک پیش نہ کلم
 کارن راہ خدا میدے کوشش نال دلیر
 اسد وچہ افراط جو حدوں دوسن نام
 ہو ر غرور تکبیرون ہر دم رہنا دور
 ہے نفس ریٹا گھٹا و نال حدوں باہر نام
 ہونا تابع نفس دا ہر گل و چشتاب
 قوت شہوت وچہ ہے پہلی صفت بھافت
 ہو ر محس صبر بھی اللہ کنوں حبیب
 بیصبری تے حرص بھی اسد بڑے صفات
 بید و تی جو عشق تھیں درووں خالی دل
 زت و ہم برابر ہی نوث الہی نال
 بھی بخوئی غیر تھیں ربدی اس کمال
 ہے اسد افراط جو اندر طول امل
 حشاق خدا تھیں رکھنی دل وچہ وڈی امید
 ہے اسدی تفریط جو چھڈن خوف خدا
 دل اندر وسواس جو باطل غیر خیال
 القصد تبدیل جو وچہ تمام خصال
 از پر راہ شریعتے جاتک قدم ثبات
 واجب فرض شریعتی ایہ غلط بچیان

بھی عالم بے عمل جو وچہ فساد سرے
 لوکاں دین انصیحتاں اپنے اندر کھوت
 نیک صفاتاں اُسوچہ غیرت ہمت شرم
 مارے منکر دین دے جیو کر غالب شہر
 سر تباہی تے خود سسری برائز نا ایہ کام
 اسن سر اطوں آوندا اندر دینا فتور
 سستی تے بے غیرتی نامردی ایہہ کام
 اندر دینی امر دے سستی کم خراب
 بچنا مندی نظر تھیں دل آئینہ صاف
 ہے افراط جو فسق وچہ پھاسن بڑی با
 ہے نفس ریٹا جو سرد ہو بالکل بے اثبات
 ایہ بھی بڑے صفات چھوڑیں نا کر و دل
 پاک تعلق حق دا باطل چھڈ خیمال
 عن قیامت کھن رحمت اسن طلال
 ڈر نا فاقے فتر تھیں راغب نیب دل
 کہنا جو میں رہا نکا اس جگ تے باویہ
 طرف مال نہ دیکھین غفلت کم سدا
 صنایع عمر گزارنی فسق فخور کمال
 بہتر سالک واسطے اندر ہر حال
 پیش نہ آوے اونوں ہرگز کوئی آفات
 حاذق دی تجویز تھیں اندر راہ عرفان

نَزَّلَ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ط

حضرت پاک سوال نوس بھیجیاریب طیب
 پاک کلام خدا میدی کارن و نال شفا
 جو کوئی شمس نما و ندا پوسے ثمرت شفا

جہت تفسادے آندیں شمس عجب طیب
 رحمت کارن مومناں بیچی پاک حسدا
 برضاں جاؤن دل دیاں کرد انفسن حسدا

جو امارہ نفس جاوے اسے کھوٹ
ایسے پھر بھی جنہاں ہوں ہووے نہیں شفا

ذکر نفی اثبات وادیوں دار و کھوٹ
ظالم و چہ قرآن دے رکھی نام خدا

وَمَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا

بہختاں تے ظالماں کیتا ایڈ غضب
و تا سرور مرسلان طرف اساوڑی ٹور
پھر بھی اپنے لہلے واکرن نمول خیال
آخر گھاٹا پاوندے ایسے ظالم نوک
ظلم کما یا نفس تے جھلسی سدا عذاب

آیا ایہ تیرا آن جو رحمت کیتی رب
استحیوں او پر کی ہووے رحمت بدی ہو
لا ہا مول گواہیکے جاوے مندے حال
ستھوں منفی گواہیکے چلے حیاتی روک
ستھوں چلے و بجائیکے رحمت د اسباب

بیان معراجی صہر چہار خلط

بٹیوں کر آوے خون و چہ ظاہر کوئی فساد
اشنتین تے پا پڑہ بھی بخیر عناب
ایویں علم بھی خون ہو جے ایہہ ناکہ ہو
برے عفت مد فلسفہ باطل ہو خیال
یا جد و ادعا خون و افسدہ کران طبیب
ایہو فصیح علوم و ادل تھیں نہ اسان کمال
نصد کہ دھاکے پیوندے اتوں خرق گلاب
تاں پھر ہوندا فائدہ کہندے سب طبیب
جان دوا جو قلب دی ذکر صبح تے شام
تسلی ذکر تے تقویت ایہ معجون خمیب
ذکر نفی اثبات و عشقی حسب کمال
ہت عبادت ظاہری نالے دنی حضور
تھلے تے دسواں جو دل تھیں دودہ تھا

پین مصنفے خون دے شہداتے فولاد
صاف کرن جو خون نوں جہیرا ہو یا خراب
کہ تھہرے قرآن دی اسنوں صاف کرو
موجب پاک کلام دے دل تھیں دینو کمال
ایویں باطل علم جو کر توں دور جیب
صہر گز رکھ نہ دوستی غیر اللہ دے نال
ٹھنڈے شربت صندلی شیریں شہد جلاب
ایہو طریقہ ایس جا سنتوں نیک نصیب
وقوت زمانی جان توں سنہ با آرام
نالے رکھ مراقبہ جو فرمائے بلیب
ایہ مجرب قاعدے ہر دم رکھ خیال
ہو و استھیں نفس دی خودی تکر دور
رکھ نہ کوئی آسرا با جھوں ذات خدا

بیان پرہیز برائے اہل مرصن

بہت کہنا چھوڑ توں گلاں واہیات
 کثرت صحبت غافلاں نال نہ کر تحقیق
 بھی جو اپنے آپ نول جان وڈے دانا
 کچے صوفی ہو جو مارن وحت دم
 رات دے جو مار دے اینویں جھوٹی لائٹ
 مجلس ایسے شخص دی تینوں کرے خراب
 جس دے اندر خوف نہ یاد نہ اللہ پاک
 دنیا وچہ ذلیل بھی ہو کرے بدنام
 وچہ چھاتی پھاسنا اندر محسوسات

بہت کھانا پیو تا سونا دن تے رات
 ملے دے تے بیدین دے جانویں نہ نزدیک
 اصلی حقیق اوہ نے پیرے انہاں نہ جا
 گمراہی وچہ غرق اوہ ہو رہے ہر دم
 سینہ غیر اللہ تھیں انہاں نہویا صاف
 جیہ اندر غفلت اں ہو رہیا غرقاب
 صحبت ایسے شخص دی تینوں کرے ہلاک
 آخر ویلے موت دے جانویں گانا کام
 دنیا دے اسباب وچہ یاد نہ راہ نجات

يُوسُوسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ مِنَ الْجَنَّةِ وَالنَّاسِ

ہو رہی ہودہ گوئیاں جو عادت خناس
 مومن سادہ لوح نول ڈالمن وچہ عذاب

اندر دل دے ڈال دے اوہ مندے وسواس
 ظاہر گلاں مٹھیاں باطن وچہ خراب

بیان غذا کے اہل مرصن

ظاہر باطن رب تھیں ناول ہو دے دور
 بیچونی بیچونگی ربدے ہر دم پیش
 اندر یاد حن دایندی خلل نہ آوے مول
 کرا سدی تعبدیل توں تو بہ نال جوان
 کریں ملامت نفس نول شربت تو بہ چکھ
 ہو رہنا سب عاجزی جو کچھ کہے لایب
 کثرت تسبیحات دا اسنوں دہہ باب
 کریں ملامت آپ نول نسخہ ایہ انسان
 جاہل کولوں سنا ایہہ پرہیز بھرا
 ایہ غذا مرلیض دی وچہ حدیث بیان
 کرا سدی تعبدیل توں شر محیا تھیں جان

فرض نماز گزار نے والدے نال حضور
 رہے توجہ رب اول وچہ نماز ہمیش
 ظاہر باطن اپنا اللہ اول شمول
 قوت غضبی وچہ جے آوے کو نقصان
 استغفار زبان تے ہر دم جاری رکھ
 کریں تو وضع حق دی نسخہ ایہ عجیب
 جب کہ کثرت غضب دامادہ ہو یا خراب
 قَوْلًا قَوْلًا لَبِنًا آيا وچہ تکران
 صحبت نال اکابراں وڈی ایہہ دروا
 ہمد دی انسان دی ہو رہی مسئل جان
 قوت شہوی وچہ جے آوے کو نقصان

شرمِ خدا رسولِ صفتیں ہوں ملائک تھیں
 زائدِ شہوت ہے ہوتوں تار جھب کرنے نکاح
 کارن اس بیمار دے ہو وڈی پرہیز
 طے سوہنیاں عورتوں ہوں کرے خیال
 یاد نہ رہن عیب و تاں نا پھر یاد خدا
 طرف نامحرم عورتوں دیکھن و ڈاگنہ
 بہ پرہیزی جو کرے دائم رہے ہمیا
 غذا روزے رمضان دی بھی آوا ب سمہاں
 پاک انفس تے مستحب روز کے نفلی جان
 وہی مرض سودا و دی حبسوں غلبہ پا
 موہومہ تکلیف جو فانی دنیا کان
 کم نہ آئے اُنہا نوں دولت دنیا مال
 عزت اس دوا ہے اٹھیں اگے موت
 نفسی طبعی لذتوں رہن اپر کنار
 حاصل عشقِ خدا پیدا حاصلِ حسنوں درد

الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ جانی نال عتین
 بری نظر تھیں پچتاں ہوو ا صلک ح
 صرگز ویکھے مول نا صورت دل انگیز
 نہیں تار عشق مجاز تھیں پوسی اس خیال
 اس حالت وچہ لاوند شیطان اپنے دا
 خلوت تھیں دھہ ہے جہیری کرے تباہ
 صحبت چھوڑیں فاسقاں جنہاں ایہہ آزا
 حفظ فرج محافظت صردم وقتاں نال
 وضو بھی سختی رہے وڈا جہت شیطان
 یاد کرے اوہ موت نوں چھوڑے کم ریا
 کرے خیال جو مر گئے اگلے سب سلطان
 باجھوں نیک اعمال دے کی لیجانا مال
 کی کرنے ایہہ محل جاں آخر ہونا فوت
 گرفتاری موہوم تھیں کریمہ ہنیر ہنجر
 و نیا ولے دھندیلوں فارغ ہے اوہ مرد

حکایت کا

ہک دن کیتی رب تھیں موسے ایہہ دعا
 حکم ہو یا جو جاو توں اوپر اوس پہاڑ
 ہنتر موسیٰ جاں گئے کر کے بہت تلامش
 تنگ بدن فغتبہ دا اوپر ساری کرد
 ہنتر موسے اوسنوں کہیہ جا سلام
 موسے نے فرمایا ایہہ عاشقِ دلگیر
 تیرے کارن رب تھیں تار بس کجراں دعا
 سُنکے نام خدا پیدا کنیا اوسم وجود
 حضرت ایہہ گل دیکھ کے ہو گئے پیران

اپنا بندہ خاص توں مینوں کوئی دکھا
 بندہ میرا خاص ہے بیٹھا وچہ اجاڑ
 ڈٹھا اک فقیرے صر بیٹھا نیک معاش
 ہر دم یاد خدا دے نوں کردا سی اوہ مرد
 کچھ جواب نہ دیوندا نا کوئی کرے کلام
 جسکے عشقِ خدا پیدا تینوں دا مہنگر
 تاں دیدارِ خدا پیدا تینوں تھئے عطا
 ڈکا نگرہ مار کے ہو گیا نابود
 کہتے یار بایہ کیوں ہو گیا سچا بن

تدوں جناب خدا تھیں آئی ایہہ ندا
پھیر نہیں اوہ جیوندا سنگے ساڈا نام
نا کوئی بھاوون او سنوں دُنیا ولے سنگ
ایہہ درد خدا ایدا وصل کنوں پیغام

حسنوں کامل درد ہے کیتا اساں عطا
دنیا دی کوئی او سنوں یاد رہے کلام
اوپر شعلے شعلے جلد ا جویں پتنگ
مافی کرنا آپ نوں ایہ اسدا انجام

حکایت یکا

حضرت ابو یزید جو بسطامی سلطان
اللہ کو لوں سنگے آہے نت دعا
آئی ابایزید نوں غیبوں ایہہ ندا
ایسر وصل نہ ہو وندا تینوں مول نصیب
یعنی لیا اوہ چیز جو ساڈے پاس نہو
سنگے اس الہام نوں رنے زار و زار
سب شے جاناں تدہ تھیں اکیرے سار
علم پڑھکاں تدہ واسطے نیکی عمل کراں
صابر و چہ بلائیکے نعمت و چہ شکر
نیکی دی تو نسبتی سب تیری طرفوں
سبہ نمازاں تیریاں رورکتے ارکان
تیرا حکم جہاد ہے جان کراں شر و بان
حکم ہو یا ایہہ عمل جو کیتے تدہ تمام
بدے لہنیاں روزیاں جو راں تے غلمان
ایہہ جو تدہ عبادتاں کن کن دسیاں سمجھ
لوکاں دیاں عبادتاں ساڈے پاس کرو
عامل پاکسن فائدے سانوں کوئی نہ لوڑ
تاں پھر حضرت رضویکے کیتا ایہہ سوال
جیہڑے تحفہ گھن کے آواں و چہ جناب
ہو یا حکم جناب تھیں اے بند و مقبول

کامل صوفی پارے عامل و چہ عرفان
یارب سایاں کریں توں اپنا وصل عطا
توڑے خالص عمل توں کردانت ادا
جد تک تحفہ لیا و سیں ناہیں پاس حبیب
دیواں تاں اوہ چیز جو تیرے پاس کو
پھیر کیتی ایہہ کس رض سی و چہ جناب عفا
سبہ خوبی ہے تدہ تھیں تیرا نہیں شہا
شاعل و چہ عبادتاں تیرے کارن ہاں
سبہ تو تھیاں تدہ تھیں اے ستار غفور
میں نا جانا تدہ تھیں باہر کہہ سڑی شے
حج زکواتاں تیریاں اے میرے رحمان
تحفہ کیہڑا ہور میں لیاواں تیرے جان
بدلہ پاسیں ہاں واجنت و چہ انعام
بدلے حج زکوٰۃ دے جنت و بستان
انہاں وچوں ہک بھی مول نہیں اے لہجہ
بھرنے نغزانی اسیں جاہر گزناہیں تھوڑ
جو جو سے کس کیا پاوے منصب و وڑ
یارب میں نہ جاندا کیہڑے ادہ اعمال
پاواں نعت وصل دی بنہا نناں شتاب
تحفہ سوز گدازدا و چہ جناب مقبول

خالص عمل نہ ہو رگورد عشق کے تکل
خالص مول نہ ہو وندے عشق بناں اعمال
جو کوئی لیسکے آوند ایہہ تحفہ نایاب
وچہ شران شریف و اوپر پاک رسول

جہڑا ہتھ نہ آوند اسارے جگدے مل
ساک پہونچن منزلیں عشق محبت نال
پاوے عزت مرتبہ سڈوی وچہ جناب
کارن عشق خدا ایدے آیت ہونی نزول

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ ۝

کارن حب خدا ایدے جو اصحاب رسول
اندر عشق خدا ایدے جان کرن قربان
چھوڑن خویش قبیلے بہت خدا خدا
جان گھمائی انہاں نے اندر عشق حبیب
مستبول خدائے نول انہاں دے اعمال
یار اپنے فضل تھیں حرمت پاک حبیب

جنگاں اندر جائیکے ہو جاوون مستبول
دل تھیں کرن قبول جو اللہ دامن
اگے پاک رسول دے جاناں کرن خدا
سار جگ تھیں نہ سار جگ تھیں نیک نصیب
رتے پائے انہاں نے عشق الہی نال
کریں پدیر فقیر نول اپنا در و نصیب

خاتمہ کتاب و تاریخ و پیہ مصنف و بیان تصانیف کا بقہ

دم و دم شکر خدا ایدا و اجک لکھ نہرا
وَن پونیاں بوٹیاں رنگ برنگے پھل
چنگے چنگے باغ میں دھٹے وچہ جہان
مالی کر کر کوششاں بوٹے لان سنوار
جبکہ وچہ جناب دے ہودن نامتبول
نظر کرم دی جنہاں نول جہاں لے پاک جناب
میں بھی رب و فضل دی کر کے آس ہنچار
قسم دیاں بوٹیاں صاحبشان کمال
کتھے مدین امین ہے کتھے مصرتام
ملک ملک دے چو نول تحفہ جات لیا
جبکہ بازنس فضل دی گئی حب ابول ہو
بھج بھج آون سیر نول چنگے لوگ تمام

ہونی حب کے فضل تھیں ایہہ گلزار تیار
مہولی لایا بھاگ تاں پوسی چنگا نکل
جے رب لاو بھاگ ناں ہو جاوون ویران
مالک کرے پسندتاں بن وڈے گلزار
بالن بنکے وکن اوہ کوئی نہ پھپھہ مول
ہر موسم وچہ ہین اوہ تازے سدا گلاب
مومن بھایاں واسطے لایا ایہہ گلزار
دوروں دوروں ڈھونڈ کے آنڈیاں محنت نال
کتھے عربستان ہے کتھے ہے اوہ شام
کر کے جمع تمام نول و تا باغ بنا
دھم جاسی اس باغ دی ملکاں تے خوشبو
جد دیکھن تاں باغ ایہہ ہو سی سبر مدام

جسکے سیرے ب نوں ہو یا ایہہ منظور
 ہر موسم و چہ دیوسی تازہ پھل عجیب
 بھالنے اسلی منخرنوں جو ہیں دانشمند
 اس کارن ایہہ باغ میں لایا ناہیں مول
 جد تک مقصد بات دا پاوے نا انسان
 اس گلشن د سیر و مطلب ایہو اخیر
 جیونکر جھاگ مصیبتاں پائی انہاں مراد
 صبروں شکر و انہاں نوں بکتیا آباد
 دیکھ ذرا معلوم کر ہر بوٹے دا حال
 مارن کارن ویریاں کیا کیا لاکے پھیند
 سب تکلیفاں سسے تے صبروں لیاں تھل
 کہ ہک بوٹے کنوں رب تے باغ بنا
 توں بھی جیکر انہاں دی صبروں کچھیں حال
 کھا بیوے اس باعث کہ جن جن چھو بی پا
 سمجھن گے استبانوں صاحب ہوش کہاں
 جس بت کے دا گندھتیں ہووے بند و باغ
 تھوہ سنگھائیے اوسنوں چنبے دا پھل
 چنکی مندی چیز دا فرق نہ جانن جو
 جنہاں نوں ب فضل تھیں کیتا حق شناس
 چھوڑ پدیا ذکر ایہہ نہ کر لئی بات
 آپے جسکے اوسنوں ہوئی ایہہ منظور
 بے سمجھانوں لوے گا آپے اوہ سمجھا
 رکھ اوے دی آس توں تکیہ غیر ہٹا
 نیر کے دی آس نہ رکھن گھنر سجان
 راتیں ہو یاں لیاں دیکھ دیکھ اوٹھو پاس

رونق اس گلزار دی کدی نہ ہو سی دو
 چن چن میوے کھاو سن جہیڑے نیک نصیب
 احمق اونیاں منتراں کر دے رہن پسند
 اندر شوق نطناریاں رہن نرا مشغول
 کیا جائے انسان ہے یا مور کھوچوان
 ہر بوٹے نوں دیکھ کے کر حاصل تاثیر
 اینویں توں بھی جھاگتیاں ناں ہو سیں دل
 دشمن دوتی غیرتی سب ہوئے برباد
 کیا کچھ کیتی دشمنان انہاں بید و نال
 دم دم رکنے انہاں کیتا قدر بلند
 دیکھ حندا پھر انہاں نوں کیا کیا لاکے چل
 ویریاں دی بکیارگی پٹی بیج حندا
 تینوں بھی رب فضل تھیں کر سہی لال مال
 کاواں طوطیاں وانگ نہ ٹک ٹک دتیں گوا
 مور کھتے بے سمجھ دا پنچے نہیں خیال
 اس گندے د سیرنوں کیا جنگل کیا باغ
 کہو جیہے جان سی دونوں اسے تل
 حق ہل پھر انہاں نوں کیونکر معلم ہو
 اس وحدت و باغدی بیج بیج بسین پاس
 سوچ کتاب حندا انوں صدی واحد ذات
 کر سہی ایس کتاب نوں لکاں تے مشہور
 نال ہدایت اپنی نیسی عمکل کرا
 جنہاں تکیہ رب دا تنہاں منکر نکا
 کیسا کسے بزرگ نے کہیا خوب کھلن
 بھٹھ انہاں جیونا جنہاں بیگانی آس

رکھ پذیرا رہے دی توں بھی اس مدام
صورت سیرت عقل بھی علم تے ایمان
ہو رہا رہاں نعمتوں باجھ حساب شمار
دیندا پہنن واسطے رنگا رنگ لباس
پھر مداح پچھنیاں تینوں کیتیاں
کل تصنیفاں تیریاں کیتیاں اوس مقبول
دیکھ احوال آلاخت چھپائی کتنی وار
پھر زینت اسلام نوں کیا تار تار
لوٹی والا حنا نچہ جو خوان مغیبا
پھر محمدی معجزے حضرت کے اعجاز
پھر گلزارِ محمدی ہوئی جدول تیار
چھاپن والا مرگیا تال ہوئی اوہ بند
پھر حافظ دیوان دا ترجمہ جو منظوم
پھر ہین پچھلے سال جو یوسف دی گلزار
شیخ الہی بخش نے چھپائی وچہ لاہور
جتنے وقتے بنے ایہہ وچہ زبان پنجاب
نالے رب و فضل تھیں ہوئی بہت پسند
چاروں طرف پنجاب وچہ بہت ہوئی مشہور
اوستھیں پچھے پھر ہین نکھی ایہہ گلزار
انگے جس قبولیاں اوہ تصنیفاں کل
تیراں سوتے پنجویہ ہجری کے شہما
یارب دتی سونپ میں تینوں ایہ کتاب
ذکر بزرگانِ جنہاں مذے کیتے یس مذکور

طرح طرح دے تہہ نوں جس طرح انعام
منہ ہتھ پیر پران کجھ اٹھیں کن زبان
کھا دن پوین واسطے دیند الیل نہا
اوسک فضل حسان ز آون وچہ قیاس
فضلوں تینوں بخشیا شکر کرنا ڈھب
کر دانا منظور جے کوئی نہ پچھدا مول
کیتے رب نے اوسک لکھ کر دین ہار
دونوں حصے بار ہا ورتے وچہ چہان
اوہ بھی لوکاں دیکھ کے لوٹی دتی پا
اوہ بھی وچہ حسان دیکھ کے لے انداز
چھپ چھپ کتنی وار اوہ وکی کئی ہزار
ایسپر ہین بھی اوسک لاکھاں خواہشمند
جتنا اوہ شہوت ہوئے خود تینوں مسکوم
چالی جزاں بنا کے کیتی تہہ تیار
اس قصہ اس جہا کوئی نہ بنیا ہور
سبھناں نالوں بنی ایہ وڈی بہت کتاب
جسے ڈٹھا اوسنوں بہت ہو یا نور سند
ہر کوئی طالب اوسک لکھیا ٹرے بیا دور
ایہ بھی رب و فضل تھیں پاسی قدر و قاء
ہن بھی ایس کتاب دا اوہ پاسی کل
بہیرے وچہ پذیرا یہ لکھی جاں گلزار
کریں قبول جناب تھیں تیرا نام و تاب
نال محاسبے انہاں مذے بخشیں کل تصور

مکتبہ

سن ماں باپ تے دوستاں ہور جو خوش نما
کریں پذیر فقیر و اجنت وچہ تمام

تمام شد

تاریخ تصنیف کتاب طبخ از محمد بن منظور علی خلیف الرشید مصنف صاحب

قبکہ کتب مجھ دے والد بزرگوار
 بیوں پاس بلائی کے حکم دانی الفور
 ظاہر و چہ تاریخ اوہ ہلو مہکم ہو
 یعنی ہجری سن اوہ جائے ظاہر حال

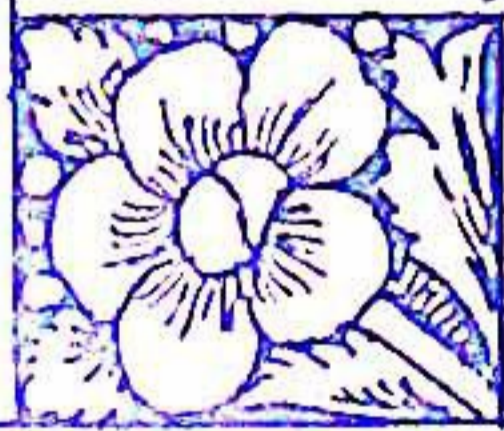
کر چکے تصنیف جاں موسیٰ دی گلزار
 لکھ اسدی تاریخ توں کر کے ایسا غور
 باطن اندر اوسدے مطلب نکلن دو
 اوسے وچوں علیوی نکلے عدواں نال

کر منظور ایہ حکم میں کیتا نہ کر خفیف
 ۲۵
 تیرہ سے تے پنجوی تکلیا سن تالیف
 ۱۹

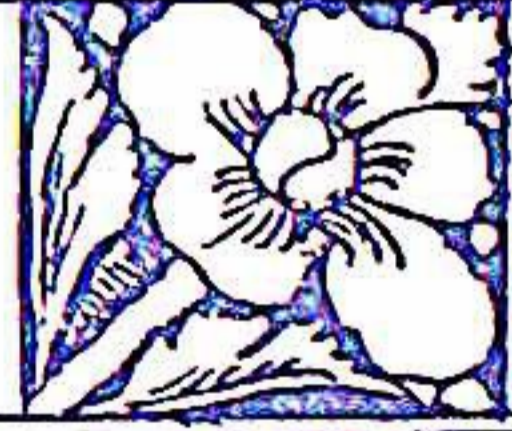
قطعہ تاریخ طبع از عالی نیاچ محمد بن منظور دارین مولانا موسیٰ شیخ محمد حسین صاحب شاعر و طبیب آبادی استاد مصنف

یہ نسخہ عجیبہ چھپا دلپذیر
 مفصل ہے اس میں رسولوں کا حال
 میں اسکی محبت میں کیا کیا تھوں
 مصنف ہے اس کا بڑا باکمال
 بہار معانی ہے گلزار مسلم
 ہے حسن عمل موسوی دلپذیر

کہ جس کی ہے ہر اک ادا دلپذیر
 عجب شعر ہے خوشنما دلپذیر
 دلارا عجب دلربا دلپذیر
 خوشا دلپذیر و بادلپذیر
 فصاحت بلاغت ہے کیا دلپذیر
 سن و سال ہجری خوشا دلپذیر

دگر سال طبع اس کو لکھو حسین
 کہ گلزار موسیٰ حبا دلپذیر

ایضاً منہ

چھپ چکی گلزار موسیٰ دلپذیر
 سال اس کے طبع کا پوچھو اگر
 ہو گئے خوش دیکھ کر اہل ضمیر
 ہے حبا گلزار موسیٰ دلپذیر

مندرجہ ذیل کتب کے علاوہ ہفت قسم کی کتابیں

شیخ الہی بخش عبداللہ بن باجران کتب لاہور سے طلب کریں

فیض الستر اردو یہ پاکیزہ کتاب حضرت امام محمد کی بہترین تصنیف سے ہے جس کا عام فہم اردو ترجمہ مع شرح اردو عالمہ سلمین کے مفاد کی خاطر جناب مولانا مولوی محمد عبدالرشید و عبدالعزیز صاحب حکیم لاہوری سابق مشیر تعلیمات ریاست بہاولپور نے تیار کیا اور صرف زر کثیر طبع کیا ہے۔ جس میں فاضل مصنف و شارح علام نے عورت مرد و نود و طہارت و جنابت کے بالتفصیل مسائل اور اس طح عورت مرد کی نماز اور ہر طرح کی زکوٰۃ اور وقت اور تمام احکام حج اور قربانی ایساں۔ شفاعت۔ تفسیر غرض ہر طرح کا کھاج اور اس کے مفصل احکام اور طلاق و عدت وغیرہ ہر طرح کی دیت نقل قصاص ایمان نہمت آزاد غلام زناہ کاری مرد و عورت کے مفصل احکام لواطت شبہ رہزنی چوری زناہ کاری۔ جہولی گواہی وغیرہ ہر طرح کی قسم اور کفارہ گناہ کی نذر تجارت اور بیع میں شراکاء۔ دارالحرب میں تجارت وغیرہ قرض غیر منقول چیز اور شفعہ رہن اور تجارت۔ بحری دہن جانوروں کا کھانا۔ شکار کر اور شراب پوشش نیشہ وغیرہ چہار فی سبیل اللہ دعوات اسلام مال عنینت فضیلت ہیج صدق و کذب اور عنینت برادری اور نا طہ داری سے سلوک مال اولاد و بیہ زہد دعوت نرمی اور سختی پڑائی چولی چیز کا پانا حلالہ وغیرہ وغیرہ غرضیکہ یہ کتاب دیکھنے سے تعلق رکھتی ہے۔ بائینہ قیمت صرف دو روپے

الکلام المتین حاوی بیع حجرات حضرت خیر البشر صلعم کی مصنفہ مولانا حکیم محمد عبد العزیز و عبدالرشید لاہوری جو احادیث صحاح ستہ سے ثابت ہیں نہایت شوق و بسط سے اس میں درج کیے گئے ہیں۔ عاشقان حضرت رسول مقبول صلی اللہ علیہ والہ وسلم کے پاس اس کتاب کا موجود ہونا ضروری ہے اور داعظین کے لئے انہ بس مفسر ہے ہر ایک محبتہ کیسہاہت پیشہ کا حوالہ بقید صفحہ کتاب درج ہے بائینہ قیمت صرف ۲۔

صدیق اکبر یعنی سوا نخمیری حضرت صدیق اکبر رضی اللہ عنہ اول حضرت شفیع المتذنبین رحمۃ اللعالمین احمد مستحبیہ حضرت محمد مصطفیٰ صلعم مولفہ خواجہ محمد عبداللہ صاحب اختر بنی سہ۔ جس میں ابتدا سے کہ

ولادت سے وفات تک کے تمام حالات زندگی مفصل درج ہیں اس کے علاوہ حقائقے راشدین و خلافت راشدہ کے متعلق عالمانہ بحث کی گئی ہے قیمت صرف ایک روپیہ ۲۷۰ ۲۷۰

قصص القرآن اس کتاب میں مصنف نے نہایت محنت سے قرآن مجید کے تمام قصص جو مختلف مقامات پر مرقوم ہیں ایک عجیب ترتیب سے ایک جا جمع کر دیے گئے ہیں گویا ۲۹۱ قصے ایک جا ترتیب وار مرقوم ہیں۔ علاوہ ازیں ۲۷۰ اشہر و معروف معجزات الہی کتب احادیث سے استنباط کر کے نہایت آسان پیرایہ میں کتابت کو ختم کیا ہے۔ بچوں کو نہایت مفید ہے حجم صفحہ ۲۵۴ قیمت صرف ۲۷۰

مارح حبیب اللہ یہ پاکیزہ کتاب حضور سرور کائنات مقرر موجودات علیہ الصلوٰۃ والسلام کے بالوضاحت اور بالتفصیل سوانح پاک پر مشتمل ہے اس میں حضور علیہ السلام کے نور مبارک اور ولادت باسعادت سے لے کر ایام طفولیت اور آفاقی شہاد باہجرت اور نبوت کے کل مفصل حالات و خوارق و معجزات اور مصرا ج شریف اور ہجرت سے وصال تک کے عجیب واقعات اور غزوات و فتوحات و ترقی اسلام اور اخلاق و آداب و معجزات و حلیہ مبارک و پیشینگوئیاں اور شفاعت کبرئے وغیرہ مضامین پر نہایت عرق ریزی سے اور جانفشانی سے روشنی ڈالی گئی ہے غرضیکہ اردو زبان میں حضور علیہ السلام کی اس سے بڑھ کر کوئی مکمل سوانح عمری نہیں مل سکتی۔ قیمت صرف ۲۷۰ ۲۷۰

فوج الغیب یہ کتاب حضرت غوث پاک رضی اللہ عنہ کی صوفیانہ تصانیف میں سے ہے جو پیچھے عربی زبان میں تھی۔ اب اس کا مولانا مولوی محمد اللہ الحسن صاحب نے عام فہم اردو میں ترجمہ کیا ہے اس میں تصوف کے وہ نکات بیان ہوئے ہیں کہ لطف آجاتا ہے۔ اس کتاب کا ہر ایک کے پاس ہونا لازمی ہے۔ لکھائی چھپائی دیدہ زیب ہے۔ ایک دفعہ منگو کر آزمائش کریں۔ بائینہ قیمت صرف ۲۷۰

علاوہ ہفت قسم کی کتابیں و قرآن مجید طلب کریں

تفسیر سورہ یوسف مفصل بیان قصہ حضرت یوسف نہایت ہی در دلائل و ثبوت پر مبنی پیرایہ میں مصنف نے بیان کیا ہے۔ جس کے پڑھنے سے سخت سے سخت دل کا آبی بھی نرم اور جمدل ہو جاتا ہے۔ یہ کتاب صوفیائے کرام کے لئے حیرت جان دایمان ہے اور داعظین کی رونق بخاں کیلئے از بس مفید لکھائی چھپائی نہایت خوش خط و اور کا فذ بھی عمدہ اور نئیس لکھایا گیا ہے۔ وجود ان خوبیوں کے قیمت صرف ۲۷۰

قصص محمد بن عبد اللہ اس کتاب میں مولانا مولوی محمد عبدالرشید لاہوری نے حضرت محمد مصطفیٰ صلعم کی زندگی کے تمام واقعات و معجزات کو ایک نئے اور دلکش انداز میں بیان کیا ہے۔ اس کتاب کا ہر ایک کے پاس ہونا لازمی ہے۔ ایک دفعہ منگو کر آزمائش کریں۔ بائینہ قیمت صرف ۲۷۰

مَدَامُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

الحمد لله والثناء له كتاب مستطاب جاري ذكره بائبا كرام صلوات الله عليهم وَاَسْمَاءُ الْمُتَّقِينَ

حج القاصص
كلام مولانا
عبد القادر
سید
(من تصانیف)
مولانا
ابوبکر محمد زید پیر پور
تعالی

مدرسہ عالیہ شیخ الہی بخش محمد جمال الدین تاجران کیتھیری لاہور

مَدَامُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ